762

Melissa Da Costa

Un soi de fericire

Titlul original: Je revenais des autres

Traducere din limba franceză şi note de Liliana Urian
Colecţia: Fiction Connection
EDITURA TREI

— 2024 —

Tinerei de douăzeci şi trei de ani care a dat viaţă acestei poveşti, care scria fără să ştie prea bine de ce, neîndrăznind s-o mărturisească nimănui, îngrozită de ideea că cineva i-ar putea vedea textul, dar care continua fiindcă numai aşa simţea că trăieşte

Mamei mele, surorii mele Janne şi lui Catherine, primele cărora am îndrăznit să le deschid porţile universului meu. V-am încredinţat-o pe Ambre... V-aţi mutat împreună cu ea în hotelul Les Mélèzes. Vă mulţumesc pentru lectura şi încurajările voastre. Au contat mult

Mă întorceam din vieţile altora, de fiecare dată vindecată de mine însămi
La adăpostul unui zâmbet
Al unui gest care dădea o mulţime de sensuri unui cuvânt
Renunţam la iluzia suferinţei pentru un soi de fericire
Fericirea?

Andrée Chedid, Mă întorceam din vieţile altora

PRIMA PARTE
Viaţa de care te agăţi

Philippe împinse uşa apartamentului şi rămase uimit când se trezi în întuneric. Ea nu deschisese obloanele şi încăperea era cufundată în beznă.

Totuşi trecuse de prânz. Plecase spre ea imediat ce se terminase şedința. Nu se mai văzuseră de o săptămână. Aşa se întâmpla de fiecare dată. Când n-o vizita câteva zile, se închidea în ea. Avea nevoie de ore întregi ca s-o facă să zâmbească, iar ea să se abandoneze din nou în brațele lui.

— Ambre?

Niciun răspuns. Semn rău. Era foarte supărată. Philippe dădu ochii peste cap.

— Ambre?

Totuşi telefonase. Pentru a-i spune că trece pe la ea. Se aşteptase la o tăcere mormântală, dar ea răspunsese: „Da, bine” cu o voce ciudată. Un pic sugrumată. Ca şi cum ar fi fost bolnavă.

Îşi lăsă haina pe patul desfăcut. Probabil că se simțea într-adevăr rău. De obicei, cearşafurile erau întinse bine, gata să fie mototolite de tăvălelile lor.

— Totul e în regulă?

Tot nimic. Îşi netezi haina pe pernă. Făcea parte din ritualurile lui când venea aici, intra, îşi aşeza haina cu grijă, apoi o striga pe Ambre. O dată. De două ori. În principiu, era de ajuns. Apoi o dezbrăca fără să se mai încurce în politețuri, o arunca pe pat, o făcea să geamă de plăcere. Era uşor când ea nu se bosumfla.

— Ce ai? Eşti bolnavă?

Se apropie de baie şi se miră că lumina nu era aprinsă nici în încăperea aceea. Împinse uşa cu genunchiul.

Ea se afla acolo, întinsă în cadă, în întuneric.

— Ce Dumnezeu faci...

Apăsă pe întrerupător, alungând întunericul şi înainte de orice văzu fața ei translucidă şi pleoapele pe jumătate închise. Abia apoi observă culoarea apei, portocalie, şi dârele lungi, roşietice de pe marginea căzii.

— Ambre!

Strigătul lui spintecă aerul ca o lovitură de bici. Căzu în genunchi, îi apucă încheieturile lipsite de viață şi i le strânse cu putere. Îi reveniră reflexe vechi fără să fi încercat să le reactiveze. Ca şi cum creierul lui trecea pe pilot automat. Să oprească hemoragia. Să ia nişte prosoape, să le înfăşoare în jurul încheieturilor, să apese pentru a face un garou.

— Fir-ar să fie, Ambre!

Să sune la urgențe. *N-a murit. Cred că n-a murit.* Îi eliberă mâinile, care căzură înapoi fără vlagă pe marginea căzii, pentru a-şi scoate telefonul din buzunar.

Un țârâit. Al doilea. O voce de bărbat care spunea ceva, îl întrerupse cu brutalitate:

— Vă rog, este o urgență.

Pleoapele fetei tremurară. Era pe jumătate conştientă şi se gândea că el îşi pierduse tonul de adult, sigur, grav. Vocea îi era slabă şi scâncită.

— În strada Tilleuls numărul 13. O tânără de douăzeci de ani! Şi-a tăiat venele! Sângerează abundent! Grăbiți-vă!

Ei i se părea că el este foarte tulburat, dar nu era sigură, căci totul îi parvenea de departe. El continua să vorbească, dar acum nu mai vorbea cu pompierii. Cel puțin, ea aşa avea impresia.

— Ambre, ce ți-ai făcut?!

Se agăța cu disperare de marginea căzii, de încheieturile ei bandajate. Nu-şi dădea seama că îi făcea rău. Prosoapele se îmbibau cu sânge, în timp ce ea devenea din ce în ce mai

palidă. Îi era greu să priceapă cuvintele pe care el i le spunea. Parcă avea vată în urechi.

— Ambre, sunt eu, sunt aici.

Făcu un efort să înțeleagă. Pleoapele i se mişcară foarte repede, ca nişte aripi de fluture. Philippe se ridică şi încercă să-i surprindă privirea din pupilele sticloase.

— Ambre, rămâi cu mine! Rămâi! Priveşte-mă!

Pleoapele îi căzură din nou ca o cortină peste ochi.

— Fir-ar să fie, rămâi cu mine! Ce ți-am zis eu?

Ea îşi pierdu complet cunoştința. Capul i se lovi de marginea căzii şi Philippe, lăsându-se mânat de instinct, se repezi s-o scoată din apă, gâfâind în frumosul lui costum nou-nouț. Când cei din echipajul de urgență ajunseră la fața locului, nu ştiură ce îi tulbura mai mult. Să găsească un bărbat în costum şi cravată, crispat la față, chinuindu-se să reanimeze trupul unei fete întinse pe jos în baie, după ce o scosese din apă, sau să vadă corpul acela gol, alb şi plăpând, pe gresia mânjită de sânge.

— Dați-vă laoparte, domnule!

Trebuiră să repete de mai multe ori, fiindcă bărbatul îi privea năucit, cu ochii măriți de spaimă, dar nu se mişca, de parcă nu voia să lase pe nimeni să se apropie.

Aşa că îl împinseră într-o parte fără menajamente, căci timpul se scurgea.

Fata era lividă, aproape fără viață.

Unul dintre medicii urgentişti se lăsă în genunchi, îi puse două degete pe gât şi dădu din cap.

— E bine. Are puls.

Apoi totul se petrecu foarte repede. Îl împinseră pe Philippe în living.

— Ne trebuie spațiu, domnule. Ieşiți!

Toți se agitau în jurul ei, aşa că Philippe nu mai putu să vadă nimic.

O scoaseră din baie pe o targă. Părea şi mai palidă întinsă acolo. Şi minusculă. *Douăzeci de ani, fir-ar să fie, douăzeci de ani,* îşi repeta el, ca şi cum nu conştientizase niciodată cu adevărat acest lucru.

Bărbații ieşiră.

— Urmați-ne, domnule.

Targa era purtată cu dificultate pe scări şi lovi de mai multe ori peretele.

Capul lui Ambre se legăna ca al unei păpuşi.

Jos, în fața imobilului, o maşină de poliție staționa alături de o ambulanță SAMU[1].

— Domnule, vă rog să veniți cu noi. Vom avea nevoie să dați o declarație.

El se uită la maşina de poliție, la girofarurile care sclipeau, la bărbatul în uniformă.

— Nu... Vreau să merg cu ea.

Avea aerul unui tip complet debusolat, polițistul trebuie să-şi fi dat seama, căci zise cu o voce mai blândă:

— Nu durează decât câteva minute.

— Trebuie să merg cu ea.

Polițistul ezită, schimbă o privire cu colegul său şi puse o mână pe brațul lui Philippe.

— Bine... O să urc cu dumneavoastră în ambulanță.

În jurul lor, se strânseseră o mulțime de curioşi care îi măsurau din priviri, încercând s-o zărească pe rănită. Lui Philippe i se făcu brusc rău şi vru să-şi ascundă fața în haină, dar îşi dădu seama că o uitase în casă. Nervos, încercă să se retragă în spatele polițistului care îl privi ciudat.

— Totul e bine, domnule?

— Soția mea...

---

[1] Abreviere de la Service d'Aide Médicale d'Urgence (Serviciul de Ajutor Medical de Urgență).

— Poftim?

Părea devastat.

— Soția mea... nu trebuie să ştie.

Polițistul se încruntă fără să înțeleagă. În spatele lor, uşa grea a ambulanței se închidea şi salvatorii se agitau în jurul lui Ambre. Îi puseră o perfuzie şi fixară targa. Privirea polițistului întârzie o clipă asupra rănitei, urcând de-a lungul păturii până la un sân gol, alb ca laptele, care ieşea de sub ea. Tresări şi se întoarse spre Philippe. Îi picase fisa. Şi nu mai era înțelegător, ci scandalizat: – În orice caz, ar putea să vă fie fiică.

Cum poți să ştii că n-ai murit? Când auzi ceva? Când simți? Când percepi?

Exista un *bip* care suna înăbuşit. Şi lumină. Părea un fel de pată roz în spatele pleoapelor. Şi simțea o greutate caldă pe pântec. Era plăcut. Se lăsă cuprinsă de acea senzație agreabilă. Nişte imagini îi reveneau în minte într-un mod dezordonat. Briciul pe marginea albă, strălucitoare a căzii. Apa pe care o lăsase să curgă în timp ce se gândea la cea mai bună metodă de a-şi tăia venele. Uşa de la intrare pe care nu o încuiase.

Apoi o imagine neclară şi tremurătoare, cea a lui Philippe aplecat deasupra ei. Philippe ale cărui trăsături i se păruse că se topesc precum ceara unei lumânări, a cărui voce i se păruse slabă şi plângăcioasă. Vorbea, se agita. Visase sau el chiar o găsise? În orice caz, supraviețuise.

Nu ştia dacă se bucura sau nu. De fapt, n-avea nicio importanță.

Indiferent că se afla acolo sau în altă parte, asta nu mai schimba nimic.

Deschise ochii şi o lumină albă artificială şi agresivă o împresură. Încăperea era goală. Nu percepea decât o greutate neagră peste ea. Un cap. Philippe.

Aşezat pe un scaun lângă patul metalic, adormise cu capul pe pântecul ei.

Încercă să se aşeze mai bine pe pernă fără să facă zgomot, fără să schiţeze vreun gest, dar îşi mişcă un picior, fără să vrea, şi Philippe se ridică brusc.

— Ambre! Eu...

Restul propoziţiei rămase în aer. Ea îl observă pe îndelete. Avea faţa descompusă, îmbătrânită. Poate din cauza luminilor alburii din spital. Sau nu.

— Ambre, repetă el. Îmi pare rău.

Ea n-avea chef să-l asculte şi regretă că îl trezise. Îşi fixă atenţia pe altceva, pe mâinile ei, pe degetele pe care abia le mai simţea. Avea încheieturile bandajate şi o perfuzie înfiptă într-o venă de la braţul drept. Nu o durea.

— Ambre, chiar îmi pare rău...

Faţa lui Philippe se schimonosea într-o expresie dureroasă. Ea îl reduse la tăcere cu o voce cleioasă:

— E-n regulă.

— Nu. Te asigur, nu credeam că...

— E-n regulă, am zis.

N-avea chef de scuzele, explicaţiile şi remuşcările lui.

Zbang. Uşa batantă a salonului se deschise, făcând-o să tresară. Un doctor şi o asistentă intrară.

— Va trebui să plecaţi, domnule. S-a trezit, spuse medicul, înalt, cu ochelari, afişa un aer sever şi dezaprobator. Asistenta era grasă şi roşie la faţă. Expresia de pe chipul ei era mai compătimitoare. Philippe se foi pe scaun jenat, dar rămase aşezat.

— Domnule, va trebui să plecaţi, repetă medicul. Aţi avut deja o autorizaţie excepţională. În mod normal, nu permitem apropiaţilor să rămână.

Philippe se ridică şi îşi trase cu nervozitate în jos manşetele cămăşii.

Probabil că încercase să le spele sub jet de apă în vreo chiuvetă din spital, căci se distingeau pe ele nişte cercuri portocalii, un amestec de sânge şi săpun.

Cum nu reacționa, asistenta continuă cu blândețe, dar nu fără insistentă:

— Aşa este procedura... În astfel de situații...

Ambre nici nu tresări. Continua să-l fixeze cu indiferență. Philippe dădu din cap.

— Da, înțeleg. Eu... atunci... plec.

Se întoarse spre Ambre, care era lividă şi inexpresivă, ezită, apoi îi făcu un semn stângaci cu mâna. Doctorul îl apucă de încheietură.

— Haideți, vă conduc.

Se comporta autoritar. Philippe se supuse fără să crâcnească.

— O să vă ținem la curent cu starea ei. Nu vă faceți griji.

Doctorul nu-l lăsă nici măcar să răspundă. Închise uşa după el. *Vinovat.*

Asta părea să-i spună. Vinovat de a fi întreținut o relație cu ea, deşi el avea patruzeci de ani, era căsătorit şi tată a doi copii. Vinovat de a fi fost în acelaşi timp salvatorul şi călăul ei.

Se aflau toți trei în încăperea tăcută. Ea, doctorul şi asistenta. Ea era impasibilă, în timp ce ei afişau un zâmbet de circumstanță.

— Îmi pare rău, începu asistenta cu o compasiune exersată în ani de experiență. Aşa e procedura.

Nicio reacție. Doar nişte ochi ficşi, sticloşi. Ori că rămânea singură, ori că

Philippe era acolo, nimic nu avea cu adevărat importanță.

— Părinții tăi au fost anunțați.

O cercetau cu atenție, dar ea nici nu clipi. Doctorul continuă:

— Izolarea nu va dura decât câteva zile. Câteva săptămâni dacă trebuie.

Vei sta de vorbă cu un psiholog, doamna Idalo. Este foarte drăguță.

Aşteptau ceva vizibil din partea sa, aşa că se strădui să dea din cap. Ei zâmbiră.

Doctorul lăsă câteva comprimate pe noptieră.

— Uite. O să iei astea cu un pahar mare de apă. Te vor ajuta să dormi bine la noapte, OK?

Dar ea înghițise deja comprimatele, fără apă.

Doamna Idalo era blondă, foarte înaltă. Ambre avea impresia că seamănă un pic cu Nina, soția lui Philippe. Nu o văzuse decât de două ori pe Nina.

Încă îi era ruşine de circumstanțe.

Se întâmplase în urmă cu puțin timp. Philippe se ducea la Disneyland cu familia şi dăduse o fugă s-o anunțe. Era trecut de miezul nopții, într-o vineri, şi ea dormea, îmbrăcată şi machiată. Continuase să-l aştepte. Rochie, dantelă, ruj. Lui îi plăcea la nebunie roşul intens. Se ridicase cu un zâmbet slab. Somnoroasă, dar fericită. Philippe stătea în prag, ceea ce însemna că n-avea să rămână.

— N-am putut veni până acum, scumpo. A trebuit să aştept ca Nina să adoarmă. Ducem copiii la Disneyland, plecăm mâine foarte devreme. N-am putut să te anunț. Sunt prudent cu telefonul...

Ea încuviințase, mascându-şi cât putea de bine decepția.

— Va trebui să evităm să ne scriem zilele astea...

Jenat de cererea lui, adăugase rapid:

— Nu sunt decât trei zile. Trei zile scurte. O să fie bine, nu-i aşa?

Îi luase capul în mâini şi o sărutase pe frunte.

— Mă voi gândi la tine. Mă voi întoarce repede.

O sărutase din nou, un pic mai apăsat, apoi fugise, abandonând-o în prag, crispată la față.

Reuşise să reziste în următoarele trei zile. Nu fără dificultate, dar reuşise.

Alungându-şi ideile morbide, alungându-şi orice gând. Lucrurile mergeau prost între ei de luni întregi, dar Philippe se prefăcea că nu ştie:

— Dramatizezi mereu totul. Nu ți-e bine aici? Fac ce pot ca să trec cât mai des posibil, ştii doar...

Aşteptase ziua întoarcerii, dar el nu sunase şi nici nu venise.

Ce *naiba face, fir-ar să fie?!*

Ideea de a merge să arunce o privire la el acasă îi trecuse prin minte, dar rezistase tentației.

Nici în ziua următoare el nu dăduse niciun semn. Ambre se ținuse tare până la ora 23, apoi renunțase la demnitatea ei. Casa lui era la trei minute de mers pe jos de apartamentul pe care el i-l închiriase, dar îi interzisese categoric să se apropie de ea. Se arăta aproape amenințător când venea vorba de subiectul ăsta: „Nu vreau să te văd dând târcoale pe-acolo! Am avut încredere în tine oferindu-ți o locuință la doi paşi de casa mea... Contez pe tine să nu mă dai de gol!”

Escaladase gardul din fier forjat. Ascunsă în spatele unui tufiş, în minuscula grădină perfect întreținută de Philippe, foarte aproape de uşa de sticlă, avea o vedere perfectă asupra camerei de zi. Mai târziu, se gândise la consecințele posibile ale intruziunii ei. O alarmă, un vecin curios, poliția care ar fi putut să vină... Philippe nu i-ar fi iertat-o niciodată.

În seara aceea o văzuse pe Nina. Obiectul tuturor fanteziilor ei. Cauza tuturor suferințelor ei. Soția. Cea oficială. Cea de neînlocuit. El nu încercase niciodată să o

facă să creadă că o va părăsi într-o zi şi ea ştiuse că Nina va rămâne singura şi unica.

Nina... O femeie înaltă, delicată şi zveltă, cu părul lung şi blond. Era frumoasă şi elegantă într-o pijama din mătase şi papuci de interior care îi făceau picioare de balerină.

Ambre rămăsese o oră încremenită în spatele tufişului, privind-o cu ochi strălucind de admirație, fără ca nimic altceva să se întâmple, în afară de intrările şi ieşirile Ninei din living. Oare ea îl făcea să juiseze? Mai repede?

Mai puternic? Oare el o poseda insultând-o şi trăgând-o de păr la marginea patului? Sau cu ea era tandru?

Apoi lumina se stinsese.

Noaptea următoare se întorsese. Fiindcă nu mai rezista. Fiindcă uitase să mănânce toată ziua, atât de mult o obseda ideea. Fiindcă Philippe tot nu sunase. De data asta, se pregătise: se îmbrăcase cu haine negre, îşi legase părul, pusese un cuțit de bucătărie în buzunar. În caz că... În caz că ce?

Habar n-avea.

Era o noapte de sfârşit de octombrie, cu vreme caldă. Uşa de sticlă fusese lăsată întredeschisă. Era mai devreme decât în ziua precedentă, căci copiii nu se culcaseră încă. Se aflau toți patru în living. Obsesia ei. Philippe şi familia lui. Philippe alături de soție şi de copii. Philippe în viața lui reală, cea în care ea nu exista, cea în care ea nu va exista niciodată.

Îşi stăpânise lacrimile, lăsase durerea să-i năvălească în valuri violente în piept.

Copiii erau mici şi blonzi ca Nina. În pijama, aşezați turceşte pe podeaua livingului, colorau împreună cu tatăl lor. Nina stătea aplecată asupra unei reviste, cu picioarele ei lungi întinse pe canapea. Întorcea capul spre ei din când în când şi râdea. Ambre pierduse noțiunea timpului.

— La culcare, drăcuşorilor!

Cuvintele răsunaseră puternic. În clipa următoare, Philippe se ridicase în picioare, îi înşfăcase pe copii, îi luase pe sus. Nina îi urmase zâmbind.

Dispăruseră cu toţii şi Ambre continuase să aştepte. Îşi închipuia la rându-i că era dusă în braţe de Philippe într-un pat de copil, că o învelea, că îi aranja o şuviţă de păr după ureche, că o asigura că nu va avea coşmaruri.

Reapăruseră şi se aşezaseră pe canapea, Philippe aprinsese televizorul şi o cuprinsese pe Nina cu un braţ pe după umeri. Mai târziu, ea îşi pusese capul pe braţul lui. Şi mai târziu, el îi şoptise ceva la ureche. Ea izbucnise în râs. Era insuportabil. El îi atinsese uşor un sân, apoi îl apucase fără ezitare.

Ea îl oprise arătând spre fereastră. El se ridicase. Ambre nu se clintise. Nu mai era conştientă de corpul său, nici de locul în care se afla. Cu draperiile trase şi fereastra închisă, le vedea umbrele care se înlănţuiau şi se contopeau. El nu o brusca, nu o trăgea de păr, nu o poseda rapid pe marginea canapelei. O făcea pe îndelete, se delecta, o savura. O degusta ca pe o mâncare delicioasă. Era ca un dans. De o mie de ori mai frumos decât tot ce cunoscuse ea. Rămăsese ghemuită în tufiş până noaptea târziu.

A doua zi, el sunase în sfârşit. Trecuseră zile în şir de când îl aştepta.

— Hello, scumpa mea! Mi-a fost dor de tine. Ce mai faci? Luăm masa de prânz împreună? Pot să vin?

Şi ea îi oferise marele final. Un tablou în roşu şi alb, pe care el îl stricase cu panica lui neputincioasă şi scâncită.

Doamna Idalo semăna cu Nina, dar nu era la fel de frumoasă. După cum spusese asistenta, era drăguţă şi avea o răbdare infinită. Putea să petreacă ore în şir repetând aceleaşi întrebări cu calm şi bunăvoinţă, fără să renunţe niciodată la zâmbetul ei.

Aştepta ca Ambre să binevoiască să vorbească şi, când nu se întâmpla asta, zicea: „Nu e grav. Putem desena în schimb. Ce crezi?” Şi scotea hârtie, creioane cerate şi pasteluri.

Trebuia să vorbească. Ambre îşi zise că în felul ăsta o să scape mai repede din micuțul salon cu tablouri prea colorate, o să se întoarcă în camera ei unde nu o sâcâiau atâta şi o să-şi înghită pastilele care o abrutizau, care îi făceau vocea cleioasă şi îi încețoşau mintea. Aşa că în cele din urmă se hotărî să-i răspundă doamnei Idalo.

— Pentru cine ai pregătit această punere în scenă?

— ...

— Era o punere în scenă, nu-i aşa? Un mesaj important pe care nu-l puteai transmite prin alte mijloace.

— ...

Ea repetă:

— Pentru cine era punerea în scenă? Vorbeşte-mi despre această persoană. Cea care te-a găsit. Cea căreia îi era adresat mesajul... Poți începe printr-un lucru simplu... Numele său, de exemplu.

Vocea şi privirea îi erau blânde. Aşa că Ambre se trezi spunând:

— Philippe.

— Philippe? OK. Cine este Philippe?

— Are patruzeci de ani, este căsătorit.

— Bine... Continuă...

Un lung moment de tăcere.

— Are patruzeci de ani, este căsătorit, director de vânzări şi tată a doi copii.

Doamna Idalo o învăluia cu privirea, nu se mişca, abia dacă respira.

Încuviința încet coborând pleoapele.

— Şi fata?

— Fata?

— Fata din cadă?

— ...

— Hai, Ambre, te rog. Spune-mi ceva, oricât de neînsemnat, despre această fată.

— Are douăzeci de ani.

— OK. Şi mai ce?

— Nimic.

— Nimic?

— Ea nu este nimic şi nu are pe nimeni. Decât pe ei.

Barajul fusese deschis cu aceste câteva cuvinte. Povestea putea începe.

Vorbea ca şi cum nu ea era subiectul, cu răceală şi luciditate. Nici măcar nu căuta să mascheze părțile jenante, să înfrumusețeze faptele. Doar le relata, atâta tot.

Şi fiecare lucru o ducea spre altul. Totul era legat. Chiar nu-şi dăduse niciodată seama de acest lucru. Philippe, Angéla, părinții ei, Philippe, Angéla, familia ei.

— Cum a ajuns în viața ta?

— Philippe?

— Da, Philippe.

Începu să povestească. Se întâmplase într-o seară, într-un bar. Ea era cu Angéla. Pe vremea aceea, locuia teoretic cu părinții. În realitate însă, îşi petrecea majoritatea nopților la Angéla. Nu era neapărat un lucru foarte bun...

— Cine este această Angéla?

— Oh, e... e mult de explicat...

— Putem să revenim mai târziu la ea dacă vrei.

— OK.

— Continuă, te rog. Aşadar acea faimoasă seară într-un bar.

Îşi amintea perfect seara respectivă. În ciuda stării de ebrietate în care se afla, în ciuda ruşinii, nu uitase niciun detaliu.

Intraseră în localul plin de fum în care îşi petreceau serile de vineri. Nişte bărbați, nu toți tineri, le urmăriseră cu privirea când se aşezaseră la bar.

Angéla alegea întotdeauna ținutele. Îi plăcea să fie provocatoare, întunecate.

Ea îi vopsise părul negru ca pana corbului. „Aşa, vom fi ca două surori."

Acceptând, Ambre se simțise mai bine în propria piele decât cu părul ei blond. Mai teribilistă.

Angéla comandase două tequila. Ambre era deja mahmură cu mult înainte de a începe să bea: ieşise şi cu o seară înainte şi dormise până la jumătatea după-amiezii. Angéla avea o privire de diavoliță.

— În seara asta, nu ne întoarcem acasă singure.

Ambre era cu gândul aiurea. De ceva timp, simțea că se înăbuşă şi îi era greu să-şi recapete suflul. I se întâmpla seara şi era din ce în ce mai frecvent.

Ca o angoasă care îi strângea plămânii. Atunci, fuma un joint. O ajuta să nu se mai gândească la nimic.

Ce o să fac cu viața mea? Poate că ar trebui să mă pregătesc serios pentru examene. Să iau în calcul o meserie...

Studia limbile străine la facultate. Ştia că Angéla ar fi considerat-o ciufută dacă ar fi auzit-o rostind cuvântul „viitor".

Băuseră pahar după pahar. Nişte tipi veniseră să discute cu ele. Ambre îl recunoscuse pe unul dintre ei. Într-o seară, sfârşise întinsă pe bancheta din spate a maşinii lui. Nu-şi mai amintea cum îl cheamă, nici dacă îi plăcuse.

Îşi amintea doar că el împrumutase maşina fratelui său fără ca măcar să aibă permis. Tipul mirosea a țigară şi a rom aranjat[2].

---

[2] Rom în care se macerează diverse ingrediente precum fructe, frunze, coji, semințe.

— Fumezi?

O recunoscuse în mod evident, căci tocmai îi pusese o mână pe umăr şi îi arăta uşa de la ieşire. Ea îl urmase. El îi oferise o ţigară. O aprinsese cu indiferenţă, apoi el i-o scosese imediat din gură şi începuse să o sărute punându-şi mâinile pe sânii ei.

— Lasă-mă!

Tipul nu o lăsase, dimpotrivă, îi băgase o mână pe sub fustă.

— Încetează!

Întorcea capul ca să nu-i mai simtă gura lipită de a ei, dar el îşi întețea strânsoarea şi ei îi era greu să-l respingă pentru că era destul de beată. Alţi clienţi ieşiseră şi priveau scena cu amuzament, unii îşi fereau privirea. O

căutase cu lumânarea, desigur, cu fusta ei atât de scurtă şi cu rujul atât de roşu.

— N-ai înţeles, cară-te!

El zâmbise şi se lipise şi mai tare de ea. Era excitat.

— Data trecută nu te-ai lăsat rugată.

— Nu-mi amintesc.

Ambre încercase iar să-l respingă, dar el îşi băgase mâinile pe sub fusta ei şi se străduia să-i strecoare un deget în chiloţi. Ea împinsese cu toată puterea în braţele lui pentru a-l face să dea înapoi. Totul se învârtea în jurul ei.

Deodată l-a văzut pe tip cum cade urlând de durere. În spatele lui stătea bărbatul care tocmai îl lovise: sever, sobru, în costum şi cravată, cu pumnul ridicat, gata să lovească a doua oară. Băiatul strigase, aproape implorând: – Nu! Ajunge!

Bărbatul uriaşe mai tare, cu vocea lui gravă şi impresionantă:

— Care-i problema ta? Aveai de gând s-o violezi liniştit de faţă cu toată lumea?

— Nu, nu.

— Atunci, ce făceai?

Băiatul își freca tâmplele şi căuta un mijloc de a fugi.

— Dispari! Şi să nu te mai văd pe-aici! Ai noroc că n-ai mers mai departe!

Mi-ar fi făcut plăcere să te duc la comisariat!

Băiatul aproape că-i mulțumise şi plecase în fugă. Ambre rămăsese nemişcată în fața bărbatului despre care credea că este bodyguardul barului.

Părea încă furios şi ea nu îndrăznea să spună niciun cuvânt. Nici măcar mulțumesc.

— Sunteți bine, domnişoară?

O privea insistent.

— Cu cine ați venit aici? Vă poate duce cineva acasă?

— Nu... Eu...

Sunt cu Angéla. Dar nu reuşea s-o spună cu voce tare.

— O să vă duc eu, decretase el luând-o de braț.

Încă sub şoc, ea se lăsase în voia lui.

— Cum vă numiți? Întrebase el conducând-o pe stradă.

— Ambre.

— Ambre, eu sunt Philippe. Unde locuiți?

— Unde locuiesc părinții? Stați cu părinții?

Simțise cum o trec sudori reci. Brutală revenire la realitate. Nu putea să se întoarcă la părinții ei. Nu trecea pe acolo decât în fugă, când chiar era forțată. În seara aceea, era imposibil. Nu îmbrăcată aşa. Nu în starea în care se afla.

— Nu... O să fie bine... Prietena mea Angéla este în bar. O s-o găsesc.

— Trebuie să fie la fel de beată ca dumneavoastră...

— Nu.

Dar vocea ei era lipsită de convingere şi bărbatul o simțise.

— Nu vă las să vă întoarceți în barul ăla.

Avea un ton autoritar şi ea fusese aproape fericită.

— Ori vă las la părinți, ori o să dormiți pe canapeaua mea. Nu este negociabil.

— Locuiesc la prietena mea Angéla...

— Atunci, o să dormiți pe canapeaua mea!

Voise să protesteze, dar el o întrerupsese cu un gest ce nu admitea replică:

— Locuiesc cu soția şi cu cei doi copii. Fiți liniştită.

Ajunseseră în fața maşinii lui. El îi deschisese portiera. Orice, numai să nu se întoarcă la părinții ei.

— Ați avut noroc că întâlnirea cu clientul meu s-a încheiat atât de târziu...

Ați văzut ce oameni se strânseseră în jur? Cred că niciunul n-ar fi mişcat un deget!

Oftase şi furia îi sclipise o clipă în ochi. Ca mai devreme când îl lovise pe băiat. Îi zâmbise şi ea urcase în maşină.

— Aşadar...

Doamna Idalo o asculta, cu bărbia sprijinită în căuşul palmei.

— Aşadar Philippe te-a salvat... Şi după aceea... te-a dus la el acasă?

În timp ce vorbea, mâzgălea pe o bucățică de hârtie.

— Nu.

— Nu?

— Nu.

Ar fi fost prea simplu. Tot drumul, ea îl observase în oglinda retrovizoare.

— Lucrați până târziu...

— Asta îmi zice şi soția mea. Sunt director de vânzări.

— Ce vindeți?

— Tot felul de becuri cu un consum mic de energie. Pentru firme, în special. Probabil că nu vă interesează aşa ceva...

Zâmbise. Privirea îi alunecase pe picioarele ei şi revenise rapid asupra drumului. Dar ea văzuse. Şi îi plăcuse. Asta şi autoritatea lui.

— Şi tu, tu cu ce te ocupi?

Începuse s-o tutuiască fără să-şi dea seama.

— Sunt studentă.

— La ce?

— La limbi străine.

— Oh, foarte bine! Este foarte util să ştii limbi străine astăzi. Este indispensabil în vânzări. Ştii ce... dacă ai nevoie de un stagiu, aş putea să te ajut... O să-ți las numărul meu de telefon.

Salvarea în plină stradă, canapeaua şi acum stagiul... Se întrebase dacă aştepta ceva de la ea în schimb sau făcea asta doar din simplă amabilitate.

Pusese o mână pe coapsa lui şi el n-o respinsese.

Îşi amintea bine de el în seara aia, în maşină, cum încerca să rămână impasibil, dar ochii îi străluceau de dorință. Aşa că îl mângâiase cu toată lascivitatea de care era în stare, până când capitulase. Până când oprise maşina pe marginea drumului şi stinsese farurile. Sărise pe el, călare, şi el o penetrase fără jenă şi fără ezitare.

După episodul din maşină, nu se mai pusese problema să doarmă pe canapeaua din casa familiei lui. O dusese la un motel şi îi plătise camera înainte de a pleca. Îi lăsase numărul de telefon. Dacă se întâmpla ceva, indiferent ce, putea să-l sune. Şi ar face bine să înceteze cu alcoolul. Asta îi spusese înainte de a pleca.

Îi telefonase a doua zi ca să-şi ceară scuze pentru comportamentul ei. El o asigurase că nu era nicio problemă şi o întrebase dacă se simte mai bine.

Conversația se oprise acolo, dar, săptămâna următoare, ea îl sunase din nou şi îl invitase la un pahar. Îl tot sunase până când el acceptase.

Doamna Idalo se îndreptă de spate şi îşi puse stiloul pe masă.

— Bine... Vezi, până la urmă, cuvintele vin. Aşadar... te-ai dus să bei un pahar cu el?

Se dusese şi din nou petrecuse seara cu Philippe. De data asta, într-un hotel de trei stele.

— Îți pare rău?

— De ce?

— Că te-ai dus. De data asta... apoi în dățile următoare...

— Nu...

— Eşti sigură?

— Da... El m-a ajutat.

— Cum te-a ajutat?

— Să... nu ştiu... să duc o viață mai sănătoasă.

— Cum adică?

Se cufunda din nou în amintiri, cu luni în urmă. Philippe în camerele de hotel. Philippe şi cocktailurile *kir*[3] la bar. Philippe care pleca promițând să o sune. Terminase cu bețiile, cu relațiile dubioase, cu jointurile, cu zilele în care chiulea de la cursuri, cu Angéla. Philippe îi interzisese toate astea.

Luase hățurile în mâini. Şi ea nu se împotrivise. Era plăcut.

Doamna Idalo încuviință.

— Cât a durat asta?

— Şase luni?

— Şi după aceea?

După aceea, n-a mai fost de-ajuns. Câteva ore în timpul săptămânii, când şi când... Nu mai era destul. Ea cerea şi voia tot mai mult, iar el dădea ce putea. Nu era niciodată destul. După şase luni, îi ceruse o dovadă de dragoste: – Nu

---

[3] Cocktail frantuzesc, făcut dintr-un amestec de vin alb şi lichior de coacăze.

mai suport întâlnirile astea pe fugă, Philippe. Nu mai suport să locuiesc cu părinții. Trebuie să mă scoți de acolo.

— Să te scot de acolo? Dar... ce vrei să fac eu?

— În filme, bărbatul închiriază un apartament pentru amanta lui. Foarte aproape de el.

Ochii îi străluceau.

— Ai putea veni să mă vezi oricând. Imaginează-ți un pic. În mijlocul nopții, înainte de a pleca la lucru, când te-ai întoarce, când te-ai duce să cumperi pâine... Ştii ceva? Ai putea chiar să o convingi pe Nina să cumpere un câine... pe care ar trebui să-l scoți afară în fiecare seară.

Îl implora din priviri. El ezita.

— Un apartament pentru tine?

— Pentru noi.

Două săptămâni mai târziu, îi întinsese un pachețel: cheile de la apartament. O locuință drăguță, mobilată, la doi paşi de casa lui.

— Cum s-a derulat această... viață comună?

La început, totul a fost frumos, idilic. Noua ei viață îi dădea aripi. Îi pândea sosirea cu nerăbdare şi excitație, tremura când îl auzea ciocănind la uşă. Etala cu plăcere rochiile, parfumurile şi lenjeria intimă rafinată pe care el i-o oferea, se delecta cu felurile de mâncare pe care i le aducea de la restaurant, îl asculta vorbind despre tranzacții financiare, despre crashul bursier, despre toate acele lucruri de care se prefăcea interesată doar pentru a se arăta demnă de el. Nu mai era adolescenta rebelă care bea vodcă proastă şi ieşea cu studenți banali. Avea o viață frumoasă. Se simțea importantă, irezistibilă, excepțională, îi pândea dorința din ochi, dorința aproape animalică pe care el o nutrea pentru ea în permanență, şi o împingea la paroxism. „Ia-mă, ia-mă repede.” El nu se lăsa rugat. O dorea atât de mult, încât devenea brutal. Ei îi plăcea să creadă că îl ajută să se cunoască. Nu durase decât o vreme. După aceea, veniseră

deziluzia, reproşurile: „M-am săturat să stau închisă aici”, „Mă plictisesc”, „Vii din ce în ce mai rar”, „Credeam că ne vom vedea în fiecare zi” şi răspunsurile inflexibile ale lui Philippe: „Apartamentul ăsta a fost ideea ta”, „Îmi reproşezi că am o familie, dar ştii bine că o aveam deja când ne-am cunoscut”. Se purta ca o fetiță.

Plângea sperând să-l înduioşeze, dar efectul era exact invers. El îi repeta fără încetare că nu-i promisese nimic, că putea să plece în orice moment dacă era nefericită. Dar ea ştia că n-o va face, fiindcă nu mai avea pe nimeni în afară de el. Nici familie, nici prieteni. Doar pe el. Nu se mai dusese la universitate şi rămăsese prea mult în urmă cu materia.

— Şi părinții tăi? Întreba adesea doamna Idalo.

— Ce-i cu părinții mei? Ce să facă părinții mei? îl aveam pe Philippe!

Oricum, când am plecat şi m-am mutat cu el, m-au tratat ca pe o târfă şi au amenințat că nu-mi mai dau niciun ban.

— Şi au făcut-o?

— Bineînțeles, dar ce importanță are? El plătea totul.

— Într-o zi, vom vorbi şi despre părinții tăi…

Şi Ambre continua să povestească în mod incoerent despre Philippe.

Zilele, săptămânile, lunile ei nu erau marcate decât de vizitele lui. Cu cât trecea timpul, cu atât Ambre se stingea. Zidită de vie în apartament, fără altă speranță decât viitoarea lui vizită.

Subiectul Philippe se epuiza. Doamna Idalo nu mai nota nimic în carnețelul ei. Aceleaşi fraze reveneau repetat. Până şi Ambre îşi dădea seama de acest lucru prin ceața groasă care o copleşea.

— Ambre… ce-ai zice să trecem la altceva acum? Uite, vorbeşte-mi despre Angéla.

— Angéla este bisexuală. O fată complet depravată. Doamna Idalo păru surprinsă.

— Ea m-a învățat să beau, ea m-a convins să fumez primul joint. Şi tot ea mi-a prezentat primii băieți.

— Nu încercaseşi nimic din toate astea înainte?

— Oh nu, eram exact invers! Opusul ei.

— Cum era Ambre, cea de atunci?

— Neinteresantă. Prea anostă, cred.

Tăcerea plană câteva secunde, apoi Ambre adăugă:

— Eram o Miller, ce mai încoace şi-ncolo.

Numele de familie figura pe dosarul ei: *Ambre Miller.* Şi dedesubt: *Sex feminin. Douăzeci de ani. Tentativă de suicid prin secționarea venelor.*

Doamna Idalo, care era pe fază, interveni brusc:

— O Miller? Ce înseamnă să fii o Miller?

În acea dimineață, doamna Idalo înțelese că Ambre avea să vorbească în sfârşit despre familia ei.

Era uşor şi dificil totodată. Uşor, fiindcă nu mai avea reținere. Dificil, fiindcă se străduise să uite odată cu trecerea timpului.

Începu. Cuvintele „banal”, „normal” reveneau adesea: copilărie normală, existență banală. Cuvântul „tăcere”, la fel.

Povestea era într-adevăr destul de comună. Doi părinți, un frate mai mare

— Niciodată evocat până atunci. O vilă cu două etaje într-un cartier liniştit de la periferia Lyonului. Nişte părinți care nu se certau niciodată. Pentru a se certa, ar fi trebuit să-şi vorbească. Or, în familia Miller, tăcerea era stăpână. Nu se auzea niciodată vreun țipăt ori vreun cuvânt rostit cu o voce mai ridicată decât alta. În timpul meselor, se discuta numai despre buletinul meteo.

— Erați apropiați? Întrebă doamna Idalo.

Drept răspuns, Ambre izbucni într-un râs fără echivoc.

Domnul Miller lucra la o bancă şi avea o pasiune: pescuitul. Pleca să pescuiască singur de câte ori putea.

Doamna Miller era croitoreasă într-o curăţătorie. Ambre o ştia dintotdeauna cu tenul palid şi lipsit de strălucire.

N-avea prieteni, în afară de o vecină bătrână la care se ducea uneori să bea ceai.

Sub trăsăturile ei îmbătrânite, obosite şi inexpresive, doamna Miller era, fără îndoială, o mamă iubitoare. În orice caz, Ambre şi fratele ei nu duseseră niciodată lipsă de haine şi de îngrijire. Dar nu primiseră nicio dovadă de afecţiune. Aşa era doamna Miller. Ea însăşi fusese crescută într-o familie cam burgheză în care domnea această lege a tăcerii. Trebuia ca lucrurile să-şi urmeze cursul, nimic mai mult. Ca fiecare să se topească într-o mască de normalitate.

— Şi fratele tău? Întrebă doamna Idalo.

Îl chema Mathieu şi, în mod evident, nu era mare lucru de spus despre el.

În copilărie, fusese singuratic şi independent. Din câte îşi amintea Ambre, nu voise niciodată să se joace cu ea. Când mai crescuse, se retrăsese în jocurile video şi în pasiunea lui devorantă pentru benzile desenate.

Fiecare membru al familiei părea să fie mulţumit cu această viaţă taciturnă. De altfel, doamnei Miller îi plăcea să repete: „Noi, cei din familia Miller, suntem toţi făcuţi din acelaşi aluat, suntem toţi nişte suflete solitare”.

Şi toată lumea încuviinţa.

Doamna Idalo îşi drese vocea:

— Şi ţie... Îţi plăcea tăcerea asta?

— Nu!

Ambre o privi cum notează în grabă, gândindu-se la acea nefericire calmă în care crescuse. Asta durase până la liceu. Până când Angéla o scosese din viaţa cenuşie în care se complăcea.

Angéla venise în cursul anului şcolar, în timpul clasei a X-a. Nu trecea neobservată în liceu. Avea părul negru ca smoala şi blugi rupţi, fără a mai vorbi de bisexualitatea ei pe

care şi-o declara în gura mare. Era extrovertită şi hotărâtă. Ambre era introvertită şi necomunicativă. Erau atât de diferite, încât n-ar fi avut niciun motiv să-şi adreseze vreun cuvânt dacă Angéla nu s-ar fi îndrăgostit de Ambre. O aşteptase într-o seară, după ora de sport.

Ambre ieşea din sală cu ghiozdanul pe umăr şi dăduse peste Angéla, cu ţigara în gură şi mâinile în buzunare.

— Te însoţesc?

Ambre scuturase din cap stânjenită. Fata asta o intimida.

— Iau autobuzul.

— Atunci, aştept autobuzul cu tine.

Angéla îi oferise ţigara ei şi o întrebase fără ocolişuri:

— Te-ai mai sărutat cu vreo fată?

Ambre refuzase ţigara şi clătinase din cap, îmbujorată.

— Nu.

— Nu? Niciodată?

— Niciodată.

— Nu te tentează?

Ambre înghiţise în sec. Doamne Dumnezeule, ce stânjenită se simţea în seara aceea!

— Nu.

— Păcat… Ce te-aş mai fi mozolit!

Şocată, Ambre izbucnise în râs, nu vedea alt mod de a reacţiona. Şi Angéla o imitase.

— Da, chiar aşa... N-ai de ce să fii jenată! Eşti jenată?

Ambre protestase slab.

— Ba da, eşti jenată! Eu sunt cea care a luat-o în barbă şi tu eşti jenată!

Asta-i culmea!

Angéla râdea, îşi scutura pletele negre. Ce liberă era! Ambre se simţea parcă moartă prin comparaţie cu ea.

— Ambre, ce nume drăguţ! Şi mi se pare incredibil să te cheme Ambre şi să ai părul de culoarea ambrei. Cum aş fi putut să nu te remarc?

Ambre se dăduse înapoi şi zisese cu stângăcie:
— Mi-a venit autobuzul.
— Păi, du-te! Nu te rețin.
Ambre rămăsese înțepenită.
— Sau... te rețin?
Cu un aer provocator, batjocoritor, Angéla se apropiase foarte mult, pentru a vedea dacă fata îi va susține privirea sau va fugi. Şi Ambre avusese chef s-o înfrunte. Fiindcă se săturase să fie o moartă, fiindcă şi ea voia să devină provocatoare. Aşa că nici nu se mişcase, nici nu clipise.
— Ce? Întrebase Angéla uşor surprinsă.
— Nimic. O să mă duc să iau autobuzul acum.
Cu dezinvoltură, îşi pusese ghiozdanul la loc pe umăr.
Angéla se repezise şi îşi lipise buzele de ale ei. Ghiozdanul îi căzuse din nou de pe umăr. Ambre nu se mişcase, nu o respinsese. Îşi spusese: *Deci asta înseamnă să fii provocatoare.*
— Chiar a fost prima oară pentru tine?
Ambre ridicase din umeri.
— N-a fost prea grozav...
Angéla deschisese gura, ofuscată, apoi izbucnise în râs.
— Nici tu n-ai fost prea grozavă! Ți-era frică să nu-ți înghit limba?
Începuseră amândouă să râdă. Un râs nervos, eliberator. Ambre se ținea cu mâinile de burtă de râs, Angéla râdea cu sughițuri. În cele din urmă, Angéla îi întinsese mâna şi îi propusese: – Dacă nu ne place să ne sărutăm, am putea deveni prietene, nu?
Fusese începutul prieteniei lor. Trezirea la viață, la libertate, corpul fremătând, tot mai puternic, mai repede. Alcool, țigări, jointuri şi orgasme pe bancheta din spate a maşinilor. Fără nicio limită.
Soții Miller nu văzuseră nimic sau nu voiseră să vadă. Doamna Miller se strâmbase un pic când Ambre îşi vopsise

părul negru. Părul ei frumos de culoarea ambrei... Dar nu spusese nimic.

Luaseră bacalaureatul la limită. Trebuia, dacă voiau să meargă la facultate împreună. Aveau deja planuri: Angéla va închiria un apartament (părinții ei aveau bani), vor locui împreună şi vor invita băieți când vor avea chef. Vor organiza nişte petreceri de pomină. Şi se vor bucura de viață.

— Erai fericită?

— La început, da.

— Şi după aceea?

— După aceea, a fost ca o spirală. Nu mă mai puteam opri.

— Aveai nevoie de aşa ceva pentru a te simți fericită?

— ...

— Ambre? îți trebuia tot mai mult pentru a rămâne fericită?

— Da... aşa cred.

— Aveai o stare de nelinişte seara... Aşa mi-ai spus zilele trecute.

— La început, nu. Asta s-a întâmplat la facultate.

— Aveai nevoie de toate acele substanțe pentru a scăpa de angoasă?

— Da.

— Şi părinții tăi?

Îşi schimbă poziția. Se retrase spre spătarul scaunului, în defensivă.

— Ce-i cu părinții mei?

— N-au făcut nimic pentru a opri asta, nu-i aşa?

Strânse din dinți.

— N-au văzut nimic?

— Nu.

Doamna Idalo punea în sfârşit degetul pe rană.

Ambre îşi revedea chipul reflectat în oglindă din perioada aceea. Părul negru ca pana corbului, rujul provocator, fustele prea scurte, răsuflarea mirosind a alcool, chiar şi în mijlocul săptămânii, ochii injectați. Nu avea nicio limită. Când catadicsea să petreacă o zi la părinții ei – se întâmpla din ce în ce mai rar –, ajungea târziu, îmbrăcată în hainele din seara precedentă, care miroseau a fum. Se uita discret pe măsuța de la intrare, cea pe care era depusă corespondența. Repera scrisorile cu antetul universității, îşi trecea un deget pe sub plicuri pentru a constata că fuseseră deschise. Ştia ce conțineau. *Avertisment pentru absențe repetate.* Primea şi ea înştiințarea pe mail. Aştepta o remarcă din partea părinților săi, un reproş, dar ei nu spuneau nimic.

Îi luase ceva timp să înțeleagă că îi detesta. Îi considerase întotdeauna meschini şi jalnici, dar ura venise mai târziu, când fusese nevoită să se întoarcă în casa părintească, după ce Philippe îi ordonase: „Termini cu prostiile acum". O abandonase pe Angéla fără vreo urmă de regret.

Întoarcerea ei bruscă nu ridicase niciun semn de întrebare, niciun comentariu. Soții Miller nu se interesaseră de nimic şi, în pofida oricărui resentiment, ea îşi reluase viața de zi cu zi în casa lor.

Până la urmă, buba se spărsese totuşi. Reacția pe care o aştepta atât venise la şase luni după întoarcerea ei. Mult prea târziu. Când Philippe îi oferise cheile de la apartament, îşi făcuse valizele şi îi anunțase că se mută în altă parte. Părinții ei se priviseră şocați.

— Stai o perioadă la Angéla?

— Nu. Am cunoscut pe cineva.

Doamna Miller ridicase o sprânceană.

— Oh… Ai un iubit? Dar… chiar e ceva serios?

Domnul Miller îşi recăpătase o aparență de autoritate şi pragmatism:

— Chiar si-aşa! Nu te muți cu iubitul la nici douăzeci de ani! Cum aveți de gând să plătiți chiria? Şi părinții lui ce spun?

— Liniştiți-vă, n-are nevoie de acordul părinților: are patruzeci de ani.

Şi în fața eforturilor lor de a nu vedea, de a nu auzi sau de a nu înțelege, ea continuase:

— Este căsătorit şi are doi copii. Doi băieței. O să-mi închirieze un apartament. Ne-am săturat să ne vedem la hotel. Ne culcăm împreună de şase luni. Aşa că, da, este ceva destul de serios.

Jubilase văzând ruşinea şi groaza de pe fețele lor. Domnul Miller roşise, deschisese gura de mai multe ori înainte de a reuşi să vorbească, înainte ca totul să explodeze. După ani întregi, când era prea târziu.

— Este o glumă? răcnise el. Spune-mi că nu-i adevărat!

Doamna Miller, albă ca varul, părea să-i adreseze rugăciuni mute lui Dumnezeu şi respira sacadat ca să nu leşine. *Dă, Doamne, să nu fie adevărat Ce-am făcut ca să merităm aşa ceva?*

Aparent, alcoolul, drogurile, autodistrugerea erau acceptabile, puteau fi trecute cu vederea, dar să te culci cu un bărbat însurat, să devii amanta lui oficială, aşa ceva era intolerabil.

— Nu, ăsta-i adevărul.

— N-o să părăseşti casa asta!

— Sunt majoră, mă duc unde vreau.

— N-ai nici măcar douăzeci de ani! Locul tău este aici!

— Cu voi? Mai bine crăp!

Aproape că scuipase pe jos. Ei nu înțeleseseră acea ură bruscă.

— Ambre, dar ți-ar putea fi tată! strigase mama ei.

Mathieu venise să vadă ce se întâmplă şi rămăsese încremenit, ridicol şi mut, la intrarea în living.

— Dacă ieşi pe uşa aia, te avertizez, n-o să-ți mai dăm bani!

— Ha! Asta-i amenințarea voastră? Şantajul financiar?

— O s-o facem! Să n-ai nicio îndoială în privința asta!

— Ei bine, n-aveți decât! Aşa, n-o să vă mai datorez nimic! Oricum, n-am nevoie de banii voştri! Va plăti el! Va plăti totul! Chiria şi tot ce mai trebuie!

Taică-său spusese atunci nişte cuvinte pe care nu le va uita niciodată:

— Foarte bine. De fapt, cred că te-ai exprimat greşit: părăseşti casa pentru a deveni prostituată!

Fraza asta marcase lovitura finală a disputei familiale. Pentru că domnul

Miller se dovedise a fi atât de şocat de propriile cuvinte, încât nu se mai mişcase şi nici nu mai vorbise. O lăsase să traverseze livingul cu cele trei valize grele fără să crâcnească, în timp ce doamna Miller se prăbuşea într-un fotoliu, victimă a palpitațiilor. Ambre trântise uşa cu toată puterea, abandonând casa copilăriei fără nicio urmă de regret.

Într-o dimineață, asistenta îi zise că perioada ei de izolare se încheiase.

Ambre nu ştia ce implică asta, dar nu întrebă nimic.

Doamna Idalo o anunță că a terminat seria de conversații. Îşi luase multe notițe. În ziua aceea, purta o eşarfă galben cu verde.

— Ce mai faci. Ambre? Întrebă ea. Astăzi, aşa cum ți-am explicat, este ultima şedință şi eu sunt cea care o să vorbească. O să-ți fac un scurt bilanț al discuțiilor noastre. Nu aştept vreun răspuns din partea ta. Vreau pur şi simplu să-ți expun cât mai bine posibil ceea ce am înțeles şi să te fac să reflectezi la anumite aspecte. Este OK?

— Da.

— Bineînțeles, nu sunt decât nişte premise. Un început de piste care pot fi explorate. Te sfătuiesc din toată inima să continui terapia cu un psiholog.

O să mai discutăm despre acest lucru la sfârşitul şedinței.

Şi doamna Idalo începu să vorbească, alegându-şi cu grijă cuvintele.

Problema era o stare de rău care îşi avea originea în copilăria ei, o lipsă de dialog şi de atenție în sânul „celulei familiale". Îi analiza anii de liceu ca un punct crucial de schimbare: Ambre reuşise să se facă văzută de Angéla.

— Tu crezi că este o întâmplare faptul că ai început această relație de prietenie pe cât de fuzională, pe atât de periculoasă cu Angéla? Ea a fost prima persoană care te-a privit cu adevărat. Ea ți-a dat viață, ți-a dat culoare.

Mai târziu, a apărut Philippe. Înalt, puternic, protector. Figura paternă.

Doamna Idalo se întrerupse şi o măsură cu privirea. Ambre era încremenită. Nimic nu se clintea pe chipul ei.

— Este clar că tu cauți o relație fuzională care ți-a lipsit pe când erai copil.

Dar atunci de ce... de ce te cramponezi doar de relații toxice pentru tine? La asta trebuie să te gândeşti. Numai tu singură poți găsi cheia. Va fi un proces lung.

Lăsă să se scurgă câteva secunde pentru a vedea efectul propriilor cuvinte, dar Ambre tot nu reacționa.

— Este esențial să rupi legătura cu acest bărbat. Altfel, nu vei putea merge mai departe.

Doamna Idalo îşi strângea notițele de pe birou şi continua să vorbească.

Ambre n-o mai asculta. Pilulele îi provocau somnolență. Când doamna Idalo îi întinse o carte de vizită peste masă, îşi veni în fire.

— Ai aici numărul meu de telefon. Țin şedințe gratuite în fiecare miercuri, la spital. Dar te sfătuiesc să-ți cauți un

psiholog specializat în relații de familie. Am câțiva colegi destul de buni în acest domeniu. Îți voi lăsa numărul lor la asistentă.

Doamna Idalo oftă uşor şi îi zâmbi amical.

— Contez pe tine?

Ambre dădu din cap. Tot fără vreo expresie pe chip.

— Aşadar îți spun „pe curând”?

— OK.

— Pe curând. Ambre.

Îşi strânseră mâinile şi doamna Idalo o împinse cu amabilitate înainte.

— Asistenta te aşteaptă afară.

La ce bun toate astea? se gândea Ambre. Spusese tot, îşi deschisese sufletul, o făcuse să umple atâtea pagini. Şi pentru ce? Doamna Idalo se ducea la un alt pacient şi ea, ea se întorcea în camera ei, deja obosită.

Şedințele fuseseră singurele ei perspective. O nouă zi, o nouă şedință. A vorbit. A sporovăit. Ce va face acum? O vor lăsa să stea mereu în camera ei?

Tresări când auzi vocea asistentei:

— Ai o mică surpriză.

Asistenta îi pândea reacția care nu veni şi îşi spuse: *N-ar trebui să-i dăm atâtea medicamente, nu mai interacționează deloc.* Uşile se deschiseră.

— Uite-ți surpriza, declară ea.

Ambre avu nevoie de câteva secunde ca să analizeze scena: părinții şi fratele stăteau în fața uşii de la camera ei. Trist portret. Era aproape comic.

Aşteptau, stânjeniți, evitându-i privirea. Asta da surpriză... Sfârşitul perioadei de izolare...

Se opri în fața lor. Urmă un moment de ezitare, de jenă. Asistenta murmură:

— Iat-o! Ei bine, apropiați-vă.

Doamna Miller făcu un pas înainte, îşi îmbrăţişă cu rigiditate fiica şi o bătu uşor cu palma pe spate. Ambre nu ştia ce să facă. Nu ştiuse niciodată ce să facă. Domnul Miller îi puse o mână pe umăr. Mathieu îi zâmbi trist.

Purta unul dintre tricourile lui de adolescent întârziat reprezentând un supererou. Părea mai ridicol şi mai ruşinat ca niciodată când îi spuse:

— Mă bucur să te văd.

Doamna Miller îi dădu drumul din îmbrăţişare şi întoarse imediat privirea.

— Intraţi! zise asistenta.

Fiecare luă loc în tăcere pe câte un scaun. Ambre se întoarse în pat, lăsându-şi picioarele să se bălăngănească în gol.

Se străduiră să vorbească, evitând problema sinuciderii. Doamna Miller găsi alte subiecte de conversaţie mai adecvate: amabilitatea asistentelor, programele de la televizor, mâncarea de spital.

La sfârşitul vizitei, îşi luă inima în dinţi:

— Medicii spun că eşti bine... că tu... că nu sunt sechele. Ştii... ţi-au zis când îţi vor da drumul acasă?

— Nu.

În cele din urmă, plecară, promiţând să revină a doua zi. Îi venea să-i întrebe: *De ce?*

Uşa se închise şi Ambre înţelese că nu vor vorbi niciodată despre plecarea ei de acasă, despre Philippe, despre lama de ras... Nimic nu se va schimba niciodată.

Nu era decât ora 19, dar avea chef să doarmă. Îşi trăgea pătura până sub bărbie, când auzi un ciocănit în uşă.

— Da?

,

Philippe intră. Venea, fără îndoială, de la serviciu, întrucât era în costum.

Doctorii anunțaseră probabil pe toată lumea despre sfârşitul perioadei de izolare, căci în camera ei era ca la defilare. Îl privi cum se apropie fără să simtă nimic. Nicio emoție. El se proțăpi în fața patului şi ezită: oare trebuia să o sărute sau nu? Se hotărî s-o îmbrățişeze.

— Mi-au spus că pot veni.

Se aşeză pe marginea patului. Ea aşteptă fără reacție ca el să vorbească.

Dar Philippe nu zise nimic. Îi apucă cu gesturi lente şi delicate încheieturile, încă bandajate. Le aşeză foarte uşor pe genunchii lui şi începu să le mângâie încetişor, pe locul cicatricilor.

Atunci, se întâmplă ceva fulgerător. Imprevizibil. Necuviincios. Simți în tot corpul un val de dorință devastatoare. Nu dispăruse! În pofida medicamentelor care o abrutizau, încă se aprindea imediat ce el o atingea.

Luptă doar câteva secunde. După aceea, se trezi cu capul dat pe spate, cu ochii închişi, lipsită de orice voință.

— Ambre!

Deschise ochii. Philippe o privea cu un aer grav.

— Îmi pare rău. Ştiu că sună aiurea, dar nici nu-ți închipui cât de rău îmi pare... nu mai dorm noaptea... nu fac decât să mă gândesc la...

Ea nu îl întrerupse, ceea ce îl puse şi mai tare în încurcătură.

— N-am luat niciodată în serios chestia asta... Am crezut mereu că sunt doar nişte toane... Am... am uitat că eu eram un adult şi că tu erai încă un copil. Ar fi trebuit să văd... că erai atât de tânără... că totul te afecta atât de puternic...

Ea se gândi, cu amărăciune, că nu fusese prea tânără când o posedase cu sălbăticie pe pat, pe masa din bucătărie, în baie, în orice moment din zi sau din noapte.

— Ar fi trebuit... ar fi trebuit să te ascult cu adevărat... Ar fi trebuit să-ți înțeleg suferința...

Trasă un cerculeț pe pansamentul ei, deasupra cicatricilor.

— Aş vrea să te ajut... să încerc să îndrept un pic lucrurile... eu...

Înghiți în sec şi inspiră adânc.

— Ce-ai zice să iei o gură de aer? Să pleci pentru o vreme? Să te detaşezi de toate astea?

Ea îl privi fără să înțeleagă, inexpresivă.

— Am contactat un fost coleg de facultate. Un tip foarte de treabă. Este directorul unui hotel dintr-un sat de munte foarte liniştit, în departamentul Hautes-Alpes. Poate să-ți găsească ceva de lucru în echipa lui, la hotel.

Hautes-Alpes. Era departe. Departe de Lyon. Departe de casă. Departe de familia Miller.

— Să ştii că este locul ideal, continuă Philippe. Genul de loc unde mergi să te odihneşti, să-ți încarci bateriile. Cred că... cred că ți-ar face foarte bine.

O privea cu teamă. Nu părea prea entuziasmată. Sprâncenele i se ridicaseră aproape imperceptibil.

— Ambre? Ai auzit ce ți-am spus?

— Da.

— Şi ce... ce părere ai?

— Da. Sunt de acord.

Philippe îşi stăpâni cu greu un zâmbet, îşi trecu o mână prin păr, apoi peste față.

— Să ştii că nu-ți vreau decât binele.

Dar ea nu-l asculta şi deja nici nu-l mai vedea. Prin fața ochilor, îi defilau imense întinderi albe, o natură sălbatică şi calmă. Simțea aerul rece pe obraji. Era o senzație bizară, o senzație uitată de mult timp. Era... da, asta era, un soi de emoție, o părticică infimă din ceea ce pierduse de mult timp.

De speranță.

Altceva o aştepta undeva.

PARTEA A DOUA
Viaţa... Între apelurile lui

O tăcere grea domnea în maşină de mai bine de două ore. Philippe conducea, aruncând din când în când priviri spre Ambre. Cu capul lipit de geam, ea se uita cum defilează peisajul. Îşi recăpătase culoarea în obraji de când ieşise din spital. Şi părul îi crescuse, lăsând să se vadă o fâşie aurie la rădăcini, pe care n-o vopsise în negru.

Îşi luase la revedere de la familia ei cu câteva ore mai înainte. Tot ce rezultase din acele scurte îmbrățişări era un imens sentiment de uşurare. În sfârşit, avea să înceteze să se mai distrugă sub privirile lor neputincioase. În sfârşit, va reveni la viață, va găsi o formă de socializare, va cunoaşte oameni de vârsta ei, va învăța o meserie. Cineva luase frâiele în mână. Nu ei, ci altcineva. Acest cineva era Philippe, dar ei se prefăceau că nu ştiu.

Îi promiseseră să o sune în fiecare săptămână.

Philippe. Era prima oară când îl revedea după vizita lui la spital. În ultimele trei săptămâni, se arătase distant. Amabil, dar distant. Evident, la ieşirea din spital, o trimiseseră acasă la părinții ei. Philippe nu insistase să fie altfel. Spusese, ca pentru a o linişti:

— Ai trei săptămâni înainte de plecarea în Hautes-Alpes şi începutul sezonului de iarnă. Trei săptămâni înseamnă o nimica toată, nu? Exact ceea ce îți trebuie pentru a te odihni şi a-ți reveni.

Ea nu crâcnise. Trei săptămâni. Douăzeci şi una de zile. Numărase fiecare zi, fiecare oră a acestei întoarceri forțate în casa părintească. Philippe o sunase o dată sau de două ori şi fusese destul de scurt. Încerca să-şi salveze căsnicia, nu putea să-l condamne pentru asta.

Petrecuse trei săptămâni înghiţind medicamente, din acelea care fac ca totul să pară foarte îndepărtat şi care te transformă într-un automat. Se cufundase de bunăvoie în acea ceaţă care o făcea insensibilă pentru a-şi aştepta noua plecare. Acolo, poate, va opri medicamentele. Îşi va permite din nou să simtă, să resimtă, să plângă, să râdă. Poate.

— Pe prietenul meu din facultate îl cheamă Michel, îi explicase Philippe la telefon. Vei vedea că este într-adevăr foarte drăguţ. Ţine acest hotel-restaurant împreună cu soţia lui, Sylvie. Nu au copii. Sezonul de iarnă se întinde de la sfârşitul lui noiembrie până la jumătatea lui mai. Hotelul numără treizeci de camere. Michel angajează o întreagă echipă de sezonieri: bucătari, chelneri, personal de întreţinere... În general, sunt tineri. Mi-a propus să te integreze în echipa care se ocupă de servirea mesei. Ţi-ar plăcea?

Satul se numea Arvieux şi Philippe îi spusese că zona e supranumită Val d'Azur, căci condiţiile climatice erau excelente. Arvieux era, de fapt, un „sat-staţiune" al parcului natural Queyras. Autentic. „Muntele în stare pură".

Fără pârtii largi de schi, fără cozi de turişti... Cele câteva pârtii de schi erau situate în inima pădurii. Îi prezentase foarte frumos lucrurile, dar n-avea rost, ea era deja pregătită să plece.

— Facem o pauză? propuse Philippe.

Câteva minute mai târziu, se opriră la un popas de pe autostradă. Philippe comandă două cafele, apoi se aşezară la o masă lângă fereastră.

— De ce eşti atât de tăcută?

O privea de mai multe minute cum mestecă în cafea, cu privirea pierdută în gol. Ea ridică ochii spre el.

— Eşti supărată pe mine? Credeam că ideea de a te muta la Arvieux îţi place...

— Îmi place. Mă bucur că merg acolo, răspunse ea, chiar dacă afişa o indiferenţă totală.

El îşi apropie scaunul de al ei şi, cu un gest stângaci, îi puse o mână pe genunchi.

— Să ştii că o să te sun... nu te abandonez cu totul. Nu puteam să fac altfel... Familia mea... adăugă, cu voce scăzută.

Nu-şi termină fraza şi ea continuă să mestece în cafea, nelăsând să i se citească nimic pe faţă.

— Am... am un cadou pentru tine.

Ea schiţă un zâmbet lipsit de naturaleţe. El scoase din buzunarul hainei o cutiuţă roşie.

— Deschide-o!

În cutiuţă era o brăţară din argint. De lănţişorul foarte fin era atârnată o stea. Ea se întrebă ce rost avea acest cadou. Se simţea obligat? Voia să fie iertat? Voia s-o facă să uite că se descotorosea de ea trimiţând-o la sute de kilometri depărtare de el?

— Dă-mi voie să ţi-o pun.

Îi luă braţul, îi ridică mâneca, îi văzu cicatricile rozalii de pe încheietură şi îi prinse brăţara cu gesturi delicate, ca şi cum se temea să nu-i rupă mâna.

— Poftim. Aşa, voi fi mereu cu tine.

Asta era deci. Un cadou simbolic, un soi de fetiş. El îi mângâie părul cu o mână pe care o lăsă să cadă molatic, neştiind dacă mai avea voie s-o atingă.

Îşi terminară cafeaua în tăcere. Pe sub masă, degetele lui Ambre se jucau cu pandantivul brăţării fără ca ea să-şi dea seama. Indiferenţa începea să i se spulbere.

Mai târziu, ieşiră de pe autostradă şi o luară pe drumuri de ţară care se transformară rapid în serpentine de munte. După câţiva kilometri, văzură zăpadă îngheţată pe marginea drumului. Soarele strălucea sus, pe un cer perfect albastru. Virajele în ac de păr deveniră din ce în ce mai strânse şi

panta mai abruptă. În sfârşit, apăru panoul pe care scria Arvieux.

Situată în fundul unei văi, staţiunea Arvieux era exact aşa cum i-o descrisese Philippe. Străzi înguste, ferme vechi, cabane ici şi colo. Ceva mai departe, trecură prin faţa bisericii catolice şi a templului protestant.

Întâlniră câţiva turişti, cu rachete de zăpadă şi schiuri în mână. Maşina se opri în faţa unei cabane mult mai impozante decât celelalte, pe al cărei panou de lemn scria: *Hotel-restaurant Les Mélèzes.* Coborâră din maşină şi Philippe scoase din portbagaj valiza grea a lui Ambre. Un bărbat la vreo patruzeci de ani, cu părul grizonant şi ochii negri, le ieşi în întâmpinare, zâmbind larg.

— Philippe! Începeam să-mi fac griji! Aţi călătorit bine?

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară. Păreau fericiţi să se reîntâlnească.

— A trecut o groază de timp!

— Mda. Ai mai îmbătrânit!

— Uite cine vorbeşte!

Ambre stătea deoparte, încercând să-l evalueze pe bărbat. Un prieten al lui Philippe... Ce gen de om era? Genul care să-şi înşele nevasta cu o puştoaică? Şosetele groase din lână care îi ieşeau din bascheţi o liniştiră.

Philippe făcu prezentările:

— Michel, ţi-o prezint pe Ambre. După cum ţi-am spus, este fata unuia dintre colegii mei de serviciu. A întrerupt facultatea şi îi este greu să-şi găsească un job. E frumos din partea ta că o ajuţi.

Michel întinse mâna, apoi se răzgândi şi hotărî să o sărute pe obraji.

— Bine ai venit, Ambre! Hai, intraţi amândoi!

Se treziră în holul de la recepţie, o încăpere cochetă şi luminoasă. Pereţii erau plini de tablouri reprezentând peisaje de munte. Pe jos, un parchet frumos şi nişte covoare

vechi, groase, cu franjuri roşii şi negre. Un birou masiv trona în fundul încăperii. Pe el erau aşezate nişte broşuri şi o lampă mare.

Recepția se deschidea la dreapta spre un culoar unde un panou indica: *Restaurant.* La stânga sălii de recepție, o scară în spirală ducea la etaj.

Ambre arunca priviri în jur când Michel strigă:

— Sylvie! Sylvie! Au ajuns!

Se auziră zgomote de paşi deasupra şi apăru o femeiuşcă, foarte zveltă şi brunetă, cu brațele pline de prosoape de baie.

— Bună ziua!

Părea că abia respiră, dar avea acelaşi zâmbet sincer ca Michel. Puse prosoapele pe biroul de la recepție şi îşi aranjă o şuviță de păr după ureche, după care se proțăpi în fața lor, cu ochii strălucind.

— Sylvie, îl recunoşti pe Philippe?

— Bineînțeles că-l recunosc!

Se sărutară pe obraji şi se îmbrățişară. Apoi ea se întoarse spre Ambre.

— Tu trebuie să fii Ambre, nu?

— Da.

— Ei bine, încântată! Mă bucur să te cunosc. Probabil ți s-a spus că sunt soția lui Michel. Mă ocup de recepție, în principiu.

— În realitate, este peste tot în acelaşi timp! interveni Michel. Acum, de exemplu, le dădea o mână de ajutor cameristelor...

— Îți aminteşti măcar că deschidem mâine?

— Evident! Şi va fi perfect, ca de obicei!

Sylvie decise să-l ignore şi o luă pe Ambre de braț, făcând stânga-mprejur în direcția scărilor.

— Vino să-ți arăt camera ta şi să te prezint echipei.

Sylvie nu urca normal treptele scării în spirală, ci alerga de-a dreptul, vorbind fără încetare:

— Aici este primul etaj. Sunt cincisprezece camere. Şi alte cincisprezece la al doilea. Fii atentă la cărucioarele lăsate pe aici.

Un culoar întunecat. Uşi deschise, proiectând raze de lumină pe parchetul din lemn brut. Camere cochete în ştii alpin întrezărite rapid. O

altă uşă în fundul culoarului.

— Accesul la etajul al doilea.

Zbang. O uşă se deschise rapid, Sylvie năvăli pe ea şi urcă o nouă scară în spirală. Ambre o urmă cu dificultate, având senzația că trupul îi cântăreşte o tonă. Încerca să nu pară prea uimită. Sylvie mergea, vorbea, arăta cu degetul. Al doilea etaj. Al doilea culoar întunecat. Un cărucior în mijloc.

Nişte găleți pe pardoseală. O mătură rezemată de perete. Două menajere în plină discuție. Sylvie se opri brusc în mijlocul culoarului.

— Anna şi Martine. Bine... În principiu, n-o să vă întâlniți. Aveți ore de lucru diferite şi apoi... personalul de întreținere, spre deosebire de personalul de la restaurant, nu este cazat la hotel. Atenție la cărucior!

Ocoli căruciorul şi se întoarse brusc spre Sylvie:

— Apelăm la o firmă de curățenie şi menajerele se schimbă adeseori...

Se aflau acum în fața unei uşi mici pe care scria: *Rezervat personalului.*

Sylvie continuă:

— Asta-i uşa de la etajul al treilea. Este un etaj rezervat sezonierilor. Aici e locul în care o să stai. Sunt câteva camere, o sală de baie şi un mic living.

Zbang. O nouă scară în spirală, mult mai îngustă decât celelalte. Era foarte întuneric. Un temporizator electric se activă. În clipa următoare, Sylvie împinse o uşiță care dădea

spre un nou culoar, ultimul. Mai puțin întunecat, mai puțin gol. Aici se simțea viață. Zgomot, agitație. Două şiruri de uşi deschise, din spatele cărora se auzeau voci. Nişte valize puse chiar pe jos. Unele desfăcute, altele doar lăsate acolo. Sylvie înainta deja, dând laoparte fără menajamente o geantă de voiaj.

Acest ultim etaj era situat sub acoperiş, la mansardă. Tavan jos. Câteva grinzi aparente. Pereți îmbrăcați în lemn. Parchet din lemn brut care scârțâia. O căldură plăcută. Un miros de pin. Cabana de munte perfectă.

Ambre se opri brusc pentru a evita coliziunea. O fată tocmai țâşnise în fața ei, cu ochii pironiți pe telefonul mobil.

— Fii atentă pe unde mergi, Jessy! strigă Sylvie.

Fata ridică privirea. Avea plete blonde până la umeri şi nu mai mult de douăzeci de ani. Era încruntată, în mod vizibil prostdispusă. Bombăni ceva care semăna cu: „Rețea nenorocită!" şi Sylvie replică, amuzată: – Ce-ai pățit, Jessy?

— Ca în fiecare an, nu e semnal…

Urmară câteva clipe de şovăială, timp în care fata îşi stăpâni enervarea şi îşi dădu seama de prezența lui Ambre, nemişcată şi uşor dezorientată alături de Sylvie. Privirea i se opri asupra ei câteva secunde, dar Sylvie interveni pentru a pune capăt brusc examinării: – Ți-o prezint pe Ambre, va lucra cu tine la servirea mesei.

Numita Jessy îi făcu un semn cu bărbia, fără mai mult entuziasm.

— Salut! zise ea totuşi.

N-avea o față atrăgătoare, cu ochii ei mici şi iscoditori şi cu nasul cârn.

Oarecum iritată, o întrebă de formă:

— E primul tău sezon?

— Da, e primul.

Din fericire, Sylvie interveni, grăbind prezentările:

— Jessy este aici cu noi pentru al treilea an. Sunteți aproape de-o seamă...

V-am pus în aceeaşi cameră.

Urmă o tăcere şi mai apăsătoare. Jessy se mulțumi să dea din cap. Ambre nu scoase niciun cuvânt. Sylvie conchise rapid:

— Hai, nu te mai rețin, Jessy. Cred că aveai un telefon de dat.

Fata profită pentru a se cărăbăni, reluându-şi înjurăturile împotriva rețelei de telefonie. Sylvie ridică ochii spre tavan, amuzată.

— Nimeni nu bombăne ca ea! Bun, o să-ți prezint restul echipei.

Bătea deja din palme.

— Atenție toată lumea! Veniți câteva secunde, vă rog! A sosit şi ultimul recrut! Toți pe culoar!

Un cap, apoi două, apoi trei... apărură în uşile întredeschise. Ambre nu putea să le distingă clar. Fete? Băieți? Nu era sigură că rezistă la toate acele perechi de ochi ațintiți asupra ei. *Câți sunt?* Avea palmele jilave. Sylvie strigă mai tare, pentru a-i încuraja:

— Da! Veniți! O să vă continuați instalarea în câteva secunde!

Începură să se apropie. Bărbați, femei, tineri, mai puțin tineri, ieşind într-un val dezordonat pe culoar, continuând să vorbească, să se ciondănească, să glumească. Nu erau chiar aşa de numeroşi. Doar vreo zece. Totuşi ce mai gălăgie făceau! Sylvie pocni din degete de mai multe ori pentru a se face auzită.

— Bun. Vă rețin numai un minuțel, reluă ea, acoperind vocile celor neatenți. Ambre, apropie-te!

Se lăsă liniştea. Ea păşi înainte, provocând un scârțâit de parchet.

— Ea este Ambre. Tocmai a sosit de la Lyon. Acum, echipa este completă.

Este primul ei job sezonier. Va învăța meseria de ospătar. Vă las să vă prezentați?

Se produse din nou hărmălaie. Capetele se întoarseră unele către altele.

Cine voia să înceapă? Un tânăr ieşi în față aproape cu dezinvoltură. La vreo treizeci de ani, brunet, cu tenul mat, cu ochii negri. Teribil de frumos, era imposibil să gândeşti contrariul. Ambre remarcă acest lucru imediat, ca şi restul: accentul italienesc, zâmbetul discret, privirea jucăuşă. Îl chema Andréa, venea din Italia, cunoştea bine locul. Făcea parte şi el din echipa de ospătari, era managerul lor. Avea sarcina s-o formeze în prima ei săptămână de lucru. Putea să conteze pe el pentru orice problemă. Ea îi mulțumi scurt, în timp ce el îşi relua locul în grup. Ambre îl clasă imediat în categoria oamenilor nu tocmai demni de încredere. *Ştie că obține ce vrea, întotdeauna.*

Sylvie nu-i lăsă timp să cadă pe gânduri. Îl chema deja pe următorul:

— Daniel?

Un bărbat mult mai în vârstă se detaşă de grup. Avea pe puțin cincizeci de ani. Chel, roşu la față, mic şi îndesat. Vorbi cu vocea lui groasă de om robust: era bucătar-şef, lucra de douăzeci de ani în restaurante împreună cu soția lui, Delphine, bucătăreasa din echipă. Arătă spre o femeie la fel de scundă şi durdulie ca el, cu părul grizonant. Ea făcu un mic semn din mână şi adăugă:

— Bine ai venit în echipă!

Nişte oameni drăguți, gândi Ambre. Se produse o nouă mişcare în mulțime. O tânără metisă se trezi împinsă în față. Ambre remarcă mirată că ținea un bebeluş adormit în brațe şi se întrebă dacă nu cumva medicamentele îi provocau halucinații.

— Salut, eu sunt Rosalie!

Tânăra avea o voce cântată, bucle care îi dansau în jurul capului şi ochi râzători. Spuse că are treizeci de ani şi că este mama micuței Sophie din brațele ei. Aşadar chiar era un bebeluş, nu visase. Rosalie era şi ea ospătăriță şi prelua postul de manager când Andréa avea zi liberă. Era nouă la Mélèzes, dar nu se îndoia că o să se simtă bine aici. Visase dintotdeauna să locuiască la mansardă. Zâmbi tot timpul, chiar şi după ce termină de vorbit. *Plină de viață,* gândi Ambre. *Plină de viață şi dezinvoltă. O* briză de aer proaspăt la mansardă.

Băiatul care păşise în față acum avea vreo douăzeci de ani. Hanorac cu glugă. O claie de păr şaten nepieptănat, ochi mari căprui. Trăsături fine care îi dădeau un aer copilăresc. *Înduioşător.* Cuvântul îi veni spontan în minte lui Ambre.

— Ei bine... eu sunt Tim... Ajutor de bucătar. Lucrez cu Daniel şi Delphine. Sunt la al patrulea sezon în total şi al doilea aici... O să ne înțelegem bine, o să vezi.

În liniştea reinstalată, toate capetele se întoarseră spre ultimul membru al echipei, căruia Ambre nu-i dăduse atenție. Se ascundea în spatele grupului, tăcut şi discret. Abia dacă schițase vreo mişcare până atunci. Era un bărbat de vreo şaizeci de ani. Decanul de vârstă, fără doar şi poate. Avea trăsături dure, adâncite de timp, o față aspră, o mustață groasă, mâini mari, crăpate. *Un urs,* gândi Ambre. Vocea lui semăna cu mârâitul unui animal.

Se numea Wilson, era spălător de vase la bucătărie şi practica meseria asta de puțin timp. În mod evident, nu era vorbăreț, căci nu zise nimic mai mult.

Se făcu linişte, o linişte care se prelungi. Capetele se întoarseră spre Sylvie care puse o mână pe umărul lui Ambre.

— Gata, Ambre, ai cunoscut toată echipa.

— Ă... ei bine... Încântată.

Sylvie n-o lăsă să bolborosească mai mult.

— Bine! Mulțumesc tuturor. Puteți să vă duceți la treburile voastre.

Apoi, întorcându-se spre ea, adăugă:

— Noi două o să vizităm etajul.

Uraganul Sylvie se dezlănțuise din nou. Şi în jur, de asemenea, totul începea să se mişte foarte repede. Grupul se dispersa, discuțiile se reluau, uşile se trânteau, valizele se deschideau.

Ambre se lăsă condusă de Sylvie, care o ghidă pe culoar.

— Ca decan de vârstă, Wilson are dreptul la o cameră doar a lui. E cea de acolo, din fund. O s-o vedem imediat. Şi Rosalie, care o să locuiască aici cu bebeluşul ei, are dreptul la o cameră a ei. Haide cu mine! Asta e camera pe care o împart Tim, ajutorul de bucătar, şi Andréa, managerul tău. Şi aici...

Atenție la valiza din drum... aici este camera matrimonială a lui Daniel şi Delphine.

Camerele erau toate identice. Destul de simple. Mici, dar funcționale.

Două paturi la cele două extremități ale încăperii în camerele duble. Lângă fiecare pat, un şifonier mare din lemn închis la culoare. O măsuță şi un scaun din lemn în fața ferestrei. Deşi majoritatea camerelor erau goale, cea a lui Daniel şi Delphine era deja decorată cu fotografii şi cu un buchet mare de flori.

— Baia este comună pentru toți angajați! sezonieri, menționă Sylvie, mergând şi mai repede. Vino s-o vezi!

Baia era un spațiu împărțit în două de un perete: o parte pentru femei, cealaltă pentru bărbați. Faianță gri, oglinzi mari deasupra chiuvetelor, cabine de duş aliniate. Nu cine ştie ce lux, mai degrabă gen internat, dar totul era curat şi funcțional.

Ultima încăpere era livingul sezonierilor. De departe spațiul cel mai primitor al cabanei. Îmbrăcat în întregime în lambriuri din lemn ca şi restul hotelului, situat sub partea înclinată a acoperişului, adopta forma acestuia.

Cu tavanul jos, un pic neregulat ca formă, locul era plin de farmec. Ambre remarcă imediat că aici te simțeai bine. Ca într-un cuib. Partea cea mai înaltă de sub tavan era bucătăria. Un mobilier destul de tradițional şi o masă lungă din lemn pentru mâncat. Partea cea mai joasă era amenajată ca o cameră de zi. Nişte fotolii enorme erau aşezate în cerc în jurul unei sobe cu lemne. Lipită de perete, o bibliotecă gemea de cărți. Locul era întunecat —

singurele surse de lumină proveneau de la nişte lucarne –, dar fuseseră instalate mai multe lămpi cu picior, toate cu abajururi din pânză în culori diferite, care aduceau o notă de fantezie.

Ajunseră în fața uşii de la camera pe care Ambre o împărțea cu Jessy.

— Îmi pare rău, va trebui să plec. Am de lucru până peste cap. Primii clienți sosesc mâine şi mai sunt atâtea de făcut!

Aruncă un ochi la ceasul de mână şi începu să vorbească şi mai repede:

— Poți începe să-ți aranjezi lucrurile dacă vrei. După aceea, întoarce-te la Philippe şi Michel. Probabil că beau un aperitiv la parter.

— OK... Mulțumesc.

Ambre stătea acolo, încremenită, şi Sylvie o bătu uşor cu palma pe umăr pentru a o încuraja să se pună în mişcare.

— Hai, pe mai târziu! Dacă ai întrebări, ceilalți sezonieri te vor ajuta.

Toată lumea este foarte serviabilă aici. Nu ezita. Bun, am fugit!

Şi chiar fugi, lăsând-o în pragul uşii, mai neajutorată decât oricând. O lua cu ameţeală. Urechile îi ţiuiau. Îşi impuse să intre în cameră şi se lăsă să cadă pe pat.

Era prea mult dintr-odată. Prea multe chipuri, voci, informaţii, culori, mirosuri... Prea multă viaţă pentru cineva care abia ieşea din ceaţă. Îşi luase ultima pastilă cu o seară în urmă. Toată această agitaţie, o adevărată tornadă, era ca o palmă în plină figură. Rămase aşezată câteva secunde, cât să-şi vină în fire. Camera era goală. Slavă Domnului! Nu ardea de nerăbdare să se afle în prezenţa colocatarei sale care deja invadase spaţiul: aşezase nişte perne roşii pe patul ei, îşi pusese obiectele de toaletă şi colecţia de lacuri de unghii – destul de impresionantă – pe măsuţa din lemn, în faţa ferestrei.

Ambre observă fiecare detaliu. Apoi încercă să se concentreze asupra zgomotelor din jurul ei. Ceilalţi sezonieri îşi reluaseră ocupaţiile. Uşile dulapurilor se trânteau, umeraşele de haine se loveau unele de altele, fermoarele se deschideau. Pereţii despărţitori erau subţiri, ar fi mai bine să iasă din cabană în timpul viitoarelor apeluri telefonice ale lui Philippe. De ce se gândea la apelurile lui Philippe?

— Salut!

Tresări, se întoarse şi îl văzu pe Andréa în uşa camerei. Stătea acolo, cu zâmbetul lui frumos, încrezător, şi cu un aer amuzat.

— Sunt chiar atât de înspăimântător?

Se apropie în timp ce ea încerca să-şi potolească bătăile inimii. ’

— Nu, doar că... Am fost surprinsă.

El studie camera.

— Ai început să te instalezi?

— Nu... Nu încă.

— Ah, aşadar Jessy e cea care se lansează în manichiura profesională.

Ambre avea gâtul uscat, tot din cauza emoției. Cât despre Andréa, el ocupa spațiul cu siguranță de sine.

— Camerele nu sunt foarte mari, continuă el. Dar nu ne putem plânge când suntem cazați şi hrăniți! În plus...

Michel şi Sylvie sunt extraordinari, ai să vezi.

Ea se strădui să răspundă pentru a se arăta amabilă:

— Lucrezi de mult timp aici?

— Ăsta va fi al treilea an. Ca şi Jessy. Am început ca simplu ospătar. Mi-au dat repede şansa de a avansa. Îți dai seama ce promovare? Manager de restaurant!

Ea zâmbi de formă, fără convingere, apoi se lăsă tăcerea. Era incapabilă să găsească ceva de spus pentru a continua conversația şi pentru a se arăta un pic prietenoasă. Trecuse atâta timp, încât uitase.

— Şi ceilalți? întrebă ea în sfârşit, cu un interes care suna fals.

— Daniel, bucătarul-şef şi soția lui, Delphine, lucrează aici de şapte ani.

Aproape că fac parte din familia lui Michel şi a lui Sylvie.

Se duse să se aşeze pe măsuța din lemn, împingând flacoanele cu ojă ale lui Jessy.

— Tim, ajutorul de bucătar, lucrează aici pentru al doilea an. Este gay, un tip foarte drăguț. El şi Jessy nu se prea înțeleg. Trebuie să spun că ea este un pic... cum să mă exprim... un pic... este... este o pacoste!

Începu să râdă şi Ambre nu-şi dădu seama dacă trebuia să-l imite.

Oricum, nu avu timp s-o facă: o mişcare în spate îi semnală că Jessy se oprise îndărătul ei. Pe ea o fixa Andréa, batjocoritor, pe deasupra umărului său.

— Spun adevărul sau nu?

Jessy îi aruncă o privire furioasă şi se trânti pe patul ei fără să răspundă.

Părea şi acum bosumflată. Andréa continuă:

— Pe ceilalți nu-i cunosc. Nici pe metisa cu bebeluş, nici pe bătrânul care se va ocupa de spălatul vaselor. Este prima lor iarnă aici.

Jessy ridică pentru o clipă ochii din telefon:

— Sper că n-o să ne agaseze prea mult.

— Cine? Întrebă Andréa. Bătrânul?

— Nu. Bebeluşul. Ce idee! Nu înțeleg de ce a acceptat Sylvie! Ai văzut ce grosime au pereții despărțitori?

Ambre rămase tăcută, neştiind cum să reacționeze. Andréa îi adresă un zâmbet care însemna: *Nu-i da atenție, bombăne întotdeauna.* Apoi Ambre îşi frecă mâinile cu stângăcie şi se ridică.

— Eu... trebuie să mă întâlnesc cu... colegul tatălui meu jos, deci... mă duc... Ne vedem mai târziu.

Andréa dădu din cap zâmbind.

— OK. Pe mai târziu!

Ambre părăsi camera cu o grabă prost disimulată. Din fericire, pe culoar, nu se mai întâlni cu nimeni. Nu trecuse decât o oră de când se afla acolo şi se simțea deja epuizată.

În hol, se lăsă ghidată de vocile bărbaților pe care le auzea. Veneau dinspre restaurant. Philippe şi Michel se aşezaseră la o masă şi discutau în fața a două halbe de bere şi a unui bol cu alune.

Sala avea un decor tipic pentru zona de munte: pereți şi tavan din lemn, grinzi aparente, pardoseală din piatră. Pe pereți erau agățate numeroase tablouri, dar şi aplice. Mesele erau acoperite cu fețe de masă tradiționale, în carouri roşii şi albe. Michel se ridică în picioare când o văzu venind.

— Hai aici. Ambre, stai cu noi!

Ea se lăsă să cadă pe scaunul indicat şi Philippe îi atinse uşor piciorul pe sub masă, parcă pentru a o întreba: *Eşti bine?* Dar ea preferă să-i evite privirea. Se simțea atât de istovită, încât nu era sigură că poate să-şi stăpânească lacrimile.

Michel era un bărbat agreabil, care făcea conversație cu ușurință. Începu să vorbească despre sat, despre turiști, despre desfășurarea sezonului la hotel... Era perfect. Philippe punea întrebări și Ambre nu trebuia decât să dea din cap din când în când sau să zâmbească. Sylvie li se alătură pe la ora 13.

— Trebuie să fiți morți de foame. Ce-ați zice de o omletă cu bacon?

La masă, totul decurse ușor. După primele minute cu întrebări delicate precum: „Părinții tăi n-au putut să te însoțească aici?”, la care Philippe știuse perfect să răspundă, vechea prietenie dintre Michel și Philippe deveni subiectul preferat. Sylvie lua parte la discuția lor amuzată. Ambre observa în tăcere cuplul exemplar și fără probleme pe care păreau să-l formeze Sylvie și Michel și imaginea destul de cuminte pe care păreau să o aibă despre Philippe. *Dacă ar ști ei... !* și zise ea. Dacă ar putea să-și imagineze măcar pentru o clipă că o întreținuse, o hrănise, îi oferise o locuință, în timp ce poza în soț-model, în tată de familie responsabil. Dacă ar vedea-o așa cum era ea, oferindu-se fără remușcări, fără niciun pic de morală. Niciodată n-ar suporta asta. Niciodată n-o să permită cuiva de aici să afle.

După omleta cu bacon, urmară un platou cu brânzeturi și un coș cu fructe. Când Michel propuse și cafele, Philippe declară că trebuie să plece.

Avea o conferință telefonică înainte de sfârșitul zilei cu niște clienți englezi.

Michel încuviință și Sylvie se duse să-i aducă paltonul.

În secunda următoare, se aflau în hol. Philippe, vizibil grăbit, își luă la revedere de la Michel și de la Sylvie. Ca și cum totul se derula pe repede înainte. Fără nicio tranziție.

— O să avem grijă de Ambre, zise Michel. Nu-ți face probleme. Nu va fi nefericită aici. Poți să-l liniștești pe tatăl ei.

Îi zâmbeau toți trei, iar ea se strădui să facă la fel. Şi chiar în acel moment a început să simtă o durere în piept. Philippe avea paltonul pe el, cheile maşinii în mână şi ea înțelese în sfârşit. Avea să plece. Indiferența dispărea.

Cochilia se crăpa.

El se apropie de ea, îi dădu un sărut pe obraz, rece, convențional.

Inevitabil... În fața lui Michel şi a lui Sylvie.

— Atunci... mult succes. Ambre. Te vei simți bine aici, nu mă îndoiesc.

Îi făcu cu ochiul lui Michel. Strângând din dinți, ea încercă să păstreze un aer impasibil. Şi el plecă. Fără o privire, fără un cuvânt în plus.

S-a sfârşit. A plecat pentru totdeauna. Sunt singură. Cuvintele se întipăreau cu lentoare în mintea ei încă încețoşată. De cealaltă parte a nebuloasei, Sylvie îi vorbea, dar ea nu auzea nimic. Se simțea îngrozitor de goală pe dinăuntru.

Sylvie scotocea într-unul dintre sertarele biroului de lemn de la recepție.

— Veți avea toți un rând de chei. În felul acesta, vei putea să pleci şi să vii după cum o să ai chef. Dacă vrei să petreci noaptea în afara cabanei, n-ai decât. Simte-te aici ca acasă.

Se ridică în picioare, cu o legătură de chei în mână.

— Uite-le, zise ea ocolind biroul şi întinzându-i cheile. Bun, trebuie să dau un telefon. Te las să te organizezi?

— Da, da.

Sylvie luă telefonul din suportul lui, începu să formeze un număr, apoi se întoarse brusc spre Ambre.

— Ah! Era să uit! Dacă ne cauți vreodată, pe Michel sau pe mine, ne-am mutat în dependința din spatele cabanei.

Sylvie dispăru pe scara în spirală, cu telefonul în mână, şi Ambre se trezi singură în hol.

Ezită câteva secunde. N-avea niciun chef să se întoarcă la ultimul etaj al cabanei şi să dea ochii cu ceilalți sezonieri. Aşa că opta pentru o plimbare.

Asta i-ar permite să fie puțin singură, n-ar avea ce rău să-i facă.

Rătăci mult timp până să-şi dea seama că înghețase şi că-i era foarte foame. Se făcuse noapte deja şi cabanele erau luminate. Nu se mai vedea nici țipenie de om pe-afară. Cei câțiva turişti întâlniți se întorseseră să stea la căldură.

Se temu că n-o să mai găsească drumul, dar se dovedi că nu se depărtase atât de mult. Mai degrabă hoinărise în cerc prin sat.

La ultimul etaj al hotelului, la mansardă, o întâmpină o larmă veselă, care provenea din living. Mirosea extrem de bine. Băgă discret capul pe uşa întredeschisă: erau cu toții acolo. Întreaga echipă. Până şi Sylvie şi Michel, care trebăluiau la cuptor.

— Ah, iată-te!

Ambre tresări. Sylvie tocmai o zărise şi părea uşurată. Veni spre ea.

— Începusem să mă îngrijorez! Intră, intră!

Ambre se execută, debarasându-se cu stângăcie de palton.

— Oh, nu... nu eram departe... Mă plimbam...

Sylvie o întrerupse imediat:

— Am uitat complet să te anunț! Îmi pare rău!

Se dădu laoparte pentru a-l lăsa să treacă pe Tim, care ducea un platou cu aperitive.

— Avem o tradiție aici. În fiecare iarnă, în ajunul lansării oficiale a sezonului turistic, organizăm un banchet cu toți angajații sezonieri. Ceea ce ne permite să facem cunoştință unii cu alții înaintea celor şase luni pe care trebuie să le petrecem împreună.

Michel o strigă din celălalt capăt al încăperii:
— Sylvie! Poți să-mi dai o mână de ajutor cu sticlele?
— Vin acum!
Se întoarse din nou spre Ambre.
— Du-te şi lasă-ți paltonul, simte-te în largul tău. Tim o să-ți arate ce poți să faci.
Şi dispăru într-un foşnet de mătase. Tim se trezi singur în fața lui Ambre şi îi adresă un zâmbet care semăna cu o grimasă.
— Asta-i Sylvie. Acum e aici şi în clipa următoare a dispărut. Vino, o să-ți găsesc ceva de lucru.
Daniel şi Delphine băgau la cuptor un pui şi se sfătuiau pentru a decide temperatura de coacere. Wilson se retrăsese lângă una dintre lucarne şi tăia o bucată de brânză în cubulețe. Tim luă un castron plin cu un aluat compact.
— Ăsta este pentru aperitivele cu brânză, îi explică el. Poți să modelezi nişte biluțe. Uite aşa. După aceea, le aşezi pe tavă, aici. Imediat ce ai terminat, mă chemi... sau vorbeşti cu Daniel să le bage la cuptor.
Luă două carafe de apă care zăceau pe blatul de bucătărie şi dispăru.
Ambre rămase câteva secunde interzisă. Mâinile nu i se încălziseră complet, dar golul din stomac se estompa. Îşi trecu degetele pe sub jetul de apă fierbinte şi se apucă de lucru.
Încăperea răsuna de râsete, de hărmălaie, de ordine date pe un ton vesel.
Jessy şi Rosalie puneau masa. Bebeluşul lui Rosalie era aşezat într-un şezlong pentru copii, foarte aproape de ea, şi părea hipnotizat de agitația din jurul lui.
— Cine vrea vin alb?
Michel trecea prin mijlocul vacarmului, fluturând o sticlă de vin şi nişte pahare cu picior.
— Trebuie să vă recăpătați forțele!

Andréa izbucni într-un râs zgomotos. Daniel ceru o porție dublă.

Era ciudat să se afle în mijlocul acestei atmosfere pline de viață. Nu era apartamentul silențios al lui Philippe, unde era mereu frig, chiar şi vara. Nu era casa mută a familiei Miller, unde numărase zilele aşteptând să plece în Hautes-Alpes. Era o veritabilă dezlănțuire de viață care îi provoca amețeli.

Se strădui să-şi revină şi să-i dea zor. Dispăru în masa zumzăitoare de oameni, execută fără să crâcnească ordinele lui Daniel, dădu o mână de ajutor ici şi colo. Şi foarte repede, grație elanului fiecăruia, aperitivul fu gata.

Cuptorul duduia. Michel strigă:

— La masă!

Se auziră hârşâituri de scaune, proteste: „Hei, ăsta-i locul meu!”, zgomote de pahare mutate. O clipă mai târziu, toată lumea era aşezată la masa lungă din lemn.

Ambre se trezi alături de Rosalie, pe singurul scaun rămas liber. Tânăra metisă îşi aşezase bebeluşul pe genunchi. Micuța începea să se agite şi să scâncească.

Cineva strigă:

— Discursul!

Ambre îşi dădu seama că Michel, aflat în capul mesei, se ridicase în picioare. Se făcu linişte şi toate capetele se întoarseră spre el. Îşi drese vocea şi îşi bombă pieptul, ceea ce provocă râsul celor prezenți.

— Bun, declară el. E timpul discursului tradițional... Momentul meu de glorie anual!

Din nou se auziră râsete în jurul mesei. Rosalie îşi legăna cu frenezie bebeluşul în speranța de a-l face să nu mai plângă.

— Pentru cei abia sosiți, să ştiți că această masă de bun-venit este o tradiție la care eu şi Sylvie ținem foarte mult. Este un moment deosebit pentru a ne reîntâlni şi a lansa aşa cum trebuie sezonul de iarnă. Aşa că, dragi sezonieri, vă

urez bun-venit în hotelul nostru... Sper că o să vă simțiți bine aici şi că veți trăi un sezon plin de culoare aşa cum obişnuim s-o facem.

Luă un pahar cu vin de pe masă şi îl ridică, invitându-i şi pe ceilalți să-l imite.

— Pentru deschiderea sezonului de iarnă!

Vreo zece voci se făcură ecoul urării lui, acoperite rapid de clinchetul paharelor care se ciocneau. Ambre îşi duse timid paharul la gură şi zări capul mare al lui Daniel întorcându-se spre ea şi spre Rosalie: – Este un vin din regiunea asta, domnişoarelor. Unul dintre cele mai bune. Să-mi spuneți cum vi se pare.

În jur, agitația se relua. Părea că, aici, nimic nu se oprea niciodată.

Şezlongul bebeluşului era pus pe podea, chiar lângă Rosalie. Ea încercase s-o calmeze pe micuța Sophie o clipă, luând-o pe genunchii ei, dar degeaba.

Plânsetele răsunau fără încetare. În cele din urmă, renunțase şi o pusese la loc în şezlongul ei ca să poată mânca un pic.

— Îmi pare rău. O s-o culc! zise Rosalie. Ştiu că plânsul de bebeluş este dezagreabil. Dar n-am vrut s-o las singură în cameră toată seara.

Ambre clătină din cap.

— Nu. Te asigur... nu-i nimic.

Şi cum simțea că Rosalie nu e foarte convinsă, o întrebă:

— Ce vârstă are?

— Patru luni.

— Oh, ce mică este!

Rosalie zâmbi şi arătă spre bebeluş.

— Vrei s-o vezi mai de-aproape?

Ambre încuviință din politețe.

Rosalie o ridică pe fetiță şi o luă în brațe. Plânsetele încetară instantaneu.

— S-ar părea că se simte mai bine, remarcă Ambre.

— Mmmmh, bombăni Rosalie contrariată. Are doar patru luni şi e deja răsfăţată.

Bebeluşul se liniştea încet-încet. Lacrimi mari îi mânjiseră obrajii. Furia trecuse, acum pleoapele i se mişcau luptând cu somnul. Pumnişorii i se închideau şi se deschideau în gol.

— Este mai drăgălaşă când nu urlă, nu?

Ambre zâmbi, ezită o clipă, apoi întinse o mână şovăielnică spre cea a bebeluşului. Micuţa o apucă de un deget. Ambre se încordă, ceea ce o făcu pe Rosalie să râdă.

— Relaxează-te! Nu ţi se întâmplă nimic. Nu muşcă. Mă rog, nu încă!

— Nu m-aşteptam să aibă atâta forţă. Este minusculă.

— Da... Dar ai auzit ce putere au coardele ei vocale? Trebuie să fii atentă!

Îşi zâmbiră din nou şi Tim, aşezat în partea cealaltă a lui Rosalie, profită de asta pentru a se amesteca în discuţie, întrebă fără ocoliş, cu o spontaneitate surprinzătoare:

— O creşti singură?

Rosalie se simţi stânjenită. Răspunse, ferindu-şi privirea:

— Da... Nu am pe nimeni care să aibă grijă de ea. De aceea am luat-o cu mine aici.

Ambre căută un mijloc de a schimba subiectul. Dar Rosalie continua să vorbească, foarte repede, ca pentru a scăpa de subiectul delicat:

— Am trimis solicitări la numeroase hoteluri pentru sezonul de iarnă.

Sylvie şi Michel au fost singurii care au vrut să mă primească împreună cu Sophie. Sunt într-adevăr adorabili.

— Şi cine o să aibă grijă de Sophie când tu lucrezi? mai întrebă Tim.

— Sylvie mi-a recomandat o dădacă din sat. Soţul ei este bucătar-şef. N-o deranjează să aibă programe de lucru decalate.

Daniel aducea pe masă o salată verde enormă şi doi pui la rotisor, în timp ce Michel se ridica pentru a deschide o nouă sticlă cu vin. Tim profită de asta pentru a se apropia de Rosalie şi de Ambre pe bancă.

— Aşadar sunteţi amândouă nou-venite!

Ele îi răspunseră dând din cap. Sophie închisese ochii şi era pe punctul de a adormi.

— Eu n-am petrecut decât o iarnă aici, dar... am văzut o mulţime de lucruri. Este într-adevăr un loc grozav. Cunoaşteţi valea Queyras, Arvieux?

Rosalie clătină din cap: *Aşa şi-aşa.* Tim păru încântat de ocazie: se apropie şi mai mult şi începu să le vorbească despre sat, despre hotel, despre locurile de vizitat...

Înainte de a trece la brânzeturi şi la desert, Michel le propuse tuturor să facă o pauză. Unii se duseră să se aşeze în fotoliile din living, alţii ieşiră să fumeze. Rosalie dispăruse – trebuia s-o culce pe Sophie.

— Te simţi bine aici, nu?

Andréa tocmai se aşezase lângă Ambre, în colţul unde se afla soba cu lemne. Ea încuviinţă. Era o seară plăcută. Nu putea să nege. Băuse două pahare de vin şi făcuse conversaţie uşor şi natural. Stomacul i se liniştise.

Pentru o vreme cel puţin.

— De unde eşti? se interesă Andréa.

— Din apropiere de Lyon.

— N-ai lucrat niciodată într-un restaurant, aşa-i?

— Aşa e.

— Ce făceai înainte?

Ea îşi schimbă poziţia pentru a-şi masca stânjeneala. Nu-i plăceau nici întrebările, nici zâmbetul lui ispititor.

— Începusem să studiez limbi străine.

— Şi după aceea?

— Şi după aceea... am renunțat. Nu era... nu era tocmai ce voiam. Am renunțat şi iată-mă.

Căută din privire o scăpare, orice, pe oricine, pentru a pune capăt discuției.

— Ştii, nimeni nu ajunge aici din întâmplare.

Ea îl privi fără să înțeleagă. Blocată în fotoliu, era imposibil să scape de zâmbetul şi de privirea lui.

— Nimeni nu devine lucrător sezonier din întâmplare, reluă el.

Ea aşteptă continuarea şi, cum aceasta nu venea, întrebă pe un ton defensiv:

— De ce?

— Păi... dacă stai să te gândeşti, e ciudat, nu? Să-ți laşi oraşul, familia, prietenii, tot ce ai ca să pleci să trăieşti cu nişte necunoscuți jumătate de an... Întotdeauna e ceva putred la mijloc.

El încerca să descopere ceva în privirea ei, o umbră, o tresărire, dar ea rămânea de piatră, iar când răspunse, vorbi cu o uşoară agresivitate:

— Atunci, care e problema ta?

— Ce?

— Şi tu eşti sezonier...

— Oh... eu, eu n-am nicio problemă... Îmi place meseria asta, atâta tot.

Andréa zâmbi larg şi ea nu reuşi să-şi dea seama dacă mințea, dacă glumea sau dacă o lua peste picior.

După scurta pauză, masa continuă şi discuțiile deveniră şi mai aprinse. Se aduseră brânzeturile şi noi sticle cu vin. Andréa avea o plăcere sadică să umple paharele tuturor. Pipa lui Wilson afuma livingul, dar nimeni nu se plângea. Michel şi Daniel începură să cânte.

Rosalie părea să cadă din picioare de oboseală şi Ambre, în aceeaşi stare, o imită când aceasta plecă de la masă, la puţin timp după cafea.

Întinsă pe pat, în camera goală şi impersonală. Ambre se simțea istovită.

Jessy era încă în living, unde răsunau voci, râsete şi câteva note false cântate în gura mare. Sticluțele cu lac de unghii se conturau clar în întuneric, pe măsuța din lemn.

Era ciudat să se afle într-un loc unde nimic nu i se părea familiar. Nicio voce, niciun miros, nici măcar forma unei piese de mobilier în întuneric. Îşi simțea pleoapele grele şi totuşi nu reuşea să adoarmă.

Se auzi un râset din living. Sylvie. Sau Delphine. Ezită, se ridică pe jumătate. Ghemul din stomac îi revenise. La fel şi apăsarea din plămâni. Nu va putea să adoarmă imediat. Puse un picior pe podea, ezitând. Avea o cutie de somnifere în valiza pe care nu o desfăcuse încă. Lângă ea, o cutie cu antidepresive. Şi rețetele. Philippe verificase totul. Îi spusese că ar trebui să le ia la ore fixe, că asta ar ajuta-o. Şi o ajutase. Să nu mai simtă, să nu se mai gândească, să doarmă. Dar acum era ceva diferit. Se afla acolo şi nu fără motiv. Trebuia să încerce. Măcar să încerce să iasă singură la liman.

Discuțiile şi râsetele răsunară până târziu în noapte. Când Jessy se întoarse şi ea în cameră. Ambre nu dormea. O auzi şuşotind şi râzând în hohote îndelung cu Andréa în fața uşii şi fu aproape sigură că surprinde zgomotul unui sărut. Mai aflase încă ceva...

— Cine se ocupă de micul-dejun?

Tim îşi înăbuşi un căscat înainte de a răspunde:

— Este un simplu bufet suedez. Sylvie întâmpină clienții în sală şi după aceea se descurcă singuri... Menajerele debarasează. Începi pregătirea de azi?

— Da.

— Cine se ocupă, Andréa?
— Da.
— Nu e complicat, o să vezi.
Erau amândoi în holul cabanei. Ambre, cu un nod în gât şi încordată. Tim, cu claia lui de păr ciufulit, cu mâinile în buzunare. Sylvie apăru din spatele biroului. Părea încântată. Ocupată până peste cap deja, dar încântată.
— Avem multă lume pentru prima zi! Deja cincisprezece rezervări pentru prânz!
Tim îşi înăbuşi un nou căscat, ca şi cum vestea îl epuiza. Ambre avea ochii încercănați. Până la urmă adormise, dar cam târziu. Fără somnifere.
Se auzi un zgomot de alergare pe scări şi Andréa dădu năvală în hol, băgându-şi cămaşa în pantaloni.
— Uitasem de instructaj!
Se pieptănase rapid. Un smoc de păr îi stătea în sus în spatele capului.
Ambre observă că purta o ținută de serviciu. Pantaloni negri, cămaşă albă, pantofi de lac negri. Se întrebă dacă şi ea trebuia să aibă ținută de serviciu, dacă nu cumva Philippe uitase să-i spună. Când Andréa îi surprinse privirea, se dădu înapoi, depărtând brațele.
— E OK, îți place cum arăt?
Avea din nou acelaşi zâmbet seducător. Ea bâigui:
— Nu... mă uitam la ținuta ta.
El zâmbi şi mai larg, amuzat.
— Nu m-am gândit la aşa ceva... eu nu am...
El o întrerupse şi îi întinse o pungă:
— Ține, asta-i a ta.
Ambre o deschise şi descoperi o fustă neagră şi o cămaşă albă.
— Ți-am lăsat pantofii în camera ta. Mărimea treizeci şi opt. Crezi că o să-ți vină?
— Cred că da.

— Să te duci să te schimbi înainte de a începe lucrul.

— OK.

— Bun... putem să mergem în restaurant.

Andréa trecu pe modul profesional şi serios:

— De la 11:45 până la 12, înainte de deschiderea restaurantului, trebuie să pregătim sala. Nu trebuie să lipsească tacâmurile, şervetele, sarea sau piperul. După aceea, lucrurile de bază... Umplem carafele cu apă, tăiem pâinea, le aranjăm pe masă. Ah, seara aprindem şi lumânări.

Ambre asculta, cu ochii uşor mijiți pentru a încerca să rețină mai bine.

Andréa se plimba de la un capăt la celălalt al sălii, netezea un colț de față de masă, apropia un scaun, deplasa un pahar... Se mişca fără încetare.

— Când apar primii clienți, Michel îi întâmpină şi îi conduce la masă. El are rolul de şef de sală şi de somelier. Noi, ospătarii, avem fiecare atribuit un rând de mese. În total, suntem patru, dar, cum avem toți două zile libere pe săptămână, vom fi trei ospătari în restaurant.

Informațiile se succedau din ce în ce mai rapid, pe măsură ce ora servirii mesei se apropia. Andréa arunca priviri regulate spre ceasul de perete.

— Michel se ocupă singur de toate comenzile de vin. Noi ne ocupăm doar de aperitiv, de digestive şi de băuturi răcoritoare. E în regulă, mă urmăreşti?

Ea dădu din cap. Încerca să nu se lase copleşită de atâtea informații. Se felicita că nu luase pastile de dimineață. Avea mintea aproape limpede.

Andréa se întoarse brusc, făcând-o să tresară.

— Acum, o să trecem la simulări! Ca să înveți cum se ia comanda. Nu e complicat, nu-ți face griji!

Camera era cufundată în beznă. Ambre învârtea pastilele între degete.

Telefonul era pus pe pat. Se gândise că Philippe o va suna pentru a se interesa de prima ei zi de lucru. Dar era miezul nopții şi nu o făcuse. Îşi zicea că nu se ştie niciodată... că încă putea să-i telefoneze. Îşi spunea, de asemenea, că, dacă o va suna înainte de 00:10, n-o să mai ia pastilele.

Ca şi seara trecută, era epuizată, dar nu reuşea să doarmă. Îşi amintea frânturi din ziua care trecuse. Prima ei zi ca ospătăriță, făcând pereche cu Andréa.

— Ne împărțim un rând de mese şi te controlez. La sfârşitul săptămânii, ar trebui să te descurci perfect singură.

Îşi amintea de clienții politicoşi, de cei mai puțin amabili, de comentariile lui Andréa:

— Zâmbeşte. Trebuie să zâmbeşti mereu. Ăsta-i secretul meseriei. Ba chiar exersează în timpul liber. Trebuie să pari mereu primitoare şi fericită.

Îşi amintea cele trei cuțite diferite: cuțitul de carne, de peşte şi cel cu vârful rotunjit. Să le aşeze cum trebuie. Agitația groaznică din timpul servirii mesei care nu-ți lăsa nicio clipă de răgaz, nicio secundă liberă, nici măcar ca să te uiți la ceas. Ordinele strigate de vocea groasă a lui Daniel în bucătărie.

Delphine care îşi ştergea fruntea de sudoare cu şorțul. Tim care lucra cu gesturi calme, fără a-şi pierde concentrarea. Comenzile notate în grabă pe carnețel. Farfuriile cu mâncare ce îți ardeau palmele şi antebrațele.

Mirosurile care se impregnau în haine. Foamea care te chinuia, deşi trebuia să debarasezi sala şi s-o pregăteşti pentru seară. Uimirea: Ce? *Este ora 15?*

Senzația că ai petrecut trei ore într-o alergătură infernală. Şi, din păcate, ziua nu se terminase.

Îşi amintea planificările distribuite de Andréa la ieşirea din restaurant.

— Zilele libere se schimbă în fiecare săptămână...

— Ca şi anul trecut.

— Ca în fiecare an.

Oftatul exasperat al lui Rosalie:

— Dădaca lui Sophie o să fie încântată...

Ora 00:10 era afişată pe telefon. Ambre verifică dacă mai avea semnal. Nu era totul pierdut. Philippe se culca uneori târziu. O să mai aştepte până la şi douăzeci. Nu era atât de târziu.

Jessy şi Andréa discutau în living. Nu se auzeau decât şoapte. Tim lăsase să se înțeleagă că flirtau în mod regulat. În seara asta, după închiderea restaurantului. Andréa le zisese: – Bem un pahar ca să sărbătorim reluarea activității?

Bătrânii – Wilson, Daniel, Delphine – refuzaseră cu toții politicos.

Rosalie trebuise să fugă să-şi ia fetița de la dădacă. Nu mai rămăseseră decât Andréa, Jessy, Tim şi Ambre. Porniseră pe jos pe străzile pline de zăpadă pentru a ajunge în centru. Pe drum, grupul se împărțise în două: în față mergeau Andréa şi Jessy, care păreau să-şi fi regăsit vechea complicitate şi se certau în privința alegerii barului, iar în urmă, Tim şi Ambre. Atunci îi vorbise Tim despre flirtul dintre Andréa şi Jessy: – Iarna trecută au fost nedespărțiți. Pentru el, este ca un joc, cred că...

Toată chestia asta îl amuză. Dar ea este posesivă şi agresivă. Cred că o ia în serios.

Ambre se abținuse să facă legătura cu ea şi Philippe. Apoi Tim îi vorbise despre două locuri în care sezonierii obişnuiau să meargă:

— Ne ducem adesea, după muncă, să bem ceva la Sunny. Este un bar destul de liniştit. Poți să-l auzi pe celălalt când stai de vorbă, berea nu este prea scumpă şi găseşti mereu mese libere. După aceea, dacă vrei să te distrezi ca lumea, trebuie să te duci la Monkey Club.

— Ce este? Un club de noapte?

— Mda... Să zicem că e ceva între bar şi discotecă. Plin până la refuz în timpul sezonului! Acolo nu se poate discuta. Mergem ca să dansăm.

Ajunseseră toți patru în față la Sunny. Era un mic pub de munte, cât se poate de tipic. Un interior în întregime din lemn. Doi bătrâni bărboşi, cam pociți, instalați la bar. Nişte boxe care pârâiau difuzau rock. În tavan, un glob disco se învârtea încet.

Andréa încercase să însuflețească un pic discuția căci, în prezența lui Jessy, Tim părea tensionat.

— Ia zi, schiorul tău revine anul ăsta?

Țâfnos şi aproape iritat, Tim confirmase.

Andréa insistase:

— Când soseşte?

— Peste două săptămâni.

— Ai mai primit veşti de la el?

— De ce vrei să stil?

Andréa se întorsese spre Ambre, cu speranța de a mai destinde atmosfera:

— N-ai auzit încă de Anton? Anton, vicecampionul Franței la schi alpin.

Adulat de toate fetele din Arvieux, dar monopolizat fără niciun efort de Tim.

Tim îşi pusese berea pe masă cu violență. Andréa adăugase rapid:

— Se antrenează aici în fiecare iarnă cu clubul său. Tim l-a cunoscut sezonul trecut.

Nu rămaseră până foarte târziu acolo. Jessy afişa o mutră bosumflată.

Andréa epuiza puținele subiecte de conversație care puteau fi abordate.

Ambre avea ochii ațintiți pe telefonul mobil, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă... În caz că Philippe ar

suna-o. Plecaseră înapoi pe jos, sub câțiva fulgi de zăpadă timizi, şi se despărțiseră pe palierul de la etajul al treilea.

Era aproape 00:20. Se simțea obosită şi slăbită. Fusese o zi extenuantă. În afară de servirea celor două mese care o făcuseră să scoată limba de-un cot, mai trebuise să meargă şi la cumpărături împreună cu toți ceilalți ca să umple dulapurile din bucătărie. Expediția în opt la supermarketul satului durase aproape două ore. După aceea, trebuiseră să aranjeze totul şi să pună la punct planificarea sarcinilor menajere pe următoarele şase luni, ca şi un sistem de microcredit comun. Andréa se ocupase de tot, cu abilitatea omului obişnuit să conducă şi fără a renunța la zâmbetul lui. Jessy, alături de el, rămăsese tăcută, cu un aer posac. Nu intervenise decât pentru a face nişte remarci dezagreabile pe care toată lumea încercase să le ignore.

Da, fusese o zi extenuantă şi Philippe nu catadicsise nici măcar să-şi facă griji pentru ea. Adormi, biruită de oboseală, în timp ce pilulele se rostogoleau la piciorul patului.

A doua zi la cabană. Philippe nu sunase. Serviciul de prânz tocmai se terminase şi Ambre îl urmase pe Tim la etajul trei. Ceilalți dispăruseră în camerele lor, pe străzile din Arvieux sau prin alte părți.

— Nimeni nu mănâncă aici? Întrebase Ambre.

— Depinde... Daniel şi Delphine, uneori... Andréa şi Jessy merg întotdeauna în centru. Iau masa cu nişte prieteni sezonieri sau se duc pe pârtii. De Wilson, nu ştiu nimic... Nu cred că ni se va alătura prea des. Nu pare să fie foarte prietenos.

Ea îl aprobase. Bătrânul era genul de om care nu scotea niciun cuvânt, nu afişa nicio expresie. Îşi petrecea timpul cu pipa în gură, cu privirea pierdută în depărtare, înspre pini.

— Întrucât este în ziua ei liberă, i-am sugerat lui Rosalie să ne gătească lasagna, adăugase Tim.

Ambre zâmbise, între Tim şi Rosalie se înfiripase deja o prietenie. Părea mai uşor pentru ceilalţi. Ajunseseră în livingul cu bucătărie şi Tim scosese un oftat de satisfacţie, adulmecând mirosul plăcut de lasagna gratinată.

— Rosalie, aş putea să te iau de nevastă!

Rosalie izbucnise în râs. Micuţa Sophie era instalată în şezlongul ei, pe masa din lemn, şi îşi molfăia mânuţele.

— Şi ţie ţi-e foame, Ambre?

Acum, Rosalie le umplea farfuriile. Tim scotocea în dulapul de deasupra chiuvetei.

— Un pic.

— Uite, îţi pun atâta. Să te serveşti dacă mai vrei.

— Şi după-amiaza, ce se întâmplă? se interesă Ambre când se aşezară toţi trei la masă. Cabana pare goală. Ceilalţi sezonieri îşi petrec după-amiaza pe pârtii?

— Fiecare face ce vrea... Arvieux nu este foarte mare, dar ai cu ce să-ţi omori timpul. Mers cu rachete de zăpadă, schi fond, schi alpin, plimbări în pădure. Şi apoi, sunt multe cafenele şi câteva magazine.

— Schiaţi mult? Întrebă Rosalie.

— Anul trecut, s-au organizat câteva ieşiri între sezonieri. Ştii să schiezi?

— Nu sunt chiar campioană, dar da... Să zicem că mă descurc.

Tim se întoarse spre Ambre, care era tăcută.

— Şi tu? Tu schiezi?

— Nu.

— Niciodată?

— Nu ştiu să schiez...

— O să te învăţăm. Nu poţi să petreci şase luni aici fără să înveţi!

Rosalie îl aprobă zâmbind. Preţ de o clipă, nu se mai auzi decât zgomotul tacâmurilor în farfurii. Apoi Tim vorbi din nou, întorcându-se spre Rosalie:

— Este primul tău sezon turistic în Hautes-Alpes?

— Nu. Sunt deja de opt ani sezonieră şi îmi petrec iernile aici. În fine, nu chiar în zona asta. N-am călcat niciodată pe aici, dar mi se pare un loc drăguț!

— E bine aici. Asta-i sigur. Unde te duci vara?

— Pe Coasta de Azur. În hoteluri mici în general. Le prefer. Este o atmosferă mai familială.

— Mda. Ai dreptate. Faci asta dintotdeauna?

— A trebuit să-mi caut de lucru încă de la terminarea liceului. Mi-am pierdut părinții când eram destul de tânără. Am avut multe joburi sezoniere.

Vânzătoare în magazin, la ghişee de cinematograf, chelnăriță la fast-food.

— Cum ai ajuns în industria hotelieră?

— Grație iubitului meu din acea vreme! Era specializat în domeniu şi m-a luat cu el pentru un sezon de iarnă. Cuplul nostru nu a supraviețuit sezonului, dar eu mi-am găsit calea!

Rosalie îi invită să-şi mai pună o porție. Tim nu se lăsă rugat.

— Şi tu, Tim? Lucrezi în restaurante dintotdeauna?

— Mda, de la optsprezece ani. Se împlinesc deja patru ani de când lucrez sezon după sezon. Mare, munte, mare, munte. Nu mă plâng.

După tăcerea care urmă. Ambre înțelese că cei doi se întorseseră spre ea.

Ridică ochii din farfurie şi se trezi în fața a două priviri interogative.

— Te simți bine? Eşti foarte tăcută, comentă Tim.

— Da, îmi pare rău... eu... Îmi era foarte foame, cred.

— Pentru tine, ăsta e primul sezon, nu? Întrebă Rosalie.

— Da, aşa este.

— Ce făceai înainte?

— Oh, am... am început să studiez limbi străine... apoi am renunțat. Nu-mi mai plăcea. Nu prea ştiam ce să fac cu viața mea.

— Mda, zise Rosalie. Înțeleg... Ai renunțat de mult timp?

Ambre se foi pe scaun, stânjenită. Încercă să dea un răspuns evaziv:

— Oh, ştii, n-am început niciodată cu adevărat... În fine, mă duceam câte-o zi din când în când, numai ca să...

Şi, cum simțea că se împotmoleşte şi roşeşte, adăugă fără să ştie de ce.

— Nu mă înțeleg deloc cu părinții mei. Nu mai doream să rămân acolo, în Lyon. De aceea am aterizat aici. Un coleg de-al tatei mi-a găsit postul. A fost coleg de facultate cu Michel.

Îşi recăpătă suflul şi constată că nici Tim şi nici Rosalie nu-i observaseră stânjeneala.

— Atunci, nu e doar un sezon turistic de iarnă, nu? zise Rosalie.

Ambre se uită la ea fără să înțeleagă. Rosalie zâmbi cu aceeaşi licărire jucăuşă în privire şi adăugă:

— Este mai degrabă un nou început, un moment de cotitură!

Ambre încuviință. Rosalie nici nu ştia câtă dreptate are.

Masa se terminase. Rosalie spăla vasele, Tim le ştergea. Ambre curăța masa. Se gândea că, dacă ar fi trebuit să aleagă două persoane din echipă, doar două persoane cu care să-şi petreacă timpul, s-ar fi orientat cu siguranță spre ei. Spre Tim pentru că avea o privire blândă, o privire de copil.

Spre Rosalie pentru că avea un bebeluş, ceea ce făcea din ea o persoană de încredere. Tim şi Rosalie se înțelegeau bine amândoi, erau la fel: dezinvolți şi spontani.

— Spuneți-mi, zise Rosalie, întrucât o să petrecem şase luni împreună, ar fi bine de ştiut... Aveți pasiuni sau hobbyuri?

O interogă pe Ambre din privire.

— Oh, eu...

Ezită câteva clipe. Epuizase o mulțime de pasiuni în garsoniera lui Philippe! Se uitase la tone de seriale şi de emisiuni lipsite de interes, îşi încercase talentul la mers pe bicicleta de fitness, la gătit şi chiar la crearea de bijuterii. Apoi nu mai avusese chef de nimic. Se lăsase în voia sorții.

Numai la cărți nu renunțase. Chiar şi spre sfârşit, continuase să citească.

Pentru a evada, fără îndoială.

Rosalie îi aştepta răspunsul, aşa că Ambre răspunse cu mai multă vigoare decât credea.

— Cărțile.

Tim se întoarse spre ea cu un zâmbet larg.

— Atunci, o să ne înțelegem! Vino, am ceva să-ți arăt!

Lăsă prosopul de vase şi se îndreptă spre uşa livingului. Ambre întrebă:

— Ce este?

— Vino! O să vezi!

Câteva secunde mai târziu, îşi deschidea dulapul din camera pe care o împărțea cu Andréa şi Ambre descoperi două rafturi pline până la refuz cu cărți. Zeci şi zeci de volume stivuite.

— Nu călătoresc niciodată fără cărțile mele, zise el în chip de explicație.

— Dar... ai venit cu maşina?

— Nu, cu trenul, răspunse el râzând.

— Nu este posibil.

— Ba da. Este dificil, dar posibil.

— Câte valize aveai?

— Trei.

— Dar de ce le cari pe toate cu tine? De ce nu le laşi acasă?

O umbră ciudată întunecă privirea lui Tim. Ambre se întrebă dacă spusese ceva ce nu trebuia.

— Unde acasă? Casa mea se schimbă o dată la şase luni. Deocamdată, este aici, peste şase luni va fi în altă parte. Nu am o locuință.

Era cât pe ce să zică: Şi *la părinții tăi?* Dar, din tonul lui Tim, înțelese că ar face mai bine să se abțină. Şi, pentru diversiune, luă o carte.

— Vrei să spui că le-ai citit deja pe toate?

— Pe majoritatea. Dar în curând le voi schimba şi voi avea cărți noi.

— Le vei schimba?

— Mda. Îmi place să fac asta. Peste tot pe unde merg cu valizele mele, există mereu cineva care iubeşte cărțile. În fiecare sezon. Aşa că îi propun să facem schimb. Este o tradiție personală. Este mai ceva decât un cadou: este o amintire. Vezi tu, fiecare carte înseamnă o persoană pe care am cunoscut-o. Şi astea nu sunt doar rafturi pline de cărți, ci rafturi pline de amintiri.

Ambre nu se putu abține să nu zâmbească, fără să-şi dea seama.

— Ce? zise Tim. Crezi că sunt nebun?

— Nu! Nu, înțeleg mai bine de ce ții morțiş să le cari peste tot cu tine.

El arătă spre cartea pe care Ambre o ținea în mână.

— Deschide-o dacă vrei. Toate au câteva cuvinte scrise la început. Vei vedea.

Ea se uită pe prima pagină şi citi: *în amintirea unui sezon de vară de neuitat, Emma.*

În spatele lor se auzi un gângurit şi se întoarseră amândoi în acelaşi timp.

Rosalie intrase în cameră, cu micuța Sophie în brațe.

— Uau! lăsă ea să-i scape. Impresionant!

Sophie reîncepu să-şi molfăie cu aviditate degetele.

— Aş fi incapabilă să citesc o zecime din ele! Cărțile... n-au fost niciodată pasiunea mea.

— Şi care-i pasiunea ta? replică Tim închizând dulapul.

— Pasiunea mea, adevărata mea pasiune este cântatul. Dar n-am mai putut să cânt de mult. Am făcut parte dintr-un cor toată adolescența mea.

Dar ca sezonieră, este greu să intru într-un cor.

— Aşadar cânți la dus?

— Da, destul de mult. Şi ca s-o adorm pe Sophie.

— Aha! exclamă Tim ironic. Faimoasa simfonie *Frere Jacques*[4].

Rosalie izbucni în râs şi fetița scoase un nou gângurit de bucurie.

— Ah! zise Tim întorcându-se spre Ambre. Mai am încă o chestie să-ți arăt! În centrul stațiunii Arvieux este o librărie de unde poți cumpăra cărți foarte ieftine. O mină de aur. Am putea merge toți trei. Cu Sophie. Veți avea astfel ocazia să vizitați şi satul.

— Da, dar înainte, domnişoara trebuie să-şi facă siesta! zise Rosalie.

Ambre arunca priviri nervoase spre telefonul pus pe brațul unuia dintre fotoliile mari din living. Rosalie o culcase pe Sophie, Tim dispăruse în spatele unei cărți, iar ea ducea un război tăcut cu telefonul mobil, pe care îl fulgera cu privirea. Ce *naiba face? De ce nu sună?* Era incredibil. Trecuseră abia două zile şi deja o uitase. N-avea dreptul să se poarte aşa. Nu-i cerea mare lucru. Doar câteva minute. Chiar şi seara târziu. Chiar şi în toiul nopții.

---

[4] Celebru cântecel pentru copii, datând din secolul al XVIII-lea.

Chiar dacă trebuia să se ascundă în toaletă şi să-i răspundă în şoaptă pentru că toată lumea dormea la etaj. Să-i poată spune că totul e bine, că n-a mai luat pastile. Că îi era un pic cam greu să se adapteze, să lege prietenii, dar că va fi bine.

Rosalie o făcu să tresară punându-i o întrebare.

— Poftim? îmi pare rău, eram dusă pe gânduri.

— Ție îți plac chestiile de fete?

— Ce chestii de fete?

Rosalie ridică ochii spre tavan.

— Chestiile de fete! Lacul de unghii, coafurile, hainele...

— Ah... Depinde...

— Eu una le ador. Dar, odată cu venirea pe lume a lui Sophie şi cu munca, nu mai am timp să mă ocup şi de mine.

Făcu câțiva paşi şi se proțăpi în fața fotoliului în care stătea Ambre.

— Ce? zise Ambre pe un ton defensiv.

— Părul tău adevărat este blond, nu? Întrebarea o luă pe nepregătite.

— Ăăă... da.

Sub privirea scrutătoare a lui Rosalie, începu să-şi dea seama de imaginea pe care sigur o transmitea: vopseaua neagră care se cam dusese, rădăcinile blonde... Se fâstâci, stânjenită, şi adăugă în chip de scuză: – Nu l-am prea întreținut în ultima vreme.

Rosalie o privea cu interes.

— N-ar trebui să ți-l vopseşti negru. Culoarea ta naturală este superbă.

— Ei da...

— Nu, pe bune!

Negrul fusese semnul ei de răzvrătire, o sfidare la adresa familiei Miller.

Maică-sii îi plăcea atât de mult părul ei auriu...

— Îmi dai voie? întrebă Rosalie, întinzând mâna spre părul lui Ambre.
— Da.
Apucă o şuviță şi o frecă între degete.
— Mmmm... N-ar trebui să fie prea greu să scapi de vopsea. Ştii că există produse pentru a putea să cureți vopseaua asta neagră?
— Ah... dar vreau s-o păstrez.
În realitate, n-avea niciun plan pentru părul ei. N-avea nici măcar pentru ea însăşi.
— Zi-mi că nu-i adevărat! exclamă Rosalie. Doar n-ai de gând să rămâi cu rădăcinile astea groaznice în cap!
Ambre încremeni o secundă, rănită în amorul-propriu. Dar râsul lui Tim țâşni din spatele cărții pe care o citea şi Ambre începu să râdă şi ea, în mod uimitor.
— Mda, e... ştiu că nu arată grozav...
Rosalie se tot scuza:
— Îmi pare rău! Mă ia gura pe dinainte! Aş face mai bine să tac! Uită de asta! Voiam doar să spun că... Dacă vreodată vrei să scapi de vopseaua neagră, ştiu nişte superproduse... O să fac ceai. Vă place ceaiul?
Tim îşi abandonase cartea şi, în timp ce Rosalie punea apa la fiert, veni să se aşeze pe vine în fața lui Ambre şi îi spuse în şoaptă, cu un aer de conspirator:
— Acum ori niciodată este momentul să-i cerem o a doua porție de lasagna... Ba chiar o prăjitură... O faci tu sau mă ocup eu?
Ambre izbucni în râs pentru a doua oară în ziua aceea. Faptul o uimi atât de tare, încât îşi acoperi gura cu mâna, ca şi cum îi scăpase o notă falsă.
Sosi ceaiul. Se duseră toți trei lângă fereastră ca să-l bea privind pădurea de pini. Ambre renunțase în cele din urmă la reținerea şi la răceala pe care le afişase de la venirea ei

aici. Cât despre telefonul de pe brațul fotoliului, acesta era complet abandonat.

— Se va înnopta în curând, remarcă Tim. Dacă vrem să ieşim, acum e momentul...

Rosalie aruncă o privire la ceasul de mână.

— Mergeți voi doi. Nu vreau s-o trezesc acum. A dormit puțin azi-noapte.

— Bun... atunci...

— Atunci, grăbiți-vă! Să-mi povestiți cum a fost!

Afară era plăcut. Soarele apunea, inundând cabanele şi străzile pline de zăpadă cu o lumină roşiatică. Iarna nu-şi intrase încă pe deplin în drepturi.

Tim mergea în pas vioi şi Ambre îl urma, încercând să recunoască străzile pe care le străbătuse singură în ziua sosirii.

— Aici e tutungeria, îi arătă Tim.

Apoi mai departe:

— Pizzeria asta este foarte bună. Şi au şi nişte fondante cu ciocolată grozave!

Ajunseră în curând în fața librăriei pe care Tim voia să io arate. O pancartă indica: *O carte = 1€.* Intrară în magazinul complet gol. Pereții erau plini de rafturi doldora de cărți. Parcă era dulapul lui Tim de o sută de ori mai mare. Un miros de praf plutea în aer.

— Bună ziua, îi zise Ambre bătrânului domn din spatele tejghelei.

— Este surdomut, îi atrase atenția Tim.

— Glumeşti?

— Nu... este adevărat.

Bătrânul domn ridică ochii spre ei şi Tim îi făcu un semn cu mâna. În mod evident, se cunoşteau destul de bine, căci bărbatul îi zâmbi.

— Hai, zise Tim. Prevăd un stoc bun. Avem şase luni de hibernare.

Librăria era liniştită. Ambre începu să ia cărți şi să citească pasaje din ele.

Apoi pe unele le punea înapoi pe raft, pe altele le lăsa deoparte.

— Cum le alegi? Întrebă Tim în spatele ei. Nici măcar nu te uiți la rezumat.

— Nu. Le deschid la întâmplare, la mijloc.

— Şi citeşti un pasaj?

— Mda. Dacă reuşeşte să mă captiveze din trei rânduri e semn bun.

Observă că el avea deja două cărți sub braț. Fusese rapid.

— Dar tu cum faci? îl întrebă.

— Citesc ultima frază. Dacă mă face să-mi doresc să citesc şi precedentele zece mii, o cumpăr!

Ea ridică din umeri, amuzată.

— Atunci, de ce se mai fac rezumate?

— Pentru oamenii normali!

Ea îi întoarse zâmbetul. Era, fără îndoială, un prim semn de complicitate.

Trecură minute bune de tăcere. Ambre răsfoia, mijea ochii, apoi hotăra: cartea era aşezată înapoi pe raft sau mărea teancul pus pe jos. Era atât de absorbită de sarcina ei, încât nu-l văzu pe bătrânul domn trecând de mai multe ori pe lângă ei.

— O să închidă, o anunță Tim la un moment dat.

Se uită la ceas, surprinsă. Era deja ora 17:30.

— Aşadar întrebă Tim, pe care le iei?

— Oh... pe toate astea, cred.

Ridică teancul de cărți de jos şi se duse la casă. Librarul le numără şi îi arătă paisprezece cu degetele. Ea duse mâna la geantă, dar Tim îi întinsese deja o bancnotă. Ea scutură din cap.

— Nu.

— Ce nu?

— Vreau să mi le plătesc eu.

— E plăcerea mea. Să zicem că este un cadou în semn de prietenie.

Luă teancul de cărți în brațe şi adăugă:

— Şi apoi... poate că o să facem schimb.

— Aşadar gestul tău este interesat?

— Totalmente!

Ea îl urmă pe străduța plină de zăpadă, unde începea să se lase noaptea.

— Bun... atunci... mulțumesc. Oare... pot să-ți ofer o cafea?... În semn de prietenie?

Se simțea binedispusă în această după-amiază. Nu ştia de unde îi venea starea asta de spirit şi nici dacă avea să dureze, dar intenționa să profite de ea. Cu atât mai mult cu cât Tim acceptă: – Cu plăcere.

Fiindcă ea nu cunoştea încă satul, alese el locul: o cafenea cu decor tipic alpin. Parchet din lemn brut, grinzi aparente, un şemineu din piatră albă, capete de mistreț împăiate agățate pe perete. Un loc foarte asemănător cu restaurantul de la Mélèzes.

Înăuntru, au fost întâmpinați de căldura unui foc de şemineu şi de mirosul de ciocolată caldă. Locul era destul de aglomerat pentru un început de sezon, vedeai multe costume de schi şi rachete de zăpadă. Luară loc lângă geam, iar Tim lăsă cărțile pe scaunul de alături şi îi întinse meniul.

— Dacă-mi pot permite, te sfătuiesc să iei ciocolată caldă cu ardei iute.

— Vii des aici?

— Din când în când. Este una dintre cele mai bune cafenele. Pentru produsele de patiserie nu există loc mai bun...

— Le-ai testat pe toate?

— Aproape! Consider că ar fi păcat să nu profităm de toate micile plăceri pe care ni le oferă muntele.

— Şi schiezi mult?

— Destul de mult. În fine, mai ales de când l-am cunoscut pe Anton.

L-a întrerupt sosirea chelnerului, un tânăr de vârsta lor. Tim alese un cappuccino, iar Ambre, o ciocolată caldă cu ardei iute.

În momentul în care chelnerul care le luase comanda pleca, masa începu să vibreze. Se uitară miraţi unul la altul, apoi Ambre înţelese. Îşi pusese telefonul mobil lângă ea, pe masă, fără a se gândi prea mult la el, fără să mai spere. Dar acum numele lui Philippe apărea pe ecran. Îl luă rapid şi răspunse.

— Ambre, eu sunt.

Ea înghiţi în sec, simţea că inima îi bate nebuneşte şi că se sufocă.

— Ambre, eşti bine?

— Da. Sunt bine.

— Eşti undeva unde e lume multă? Te aud prost.

Îi venea să plângă de ciudă. Aşteptase cu disperare apelul lui timp de două zile, pregătită să fugă în camera ei, în toaletă, pe scări, oriunde, numai să poată vorbi cu el în linişte, fără nicio persoană în jur. Şi uite că o suna când Tim era la treizeci de centimetri de ea. De furie, i se pusese un nod în gât.

— Sunt într-o cafenea, reuşi ea să rostească.

— Oh... Vrei să te sun mai târziu?

Ambre îi aruncă o privire furioasă lui Tim. *Nu poate să dispară? Nu poate să se ducă la toaletă şi să mă lase în pace?* Dar Tim se prefăcea a fi preocupat de contemplarea unghiilor.

— Ambre? Mă mai auzi? O să te sun din nou, OK?

Tocmai pierduse singura ocazie de a vorbi cu el! Cine ştie când o s-o mai sune? Se strădui să răspundă cu calm:

— OK.

Dar fierbea de furie şi de ciudă. De ce era într-o asemenea stare?

— Dacă nu reuşesc să-mi fac timp să te sun... poți să-mi scrii un mail.

Bine? Povesteşte-mi cum a fost în prima zi.

— Da, dar... totuşi... Încearcă... Încearcă să mă suni din nou în seara asta...

După ora 23 e bine.

Un moment de tăcere la celălalt capăt al liniei. Apoi vocea indulgentă a lui Philippe:

— OK. Aşa o să fac.

— Bine. Atunci, pe mai târziu.

Se bucură să-l vadă pe chelner venind în acel moment, fiindcă îi permitea să adopte o expresie neutră.

— Un cappuccino şi o ciocolată cu ardei iute.

Ambre plăti nota, îşi puse portofelul în geacă, fără să se grăbească, şi ridică apoi capul. Tim o observa.

— Ce? îl întrebă cu un pic de iritare.

— Era iubitul tău?

Făcu o grimasă, agasată. Încă era supărată pe el. Simțea un nod în gât şi îi venea să plângă.

— Nu!

’

El o privi suspicios.

— Nu. Mă rog, da. Oarecum.

— Ah...

Niciunul dintre ei doi nu se atinsese de ceaşca fumegândă. Se observau pe deasupra mesei, el intrigat, ea agasată. Tăcerea persista.

— Bun, zise ea în cele din urmă. Oricum, nu e nimic interesant de povestit. O să gust ciocolata cu ardei iute.

Spusese asta sperând să se mai calmeze, dar vorbele ei încă sunau tăios.

— Cum e? Întrebă Tim.

Zâmbea uşor, ca pentru a-i arăta că nu era supărat pe ea.
— Foarte bună. N-ai minţit.
Tim vorbea mult, vorbea pentru amândoi chiar, şi ea se mulţumea să dea din cap din când în când, gândindu-se că nu era totul pierdut, că Philippe încă putea să sune în seara aia, aşa cum spusese. Tim tot mai vorbea când porniră pe drumul înapoi spre cabană, apoi tăcu, înţelegând că ea nu-l mai asculta. Aşa că terminară traseul în tăcere şi, când ea ajunse la cabană, îşi dădu seama că habar n-avea ce îi povestise Tim.
— Philippe!
Nu se gândise că o va suna, chiar dacă renunţase la cină şi la duş, în caz că...
— Eşti bine? Ce făceai mai devreme?
Ea coborî în fugă scara în spirală, cu haina pe umeri, pentru a putea sta afară, pe treptele cabanei, la adăpost de urechile indiscrete.
— Oh, eram în sat. Cu Tim.
— Cine e Tim?
— Un alt sezonier. Îi plac cărţile şi voia să-mi arate o librărie din centru.
— Ah, e bine. Aşadar ţi-ai făcut deja un prieten?
— Oarecum.
Trecu de uşile de sticlă ale holului şi se aşeză confortabil pe trepte în întunecimea nopţii. Nu se vedea nici ţipenie de om. Era perfect.
— Văd că te obişnuieşti repede cu noua ta viaţă!
I se simţea în voce că zâmbeşte uşor.
— Da... e bine... Oamenii sunt destul de simpatici. Este... mai este şi Rosalie. Are vreo treizeci de ani. Stă aici cu bebeluşul ei. O fetiţă, Sophie, pe care o creşte singură.
— Şi munca? Te descurci?
— Da. Andréa a zis că voi putea să mă ocup singură de un rând de mese la sfârşitul săptămânii.

— Cine-i Andréa?
— Un sezonier. Şeful meu în sală.
— Bine. E perfect.
Un moment de tăcere la capătul firului. Philippe îşi drese vocea. Era semn că vrea să abordeze un subiect mai grav. Ambre se pregăti, încordată. El întrebă cu o falsă dezinvoltură „Totul e bine aşadar?”, dar neliniştea din vocea lui era evidentă.
Ea simți că e momentul să-i spună. Trase aer în piept şi anunță, cu un pic de mândrie în voce:
— Da, e bine. E destul de bine. N-am mai luat pastile. Rezist şi fără.
Ambre chicoti nervos şi duşul rece nu se lăsă aşteptat. Mai întâi, tonul lui Philippe. Autoritar, condescendent, tonul acela care o făcea să se simtă din nou ca o fetiță. Apoi cuvintele.
— Glumeşti, sper!
Se dovedi incapabilă să-i răspundă imediat şi el profită de asta pentru a continua:
— Totuşi Ambre, nu mai eşti un copil! Ştii foarte bine ce a spus medicul!
Stabiliserăm că le vei lua atât timp cât va trebui! Mi-ai promis!
Ea reuşi să găsească curajul de a riposta, ridicând vocea:
— N-am avut nevoie de ele!
— Nu eşti medic!
— Îți jur că n-am avut nevoie!
Vocea îi era uşor tremurătoare, din cauza lacrimilor pe care abia şi le stăpânea.
— N-o s-o iau de la capăt!
Dar răspunsul lui Philippe nu făcu decât să-i amplifice sentimentul de revoltă:
— Vezi, deja începi să plângi şi să țipi.
Ea explodă de-a binelea:

— Dacă mă suni doar ca să-mi vorbeşti despre rețete, poți să încetezi! N-am nevoie de un medic!

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, imposibil de stăpânit.

— Şi dacă-mi dai telefon doar pentru că eşti îngrijorat, poți, de asemenea, să încetezi! Nu mai vreau să mă suni! Credeam că mă suni pentru că ți-e un pic dor de mine! Nu doar pentru medicamente!

— Ambre...

Philippe era mai conciliant acum. Îi vorbea încet, blând, ca unui copil.

— Ambre, calmează-te.

— Nu! O să-mi aminteşti mereu, nu?

— Ce... despre ce vorbeşti?

— Despre ce am făcut! Ai de gând să-mi aminteşti mereu?

— Nu! Ambre, ascultă-mă, nu mai plânge.

Ea se ridicase în picioare. Departe, în întuneric, vedea nişte siluete apropiindu-se. Fără îndoială, un cuplu de clienți care se întorcea la cabană.

Nu voia să dea ochii cu ei aşa.

— Să te duci să te culci, da? Cred că ai nevoie de odihnă, continuă

Philippe. Mâine o să te simți mai bine, o să te gândeşti serios la asta şi o să ai în vedere să-ți iei din nou medicamentele. Promite-mi că o s-o faci.

Ambre voia să închidă imediat. Urcă foarte repede scările, ştergându-şi obrajii de lacrimi.

— Ambre?

— Trebuie să te las.

— Ambre...

Dar ea închisese deja.

Când intră în cameră, găsi o carte pusă pe patul ei, deschisă la prima pagină. Câteva cuvinte fuseseră scrise în grabă. Dar era prea întuneric ca să le poată desluşi. Aprinse

veioza şi văzu un singur rând: *Cu promisiunea unei frumoase prietenii, Tim.*

Simți că-i dau din nou lacrimile. *Nu plânge.* Se gândi că fusese foarte nesuferită şi nedreaptă cu Tim în după-amiaza aceea. În clipa următoare, uşa se deschise şi în prag apăru Jessy, iar Ambre îşi şterse maşinal obrajii pentru a îndepărta orice urmă de lacrimi. Jessy se îndreptă spre patul ei.

— Tim a venit să-ți lase o chestie.

— Da. Am găsit cartea.

Jessy se trânti pe pat, scoase un oftat şi reluă:

— Părinții lui l-au dat afară din casă pentru că se culcă cu bărbați, ceea ce li se pare respingător.

Ambre nu înțelegea de ce îi spunea Jessy asta şi nici ce ar trebui ea să răspundă.

— Eu şi Andréa am vrea să stăm în aceeaşi cameră, continuă Jessy. Te deranjează rău?

— Poftim?

Era incapabilă să facă legătura între diferitele informații.

— Va trebui să împărți camera cu Tim. Te întrebam dacă te deranjează.

În fine, întreb de formă! Andréa a început deja să-şi împacheteze lucrurile.

Ar fi bine să te muți în seara asta.

Tim o observa din patul lui, îngrijorat pentru că Ambre nu scosese niciun cuvânt de aproape o oră. Era 12:30 noaptea. Tocmai terminaseră cu mutatul lucrurilor dintr-o cameră în alta.

— Eşti bine? Întrebă el.

— Da.

Îşi venea în fire în sfârşit. Adăugă, ca şi cum se trezea dintr-un somn greu:

— Apropo, mulțumesc pentru carte.

Îi era greu să coboare cu picioarele pe pământ. Telefonul lui Philippe.

Reproşurile lui. Revolta ei. Tim întins în faţa ei. „Părinţii lui l-au dat afară din casă pentru că se culcă cu bărbaţi.” Se întreba dacă era adevărat sau dacă

Jessy inventase. Se întreba dacă era posibil, fiindcă el avea o privire blândă.

Oare mai păstrai o privire aşa blândă dacă erai respins de propria familie?

— Bun, eu o să citesc un pic. Spune-mi când vrei să sting lumina.

Se aşternu din nou tăcerea. Se auzea cum degetele lui Tim ating uşor paginile şi zgomote înăbuşite răzbăteau din alte camere. Ambre aştepta, la fel de încordată, aşezată pe marginea patului. Nu făcuse niciun gest. Ezita.

Se gândea, îşi zicea că avusese parte de multe emoţii pentru o singură zi, că niscaiva pastile nu-i vor face rău după această furtună. Numai una sau două.

Doar cât să-i înăbuşe furia şi lacrimile, oribila senzaţie de nedreptate şi de umilire. Putea să se ridice, să meargă până la dulapul ei, să scotocească prin lucruri cu un aer firesc, să ascundă câteva pastile în mână şi să se ducă în baie să le înghită. Dar, în partea cealaltă a camerei, era Tim, care citea în tăcere şi întorcea paginile încet. Era un zgomot uşor, ca un foşnet. Deja furia i se risipea. Mai ezită un pic, apoi săltă pătura, se strecură sub ea şi o trase la loc până sub bărbie.

Tim îşi ridică ochii din carte.

— Vrei să sting lumina?

— Nu. Citeşte în continuare.

— Eşti sigură?

— Da.

Abia îşi dădu seama că adoarme, legănată de foşnetul liniştitor al paginilor.

— Îţi aminteşti că mâine eşti liberă?

Andréa o interoga din privire în timp ce Ambre îşi lăsa încălţările de serviciu în faţa uşii de la camera ei.

— Mâine nu lucrezi. Este prima ta zi de odihnă. Ai reţinut?

— Da.

El o privea pentru a se asigura că spune adevărul. I se părea că e încă tulburată, cu mintea în altă parte. Totuşi nu minţea. Îşi amintea. Ba chiar perspectiva de a petrece o zi singură în cabană o împiedica să doarmă de două zile. Ore lungi în liniştea de la etajul trei, când va trebui să-şi înfrâneze dorinţa de a-l contacta pe Philippe. Acesta sunase de două ori de la cearta lor la telefon. Ea nu-i răspunsese. El îi lăsase un mesaj vocal în care îi vorbea ca unui copil.

Părinţii îi telefonaseră şi ei şi îi lăsaseră mesaje. Spuneau că sunt surprinşi că nu au primit veşti de când a plecat de acasă. Voiau să ştie dacă ajunsese cu bine, dacă se instalase cum trebuie. *N-aveau decât să se ducă dracului.* De când întrerupsese medicamentele, resentimentul împotriva lor era mai puternic decât oricând.

Nu luase nici măcar o singură pastilă de când venise aici. Ziua era în regulă. Muncea şi n-avea timp să se gândească. Totul mergea cu repeziciune.

După-amiaza şi-o petrecea cu Rosalie, Sophie şi Tim. Trebuia să creeze o impresie falsă, să vorbească un pic. Seara, după servitul mesei, trebuia să se culce. Îi era teamă de acest moment, dar nu era chiar atât de dificil cum şi-l imaginase. Tim stătea acolo, în patul lui, citea până târziu, până la miezul nopţii. Ea citea puţin şi după aceea adormea în foşnetul paginilor. Nu tocmai foşnetul era cel care o ajuta. Ci prezenţa lui. Asta schimba totul.

Dar a doua zi avea să fie liberă. Singură. Toată ziua. Şi n-ar mai trebui să trişeze, adică va trebui să-l sune pe Philippe, să-şi ia medicamentele sau să se îndoiască de toate.

— Andréa!

Rosalie traversa culoarul alergând, cu un aer îngrozit. Urcase scările în fugă şi gâfâia.

— Andréa! Am o problemă!

Andréa era în mijlocul culoarului cu Ambre, care rămăsese proţăpită în faţa uşii de la camera ei. Rosalie ajunse în dreptul lor.

— Ce s-a întâmplat?

— Dădaca lui Sophie este bolnavă! Nu va putea să stea cu ea mâine... Mă întrebam dacă aş putea să fac schimb de zile libere cu cineva sau dacă aş putea să-mi iau o zi de concediu...

Rosalie nu avu timp să-şi termine fraza. Cu o spontaneitate care luă prin surprindere pe toată lumea. Ambre propuse:

— O să stau eu cu Sophie mâine!

— Eşti sigură?

— Da!

— O să te plictiseşti... nu e prea amuzant să stai cu un bebeluş...

Dar Andréa părea încântat de această soluţie şi confirmă imediat:

— Mie îmi convine. Şi ţie?

Rosalie zâmbi cu timiditate, fără a-şi ascunde uimirea.

— Este drăguţ din partea ta să faci asta...

— Zău aşa... Nu e mare lucru!

Rosalie zâmbi din nou. Ambre se simţea incredibil de uşurată. Scăpase de ziua de odihnă. De tăcere. De ore lungi de reflecţie. Avea noroc. Dar data viitoare va fi nevoită să facă faţă.

Ambre găsise soluţia ideală. Să se ocupe de Sophia presupunea energie şi o atenţie constantă. Imediat ce bebeluşul se trezi după siesta lui matinală, Ambre nu mai apucă să-şi tragă sufletul o clipă, bebeluşilor displăcându-le

în mod evident şi momentele de tăcere, şi inactivitatea. Sophia urla pentru a cere de mâncare, urla pentru a se ocupa cineva de ea, urla pentru plăcerea de a urla. Ambre reuşi cu chiu, cu vai să-i pregătească un biberon cu lapte.

Fetița îşi spărgea pieptul urlând.

Avu dreptul la câteva minute de răgaz în timp ce Sophie sugea cu lăcomie.

Dar, imediat ce lăsă biberonul jos, urletele reîncepură. Se hotărî să renunțe la masă şi să o scoată mai degrabă la aer. Era o zi frumoasă. Să se plimbe singură prin Arvieux nu o încânta deloc, dar cu Sophie era altceva.

Merse la întâmplare, recunoscând vag unele străzi, câteva magazine, câteva baruri prin fața cărora probabil că trecuse cu Tim. Fetița se calmase.

Fixa în tăcere cu ochii ei larg deschişi fațadele cabanelor. Ambre nu se grăbea. Soarele îi bătea în ceafă, în spate şi era plăcut. Apoi se aşeză pe o bancă de piatră. Locul era pustiu, străzile din jur, foarte liniştite. Instală căruciorul în fața ei şi întinse picioarele. Sophie îşi agita brațele şi apucă de capătul fularului ei roşu, cel pe care Philippe i-l făcuse cadou de Crăciun, anul trecut. Bebeluşul începu să gângurească şi schiță un zâmbet, iar Ambre se trezi că zâmbeşte şi ea. Era ciudat. Nu-i plăcuseră niciodată în mod deosebit bebeluşii. Ştia că Philippe adora să vorbească despre copiii lui, aşa că ea îl incita adesea să o facă. Dar era doar de formă, ca să-l vadă cum se însuflețeşte. Subiectul nu-i trezise niciodată vreun interes. Dar cu Sophie era ceva diferit: ea nu reprezenta doar un subterfugiu pentru a scăpa de singurătate. Ambre se simțise importantă mai devreme când îi împinsese căruciorul pe străzi şi când îi dăduse biberonul. Şi se mai simțea şi acum, în timp ce o supraveghea, aşezată pe bancă.

Fularul i se mişca în fața ochilor şi ea se gândea bineînțeles la Philippe.

Philippe care sunase de două ori, lăsase un mesaj, vorbise despre medicamente şi spusese că o să mai sune. Dar nu o făcuse. Ea se hotărâse să răspundă data următoare, îi era prea dor de el. Chiar dacă trebuia să se poarte ca o fetiță şi să-i jure că va lua medicamentele. Ar fi vrut să nu-şi facă griji, dar era ceva mai puternic decât ea.

— Ce face bebeluşul meu? Cum a fost plimbarea? Totul a mers bine? Are obrăjorii roşii! Oh da, are obrăjorii roşii!

Rosalie era euforică, surescitată. O smulsese pe Sophie din brațele lui Ambre imediat ce aceasta intrase în living. Acum o săruta cu frenezie, aproape sufocând-o.

— Unde ați fost? Uite ce odihnită pare! A dormit bine? Pare să fi dormit bine!

Rosalie n-avea nevoie de răspunsuri. Toată atenția îi era concentrată asupra copilaşului ei şi nimic altceva nu mai exista. Spre deosebire de ea, Tim era imperturbabil. Prăbuşit într-un fotoliu din living, cu picioarele pe brațul acestuia, mânca nonşalant dintr-o pungă cu chipsuri.

— Vrei? o întrebă el pe Ambre.

Ea scutură din cap şi se lăsă să cadă lângă el. Rosalie îşi continua monologul:

— Ştii că lui mami i-a fost dor de tine? Te-ai distrat, sunt sigură...!

— E bine, n-ai lăsat-o cu altcineva decât o jumătate de zi, bombăni Tim cu gura plină.

Ambre era convinsă că Rosalie îl va ignora, dar ea se întoarse spre ei cu un zâmbet strălucitor.

— Tim, ia du-te să ne faci un ceai!

El scoase un oftat exagerat.

— Nu pot... O să împrăştii chipsuri peste tot... Şi nu ți-ar plăcea...

Rosalie ridică ochii spre tavan.

— Exagerezi!

— Mă duc eu, se oferi Ambre.

Credea că, dacă se agită cu prepararea ceaiului, se va putea concentra şi pe altceva în afară de telefonul lui Philippe.

Ceainicul începu în curând să şuiere.

— Telefonul, Ambre! strigă Rosalie. Îți sună telefonul!

Ambre se întoarse. Rosalie o legăna pe Sophie, dar Tim tocmai se ridicase şi ținea în mână telefonul pe care ea îl lăsase pe brațul fotoliului.

Avu o tresărire şi aproape că urlă:

— Dă-mi-l!

— Hei, nu te ambala! bombăni el. Nu răspundeam!

Ambre citi numele afişat pe ecran: nu era vorba de Philippe, ci de părinții ei. Nu reuşi să-şi ascundă decepția şi furia. Încercă un „Prea târziu, am ratat apelul", căutând să-şi recompună o expresie neutră. Dar Rosalie şi Tim nu erau proşti: o văzuseră traversând încăperea în fugă şi repezindu-se la telefon ca o scorpie.

— Oricum, nu era nimic important, adăugă ea pentru a-şi masca tulburarea.

Ceainicul scoase un mic *clic,* apa era caldă. Ambre profită de acest lucru pentru a face stânga-mprejur şi a se repezi spre bucătărie. Livingul se cufundă în linişte. Sophie nu mai plângea. Rosalie şi Tim amuțiseră. Ambre şi-i imagina schimbând priviri întrebătoare în spatele ei. Şuşoteau fără îndoială: *Cine era? Ce a apucat-o?...*

Ambre se strădui să pună trei ceşti pe o tavă, cu gesturi lente, pentru a simula o indiferență pe care nu o simțea nici pe departe. În fundul livingului, se produse din nou agitație.

— Ambre?

Se întoarse mai repede decât ar fi vrut. Rosalie arăta spre brațul fotoliului.

Tim aştepta, nemişcat, cu brațele încrucişate.

— Da?

Rosalie răspunse, aproape cu timiditate:

— Îți sună iar telefonul...
— Oh!
Tim stătea încremenit, hotărât să nu mai facă niciun gest de data asta.
Ambre îl jignise fără îndoială. Ea traversă livingul, încercând să adopte un mers calm şi măsurat. Dar din nou cuvântul *Părinți* clipea pe ecran. Puteau să se ducă naibii.
— Nu răspunzi? Întrebă Tim.
— Nu.
— Sunt părinții tăi?
— Da, spuse ea cam prea sec.
Rosalie încremeni.
— Aşadar nu te prefăceai? zise ea, străduindu-se să folosească un ton degajat. Nu te prefăceai când spuneai că nu te înțelegi cu ei?
Rosalie zâmbea cu o falsă dezinvoltură. De fapt, o privea iscoditor. Şi Ambre se chinui încă o dată să-şi înfrâneze furia, pentru că Philippe nu suna şi ei sunau, acum că era în siguranță aici, cu o geantă plină de antidepresive.
— Nu sunt supărată pe ei. Doar că n-am nimic să le spun, răspunse ea.
Rosalie se încruntă. Tăcerea deveni şi mai profundă. Tim tot nu se mişca.
Rosalie vorbi iar, cu blândețe:
— Ei... Eşti într-o perioadă proastă... De aceea spui asta... Ştii, nu e uşor să fii părinte. Sunt sigură că ei fac tot ce pot, ca toți părinții. Nu trebuie să fii prea dură.
Ambre se încordă. Furia i se amplifica şi amenința să explodeze. Ştia că o să fie agresivă dacă deschide gura, însă Tim interveni:
— Sigur, Rosalie, este mai greu să deteşti nişte părinți morți.
Rosalie se posomorî instantaneu. Tim era acolo, strângând din dinți, cu o figură dură. Ambre se uita la el

fără să înțeleagă. Rosalie anunță pe un ton mult prea politicos: – Mă duc s-o schimb pe Sophie.

Dispăru, închizând uşa livingului după ea.

Ambre îşi drese vocea şi rămase nemişcată în picioare lângă fotoliul lui Tim. El nu-i aruncă nicio privire. Se aplecă, recuperă o carte care zăcea pe jos, se afundă în fotoliul lui şi se reapucă de citit. Nu o vedea. Nu mai era acolo.

În cele din urmă, Ambre părăsi livingul. Observă că uşa de la camera lui Rosalie era deschisă.

— Ai nevoie de ajutor? Întrebă ea.

Se simțea un pic vinovată pentru ceea ce se întâmplase. Pentru furia lui Tim, pentru chipul posomorât al lui Rosalie. Aceasta tresări.

— Nu. E în regulă. Mulțumesc.

Ambre intră în cameră stânjenită. Spuse fără să ştie prea bine de ce:

— Ştii... părinții mei sunt un pic mai altfel.

— Oh! N-ai de ce să te justifici.

Rosalie binevoi să zâmbească şi expresia dură de pe chipul ei dispăru.

— Nu-ți face griji... Toți avem câte-o tinichea legată de coadă.

O luă pe Sophie în brațe.

— O să-i fac baie. Vrei să vii?

— Da. OK.

Atmosfera rămase încordată între Tim şi Rosalie toată seara, dar a doua zi, fiecare se purtă ca şi cum uitase de incident.

— Alo? Sunt Philippe.

Ambre era cât pe ce să răstoarne scaunul ridicându-se de la masă. Se bucurase atât de mult când văzuse afişat *Philippe* pe ecran, încât răspunsese direct, fără să se gândească, deşi se afla lângă Tim, Rosalie, Daniel şi Delphine.

— Alo? Aşteaptă două secunde.

Traversă livingul, coborî cele trei etaje cu toată viteza, îmbrâncind în trecere un cuplu de clienți care ieşeau la un pahar. Odată ajunsă afară, se aşeză pe scările din lemn ale cabanei.

— Da, Philippe, e în regulă acum.

O săptămână. Se împlinea o săptămână de când se certaseră la telefon şi de când aştepta apelul pe care i-l promisese.

— Ambre, ce mai faci?

— Bine.

— Mai eşti furioasă?

— Un pic...

Adevărul e că aşteptarea o făcuse să-şi înghită furia. Mai era un pic bosumflată, de formă, dar fericirea de a-i auzi vocea lui Philippe avea prioritate. Ca întotdeauna.

— N-am avut nicio secundă liberă. Îți jur. Am făcut ce-am putut. Mă bucur să te aud.

Ea lăsă să treacă un moment de tăcere. Nu voia să-i spună că era scandalos de fericită să-l audă.

— Eşti supărată pe mine?

De data asta, ea nu se putu abține să răspundă:

— E în regulă, e OK.

Philippe scoase un oftat de uşurare.

— Ce mai e nou? Totul este bine pe-acolo?

— Da, e super.

— Munca?

— Mă descurc.

— Continuă să-ți placă?

— Da. Este captivantă.

Simțea că începe să lase garda jos şi îşi reproşă că era atât de uşor de păcălit.

— Şi ceilalți sezonieri? Povesteşte-mi un pic!

Ambre făcu un efort: dacă era prea încăpăţânată, el n-o s-o mai sune şi nu asta voia ea.

— Ei bine, am... avut grijă de micuţa Sophie în timpul zilelor mele libere de săptămâna trecută... Fetiţa lui Rosalie, o sezonieră.

— Sunt sigur că te-ai descurcat perfect.

Victorie prin KO: Ambre uitase cu totul resentimentul pe care-l avea faţă de el.

— Destul de bine, cred. În prima zi am făcut o plimbare prin sat. În a doua, ningea prea tare, dar i-am citit poveşti. Nu înţelege nimic, evident, dar îi place să-mi audă vocea. I-am făcut şi baie, cu Rosalie. E incredibil ce nebunatici devin bebeluşii când îi bagi în apă!

— Şi cu lecturile, ai făcut progrese?

— Mda, nu stau rău. În ritmul ăsta, cred că îmi voi termina în curând stocul de cărţi!

— Mă bucur că totul merge bine. Ai... ai mai...

Ambre se încordă uşor. O făcuse să vorbească puţin despre altceva ca s-o îmbuneze, dar acum avea să ajungă la unicul motiv al apelului său. Depărtă aparatul de ureche, ca pentru a lua distanţă.

— Ce? Întrebă ea brusc.

— Ai reînceput să-ţi iei medicamentele?

— Nu.

Se lăsă o tăcere încordată. O tăcere care se prelungea. Ea îşi ţinea respiraţia şi aştepta lovitura.

— Înţeleg, zise el în cele din urmă.

— Ce înţelegi?

— Că nu faci decât ce te taie capul.

Avea acel ton condescendent pe care ea îl detesta. Aşa că se îndârji:

— N-am avut nevoie de ele.

— Ascultă, Ambre, n-am chef să mă cert cu tine.

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi el adăugă:

— Şi părinţii tăi?

Ea nu avu timp să-şi recapete suflul. A doua lovitură.

— Ce?

— Părinţii tăi ce cred despre asta?

— Habar n-am.

Aproape că putea să-l vadă încruntându-se, cu telefonul la ureche.

— N-au sunat?

— Ba da. Dar n-am ce să vorbesc cu ei. Nu văd de ce le-aş răspunde.

— Ambre!

Lupta să nu se transforme într-o fetiţă smiorcăită. Încercă să menţină un ton cât putea de sigur.

— N-am nevoie de ei.

Replică puerilă. Îi fu ciudă pe ea însăşi. Philippe scoase un al doilea oftat exasperat.

— Ascultă, nu ştiu ce să cred. Spui că eşti bine, dar pari să fii cu nervii la pământ de fiecare dată când te sun.

— Sunt bine, Philippe, îţi jur că sunt bine!

— Minţi! Te cunosc! Ţi-ai auzit vocea? O să plângi iar.

— Ba nu!

Ambre se stăpânea din toate puterile.

— Ascultă, am mereu impresia că ţii cu tot dinadinsul să intrăm în conflict. Nu vreau să mă cert cu tine. O să închid şi te voi suna altă dată.

Vom discuta mai calm.

Ea îşi stăpâni lacrimile, încercă să se calmeze. Nu-l putea lăsa să închidă!

Îşi găsea curajul de a se scula în fiecare dimineaţă doar pentru că avea speranţa că astăzi, poate, o va suna. Dacă închidea, trebuia să aştepte iar cu răbdare. Cine ştie cât timp? O săptămână? Două? Inspiră profund, îşi adună forţele pentru a-şi refula furia, lacrimile, tot ceea ce putea înăbuşi.

— Philippe?

— Da?

— E în regulă... Sunt calmă.

Nu era vocea unei adulte, ci a unei copile spăsite. Apoi, cum el nu zicea nimic, ea îşi înghiţi ultimele zvâcniri de mândrie şi se auzi declarând:

— O să iau medicamentele. Îţi promit.

Joi, 27 noiembrie 2008, ora 01:02

De la: ambre10@gmail.com

Către: philippe.ducrey@wanadoo.fr

Philippe,

Îmi pare rău că îţi scriu atât de târziu, dar voiam să-ţi pun o întrebare. Nu este urgent... Vreau să spun că nu justifică un mail la ora asta, dar... ca să nu uit... O fac acum.

După cum ţi-am povestit, petrec mult timp cu micuţa Sophie. Adoră să se joace cu fularul meu roşu (cel pe care mi l-ai făcut cadou de Crăciun).

Crezi că aş putea să i-l dăruiesc ei? N-o să te superi prea tare pe mine?

Nu mai continui mult mailul ăsta. Nu vreau să-l trezesc pe Tim (băiatul cu cărţile). Nu ştiu dacă am avut ocazia să-ţi spun: cu el stau în cameră acum.

Pe curând.

Mi-e dor de tine.

Ambre

Vineri, 28 noiembrie 2008, ora 08:02

De la: philippe.ducrey@wanadoo.fr

Către: ambre10@gmail.com

Ambre,

Ca să-ţi răspund la această întrebare existenţială: da, îi poţi dărui fularul tău lui Sophie, n-o să mă supăr. ®

Sper că eşti bine. Voi încerca să te sun săptămâna viitoare.

Continuă să-mi scrii, îmi face plăcere să aflu ce mai faci.

Pe curând.

Philippe

P.S.: „Băiatul cu cărţile” n-o avea oare gânduri ascunse? Împărţi camera cu el...

După-amiaza, în livingul silenţios de la etajul trei, jucau uneori cărţi, cu ceşti de ceai aburinde în faţă. Rosalie era cea care insista. Tim prefera să citească, dar ea se plictisea când citeau amândoi şi când Sophie dormea. Aşa că hotărâse să-i înveţe tarot. Tim nu făcea niciun efort ca să-şi mascheze lipsa de entuziasm şi ofta tot timpul.

Telefonul lui Ambre suna regulat în fundul buzunarului său. Ştia că sunt părinţii ei, căci Philippe nu telefona decât seara târziu. Aşa că îl lăsa să sune.

Ceilalţi doi începuseră să facă glume pe acest subiect.

— Ah, ziceau ei uitându-se unul la altul, ăsta nu este un apel alertă cod roşu.

— Un apel alertă cod roşu? Despre ce vorbiţi? se mirase ea prima oară.

— Despre apelurile care duc la scaune răsturnate, mese abandonate, scări coborâte în fugă.

Rosalie nu îndrăznise să zâmbească de teamă ca Ambre să nu se supere.

Dar Tim continuase:

— În general, nu apare scris „Părinţi” când stai la o sută de metri de noi pe culoar.

Ambre nu râsese prea degajat, dar întrebase totuşi:

— Dacă astea sunt apelurile alertă cod roşu, celelalte ce sunt?

Rosalie se liniştise văzând că Ambre reacţiona bine.

— Apeluri parentale. Este clar, nu?

O oarecare rutină părea să se fi instalat la cabană. Toți trei începuseră să-şi petreacă timpul liber împreună, în modul cel mai natural cu putință.

Pentru că Jessy şi Andréa dispăreau mereu, pentru că Daniel şi Delphine stăteau doar ei doi, pentru că Wilson era invizibil, ei se regăseau toți trei, toți patru cu Sophie, aproape fără să vrea. Totuşi nu era neplăcut.

Împărtăşeau fiecare moment al zilei. Trezirile târzii, mic-dejunurile silențioase – Tim se scula primul, el era cel care făcea cafeaua şi pâinea prăjită –, servitul prânzului, după-amiezile din living când priveau cum cade zăpada în timp ce beau ceai, băițele lui Sophie. Apoi venea servitul mesei de seară, cina frugală înghițită rapid în living, lectura. Uneori, Tim îi dădea biberonul lui Sophie. Uneori, Ambre o culca. Rosalie putea atunci să facă un duş fierbinte.

Hotelul se umplea, străzile se animau. Luna decembrie îşi intra în drepturi. Într-o după-amiază, Sylvie apăru pe neaşteptate în living, cu telefonul de la recepție în mână, şi anunță: – Ambre, părinții tăi la aparat.

Ea rămase cu gura căscată. Crezuse că poate să-şi lase telefonul să sune iar şi iar. Nu se gândise nici măcar o secundă că vor suna la recepție. Sylvie aştepta, cu zâmbetul pe buze, închipuindu-şi că-i aduce o veste bună.

Ambre nu putu decât să ia telefonul care i se întindea.

Ieşi din încăpere sub privirile curioase ale lui Tim şi ale lui Rosalie, care se întrebau pe unde o să mai scoată cămaşa de data asta.

— Alo, Ambre? Noi suntem.

Taică-său era cel care vorbea. Se grăbi să ajungă în camera ei, închise uşa şi se rezemă cu spatele de ea. Avea palmele jilave, gâtul uscat. Se simțea prinsă în capcană.

— Ambre? repetă tatăl ei.

Ea se forță să-şi înghită saliva şi să murmure:

— Da. Sunt aici.

— Ce te-a apucat de nu mai dai niciun semn de viață? Pot să ştiu? Ambre?

Domnul Miller răcnea şi era destul de surprinzător să-l audă aşa, furios.

Nu se întâmplase decât o dată în douăzeci de ani: când ea anunțase că pleacă de acasă ca să trăiască cu Philippe. În mod normal, el prefera să fugă de conflicte.

— De-a ce te joci?

O surprinse aroganța propriei voci:

— De-a nimic... De ce?

Se auzi un sunet înăbuşit ca şi cum taică-său se sufoca de indignare.

— Ce te-a apucat de nu mai dai veşti?

— Ah... dar... nu înțeleg...

Vocea ei tremura de indignare. Şi de furie. Simțea că aceasta creşte şi că riscă să-şi piardă controlul dacă el continua. N-avea niciun drept asupra ei.

Ea nu mai avea părinți de mult. Se descurcase fără ei. Era prea uşor să revină acum. Să pretindă că au vreo autoritate asupra ei.

— Nu înțelegi? reluă domnul Miller. Ce nu înțelegi?

— Nu aşa funcționează lucrurile acasă la noi? Indiferența? Tăcerea?

— Nu asta e regula de funcționare a casei?

Câştigase, el nu mai avea ce să răspundă. Îl luase pe nepregătite. Furia era totuşi prezentă şi ea aştepta, lipită de uşa camerei, cu inima bubuind.

Aştepta fără să ştie ce aşteaptă.

De data asta, se auzi vocea maică-sii. O voce nesigură, un pic aspră:

— Ambre, când spui asta, te referi la... spitalizarea ta?

Atunci, ea explodă cuprinsă de o furie violentă care o scoase din minți.

— Spitalizarea mea? urlă ea. Despre ce naiba vorbeşti?

— Ambre, ştii bine...
— Spune-o!
— E ridicol…
— Voi sunteți ridicoli!
Gâfâia, era lac de sudoare. Vedea chiar stele dansându-i prin fața ochilor.
Nu mai era capabilă să se controleze:
— O TEN-TA-TI-VĂ DE SI-NU-CI-DE-RE! Astea sunt cuvintele pe care le căutați, nu?
Ştia că n-ar fi trebuit să vorbească atât de tare, că pereții cabanei nu sunt groşi, dar simțea pentru prima oară o asemenea furie.
Din nou, tatăl ei, plin de autoritate:
— Dar ce-i cu tine? E… e de la medicamente?
— Nu mai iau medicamente!
— Ambre!
Vocea maică-sii. Nu mai era aspră, ci tremurătoare şi foarte ascuțită.
Parcă rănită. Din cauza tonului ei implorator, furia lui Ambre dădu înapoi precum un sufleu.
— Vă sun eu… Vă sun eu mai târziu, bâigui ea.
— Aşteaptă.
Dar ea închisese. Rămase mult timp lipită de uşa camerei, consternată, lac de sudoare, epuizată.
Sylvie părăsise livingul. Rosalie şi Tim abandonaseră partida de cărți şi aşteptau ca Ambre să se întoarcă. O priviră cu insistență. Întrucât ea îşi ocupă iar locul în fotoliu fără să spună nimic, Rosalie se încumetă în cele din urmă să facă o glumă: – N-ai reuşit să-l eviți, nu?
— Ce?
— Apelul parental.
Ambre se încruntă. Nici Tim şi nici Rosalie nu mai insistară.
Miercuri, 3 decembrie 2008, ora 23:03

De la: ambre10@gmail.com
Către: philippe.ducrey@wanadoo.fr
Philippe,

Sper că nu vei uita să mă suni săptămâna asta. Aici, nimic nou. În fine, aproape nimic nou.

A fost totuşi un lucru jenant... apelul părinţilor mei la recepţia hotelului.

Asta fiindcă nu le-am răspuns la telefon, ar fi trebuit să bănuiesc... Pe scurt, n-am putut să scap. Sylvie era acolo şi aştepta, cu telefonul în mână, ca eu să preiau apelul.

Conversaţia a fost destul de ciudată. De fapt, nu ştiu ce mi s-a întâmplat.

Tata ţipa şi se comporta cu mine ca şi cum... ca şi cum eram copilul lui...

Vreau să spun ca şi cum ei erau nişte părinţi responsabili şi iubitori. Şi n-am suportat. Mi-am ieşit din fire. N-am fost niciodată într-o asemenea stare. A fost violentă, brutală. A fost... nici nu pot să ţi-o descriu.

Philippe, crezi că o iau razna? Sunt normale toate aceste accese de furie?

Bun... trebuie să-ţi mărturisesc... nu-mi iau medicamentele. N-am luat nici măcar o singură pastilă de când am venit aici, chiar dacă ţi-am jurat că o să le iau. Aşa că, da, ştiu ce gândeşti... Că de-asta mi-am ieşit din fire. Nu contează, e bine să te mai şi înfurii din când în când, nu?

Prefer să discut cu tine prin viu grai, aşa că sună-mă repede.

Ambre.

P.S.: Altfel, ca să mai vorbesc şi despre altceva, hotelul se umple. Tocmai am terminat de citit încă o carte. Este extraordinar, cred că n-am citit niciodată atât de mult ca aici. Trebuie să-ţi spun că eu şi Tim citim până noaptea târziu. Ah da: ca să răspund la întrebarea ta, băiatul cu cărţile este gay.

Joi, 4 decembrie 2008, ora 07:52
De la: philippe.ducrey@wanadoo.fr
Către: ambre10@gmail.com
Ambre,

Îmi pare rău că trebuie să încep printr-o mică admonestare, dar am crezut că mă sufoc citind mailul tău. Părinţii tăi sunând la recepţie şi dând peste Sylvie! Îmi şi imaginez ce-ar fi putut să se întâmple. Îmi imaginez perfect conversaţia.

Sylvie, veselă:

— Ah, sunteţi colegul lui Philippe! Mă bucur să vă cunosc! Ce mai face de când a fost pe-aici?

Tăcere tensionată. Apoi tatăl tău hotărându-se să întrebe:

— Philippe?

— Da... Philippe.

O nouă tăcere vădind neînţelegerea.

— Cel care v-a adus fiica aici... la hotel.

Râsul răutăcios al tatălui tău:

— Oh... Înţeleg... Vorbiţi despre nemernicul care i-o trăgea fiică-mii într-un apartament cu toate cheltuielile plătite?

Joi, 4 decembrie 2008, ora 11:01
De la: philippe.ducrey@wanadoo.fr
Către: ambre10@gmail.com
Ambre,

Îmi pare rău că am fost atât de dezagreabil în mailul precedent. E din cauză că încă mă trec sudori reci închipuindu-mi catastrofa care era cât pe ce să se întâmple.

O să mă străduiesc să fiu mai amabil în acest al doilea mail. Sper că te simţi bine. Eu am în continuare mult de lucru. Dacă vrei, te voi suna în weekend. Săptămâna asta e foarte complicat.

Te sărut.

Philippe
Vineri, 5 decembrie 2008, ora 00:14
De la: ambre10@gmail.com
Către: philippe.ducrey@wanadoo.fr
Philippe,
Mailul tău a fost deosebit de agreabil, mai ales partea care se referă la relaţia noastră, care, dacă rezum eu bine, consta în a mi-o „trage într-un apartament cu toate cheltuielile plătite”. Du-te naibii, OK?

Ambre
Vineri, 5 decembrie 2008, ora 00:18
De la: ambre10@gmail.com
Către: philippe.ducrey@wanadoo.fr
Te detest, să ştii. Măcar un lucru e adevărat în mailul tău de tot rahatul.
Cuvântul „nemernic”. În privinţa asta, nu te-ai înşelat.
Nu eşti scutit de a mă suna totuşi... Măcar pentru a te scuza că eşti un nemernic.

Ambre
O vibraţie răsună în cameră şi Ambre se ridică dintr-un salt pentru a-şi lua telefonul. Weekendul nu venise încă, dar Philippe putea totuşi să sune mai înainte... Din păcate, nu telefonul ei suna, ci al lui Tim, care tocmai făcuse acelaşi salt ca ea pentru a răspunde.
— Da?
Ambre nu se putu abţine să nu tragă cu urechea. O voce de bărbat rosti:
— Eu sunt.
Ea ridică ochii din romanul pe care-l citea pentru a-l observa pe Tim pe furiş. El zâmbea.
— Aşteptam apelul tău. Deci... când ajungi?
Ambre prinse câteva cuvinte înăbuşite:

— Eu... duminică... spre seară.

Îşi coborî ochii din nou în carte, căci Tim tocmai îi aruncase o privire.

— Pe la ora 18-19.

— În acest caz, ne vom vedea după serviciu. La 12 noaptea cel mai târziu.

— Eu... să te iau cu maşina.

— Super!

— De-abia aştept...

O nouă privire jenantă a lui Tim spre ea. În cele din urmă, se ridică pentru a continua conversația afară.

Se întoarse după o jumătate de oră. Ambre stinsese veioza de pe noptieră şi se culcase cu fața la perete. Îl auzi dezbrăcându-se şi băgându-se în pat. Îi venea să-l întrebe cu nonşalanță: *Era Anton?* Şi, dacă răspundea, ar putea să adauge: *Vine duminică?* Dar Ambre tăcea. Era mai simplu aşa. Ea se prefăcea că ignoră apelul lui Anton şi Tim se prefăcea că ignoră crizele ei de panică atunci când numele lui Philippe se afişa pe ecranul telefonului.

Încercă să adoarmă, dar Tim se foia în patul lui. În mod evident, era nervos. Iar ea nu mai auzea decât asta: zgomotele pe care el le producea întorcându-se de pe o parte pe alta fără încetare. Se întreba dacă este îndrăgostit. Dacă murea de emoție la ideea acestei reîntâlniri. După o jumătate de oră, tot nu dormeau, aşa că ea se hotărî să şuşotească: – Tim?

— Da?

Vocea lui era cam prea gravă. Apelul ăsta îl tulburase. Ea întrebă, tot în şoaptă:

— Eşti bine? Te... te aud zvârcolindu-te în pat.

— Oh! îmi pare rău! Credeam că dormi... N-o să mă mai mişc, îți promit.

— Nu. Nu e grav. Doar că... voiam să ştiu dacă eşti bine.

Tim avu nevoie de câteva secunde ca să răspundă:

— Da... Sunt bine. Probabil că am băut cam multă cafea în seara asta.

Ea nu-şi putu stăpâni râsul. Pentru că era înduioşător să-l vadă cum încerca să mintă ca un copil. Se temu să nu-l supere, dar el nu avu nicio reacție. Se lăsă din nou liniştea. Trecu un minut, apoi încă unul. Şi apoi, deodată, fără să înțeleagă de unde îi venea curajul, ea îşi luă inima în dinți: – El era? La telefon... era schiorul? Îl... Îl cheamă Anton, nu-i aşa?

Ei i se păru că detectează un zâmbet în întuneric. Tim ştia că Ambre îl auzise. Şi asta părea mai degrabă să-l amuze decât să-l deranjeze.

— Da, aşa este.

Ea se întrebă dacă putea continua să-l interogheze sau dacă acest lucru risca să-l exaspereze. Dar nu trebui să tergiverseze mai mult, căci el adăugă din proprie inițiativă:

— Soseşte duminică seara.

Camera era cufundată în întuneric şi Ambre abia distingea conturul lui Tim. Fără îndoială, era mai uşor aşa.

— Ei bine, spune-mi, zise ea. Povestea voastră. Spune.

Tim avu un moment de şovăială.

— Povestea noastră? repetă el.

Lăsă câteva secunde să se scurgă şi începu domol:

— Ei bine... ce să spun... Eu... l-am întâlnit aici... iarna trecută... El... el e schior profesionist... Adică face parte dintr-un club din zonă... şi este plătit să schieze.

— Andréa a zis că este vicecampion al Franței.

— Da, eadevărat... Se antrenează aici din decembrie până în mai, în fiecare an.

— Şi în restul timpului?

— Este sponsorizat de o marcă de băuturi energizante... aşa că face niscaiva prezentări pe ici, pe colo în Franța. Participă, de asemenea, la campanii de promovare în magazine, în cluburi de noapte, la evenimente sportive. Ceea

ce îl ține ocupat destul de mult. Şi în restul timpului, ăă... se răsfăță, se duce să schieze în Austria sau în Norvegia, acolo unde este mereu zăpadă.

Tim nu mai avea nicio reținere. Era prima dată când vorbeau cu atâta uşurință amândoi.

— Uau, făcu Ambre, are o viață destul de frumoasă.

— Asta-i clar.

Rămaseră tăcuți câteva secunde, dar Ambre nu terminase:

— Cum l-ai cunoscut?

— La Monkey Club. Ieşisem cu toată echipa să bem un pahar.

— Şi Anton era acolo...

— Mda. Cu nişte prieteni. O să vezi, are mulți prieteni aici. Echipa lui de schi şi apoi toți oamenii pe care i-a cunoscut în decursul anilor. Majoritatea sezonieri.

— Şi te-ai dus să vorbeşti cu el?

Ambre nu voia să piardă niciun amănunt. Când asculta poveştile altora era ca şi cum se cufunda într-o carte. Acest lucru îi permitea să evadeze un pic.

— Nu. Erau în permanență prieteni pe lângă el. În plus, nici măcar nu ştiam dacă este gay!

Era o problemă la care Ambre nu se gândise.

— Atunci, cum ai făcut?

— N-am făcut nimic special... M-am mulțumit să-i arunc priviri insistente. Şi în cele din urmă a venit la mine. Între timp, îl chestionasem pe Andréa, făcând-o pe niznaiul: „Cine-i tipul ăsta?” Şi Andréa îmi spusese că e schior profesionist, că vine aici în fiecare iarnă, că aproape toată lumea îl cunoaşte la Arvieux. Aşa că, atunci când s-a apropiat de mine să-mi vorbească, mi s-a făcut frică. A fost cât pe ce să-i întorc spatele şi să plec. N-aveam chef să mă trezesc în fața unui tip pretențios şi plin de sine.

— Şi?

,

— Şi mă înşelam complet. A venit să se aşeze la bar, lângă mine, şi a zis ceva de genul: „Hai să comandăm nişte beri şi să vorbim afară. Aici nu ne auzim”. Stăteam acolo, ca un idiot, neştiind ce să spun. Nu eram sigur că am înțeles bine. Atunci, el a zâmbit. Zâmbeşte mereu. Şi a zis ceva de genul: „Ştii, e plăcut să fii privit şi de altfel de ochi decât unii plini de rimel”.

— Şi pe urmă?

— Am ieşit din discotecă. Ne-am dus să vorbim afară.

Ceea ce a dat naştere la bârfe. Nimeni nu înțelegea. Anton, faimosul schior, pleca de la petrecere cu un tip. Era destul de discret. Nimeni nu ştia că e gay. După aceea, am petrecut împreună cele patru luni care mai rămăseseră şi apoi sezonul s-a terminat.

Ambre era decepționată. Povestise prea repede.

— Stai! Lipseşte ceva...

— Nu lipseşte nimic. Am plecat de la petrecere şi am petrecut noaptea la el. Să-ți fac un desen?

— Nu, vreau să spun... sezonul a luat sfârşit şi... s-a terminat aşa?

— Da. Eu plecam în Sud pentru sezonul de vară şi el... el nu rămânea niciodată foarte mult în acelaşi loc.

— Dar... n-ați încercat să vă revedeți?

— Nu... Ăsta era planul. Am hotărât că fiecare îşi va relua viața şi că, dacă lucrurile vor merge bine, ne vom reîntâlni aici în anul următor.

Ea încercă să nu pară prea dezamăgită:

— Dar... ați vorbit măcar la telefon? În fiecare săptămână?

— Nu. Am vorbit o singură dată. Cam acum o lună. Pentru a şti dacă ne vom întâlni în iarna asta. Fiecare are viața lui. Dacă ne sunam în fiecare săptămână, nu puteam trece la altceva.

Ea se gândi la Philippe. Philippe pentru care renunțase la tot: la familie, prieteni, studii, la tot ce o împiedica să fie disponibilă zi şi noapte pentru el.

— Aşadar ai trecut la altceva?

— Mai mult sau mai puțin.

— Ai avut alte aventuri?

— Da.

— Şi el la fel?

— Fără îndoială. Nu ştiu nimic şi nici nu vreau să ştiu. Chestia asta face parte din înțelegere. Dacă ajungem să ne revedem, nu trebuie să vorbim despre viețile noastre personale din timpul celor şase luni.

Ambre încerca să-şi mascheze decepția.

— Atunci, nu te-ai mai gândit la el în cele şase luni?

— Ba da! Bineînțeles că da! M-am gândit aproape tot timpul.

Se aşternu din nou tăcerea, spartă foarte repede de o nouă întrebare pusă de Ambre:

— Şi el?

— Îmi închipui că, dacă m-a sunat, a făcut-o pentru că s-a gândit un pic la mine.

Ea schiță un zâmbet în întuneric şi mărturisi:

— L-am auzit... A zis: „De-abia aştept”.

Ea îi percepu râsul din celălalt capăt al camerei.

— Eram sigur că îmi asculți conversația! Eşti o băgăcioasă insuportabilă!

Ea continuă cu însuflețire:

— Aşadar duminică va fi seara cea mare...! Crezi că lucrurile s-au schimbat sau că totul a rămas la fel?

— Ce-i cu întrebarea asta de doi bani? bombăni el. Cum aş putea să ştiu?

— Ai putea să-ți imaginezi, nu?

— Nu.

— Cum e tipul?

— Blond.
— Asta-i tot? Fă un efort!
Tim oftă. Se săturase de tot interogatoriul, dar ea era prea surescitată pentru a se opri.
— Este blond. Destul de înalt. Şi sportiv.
— Ah. E bine. Vezi, dacă faci un efort! Şi caracterul lui?
— Pozitiv. Este mereu pozitiv şi... hotărât. Da... Este foarte hotărât.
Ea deschise gura, pregătită să-l chestioneze în continuare, dar Tim i-o luă înainte:
— Şi Philippe?
Ambre se încordă şi se retrase în fundul patului.
— Deci?
Tim aştepta, amuzat că-şi recăpătase avantajul. Cum Ambre nu se clintea, el insistă.
— Bărbatul care te sună este Philippe, nu-i aşa? I-am văzut numele pe ecranul telefonului tău. Ai zis că este iubitul tău oarecum. Ce e ăla un iubit oarecum?
— Nu-i nimic.
Tim nu se lăsă intimidat. Era rândul lui să se arate insistent:
— Bun. OK. Dar Philippe ăsta are şi el o viață? Ce fel de om este?
— Este un nemernic.
Răspunsul îi venise spontan. Tim începu să râdă fără reținere. Ea, nu.
— Te-ai certat cu el sau este o trăsătură de caracter permanentă a lui?
— Un pic din amândouă.
— Aha... Şi pentru asta îl iubeşti?
— N-am spus niciodată că-l iubesc.
Lui Tim nu-i păsa de tonul ei sarcastic şi rece. Îi venise rândul să conducă interogatoriul şi avea de gând să profite de asta.

— Mda... Nu e nevoie s-o spui. Se simte.
— Tu îl iubeşti pe Anton? contraatacă ea.
— Nu încerca să schimbi subiectul!
— Îți întorc remarca.
Ea şi-l imagină zâmbind în tăcere. Ar fi vrut să facă la fel, dar nu era în stare. Faptul că pomenise de Philippe îi tăiase tot cheful de râs. Se întoarse cu fața la perete şi zise cu o voce seacă: – Bun, ajunge, să dormim!
Tim aştepta, fără să ştie dacă Ambre glumea sau nu. Apoi ea îl auzi înăbuşindu-şi un căscat.
— Ambre?
— Da.
— Nu-mi pasă. Ştiu deja că îl cheamă Philippe şi că, atunci când te sună, eşti în stare să cobori trei etaje în mai puțin de zece secunde.
Ea schiță un zâmbet slab.
— Cred că ți-am ghicit secretul... Nu cumva ai fost campioană la atletism?
De data asta, ea zâmbi de-adevăratelea. Tim nu voia să mai vorbească despre Philippe şi nici despre altceva. Doar o tachina un pic, de formă, pentru a termina discuția într-o notă veselă. Aşa că renunță complet la tonul ei sec.
— M-ai demascat!
— Eram sigur. Sunt înzestrat cu un oarecare dar pentru lucrurile astea.
Se lăsară învăluiți uşor de tăcere şi de întuneric.
— Atunci, noapte bună, campioano! zise el.
— Noapte bună, mare ghicitor!
În primul weekend de decembrie, restaurantul înregistră un număr-record de clienți. În timp ce Tim devenea din ce în ce mai surescitat în aşteptarea reîntâlnirii cu Anton, lui Ambre îi era greu să-şi păstreze buna dispoziție: weekendul se termina şi Philippe nu se ținuse de cuvânt nici de data asta. Crezuse prosteşte că o va suna, după cum promisese,

ba chiar că îşi va cere scuze. Ambre înțelegea acum tot ridicolul situației. El îşi ducea viața liniştit, eliberat de teama de a-şi vedea mariajul destrămându-se. Nu-i păsa de stările ei sufleteşti. Ea era departe. Nu-şi mai lua medicamentele, dar nici nu mai amenința că-şi taie venele. El putea să-şi reia viața.

Serviciul se încheiase şi Ambre se îndrepta spre scara în spirală. Rosalie încercă s-o rețină:

— Mă aştepți în living? Bem un ceai când mă întorc de la dădacă?

— Mi-e somn.

Voia doar să se închidă în camera ei. Rosalie părea decepționată.

— Şi Tim? Unde se duce? De ce a plecat atât de repede?

— Habar n-am.

Nu ştia dacă Tim dorea să-i vorbească despre Anton lui Rosalie şi de altfel n-avea chef să zăbovească pe scări.

Problema nu era doar Philippe. Mai era şi altercația cu părinții ei la telefon, chiar dacă nu voia s-o recunoască.

— Mă duc să mă culc, Rosalie... Nu prea sunt în formă.

— OK... Noapte bună atunci. Somn uşor.

Contrar tuturor aşteptărilor, Philippe sunase şi lăsase un mesaj. Ea îl ascultă, cu inima bubuindu-i în piept, lipită de uşa camerei sale. „Salut, eu sunt. Probabil că eşti în plin serviciu. Sună-mă când vei avea un moment liber.”

Era scurt, nu deosebit de călduros, dar avea meritul de a exista. Se ținuse de cuvânt. O sunase. Îşi luă paltonul, fularul şi coborî scările în mare viteză.

Îi plăcea să vorbească cu el afară, aşezată pe treptele din lemn ale cabanei.

Privea munții în noapte, luna a cărei lumină inunda cabanele. Nu auzea nimic, doar vocea lui. Era liniştitor.

Philippe răspunse la a doua sonerie. În mod evident, îi aştepta apelul.

— Philippe! zise ea cu un pic prea mult entuziasm.

Îşi amintise prea târziu că trebuia să fie supărată pe el.

— Hei! Pari fericită.

Ea îl auzi închizând uşor o uşă. Probabil că se izolase în living.

— Eşti bine? Întrebă el. Mi-ai părut un pic tulburată în mail. Ce s-a întâmplat mai exact cu părinții tăi? Erau furioşi că nu le-ai dat veşti?

— Furioşi e un cuvânt mare pentru părinții mei. Nu sunt capabili de emoții, de parcă ar avea apă în vene! Dar să zicem că erau furioşi.

Ea îi povesti conversația şi conchise:

— Eram pe punctul de a exploda, de a le spune cât de mult îi detest, pe ei şi nenorocita lor de tăcere, viețile lor jalnice, când am auzit vocea maică-mii... O voce ciudată, un pic... nu ştiu... un pic dureroasă.

— Să ştii că este o reacție normală.

— Cum aşa?

Îi vorbea ca unui copil.

— Da... Perfect normală... Orice ai spune tu, nu voiai să-i răneşti. Ba mai rău... Îi iubeşti.

— Philippe!

El râdea la celălalt capăt al liniei. Râdea ca şi cum situația avea ceva amuzant.

— E o tâmpenie. De ce spui asta? De ce râzi?

— Râd pentru că eşti adorabilă încercând să te convingi că nu-ți iubeşti părinții, că îți bați joc de sentimentele lor. Dar tu nu faci excepție. Eşti ca toți acei copii bătuți, maltratați, respinşi, care încearcă zadarnic să obțină iubirea părinților lor. La fel ca ei, şi tu refuzi să-i răneşti. Ai încercat să-i protejezi.

— Eşti un idiot, Philippe. Şi faci nişte afirmații de rahat.

— Ascultă, Ambre, tu ai vrut să discutăm despre acest lucru. O să-ți spun părerea mea: cred că ai aruncat o sticlă

în mare. Aşteptai scuze, cuvinte liniştitoare. N-ai obţinut nimic, dar ai fost incapabilă să-i răneşti. Pentru că îi iubeşti.

— Te dai mare psiholog acum? Habar n-ai despre ce vorbeşti!

— Foarte bine, în cazul ăsta, de ce îmi ceri părerea?

— Dar nu ți-am cerut nimic!

Se aşternu o tăcere agasată, urmată de o voce tăioasă:

— Ei bine. Ambre, ştii ce? Din moment ce părerea mea nu contează niciodată, de-acum încolo, nu mă mai implora să te sun. Aşa, n-o să-mi mai pierd timpul cu fleacuri.

Era prea de tot. Ea se ridică dintr-un salt.

— Aşa deci!

O lua de la capăt. Era din nou pradă furiei.

— Îți convine de minune chestia asta, nu? Să te poți debarasa de mine astfel! Aşteptai sfârşitul conversației ca să mi-o spui?

Ea îl auzi oftând în telefon, ceea ce nu făcu decât să-i amplifice isteria:

— Ce? N-ai nimic de spus? Refuzi să recunoşti deschis că vrei să te debarasezi de mine? Refuzi să mi-o spui?

Un nou oftat al lui Philippe.

— Nu mai zici nimic? Unde ți-e curajul de doi bani?

Vocea lui Philippe se auzi în sfârşit:

— Vrei un sfat din partea mea?

Cuvintele căzură arogante, agasate:

— Ia-ți medicamentele.

Ambre aproape că se sufocă.

— Philippe, du-te naibii!

El nu răspunse nimic, ceea ce înrăutăți şi mai mult lucrurile.

— Da, ai auzit bine! Du-te naibii!

Ambre închise, înăbuşindu-şi un hohot de plâns.

— Să te ia dracu'!

Urcă scările stăpânindu-şi lacrimile şi tremurul mâinilor. Avea de gând să se ducă drept în camera ei şi să rămână închisă acolo. Tim lipsea, aşa că era perfect. Tocmai ajunsese la ultimul etaj, când dădu nas în nas cu Andréa pe palier.

— Hei, Ambre!

Voia să se arate prietenos, cu zâmbetul în colțul gurii. Ea încercă să-l ocolească prefăcându-se grăbită.

— Ambre? Nu te simți bine?

El se întoarse şi încercă să o apuce de braț.

— Ba da. Sunt bine.

Dar răspunsul nu-l păcăli.

— Eşti sigură?

— Da.

Dar el tot nu se mişca. Stătea acolo, în mijlocul culoarului, uitându-se la ea cu îngrijorare.

— Pari cam bulversată...

Ea nu îl lăsă să termine. Mai întâi, Philippe. Acum, el.

— Este incredibil! E prea mult dacă cer un minimum de intimitate în nenorocita asta de cabană?

— E-n regulă... Încercam doar să fiu drăguț!

Ambre se îndreptă direct spre camera ei. Mai avea puțin şi izbucnea în lacrimi, iar el nu trebuia să vadă aşa ceva.

— Care-i problema ta până la urmă? strigă el, agasat.

Ea ajunsese la uşa camerei. Apăsă pe clanță, fără să se mai întoarcă.

— Chiar ai o problemă! Ori nu vorbeşti şi eşti în lumea ta, ori devii agresivă! Ce fel de fată eşti, sălbatică?

— Fata sălbatică îți zice să te duci la dracu'!

Trânti uşa cu toată puterea.

— Cum a fost?

Aproape că uitase. Cu furia din seara trecută, cu noaptea albă şi lacrimile vărsate... Îi ieşise total din minte să-l întrebe pe Tim despre întâlnirea cu schiorul. Abia la

sfârşitul serviciului îşi amintise. Aranjau masa când Ambre remarcă în sfârşit fericirea de pe faţa obosită a lui Tim.

— Cum a fost ce?

Se prefăcea că nu înţelege. Ambre nu ştia dacă motivul era prezenţa lui Rosalie.

— Întâlnirea.

Zâmbetul amuzat al lui Rosalie îi semnală că Tim îi făcuse confidenţe.

— A fost cool.

A trebuit să aştepte venirea serii şi întunericul din cameră pentru ca Tim să-i spună un pic mai mult. Nu mare lucru, doar câteva cuvinte:

— A fost grozav. Pe bune. A fost... totul a rămas intact.

Philippe îi scrise un mail câteva zile mai târziu. Un mail scurt şi impersonal, în care ignora total precedenta lor ceartă. Ea refuză să răspundă.

Marţi, 9 decembrie 2008, ora 08:11

De la: philippe.ducrey@wanadoo.fr

Către: ambre10@gmail.com

Ambre,

Sper că eşti bine. Aici, iarna începe să-şi între în drepturi. Se anunţă doi centimetri de zăpadă la Lyon la sfârşitul săptămânii. Ştii cum e... Tot oraşul o să fie paralizat.

Te sărut.

Philippe

Ea nu-şi sunase părinţii şi nici ei nu mai dăduseră niciun semn. Nu ştia de ce-şi mai face sânge rău. Lucrurile stătuseră întotdeauna aşa.

La hotel, erau schimbări. De la întoarcerea lui Anton la Arvieux, Tim îşi petrecea majoritatea serilor în compania lui. De cum se termina servirea mesei, îl vedeai plecând cu o nerăbdare nedisimulată şi nu mai apărea înainte de ora 2-3 dimineaţa. Uneori, nu se mai întorcea deloc. În asemenea

seri. Ambre trebuia să învețe din nou să suporte camera tăcută şi goală. Se chinuia să citească, dar nu era la fel fără Tim cufundat în romanul lui, fără foşnetul paginilor pe care le dădea.

În schimb, după-amiezile şi le petrecea cu ea, Rosalie şi Sophie. Nu făceau mare lucru. Beau un ceai, stăteau la taclale, ascultau muzică, citeau. Rosalie îi învăța să joace tarot, îi dădea unghiile lui Ambre cu ojă roşie. Tim avea adesea un aer visător şi atunci Rosalie îl lua peste picior întrebându-l dacă mai rezistă până seara ca să-l revadă pe Anton sau dacă o să moară de dorul lui.

— Philippe nu mai sună? Întrebase Tim într-o după-amiază, în timp ce Ambre era deosebit de tăcută.

Rosalie se îndreptase de spate, cu toate simțurile treze.

— Cine-i Philippe?

— Iubitul ei oarecum.

— Ambre! țipase ea. Nu mi-ai vorbit niciodată de el!

Ea răspunsese cu o voce morocănoasă:

— Nu e nimic de povestit. Philippe nu este iubitul meu şi nu mai sună.

Niciunul din cei doi nu îndrăznise să mai spună ceva.

Andréa nici măcar nu se mai obosea să-i adreseze vreun cuvânt lui Ambre şi ea se obişnuise destul de bine cu asta.

Totuşi într-o vineri după-amiază, el veni să-i caute în living şi i se adresă şi ei, nu doar lui Tim şi lui Rosalie:

— Am putea face o ieşire între sezonieri diseară.

— Nu-ți petreci seara cu Jessy? Întrebă Tim.

— S-a dus la părinți în cele două zile libere pe care le are.

— Ah… Mă gândeam eu.

Andréa zâmbi în chip de scuză.

— Ar putea fi drăguț să petrecem seara împreună…

Tim îl aprobă.

— Eu nu pot ieşi, din nefericire. Am un bebeluş de supravegheat, se scuză

Rosalie.

— Păcat.

Nu mai era decât Ambre pe care s-o întrebe. El ezita. Era încă supărat pe ea, fără îndoială, din cauza serii trecute. În cele din urmă, o întrebă:

— Şi tu. Ambre? Presupun că nu poți.

Avea un aer provocator, ceea ce o făcu să răspundă.

— O să vin şi eu.

— Ah... OK... Super atunci. Ne vedem după serviciu?

Se împlinea un an de când nu i se mai întâmplase să iasă în oraş. De când luase sfârşit prietenia ei cu Angéla. De când Philippe spusese: „Ajunge". Nu mai pusese piciorul într-un bar, nu mai băuse nicio picătură de alcool de pe o zi pe alta. Angéla nu înțelesese niciodată de ce Ambre se îndepărtase atât de brusc de ea. În momentele de singurătate, abandonată în apartamentul gol, Ambre îşi regretase uneori alegerea. Se pomenise că deplânge absența Angélei şi sfârşitul prieteniei lor. Pentru că Angéla nu era, poate, persoana cea mai sănătoasă pe care o cunoscuse, dar fusese mereu lângă ea.

— Te-am salvat, se amuza să spună Philippe.

Şi chiar credea asta.

Andréa îi duse la Monkey Club. Era o cabană mai mare decât media. În fața intrării, vreo douăzeci de tineri fumau şi discutau cu un pahar în mână, în frig.

Înăuntru, muzica dată la maximum făcea pereții să vibreze. Temperatura trebuie că se apropia de treizeci de grade şi atmosfera era saturată de vapori de alcool. Pe ringul de dans, cuplurile se agitau, cu obrajii roşii. În fundul încăperii, barul era luat cu asalt. Şi mai în fund, o scară în spirală permitea accesul la un mezanin înțesat de lume. Ambre îi urmă pe băieții care încercau să-şi croiască drum până la bar. Andréa nu vorbise cu ea de când plecaseră de la cabană.

— Ce comand? strigă Tim. Ceva tare presupun, nu?

Ambre ridică din umeri. Câteva secunde mai târziu, barmanul le punea în faţă un rând întreg de shoturi.

— Vodcă şi tequila.

— Pentru prima noastră petrecere! declară Andréa.

Gustul aspru de alcool îi aminti de serile nebuneşti petrecute cu Angéla şi Ambre lăsă paharul pe bar, trântindu-l un pic cam tare, ceea ce îi atrase o privire ironică din partea lui Andréa.

— Nu ştiam că fetele sălbatice beau alcool.

— Foarte amuzant.

— Am văzut că te strâmbi. Vrei ceva mai slab?

Era felul lui de a-i arăta că îngroapă securea războiului.

— Apă de izvor, poate?

Andréa râdea acum. Se întoarse spre Tim, care-şi lăsa privirea să rătăcească pe ringul de dans.

— Îl cauţi pe Anton?

— Nu, are o competiţie mâine. Doarme deja.

Privirea lui Tim se fixă din nou asupra lui Andréa.

— Care-i treaba anul ăsta cu Jessy? îl întrebă el.

Andréa îi făcu semn barmanului să le mai servească un rând.

— Cum adică?

— Relaţia ta cu Jessy... Anul trecut, ai încercat să ne dai de înţeles tot sezonul că nu eraţi decât prieteni şi că îţi puteai permite aşadar niscaiva libertăţi.

— E adevărat. Şi aşa este şi acum.

Tim începu să tuşească şi se prefăcu surprins.

— Doar prieteni, pe bune? îţi reamintesc că pereţii cabanei nu sunt prea groşi!

— E posibil şi una, şi alta. Este un sex *friend,* dacă vrei.

Barmanul puse pe bar noi pahare cu băutură. Andréa se ocupă de distribuirea lor. Tim îşi luă un aer gânditor şi continuă:

— Este un concept interesant, dar… Jessy este la curent?

Andréa îşi lăsă privirea să zăbovească pe ringul de dans înainte de a răspunde. Câteva fete drăguțe îi aruncau priviri insistente. El ştia că arată bine.

— Bineînțeles că Jessy o ştie. Am fost foarte sinceri unul cu altul. Nu există nicio obligație morală între noi.

— I-ai spus-o chiar aşa?

— Nu am obiceiul să mă arăt jenat cu fetele. Nici măcar cu cele mai sălbatice.

Ambre preferă să nu-l ia în seamă:

— Adică? insistă Tim.

— I-am spus că nu are ce să aştepte de la mine, în afară de câteva momente de plăcere excepționale şi de neuitat.

Băieții izbucniră în râs. Andréa se întoarse spre Ambre, zeflemitor:

— Îmi pare rău, domnişoară sălbatică. Nu voiam să vă şochez…

— De ce îi spui sălbatică? interveni Tim.

— Pentru că vorbeşte puțin… şi scoate ghearele foarte repede.

— Cu tine, e mai bine s-o facă!

Andréa îl ignoră pe Tim şi o fixă pe Ambre cu şi mai multă intensitate.

— Da... asta face personajul şi mai interesant.

Ea se încruntă. Tim îşi puse paharul pe tejgheaua barului şi îl strigă din nou pe barman. Al treilea rând de shoturi.

— În orice caz, dacă există o tipă sălbatică, reluă Tim întorcându-se, aia e Jessy!

Andréa se pregătea să-i ia apărarea, dar fură îmbrânciți de un grup care încerca să ajungă la bar cu lovituri din coate. Muzica părea să fi fost dată şi mai tare.

— Plecăm? le strigă Tim. Abia ne auzim.

Ei încuviințară, îşi băură al treilea pahar strâmbându-se şi o luară înspre ieşire.

— Ne găsim alt loc? Întrebă Tim.

— Sau putem să ne întoarcem şi să continuăm petrecerea la cabană, propuse Andréa. Am o sticlă de vin în cameră şi câteva chestii de fumat.

Ceilalți doi aprobară.

La ultimul etaj al cabanei, toate luminile erau stinse, aşa că încercară să nu facă zgomot. Când intrară în living, o găsiră pe Rosalie în fața chiuvetei, cu un aer extenuat, spălând biberoanele lui Sophie.

— De ce mai eşti în picioare? o întrebă Tim.

Cu un oftat obosit, ea se aşeză pe banca din lemn: lui Sophie îi ieşeau dinții.

— Pari frântă, constată Andréa. Am picat la țanc, ne continuăm petrecerea aici şi am un mic întăritor pentru tine.

Dispăru şi se întoarse câteva clipe mai târziu cu o sticlă de vin roşu.

Aranjară fotoliile în cerc lângă soba cu lemne şi se prăbuşiră în ele. Rosalie se duse să aducă pahare.

— N-o să-mi facă rău!

Andréa scoase din buzunar foițe pentru rulat țigări şi un săculeț cu iarbă.

Rosalie lăsă jos paharul pe care îl golise deja.

— Mai pune-mi unul.

Tim se execută, întrebând-o:

— Tu cunoşti conceptul de sex *friend?*

— De sex ce?

— Chestia asta dintre Andréa şi Jessy... Prietenie şi sex, fără vreo obligație morală.

Fără să ridice capul, în timp ce continua să ruleze iarba între degete.

Andréa începu să-i explice lui Rosalie:

— O prietenie cu beneficii, dar fără toate chestiile plictisitoare care definesc un cuplu. Fără angajamente, fără planuri şi fără fidelitate.

Rosalie avu o privire gânditoare, apoi ridică din umeri:

— Mda... Este, fără îndoială, relația ideală până la urmă.

Ceea ce îl făcu pe Tim să sară ca ars.

— Glumeşti!

Dar Rosalie nu se arătase câtuşi de puțin ironică.

— Nu.

— Nici măcar n-aş numi asta o relație!

Andréa, care termina în sfârşit de rulat jointul, se îndreptă de spate.

— Tocmai de aceea este ideală! Niciun sentiment. Nicio ceartă. Şi posibilitatea de a-ți face de cap când vrei.

— Mai ales ultimul punct te interesează, nu? zise Tim.

Andréa îşi aprinse liniştit jointul, trase un fum şi i-l întinse lui Ambre, care se afla în fotoliul vecin. Nici asta nu mai făcuse de mult. De mai bine de-un an. Philippe fusese categoric: „Nu vreau să te mai atingi de porcăria aia!" Trase un fum lung, închizând ochii. *Ia de-aici, Philippe,* se gândi ea.

Ceea ce îi smulse un zâmbet slab. Îi întinse jointul lui Rosalie care părea dintr-odată să ezite:

— Oh, nu ştiu... Nu e prea bine... Dacă Sophie se trezeşte...

— Suntem chiar alături. Dintre noi patru, cineva va reuşi s-o consoleze.

Rosalie capitulă în cele din urmă şi luă jointul. Andréa se întoarse atunci spre Ambre şi întrebă cu brutalitate:

— Şi tu ce crezi?

Ea ezită, nefiind sigură că a înțeles întrebarea:

— Da... Noi... Unul dintre noi patru va reuşi să o culce la loc pe Sophie...

Andréa îi aruncă o privire exasperată.

— Nu! Mă refeream la relațiile bazate doar pe sex.

Ea se afundă în fotoliu, stânjenită.

— Nu prea ştiu.

— Ăsta nu-i un răspuns!

— Cred că... mda... fără îndoială e mai simplu.

El zâmbi satisfăcut de răspunsul ei. Tim interveni din nou:

— Totul e să ştii dacă cele două persoane chiar sunt de acord. Eu unul aş băga mâna-n foc că Jessy se simte deja logodită.

Ambre se pomeni intervenind. Alcoolul, apoi jointul o făcuseră să prindă curaj.

— Şi chiar şi-aşa, nu este atât de simplu... Chiar dacă cele două persoane sunt de acord şi conştiente de natura relației lor, tot se poate produce un accident.

— Ce accident? Întrebă Rosalie. Un bebeluş?

— Nu! țipă Ambre. Să se îndrăgostească.

— Este adevărat. Există riscul ăsta.

— E mai degrabă un lucru bun, nu? zise Tim scoțând rotocoale de fum.

— Dacă este reciproc, poate... admise Andréa.

Dar Ambre scutură din cap cu tărie.

— Nu e niciodată cu adevărat reciproc.

— Ce optimism!

— Şi chiar dacă este, interveni Rosalie, este foarte chinuitor!

Tim îi privea cu ochi îngroziți.

— Chiar credeți toți că a te îndrăgosti este o adevărată catastrofă?

Câteva priviri vagi îi răspunseră. În living, fumul era din ce în ce mai opac, iar mințile, din ce în ce mai încețoşate.

— În definitiv, poate e mai uşor cu cineva de acelaşi sex, remarcă Andréa.

Tu nu pari să-ți faci griji.

— N-ai de ce să-ți faci griji dacă întâlneşti persoana potrivită.

— Ei da, aşa este! exclamă Rosalie, care tocmai dăduse pe gât încă un pahar. Trebuie să întâlneşti persoana potrivită! O şansă din şapte miliarde!

Este mai rău decât la loto!

— Tu, Tim, eşti îndrăgostit de schiorul tău? Întrebă Andréa după câteva clipe.

Tim se lăsă să alunece pe covor şi îşi sprijini capul de picioarele fotoliului.

— Poate.

Ambre se întrebă cum putuse să reziste şase luni departe de Anton, fără veşti, în aceste condiții, în timp ce ea spera în fiecare zi să primească un telefon de la Philippe. Rosalie îşi umpluse din nou paharul cu vin şi îşi relua litania.

— A fi îndrăgostit este o formă de izolare. Vreau să spun, degeaba urmăreşti să rămâi independent, să faci propriile alegeri, ajungi mereu să alegi în funcție de celălalt.

— Asta se numeşte compromis! replică Tim exasperat.

— Nu chiar. Să faci un compromis înseamnă să iei în calcul cele două părți şi să alegi soluția cea mai bună pentru amândouă. Este ceva rațional.

Când eşti îndrăgostit, nu faci o alegere rațională. Eşti slab, aş zice chiar că eşti la mila celuilalt.

— Cam aşa, o aprobă Ambre.

— Există o parte de uitare. Dar nu tocmai asta caută toată lumea într-o relație amoroasă? insistă Tim. Să nu te mai gândeşti, să te laşi dus de val...

Andréa rula un al doilea joint şi întorcea capul de la unul la altul, nehotărât în privința acestei chestiuni.

— Uitarea de care vorbeşti tu, replică Rosalie cu ochii strălucind, este ca un drog. Te face să pluteşti un moment, dar ai grijă la coborâre şi mai ales la dependență.

Goliră sticla de vin continuând să filosofeze şi, o jumătate de oră mai târziu, erau toți patru moleşiți pe covor, trecându-şi din mână în mână al treilea joint al serii. Fumul invadase încăperea, dar nimeni nu se gândi să deschidă o fereastră.

Limbile se dezlegau, vorbeau toți în acelaşi timp, oferind, fără ca măcar să-şi dea seama, indicii despre viețile lor personale pe care se străduiseră să le țină secrete până atunci.

Andréa îi mângâia încheietura lui Ambre cu degetele şi se juca uşor cu brățara ei, brățara de la Philippe. Ea îl lăsa s-o facă, era destul de plăcut, şi în plus el o privea cu nişte ochi care îi aminteau de ai lui Philippe când venea în apartament, după ce n-o văzuse de zile întregi. Acei ochi care o făceau să se simtă femeie, şi nu fetiță.

Subiectul deviase spre căsătorie şi întemeierea unei familii. Rosalie mărturisi că ăsta fusese întotdeauna visul ei. Ea nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. Murise de cancer înainte ca ea să se nască. Şi îşi pierduse şi mama cu puțin înainte de a împlini optsprezece ani. Neavând frați ori surori, ci doar rude mai mult sau mai puțin îndepărtate în Ghana, se trezise singură pe lume. Prin urmare, nu avusese decât o singură ambiție: să-şi întemeieze propria familie.

— Am pornit-o destul de prost, comentă ea. Am o fetiță, dar tatăl...

— Unde este tatăl?

Andréa era cel care se încumetase să-i pună întrebarea. Rosalie nu răspunse, dar n-avea importanță, fiindcă Ambre vorbea deja despre altceva:

— Eu mă întreb de ce iau oamenii hotărârea de a face copii. Vreau să spun că nu este o obligație. Nu este o etapă prin care trebuie neapărat să treci în viață înainte de a muri. Cei care nu sunt făcuți pentru aşa ceva ar trebui să se abțină.

Rosalie se ridică într-un cot, vexată:

— Spui asta pentru mine? Crezi că ar fi trebuit să mă abțin, aşa-i? Că este egoist din partea mea să nu-i ofer un tată lui Sophie?

— Nici vorbă! o linişti Tim. N-ai ce să faci dacă tatăl este un laş şi a ales să-şi ia tălpăşița.

— În plus, tu eşti perfectă cu Sophie, adăugă Ambre. Mi-ar fi plăcut să fii mama mea, sunt sigură.

— Pe bune?

— Mi s-a părut întotdeauna cool ca o mamă să fumeze jointuri!

— Eşti de groază!

Andréa interveni:

— Adulții vor să lase o urmă pe pământ. Aşa că procreează. Nu încetează să o facă.

Tim continuă cu un bombănit:

— Vor să lase o urmă, dar o urmă bine fasonată care mai ales... mai ales se potriveşte într-un tipar.

— Mama mea nu era aşa! se apără Rosalie. Şi nici eu nu voi fi aşa cu Sophie.

— Foarte bine! zise Tim. Atunci, Sophie va putea, fără îndoială, să devină call girl şi să se culce cu fete?

— Dacă asta o face fericită, da!

— Dă-mi voie să râd, spui asta acum...

— Părinții mei sunt catolici, interveni Andréa. Ştiți ce înseamnă o familie tipic italiană? Deci nu se pune problema să ies din tipar.

— Şi tu. Ambre? Întrebă Rosalie.

— La mine acasă, nu se vorbeşte.

— Adică? Părinții tăi sunt muți?

Ea îşi stăpâni un hohot de râs.

— Nu. În fine, e ca şi cum ar fi. Vorbim doar banalități, atâta tot. Ca şi cum am fi nişte străini unii pentru alții.

— Cum de se întâmplă aşa ceva?

— Nu ştiu... Au în permanenţă un soi de pudoare nelalocul ei. Care îi face să întoarcă privirea roşind în loc să-mi dea o bătaie zdravănă.

— Măcar eşti liberă, remarcă Andréa.

— Da, liberă să fiu invizibilă. Liberă să mă distrug de asemenea.

— Da, dar nu ai făcut-o.

— Nu în întregime.

Nimeni nu îndrăzni să comenteze ultima ei remarcă. Rosalie continuă pe un ton mai lejer:

— S-ar putea spune că mama era puţin cam excentrică. Credea în toate prostiile de genul clarviziune, superstiţii...

— Avea un glob de cristal? se interesă Tim zeflemitor.

— Nu, dar ghicea în cărţi în mod regulat. Voi în ce credeţi?

Tim se ridicase şi se rezemase de un fotoliu. Ambre şi Andréa, întinşi în continuare pe covor, păreau să mediteze la chestiune.

— Eu cred în Dumnezeu, declară brusc Andréa.

— Tu? se miră Tim.

— Ce te surprinde? Am moştenit credinţa din familie.

— În cazul meu, ai mei n-au reuşit decât să mă dezguste! replică Tim.

— Sunt foarte credincioşi?

— Da... dar nici eu, nici fraţii mei nu le-am călcat pe urme.

Ambre se ridică afişând un aer stupefiat.

— Ai fraţi?

Tim nu vorbise niciodată despre ei şi, pentru prima oară. Ambre se gândi că era păcat că nu discută mai mult despre vieţilor lor personale.

— Da. Am doi fraţi mai mari.

— Ce noroc! oftă Andréa. Eu n-am decât surori. Şi tu. Ambre?

Nici ea nu vorbise niciodată despre Mathieu, străinul cu care îşi petrecuse copilăria.

— Am ceea ce se poate numi un frate.

— Este un frate vitreg? Întrebă Rosalie.

— Nu, se pare că avem aceleaşi gene.

— Nu vă înțelegeți?

— Ca să ne înțelegem, trebuie să vorbim…

— Ah, zise Rosalie. Deci e şi el ca părinții tăi?

— Este veritabilul fiu al părinților mei. Este un geek[5].

— Şi eu care mă plângeam că sunt singură la părinți… O să râdeți, continuă Rosalie. Eu n-am fost niciodată credincioasă. Dar am devenit după ce s-a născut Sophie. Să dai naştere este ca şi cum ai realiza tu însăți un mic miracol. Cred că avem cu toții în noi o infimă parte din Dumnezeu.

Discuția continuă până noaptea târziu. La un moment dat, Rosalie îşi luă la revedere căscând şi părăsi livingul. Andréa rulă un ultim joint, pe care îl fumară în tăcere.

Când se ridicară pentru a se întoarce în camerele lor. Ambre observă că

Andréa nu-i dăduse drumul la mână. El încercă să o rețină şi îi şopti la ureche:

— Vezi, până la urmă, nu eşti chiar atât de sălbatică…

Şi fără să ştie prea bine de ce, ea îl lăsă să-şi lipească buzele de ale ei. După aceea, îl respinse, cuprinsă de un profund sentiment de dezgust.

— Păcat, zise el, ridicând din umeri.

Ea nu ştiu ce să răspundă, aşa că el făcu un pas înapoi.

— Noapte bună.

— Da… noapte bună.

---

[5] Tânăr retras, asocial, pasionat de tehnologie, în special de computere şi de jocuri video.

Ambre avea mintea prea încețoşată pentru a înțelege ce se întâmplase.

Tot ceea ce ştia era că Philippe îi lipsea şi mai mult acum decât cu o clipă înainte şi că niciun sărut al altui bărbat nu va schimba nimic.

Când intră în cameră, se simți imediat agresată de privirea lui Tim.

— L-ai sărutat.

Nici măcar nu era o întrebare.

— Ba nu.

— Nu te pricepi să minți. De altfel, ştii ceva? Nu e nimic mai simplu decât să te citesc ca pe o carte deschisă.

— E valabil şi invers. Eşti îndrăgostit de Anton.

El nu se putu abține să nu zâmbească şi tensiunea dispăru imediat dintre ei.

— Şi îți deteşti părinții.

El nu încercă s-o contrazică, ci atacă la rândul lui.

— Tu eşti îndrăgostită de Philippe şi l-ai sărutat pe Andréa.

— Nici măcar nu ştiam că ai frați!

— Iar eu nu ştiam că ai un frate geek. Este senzațional!

— De ce îți deteşti părinții?

— De ce l-ai sărutat pe Andréa?

Îşi zâmbiră, mai mult amuzați decât stânjeniți de acest joc.

— Ce de întrebări fără răspunsuri, nu? zise într-un târziu Tim, malițios.

Ambre simțea o dorință arzătoare de a afla mai mult despre el, chit că trebuia să se destăinuie şi ea la rându-i. Voia să descopere ce se ascunde în spatele privirii lui atât de blânde, de ce era atât de furios când vorbea despre părinții lui, de ce nu pomenise niciodată de frații săi.

— Într-o zi, poate că ar trebui să încercăm să ne povestim lucruri despre noi, sugeră ea.

Continuară să se observe în tăcere, fiecare aşezat pe patul lui, cu un zâmbet slab în colțul gurii.

— Poate mâine, zise ea după o clipă.

— Sau peste trei luni. Avem timp.

— Da, ai dreptate. Avem timp.

Avem timp, repetă ea în minte. *Am timp.* Şi asta suna plăcut. Îi ridica o greutate de pe piept. O făcea mai uşoară.

Tim se întinse pe pat, fără a se mai obosi să se dezbrace.

— Atunci, noapte bună, zise el.

Aşteptă ca Ambre să se bage şi ea sub pătură ca să stingă veioza de pe noptieră. În momentul în care ea era gata să adoarmă, vocea lui Tim se auzi din celălalt capăt al camerei:
– Sincer vorbind. Andréa nu e chiar genul de iubit pe care ți-ar plăcea să-l ai. Sau da?

Ea era prea epuizată ca să răspundă. Aşa că scoase un mormăit adormit şi Tim zise pe tonul său ironic obişnuit:

— Eram sigur că vei răspunde aşa!

Chiar de a doua zi, lucrurile reveniră la normal. Jessy reapăru la cabană.

Andréa îşi petrecea din nou zilele în compania ei, iar Tim continua să se întâlnească cu Anton seara, în apartamentul pe care îl închiriase în centru.

Vacanța de Crăciun se apropia şi hotelul se aglomera de la zi la zi. Ambre stătea cea mai mare parte a timpului cu Rosalie, ajutând-o să se ocupe de Sophie: îi pregăteau împreună biberoanele, o schimbau, îi făceau baie, o adormeau. Aceste momente o împiedicau să se gândească la tăcerea chinuitoare a lui Philippe, la cuvintele rostite de el în cursul ultimei lor conversații: „Ei bine. Ambre, ştii ce? Din moment ce părerea mea nu contează niciodată, de-acum încolo, nu mă mai implora să te sun. Aşa, n-o să-mi mai pierd timpul cu fleacuri”. Ea nu mai dăduse niciun semn de viață şi el părea să se fi împăcat cu asta. Ca şi părinții ei.

Într-o după-amiază, în 15 decembrie, Rosalie se hotărâse să facă clătite.

Afară, zăpada cădea în rafale. Rosalie bombănea fiindcă Tim nu voise să o ajute să prepare compoziția. Tim se prăvălise într-un fotoliu, cufundat în lectura unuia dintre romanele lui.

— Şi mai vrea să devină bucătar!

Când telefonul lui Ambre începu să vibreze, el lăsă cartea din mână. Dar în secunda următoare, Ambre dispăruse deja. Totuşi nu era Philippe, pe ecran se afişa numărul maică-sii şi, pentru o clipă, se simți cuprinsă de îngrijorare. Probabil că se întâmplase ceva grav dacă suna în plină după-amiază. Părinții ei trebuiau să fie la lucru la ora aia.

— Alo?

Vocea nu-i era aşa sigură cum ar fi vrut. Cea a maică-sii, când îi răspunse, tremura. Ambre închise uşa camerei în urma ei şi întrebă, cu gura uscată:

— Totul e bine?

— Oh, da. Da, e bine. Curățătoria merge bine.

Da, asta era maică-sa, cu banalitățile ei.

— Şi tu eşti bine? o întrebă ea.

— Da... Sunt în pauză... Activitatea se reia diseară, cu puțin înainte de ora 19.

Putea să-i audă respirația maică-sii, un pic gâfâită. După un moment de tăcere jenantă. Ambre adăugă:

— Voiai... voiai să-mi spui ceva în mod deosebit?

— Nu, era... doar aşa. Ca să mai aflu veşti despre tine.

— Nu o să vin acasă de Crăciun.

O spusese cu o oarecare bruschețe.

— Ah, zise doamna Miller. Bănuiam eu...

Sylvie îi anunțase pe sezonieri chiar în acea dimineață că puteau să ceară două zile înainte sau după Crăciun pentru a petrece sărbătoarea cu familiile lor. Totuşi în 24 şi 25

decembrie, toți trebuiau să fie prezenți. Hotelul era plin atunci.

— Va fi lume multă la hotel.

— Înțeleg. Pentru noi, nicio schimbare. Vom face Crăciunul ca de obicei...

Cu Isabelle şi cu François.

Soții Miller n-aveau multe rude şi aproape niciun prieten. Doamna Miller păstrase legătura cu sora ei, Isabelle. Părinții lor muriseră destul de tineri.

Tot ce ştia Ambre despre bunicii ei era că se purtaseră intransigent cu cele două fiice ale lor, că nimic nu trebuia niciodată să depăşească măsura şi că le reuşise acest lucru.

— O să faceți o masă sau ceva de genul ăsta la hotel? o întrebă maică-sa.

— Nu ştiu. Poate.

— O să-ți trimit nişte *orangettes*[6]. Voi face, ca în fiecare an.

— Drăguț din partea ta.

Ambre auzi sunând clopoțelul de la uşa de la intrare a curățătoriei. Venise un client.

— O să te mai sun! zise maică-sa cu o voce ciudată.

— OK. Atunci, pe curând.

În living, Tim îşi abandonase romanul şi o ajuta pe Rosalie să întoarcă clătitele aruncându-le în sus.

Ambre se apropie de ei, încercând să adopte o expresie neutră. De fapt, încă se simțea un pic agitată. Era incapabilă să-şi dea seama dacă e uşurată, demoralizată sau liniştită. Câte un pic din toate, fără îndoială.

— Cine era? Întrebă Tim.

Rosalie îi dădu o lovitură de cot în coaste. Ambre se trânti pe banca din lemn, lângă ei.

---

[6] Coji de portocală confiate, învelite în ciocolată.

— Maică-mea.

— Le răspunzi acum? Ce voia?

Avea un ton dur, ca şi cum, din principiu, îi detesta pe toţi părinţii din lume.

— Nimic. În fine, să schimbăm câteva banalităţi.

— Asta înseamnă să afli noutăţi! replică Rosalie exasperată.

Ambre preferă să nu răspundă. Ar fi trebuit să le explice că avea genul de părinţi care te vizitează la spital după ce ai avut o tentativă de sinucidere şi te întreabă doar dacă mâncarea este bună.

Marţi, 16 decembrie, 2008, ora 17:59

De la: philippe.ducrey@wanadoo.fr

Către: ambre10@gmail.com

Ambre,

Sărbătorile de sfârşit de an se apropie... Copiii au împodobit ieri bradul.

Sper că totul e bine la cabană.

Ai de gând să petreci câteva zile la părinţii tăi, de Crăciun? Ai zile libere?

Te sărut.

Philippe

Miercuri, 17 decembrie, 2008, ora 22:00

De la: ambre10@gmail.com

Către: philippe.ducrey@wanadoo.fr

Philippe,

Sunt bine. Nu, nu mă duc la părinţii mei. Voi petrece sărbătorile la cabană. Avem dreptul să ne luăm câteva zile libere (două), cu condiţia să fie înainte sau după Crăciun. Dar nu mi s-ar părea cu adevărat util. Mulţi sezonieri vor rămâne.

În curând (de Crăciun), se va împlini o lună de când nu ne-am văzut.

Intenționez să sărbătoresc acest lucru. Ocazie cu care mă gândeam să fac un foc în aer liber cu medicamentele mele? Ce crezi?

Ambre

În acea după-amiază, livingul era în plină fierbere. Andréa, cocoțat pe o scară, agăța o ghirlandă luminoasă deasupra hotei. Jessy îl privea mestecând gumă, cu obişnuitul ei aer morocănos pe chip. Daniel şi Delphine sortau globurile de Crăciun îngrămădite într-o cutie de carton veche. Rosalie declarase că albastrul şi argintiul erau tendința anul acesta. Ea era cea care superviza operațiunile, cu obişnuitul ei entuziasm. Sylvie o seconda. Până şi Wilson lua parte la această agitație veselă, ceea ce era destul de surprinzător.

Ținuse morțiş să se ocupe singur de brad. Plecase în pădure, mai devreme în acea după-amiază, înarmat cu un topor şi se întorsese cu un molid mic şi cu mâinile înroşite de frig. Îl pusese într-un ghiveci şi acum se străduia să-l curețe.

În fundul livingului, Tim şi Ambre stăteau în fotolii, refuzând să participe.

Când Rosalie îi întrebase dacă voiau să li se alăture, Tim răspunsese că erau destul de mulți şi aşa. Ea nu mai insistase. În mod oficial, Tim era cufundat într-unul dintre romanele sale. În realitate, arunca permanent priviri spre ceilalți sezonieri, cu un aer morocănos. Ambre bănuia că se temea la fel de mult ca ea de sărbătorile de Crăciun. Amândoi aveau acelaşi aer posac şi acelaşi dezinteres prefăcut pentru agitația din living.

— Vă simțiți bine voi doi? Întrebă Rosalie venind să se aşeze lângă ei.

— Super! răspunse Tim cu un zâmbet forțat.

— Ascunde-ți veselia! zise Rosalie râzând.

— Pe mine, toate decorațiunile astea mă fac să vomit.

Ea preferă să-l ignore.

— O să rămâneți aici de sărbători?

Amândoi îi răspunseră dând aprobator din cap.

— Şi eu! O să fie extraordinar atunci, dacă suntem toți trei! Dar vă avertizez: este primul Crăciun al lui Sophie! Şi am de gând să fac totul aşa cum trebuie. În consecință, pregătiți-vă. Decorațiuni grețoase vor fi peste tot! Până şi în toalete! Şi nu veți mai putea intra în living fără să auziți Tino Rossi!

— Ah, omoară-mă! suspină Tim.

Rosalie izbucni într-un hohot de râs şi dispăru cu paşi sprinteni. Ambre se gândi că poate avea dreptate. Ar putea fi amuzant să petreacă toți trei Crăciunul.

Joi, 18 decembrie, 2008, ora 22:07

De la: philippe.ducrey@wanadoo.fr

Către: ambre10@gmail.com

Ambre,

Fiindcă poți cere o zi liberă înainte de Crăciun, aş vrea să-ți propun ceva.

Întrucât sunt în delegație la Briançon, pot veni să petrec seara de mâine la

Arvieux cu tine, înainte de a mă întoarce la Lyon. Nu e prea târziu să ceri o zi liberă?

Bineînțeles, niciun cuvânt despre venirea mea lui Sylvie şi lui Michel.

Philippe

— Rosalie!

Uşa camerei se deschise dintr-odată. Strigătul răsună din nou:

— Rosalie!

— DA!

Ambre intrase în cameră, cu inima bătându-i nebuneşte, cu ochii ieşiți din orbite.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă îngrijorată Rosalie, ținând-o pe Sophie în brațe.

Ambre se apropie şi îşi trecu degetele peste fețişoara lui Sophie. Nu o speriase prea tare. Micuța zâmbea arătându-şi primul dinte.

— Eu... tu... Îți aminteşti... că mi-ai propus să faci ceva cu părul meu? Ca să-mi înlături vopseaua neagră?

Rosalie se uită la ea, fără să înțeleagă de ce se agita brusc pentru părul ei, la 11 noaptea. Tim tocmai ajunsese şi el în uşa camerei. Se sprijini cu spatele de ea, cu un zâmbet în colțul gurii. Rosalie se repezi la el: – Ce-a apucat-o?

— A primit un e-mail pe telefon. Şi a luat-o razna.

Rosalie zâmbi, luminându-se la față.

— Ar putea avea vreo legătură cu faimosul Philippe?

Ambre o ignoră complet.

— Trebuie să fie gata până mâine-seară, Rosalie!

— Ce? Dar trebuie să găsesc produsul!

— Crezi că e posibil?

Avea o voce rugătoare. Rosalie lăsă să se scurgă un moment de tăcere.

— Da, răspunse ea într-un târziu. Pot încerca să ți-l găsesc. Dar cu o condiție: va trebui să-mi povesteşti totul.

Schiță un zâmbet malițios. Ambre încercă să riposteze fără convingere:

— Oh... nu e tocmai... Nu e nimic de povestit...

— Ori îmi spui, ori rămâi cu părul tău hidos! ripostă Rosalie.

Ambre se întoarse spre Tim pentru a căuta susținere, dar el ridică din umeri cu un aer dezolat.

— Eu nu mă pot ocupa de părul tău, ar fi o adevărată catastrofă, crede-mă.

— Tu nu eşti în stare nici măcar să te piepteni, aşa că nu ne e prea greu să te credem! plusă Rosalie.

Avea un aer jucăuş. Tânăra mamă epuizată dispăruse, în fața lor stătea acum o adolescentă surescitată.

— Deci? zise ea întorcându-se spre Ambre. Încheiem târgul?

— Nu prea am de ales...

— Exact. Mâine după-amiază, mergem în oraş. Cred că ştiu unde găsim produsul! Nu-mi spune că sunt genială, ştiu asta!

Dar Ambre o zbughise deja, nerăbdătoare să-i răspundă lui Philippe.

Joi, 18 decembrie, 2008, ora 23:14

De la: ambre10@gmail.com

Către: philippe.ducrey@wanadoo.fr

E OK pentru mine mâine-seară. Andréa mi-a confirmat că-mi pot lua ziua liberă. Rămâi să dormi aici sau vii să petrecem doar seara împreună?

Odată mesajul trimis, simți o uşoară indispoziție. O lună, avea să se împlinească o lună de când venise aici pentru a respira aer curat şi pentru a sta departe de el. Şi tocmai sărise în sus literalmente de bucurie aflând că o s-o viziteze. *Eşec total în privința distanțării,* se gândi ea cu amărăciune.

Tresări când Tim se trânti pe patul ei.

— Tocmai ți-a răspuns Philippe! anunță el arătând spre ecranul telefonului.

Joi, 18 decembrie, 2008, ora 23:16

De la: philippe.ducrey@wanadoo.fr

Către: ambre10@gmail.com

Doar seara. Pe mâine.

Philippe

Tim rămăsese lipit de ea, citind peste umăr, fără nicio jenă.

— Nu e prea vorbăreț, comentă el.

Ea își puse telefonul în buzunar și îi aruncă o privire exasperată.

— Tu n-ai altceva mai bun de făcut?

— Nu.

— De ce nu ești cu Anton?

— Are o competiție mâine-dimineață, pleacă la noapte. Credeam că tu și Philippe nu mai sunteți împreună.

— N-am spus niciodată asta.

Tim se lungi, cu brațele încrucișate sub cap, și întrebă:

— Așadar ești mulțumită?

— Nu.

— Mincinoaso!

— Dacă știi deja toate răspunsurile, de ce mai pui întrebări?

— Trebuie să discutăm, doar suntem prieteni, nu?

Ea zâmbi. Cu fiecare zi care trecea, aprecia tot mai mult compania lui Tim.

— Îmi ziceam, reluă el, că aș putea să-ți fac cunoștință cu Anton.

— Asta ar fi o idee super!

— Mă gândeam s-o fac mâine-seară, dar întrucât te vezi cu Philippe...

— Va pleca la sfârșitul serii.

— Mda, știu, am citit mesajul.

Ea îi aruncă o privire furioasă fără a putea totuși să se împiedice să zâmbească.

— Atunci, după ce pleacă Philippe, dacă ești de acord?

— Îmi convine.

— Vom fi la Monkey Club.

— O să vin.

Rămaseră tăcuți câteva secunde, amândoi prăbușiți pe pat. În cele din urmă, Tim luă romanul care zăcea sub perna lui Ambre.

— De ce nu suporți Crăciunul? Întrebă ea brusc.

— Din aceleaşi motive ca şi tine, îmi închipui. Este o sărbătoare de familie... Şi noi nu ne mai vedem familiile.

— Tu n-o mai vezi deloc pe a ta?

— Nu.

— Ce... ce s-a întâmplat?

— Dar cu a ta?

Ambre ar fi vrut să-i explice lui Tim. Dar pentru asta, ar fi trebuit să vorbească despre Philippe, despre plecarea ei de acasă în țipetele părinților, despre întoarcerea burduşită cu antidepresive şi despre tentativa de sinucidere. Era prea mult.

— Înțeleg, zise Tim cu amărăciune. Să ştii că nu merge aşa. Trebuie să vină din ambele sensuri. Dacă vrei să afli lucruri despre mine, trebuie să-mi spui şi tu despre tine. Deci?

— Deci tot nu am nimic de povestit.

— O să-mi poți povesti mai târziu?

Privirea lui era din nou blândă. Ea îi zâmbi.

— Da, mai târziu.

— Avem timp, declară el.

— Şi dacă nu funcționează? Dacă îmi cade tot părul? Te-ai gândit la asta?

Rosalie o ținea cu forța deasupra chiuvetei.

— Stai calmă!

Fetele se încuiaseră în baie. Ambre era în lenjerie intimă, în timp ce Rosalie, cu şorț dinainte, îi aplica o cremă albă pe păr.

— Ai citit bine despre efectele adverse? insistă Ambre. Mai dă-mi o dată cutia.

— Nu mişca!

Se auzi un ciocănit în uşă. Tim era exasperat.

— Ați terminat?

— Ia te uită, s-ar zice că dădaca nu mai are răbdare! Îl luă peste picior Rosalie.

— Dădaca are pipi pe mâini!

Rosalie ridică ochii spre tavan.

— Tim, descurcă-te, eşti băiat mare! Şi nu mai bate la uşă. Iar tu, Ambre, ciocu' mic până termin! E clar?

Ambre se supuse în tăcere. În cele din urmă, Rosalie declară:

— Am terminat! Lasă-l să stea jumătate de oră şi apoi îl clătim. Mă duc s-o eliberez pe dădacă. Vino şi tu în living!

— E chiar nemaipomenit aşa! o ironiză Tim când Ambre îşi făcu apariția, cu capul înfăşurat într-o folie de plastic.

Sophie, bine instalată pe genunchii lui, gânguri veselă.

— *Tea time!* anunță Rosalie.

Puse pe masă o tavă plină cu ceşti fumegânde.

Ambre se adânci în fotoliul ei obişnuit. Rosalie şi Tim începură să se dondănească.

— Ai schimbat-o pe Sophie?

— Nu... Mi-am zis că o s-o faci tu.

— Să-ți fie ruşine! Ai lăsat-o cu scutecul murdar!

— Douăzeci de minute... Lasă că o să fie bine.

— Nu-mi vine să cred! Eşti culmea!

Ambre abia dacă îi auzea. Indispoziția îi revenise. Îşi spunea că ar fi trebuit să fie fericită. Pur şi simplu fericită. Orice fată de vârsta ei ar fi fost fericită la ideea de a-şi revedea iubitul. Dar Philippe nu era iubitul ei. Iar ea îşi pierduse de mult inocența. Mai mult decât oricând, se simți bătrână şi obosită. Dacă ar fi trebuit să-l definească pe Philippe, nu ştia ce cuvânt ar fi putut folosi. Tot ce ştia era că se apropia Crăciunul şi că nu mai avea pe nimeni în afară de el.

— Ceaiul nu este prea cald?

Rosalie tocmai vorbise cu ea.

Cu mâinile în jurul ceştii fierbinţi, Ambre medita. Mereu aceleaşi gânduri.

Venise aici cu un motiv foarte precis. Să rupă legătura cu el. Renunţa deja la plan, vrând cu orice preţ să îl revadă? Oare trişa? Făcuse progrese şi voia să-i arate că se schimbase, că se descurca de una singură, fără antidepresive, fără părinţi, fără el. Noua culoare a părului tot pentru asta era. Tim şi Rosalie crezuseră în mod naiv că ea voia să se facă frumoasă pentru Philippe. Se înşelaseră. Părul ei fără vopseaua neagră era ceva simbolic, era un mod de a-i arăta că se simte bine, că lăsase în urmă perioada ei proastă. El va fi mândru cu siguranţă.

Rosalie se ridică dintr-un salt.

— E timpul să verificăm rezultatul! Vino! De-abia aştept să văd ce-a ieşit!

În baie, Rosalie îi aplecă uşor capul în chiuvetă, lăsa apa rece să curgă, făcând-o să ţipe, apoi apa fierbinte, făcând-o să ţipe şi mai tare.

— E bine?

— Aproape!

Ambre era tensionată. Rosalie nu zicea nimic. În sfârşit, apa se opri.

Ambre se ridică prea repede, fiind cât pe ce să dea cu capul de robinet.

Apoi rămase încremenită în faţa oglinzii, la doar câţiva centimetri de imaginea ei reflectată. Îşi făcuse griji degeaba. Culoarea neagră dispăruse cu totul. Lăsase locul unui blond-auriu cu uşoare reflexii roşcate.

Nu doar părul, ci şi faţa în întregime i se transformase. Tenul ei palid, aproape alb, pe care părul negru îl accentua, părea acum mai luminos.

Surprinse o mişcare în spatele ei. Rosalie, încântată, mima nişte aplauze silenţioase.

— Cum e? se impacientă ea. Nu spui nimic? Mie mi se pare genial! *Eu* sunt genială! Să-l uscăm repede, ca să vedem mai bine rezultatul!

Rosalie scoase dintr-un sertar uscătorul de păr, descâlci firul, bombăni şi în cele din urmă îl băgă în priză.

— Închide ochii. Surpriza va fi mai mare.

Dar Ambre se dovedi pur şi simplu incapabilă s-o facă, îşi ţinu ochii aţintiţi asupra oglinzii de parcă era hipnotizată. Ridică o mână şi o trecu printre două şuviţe cu mişcări lente. Apoi o lăsă în jos. Era într-adevăr părul ei. Crescuse. Părea să-şi dea seama abia acum. Îi ajungea până la piept, în urmă cu puţin timp, nu reuşea să-şi amintească exact când, îi ajungea până la umeri. Poate când se mutase în apartament. Uscătorul tăcu. Rosalie se lăsă în genunchi ca să-l scoată din priză, îl puse pe marginea chiuvetei, apoi se proţăpi lângă ea, fără să zică nimic. Părea şi ea uimită de transformare. În cele din urmă, zise: – Arată superb!

Vocea lui Tim se auzi din living:

— Este bine? Pot să văd?

Răspunse Rosalie, căci Ambre încă nu era în stare să vorbească.

— Da. Vino!

Cu Sophie în braţe, Tim rămase uluit. Ca şi ele.

Nu era o simplă schimbare de culoare. Parcă Rosalie scosese la iveală altă persoană. Tenul era schimbat. Privirea la fel. Petele portocalii din mijlocul irisurilor căprui. Tim nici nu le remarcase. Până şi expresia feţei i se modificase. În răstimp de câteva minute, îşi abandonase cu totul acea severitate care dădea impresia că este mereu în defensivă.

Sophie scoase un ţipăt ascuţit şi Ambre păru să-şi revină din şoc. Văzu în oglindă figura uimită a lui Tim şi se încruntă.

— Ce? E nasol?

— Nu! Deloc.

— Este superb! repetă Rosalie. Parcă eşti altă persoană.

— Şi Da, aşa este, o aprobă Tim. Este şocant.

Ambre se încordă şi zise cu voce sugrumată:

— Este şocant? Oh, găseşti că este şocant?

— Nu! Nu asta am vrut să spun.

Ea se întoarse din nou cu faţa la oglindă şi îşi trecu o mână ezitantă prin păr.

— Este şocant într-adevăr... Nici nu reuşesc să mă recunosc.

Se apropie şi mai mult, ajungând să depună un nor de abur pe oglindă.

— E complet aiurea... Sunt tot eu, dar... am impresia că mă revăd copil.

— Îţi vopseşti de mult părul negru? se interesă Rosalie.

— Din liceu. De circa patru ani. Semănăm cu o moartă, adăugă cu o brutalitate derutantă.

Ceilalţi doi rămaseră muţi, în timp ce ea se întoarse spre ei.

— Aveam aerul unei moarte, nu?

Tim îşi acoperi gura cu mâna, dându-le de înţeles că nu-şi mai asuma riscul să vorbească. Rosalie clătină din cap.

— N-aş spune chiar aşa... Să zicem că... pari mult mai plină de viaţă acum.

Tim lăsă mâna să-i cadă de la gură.

— Este exact ceea ce aş fi spus şi eu.

Apoi schiţă un zâmbet maliţios.

— Aşadar... asta-i adevărata Ambre?

Ea zâmbi la rându-i şi ridică din umeri.

— Poate că da.

Tim se apropie de ea şi îi întinse mâna.

— Sunt încântat să te cunosc! Eu sunt Tim. O să fim colegi de cameră.

Philippe o sunase să-i spună că o aşteaptă la capătul străzii, în maşină. În timp ce Ambre cobora scările, nervozitatea cedă locul unei nerăbdări febrile.

Philippe era la câțiva metri de ea. Va fi al ei pentru toată seara.

Afară era beznă. Nu se vedeau stele, ci doar un minuscul crai-nou.

Străbătu strada cu paşi repezi. El era acolo, sprijinit de maşină, cu telefonul mobil în mână. Auzind-o că se apropie, ridică privirea şi îi zâmbi. Ambre îşi stăpâni cu greu valul de euforie care o cuprinse. Luna care se scursese părea că nici nu existase. El o îmbrățişă foarte rapid. Nu o sărută, nici măcar pe obraz.

— Eşti bine? o întrebă.

— Da. Dar tu?

El dădu din cap şi îi deschise portiera ca să urce.

— Am făcut rezervare la un restaurant cu burgeri. Îți convine?

— E OK.

Ea se instala pe scaunul pasagerului şi îşi scoase căciula. Simțea că pluteşte. Dar Philippe rămăsese înțepenit, cu mâinile pe volan.

— Ce e? Întrebă ea îngrijorată.

— Părul tău... Ce-ai făcut?

Ea ar fi vrut să-i zâmbească mândră, dar el avea un aer mai degrabă şocat decât admirativ.

— Nu... nu-ți place? Ți se pare şocant?

— Şocant? Nu, nici vorbă! Este drăguț. Este foarte drăguț. Doar că te schimbă enorm, atâta tot.

— Aşa eram înainte.

El tăcu câteva secunde, cât să-şi revină din uimire.

— Îți stă bine, declară el în cele din urmă.

Introduse cheia în contact şi farurile luminară drumul.

— Ce pacoste, zăpada asta! bombăni el.

Maşina părăsi marginea străzii şi el puse în funcţiune ştergătoarele.

— Mi-a luat ore în şir să ajung cu nenorocitele astea de anvelope netede.

Mai aveam un congres la Briançon în după-amiaza asta. Nina şi copiii mă aşteaptă la Lyon mâine la prânz.

Ea digeră informaţia şi nu se putu abţine să nu spună:

— Ai putea rămâne să dormi...

— Nu.

El îşi dădu seama, fără îndoială, că tonul fusese prea aspru, căci adăugă:

— Am mult de mers.

Ambre îşi mută privirea pe cabanele luminate de ghirlande electrice.

Simţea că are un nod în gât. Fără îndoială, afurisitele alea de decoraţiuni de Crăciun erau de vină.

Philippe îşi parcă maşina puţin mai departe de centrul staţiunii. Merseră pe jos până la restaurant, cu mâinile în buzunare.

— Ce mai e nou? o întrebă el.

— Nu mare lucru.

— Cum merge munca?

— E mult de lucru de sărbători.

— Pun pariu că Michel şi Sylvie nu-şi văd capul de treburi!

— Sărbători sau nu, Sylvie este hiperactivă.

Ajunseră în faţa restaurantului cu burgeri. Era o cabană micuţă, cu faţadă acoperită în întregime de luminiţe aurii şi ramuri de brad legate cu panglici roşii.

— Nu s-au zgârcit cu podoabele, remarcă ea în timp ce Philippe îi ţinea uşa.

Restaurantul adoptase un ştii american. Mesele erau aşezate în compartimente, banchetele erau din scai roşu lucios şi pereţii plini cu tăbliţe de înmatriculare şi desene cu

pompe de benzină de pe Route 66. În fundul sălii, un tonomat difuza rock. Locul era înțesat de lume şi o chelneriță se apropie gâfâind.

— Domnule, doamnă?

— Bună seara. Am o rezervare pe numele Ducrey.

— Da, urmați-mă.

Îi conduse până la o mică estradă unde erau patru mese. Le-o arătă pe singura încă disponibilă.

— Aşezați-vă.

Ei luară loc şi îşi scoaseră paltoanele. Era o căldură sufocantă. Philippe îi întinse meniul, pe care Ambre îl consultă distrată în timp ce îi arunca priviri furişe. Nu părea deloc în apele lui.

— Vrei vin la aperitiv? întrebă el.

Cum ea ridică din umeri, el declară că vor lua câte un *kir.*

— Ce planuri ai de Crăciun? întrebă ea continuând să studieze meniul.

— Va fi un pic mai deosebit anul ăsta. O să-l sărbătoresc doar cu Nina şi băieții.

Ea îşi ridică privirea, cu un aer interogativ.

— O să plecăm câteva zile la munte. Am hotărât să facem ceva diferit.

— Nu e nimic grav, nu?

— Nu, dimpotrivă.

Chelneriță se întoarse, tot gâfâind, îmbujorată

— Doriți un aperitiv?

— Două pahare de *kir,* vă rog.

Ea plecă înapoi în pas alergător. Philippe o urmări o clipă cu privirea, apoi se întoarse spre Ambre.

— Şi tu alergi aşa în timpul servirii meselor?

— Da, aproape.

— Trebuie să fie epuizant.

— Este.

Îşi zâmbiră. Era ciudat să fie într-un alt decor, în afara apartamentului.

Parcă nu mai reuşeau să-şi regăsească apropierea obişnuită.

— Unde plecați să sărbătoriți Crăciunul? Întrebă Ambre.

— Am închiriat un apartament în La Clusaz.

— Copiii schiază?

— Un picuț. Am început să-i învățăm. Cel mai mare a trecut deja testul pentru „fulg de nea”[7].

Ambre habar n-avea ce înseamnă „fulg de nea”. Dar ştia că, lansându-l pe Philippe să dezvolte subiectul, se va entuziasma. Totuşi în seara aceea, părea abătut.

Chelnerița reveni cu băuturile lor, pe care le puse pe masă. Îşi scoase apoi carnețelul şi întrebă:

— După aceea, ce luați?

Philippe comandă un hamburger steak-bacon-cheddar şi Ambre, care nu se hotărâse, alese unul la întâmplare din meniu, cu salată verde şi sos de piper.

Chelnerița plecă şi Philippe îşi ridică paharul spre Ambre.

— Pentru ce ciocnim? Întrebă ea.

— Pentru noua culoare a părului tău.

Îşi descrețise fruntea şi zâmbea ca înainte, când venea la apartament.

— OK. Pentru părul meu. Şi pentru prima lună petrecută la cabană.

— Ai făcut focul ăla sărbătoresc cu medicamentele tale?

— Nu. Dar în seara asta este interzis să vorbim despre medicamentele mele.

— OK.

Îşi băură cocktailul lent, lăsând bulele să li se spargă în gură.

---

[7] În original, *flocon* – nivel de începător pentru copiii peste cinci ani în cadrul Şcolii Franceze de Schi (ESF).

— Aşadar care este bilanțul acestei prime luni? se interesă Philippe.

Povesteşte-mi.

— Nu ştiu... mă simt bine, atâta tot.

— Mă bucur.

Părea sincer.

— Ce mai fac prietenii tăi? Băiatul cu cărțile? Şi metisa?

Magia bulelor îşi făcuse cât de cât efectul şi Ambre se porni să vorbească plină de entuziasm:

— Sunt bine. Şi ei vor rămâne aici de Crăciun. Vom fi toți trei, aşa că s-ar putea să fie destul de frumos. Ah, şi ştii, băiatul cu cărțile, Tim îl cheamă, nu ştiu dacă ți-am zis, dar este îndrăgostit. Adică îndrăgostit lulea. De un schior profesionist pe care l-a cunoscut aici anul trecut. Ei bine, o să mi-l prezinte în seara asta.

— Când? După ce pleci de la restaurant?

— Da. Se duc adesea într-un local, Monkey Club se numeşte. Trebuie să mă văd cu ei acolo.

— Vrei să te duc eu cu maşina?

— Da, de ce nu?

Ea îşi termină băutura dintr-o înghițitură. În câteva secunde, lucrurile redeveniseră naturale şi Philippe continuă:

— Spune-mi mai multe despre ei!

Şi ea îi povesti despre Tim şi Anton. Apoi îi vorbi despre Rosalie şi Sophie, despre cântecelele pe care i le cântau fetiței pentru a o adormi seara...

Între timp, veniseră hamburgerii şi Ambre se aruncase să-l devoreze pe al ei cu inima uşoară şi apetitul deschis.

— Eu una nu prea le am cu cântatul. Dar Rosalie a cântat într-un cor când era tânără. Ar trebui s-o auzi, are într-adevăr o voce superbă. Un pic răguşită. E frumos când cântă pentru Sophie.

Philippe o observa, înduioşat, cu acelaşi aer trist în adâncul ochilor, dar ea nu-l mai vedea. După ce şi-a golit farfuria, s-a lăsat pe spătarul banchetei cu un oftat de uşurare.

— Este o seară frumoasă, zise ea. E ca o masă de Crăciun pentru mine.

Burgeri de Crăciun, ceva original, nu?

— Cu siguranță. Vrei un desert?

— Nu ştiu. Ție îți mai este foame? Am putea împărți ceva?

— Da, dacă vrei. Te las să alegi.

Ea se cufundă în meniul cu deserturi în timp ce Philippe scria un mesaj pe mobil, cu un aer preocupat.

— Te tentează un crumble cu fructe roşii?

— Perfect.

Chelnerița se îndepărtă cu comanda lor şi Ambre simți cum starea ei de bine se cam risipeşte. Philippe redevenise neliniştit.

— Nu pari să te simți prea în largul tău.

— Ba da. Doar că... ar trebui să vorbim mai serios acum.

Ea simți o greutate căzându-i în fundul stomacului. Ştia că ceva nu este în regulă. Dar încercă să păstreze un aer impasibil.

— Mai întâi, aş... aş vrea să încep prin a-mi cere scuze.

Ea nu clipi, aşteptând urmarea, cu inima bubuind.

— N-am vorbit clar cu tine. Nu ți-am spus niciodată cum stau lucrurile cu adevărat, deşi ar fi trebuit, este în întregime vina mea. Aducându-te aici, voiam să înveți să trăieşti fără mine. Dar, lăsându-te la cabană, poate că te-am făcut să crezi că lucrurile pot oarecum să continue. Dacă aşa este, îmi pare rău.

Ea scutură din cap, căci era singurul lucru pe care-l putea face. Cuvintele îi rămâneau blocate în gât. El continuă, pe un ton nesigur, evitându-i privirea:

— Ştii la fel de bine ca mine că povestea asta a fost catastrofală pentru tine. Când te-am... te-am scos în ziua aceea din cadă...

Chelnerița veni în momentul acela cu prăjitura cu fructe roşii şi cu zâmbetul ei radios.

— Vă dau două linguri?

— Ăă, da, vă rog, răspunse Philippe.

Aşteptară, într-o linişte mormântală, ca tânăra să revină cu cele două linguri. Philippe avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi găsi curajul de a continua:

— Povestea asta a fost o greşeală. Ți-am furat câteva luni din viață. Îmi dau seama acum. Am fost, într-adevăr, dezgustător. Cu tine, dar şi cu Nina.

N-am mai făcut niciodată aşa ceva înainte... Înainte de a te cunoaşte. Şi nu mai vreau s-o iau de la capăt niciodată.

Ridică ochii spre ea, nişte ochi neliniştiți.

— Nu... nu spui nimic?

Ea ar fi vrut să-i spună că ceea ce el numea cea mai mare greşeală a lui fusese singura poveste veritabilă de dragoste pentru ea. În loc de asta, încercă să păstreze un aer demn declarând: – Mi-am dat seama.

— Că... că s-a terminat?

— Da. Nu mă deranjează.

Philippe clătină din cap cu tristețe.

— Nu, vreau să spun că s-a terminat... totul.

— Nu înțeleg.

Trase adânc aer în piept pentru a-şi face curaj:

— Nu mai pot continua să te sun sau să-ți scriu. Nu aşa vei putea merge mai departe. Şi ar însemna să o trădez încă o dată pe Nina.

— Nu facem nimic rău dacă ne scriem.

El îi luă mâinile într-ale lui cu delicatețe, dar ea şi le retrase brusc.

— Nu e bine pentru tine. Chiar crezi că poți merge mai departe așa?

Ea se gândea: *Cui* o *să-i mai scriu acum?* Nu-l mai avea decât pe el. Și acum, Philippe hotăra că și el trebuie să dispară din viața ei. Se terminase atunci. Nu mai avea familie. Nu mai avea pe nimeni care s-o susțină.

Philippe păru că-i citește gândurile, căci adăugă:

— Vezi tu, problema e că eu nu pot să fiu familia ta. Ai părinți, Ambre.

Sunt... așa cum sunt. Dar sunt prezenți.

Ea scutură din cap pentru a scurta această conversație care îi făcea greață.

Își stăpânea cu greu lacrimile.

— Eu am deja o familie, murmură Philippe.

Fraza asta o agasă, poate și mai mult decât tonul lui dulceag. Ripostă cu iritare:

— O știu foarte bine. Nu m-am prefăcut niciodată c-o ignor! De ce te simți obligat să-mi vorbești așa? Ca unui copil?

Philippe nu se lăsă tulburat de această slabă tresărire de revoltă. Reluă cu aceeași siguranță și cu același calm:

— Diferența este că astăzi nu mai vreau să mă împart. Vreau să fiu complet disponibil.

Ea se încăpățână să clatine din cap gândindu-se că erau vorbe goale, vorbele unui bărbat fără cuvânt și fără morală. Așa că Philippe lăsă să-i scape, așa cum lași să cadă o bombă: – Nina așteaptă un copil.

Vestea o luă pe Ambre pe nepregătite. Încercă să-și recapete suflul. Avea senzația că primise o lovitură violentă de pumn chiar în piept și nu mai avea aer.

— O să avem al treilea copil.

Atunci, ea înțelese. De aceea Crăciunul era mai deosebit, toți patru la munte. Sărbătoreau viitoarea venire pe lume a bebelușului. Îi venea să urle, cu toată imaturitatea ei de

tânără de douăzeci de ani descumpănită: *Dar de ce? De ce un alt copil? Şi eu? Cu mine ce se întâmplă?* Totuşi nu spuse nimic.

Rămase mută şi încremenită.

— Este... vezi tu, copilul ăsta... este ca un semn al destinului. Trebuie să fiu prezent în viaţa familiei mele acum.

Ea icni surprinsă, revoltată. Philippe îşi continua monologul mieros pe care şi-l pregătise cu siguranţă cu mai multe zile înainte şi pe care îl repetase probabil în timpul drumului cu maşina.

— Ai toată viaţa înainte. Ambre. Nu vreau ca asta să te întristeze. Crede-mă, ai o mulţime de lucruri de trăit. Ar însemna să strici totul continuând să te agăţi de un bătrân ca mine. Eşti o fată superbă. Ambre. Vei întâlni persoana potrivită într-o bună zi.

Ea ripostă, strângând din dinţi:

— E un discurs jalnic. Aşteptam mai mult din partea ta.

Totuşi Philippe continua, surd la aceste replici pe care ea le voia usturătoare, dar care erau doar strigăte de disperare şi de furie refulată:

— E jalnic, dar e adevărat. Ai douăzeci de ani. O să întâlneşti băieţi, o să te bucuri de viaţă. Asta faci la douăzeci de ani. Îmi pare rău că te-am privat de tinereţea ta închizându-te în această relaţie cu mine. Ar fi trebuit să ai prieteni, să ieşi cu oameni de vârsta ta. Este greşeala mea.

El se acuza de toate relele acum. Dar degeaba continua să se scuze iar şi iar, nimic nu-i va atenua furia şi durerea.

— Eşti frumoasă, ştii bine. Eşti amuzantă. Eşti atrăgătoare. Crede-mă, Ambre...

El nu mai termina cu vorbitul şi ea nu-l mai asculta. Se uita afară, în bezna nopţii, cu privirea pironită pe ghirlandele care clipeau, pe trecătorii care intrau grăbiţi în

vreun bar, înfofoliți în paltoanele lor. Abia își mai stăpânea lacrimile care amenințau s-o podidească.

— Înțelegi? Întrebă Philippe la un moment dat.

Ea se întoarse spre el, buimacă. Pierduse total noțiunea timpului.

Remarcă atunci că restaurantul se golise, că nota de plată fusese pusă pe masă, alături de prăjitura pe care nimeni n-avea să o mai mănânce vreodată.

Dădu din cap pentru a răspunde la întrebarea lui, pentru că aşa trebuia. Era răspunsul pe care îl aştepta. El trebuia să se întoarcă acasă. Şi ea trebuia să plece, să se îndepărteze de el înainte ca torentul să-i forțeze barajul fragil.

— Aşteaptă-mă aici, mă duc să achit nota, zise el.

Când reveni, o luă de talie şi ea nu găsi curajul să-l respingă. Ieşiră din restaurant cu paşi lenți.

— O să fii bine? Eşti sigură? Îmi pare sincer rău.

Nu-i dădu drumul decât când ajunseră la maşină. Ea urcă fără să scoată un cuvânt.

— Unde este Monkey Club? Întrebă el demarând.

— N-o să mă mai duc.

— Ambre, e mai bine să nu rămâi singură la cabană în seara asta.

— Nu, o să fie bine. O să mă culc. Aşadar n-o să-mi mai scrii?

— Nu. Dar să ştii că tu poți continua să-mi scrii dacă-ți face plăcere.

— Dar n-o să-mi răspunzi.

— Nu.

El îşi trecu mâinile peste fața obosită.

— Ce-ar fi să-mi spui unde este Monkey Club?

Ambre era prea vlăguită ca să se mai lupte, aşa că îi spuse, spre marea uşurare a lui Philippe.

El opri maşina în parcare unde vreo zece tineri discutau, cu paharul în mână. Din când în când, izbucneau în hohote de râs şi se băteau cu palma pe umăr. Philippe se întoarse spre ea şi îi ceru cu blândețe: – Îl suni pe prietenul tău? După aceea, te voi lăsa cu el.

Ea se execută, pentru a putea să scape de Philippe cât mai repede. Îşi scoase telefonul din buzunar cu gesturi rigide. Tim răspunse la a treia sonerie. Pe fundal, muzica răsuna la maximum.

— Eşti aici? strigă el în telefon.

— Da.

— Vin să te iau de la intrare.

Ea închise şi se întoarse spre Philippe.

— Eşti mulțumit?

Îşi luase un aer uşor insolent care lăsa să se simtă un pic din durerea pe care şi-o stăpânea.

— Bine, răspunse Philippe. Eu o să...

Ambre deschise portiera cu o mişcare bruscă, fără a-i lăsa timp să termine. Îi zise totuşi:

— Atunci... adio, aşa trebuie să ne spunem?

Încerca să pară crudă şi detaşată. Philippe o apucă de braț şi o trase spre el. Îi dădu un sărut pe frunte.

— Îmi pare rău, murmură el.

— E un sărut de adio jalnic.

— Îmi pare rău, repetă el.

PARTEA A TREIA
Viața **fără** el

Portiera se trânti. Ambre se strădui să-şi târască picioarele pentru a traversa parcarea de la Monkey Club. Uşa. Gardianul. Muzica, luminile stroboscopice, mulțimea, țipetele. O agresiune violentă. Îşi lăsă privirea să planeze

prin sală fără să distingă nimic altceva decât nişte umbre animate de o energie care îi era total străină. Simţi că cineva o apucă de umăr. Îl recunoscu pe Tim şi deschise gura, dar el o trăgea deja în direcţia barului.

— Eşti bine? strigă el pe deasupra mulţimii, întorcându-se.

— Nu!

— Ce?

— Nu!

Vocea ei nu era destul de puternică pentru a acoperi strigătele şi muzica şi era atât de întuneric în interior, încât nu era sigură că Tim îi remarcase faţa crispată. Se trezi dintr-odată asaltată de un întreg grup în faţa barului.

Cineva îi întinse un obraz, altcineva o bătu cu palma pe umăr. Erau fete, băieţi, îi zâmbeau cu toţii. Tim îi spunea numele lor, dar ea nu auzea nimic.

Îi puseră un pahar în mână. Ea rămase încremenită.

— Eşti bine? repetă Tim la urechea ei.

Un băiat era alături de el. Lui Ambre i se păru vag că are părul blond.

Trebuie să fi fost Anton.

— O să plec! strigă ea.

— Se pare că nu te simţi bine.

— Ne vedem mâine.

Tim îi luă paharul din mână şi i-l dădu băiatului blond. O apucă din nou de braţ şi o trase după el. Spre ieşire de data asta. Liniştea şi frigul nopţii i se părură o binecuvântare. Respira deja mai uşor.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Tim fără să-i dea drumul la braţ. Tu... parcă eşti un zombi! V-aţi despărţit?

— Nu.

— Explică-mi ce nu e în regulă.

Ea clătină din cap. El o obligă să stea jos, direct pe sol, şi se aşeză alături de ea. Avea un ton autoritar când vorbi din nou:

— Nu mai minți acum. Ce ți-a spus? Ce-a făcut?

— O să aibă un bebeluş.

Tim rămase uluit câteva secunde.

— Vor avea al treilea copil.

— Ambre, despre ce vorbeşti?

— Despre Philippe.

— Dar n-ai zis... că era iubitul tău?

— Oarecum, am zis. De fapt, eram târfa lui. Amanta lui, înțelegi? Este căsătorit. Are doi copii. În curând trei.

Îşi imaginase întotdeauna că, în ziua în care îi va mărturisi lui Tim secretul ei, va trebui să înfrunte ruşinea. Nu era cazul. Se simțea mai degrabă cuprinsă de un val de furie. Tim tăcea şi ea continuă, incapabilă să se oprească acum că începuse:

— Ştii, nu eram foarte exigentă ca amantă. Nu-i ceream mare lucru. Doar să continue să mă sune din când în când. Dar în mod evident era prea mult pentru el. Îmi ia şi asta...

— Deci Philippe era... dacă înțeleg bine...

— Eram amanta lui. Ai înțeles bine.

Ambre era pregătită să-i înfrunte privirea. Tocmai pierduse totul, nu putea să i se întâmple nimic mai rău.

— Dar... Îl cunoşti de mult timp? Întrebă Tim.

— De un an.

— OK... şi acum vrea să vă despărțiți pentru că soția lui o să aibă un bebeluş?

Tim n-o judeca. Încerca să reconstituie puzzle-ul, căuta să înțeleagă. Ea simțea cum furia o părăseşte încet-încet, dar era semn rău. Căci şuvoiul emoțiilor îi năvălea acum în gât...

— Nu numai din cauza celui de-al treilea copil. Se cam terminase deja.

Din cauza tentativei mele de sinucidere. M-a trimis aici. Dar păstram legătura. În fine, mai ales eu. El răspundea puțin. Dar bebelușul a fost picătura care a umplut paharul. Motivul de a tăia și ultimul fir care ne mai lega... Mi-a zis că vrea să fie disponibil total pentru familia lui, că nu poate să fie familia mea, că am și eu una. Dar cine ar vrea o asemenea familie? Sunt sigură că nici tu n-ai vrea!

În ochi avea un licăr de nebunie. Furia îi dispăruse, ceea ce îl liniștea pe Tim, dar era lividă și vorbea foarte repede, fără să-și tragă sufletul.

— STOP! strigă el. O să reluăm discuția mai domol, bine?

El văzu cum i se lasă umerii și cum o parte a măștii se fărâmițează.

— Putem să ne întoarcem la cabană? Întrebă ea vlăguită. Mi-e frig.

Semăna deodată cu o fetiță pierdută. Tim încuviință din cap.

— Da, da, bineînțeles.

Se ridică și îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice și ea.

— Vrei să ne ducă Anton cu mașina?

— Anton? repetă ea ca și cum auzea pentru prima oară acest nume.

— Las-o baltă. Vino, ne întoarcem pe jos. Nu te deranjează să mergi?

Ea dădu din umeri.

Înaintară în tăcere câțiva metri. Tim îi arunca priviri îngrijorate. Ambre se opri brusc.

— Căciula mea! exclamă ea.

— Ce?

— Căciula mea, am uitat-o.

Se căută prin buzunare, înnebunită.

— Am lăsat-o la restaurant.

— E... e grav? Avea o valoare deosebită? Întrebă Tim cu o voce blândă.

— Nu, era doar o căciulă.

— Atunci, care-i problema?

Buzele îi tremurau când răspunse cu o voce febrilă:

— Niciuna, doar afurisita aia de căciulă.

— O să-ți cumpăr eu alta.

— Pe bune?

— Da.

Ambre izbucni în plâns. Şuvoiul spărsese în cele din urmă barajul. Tim rămase înmărmurit câteva secunde, neştiind ce să facă ori să spună. Apoi făcu singurul lucru care se impunea într-un asemenea moment: o luă în brațe. Iar ea începu să plângă şi mai tare.

— Spune-mi, nu e din cauza căciulii?

Ea clătină din cap, trăgându-şi nasul.

— E din cauza a tot ce s-a întâmplat.

El o mai lăsă să plângă o vreme, fără să spună nimic.

— O să ne întoarcem la cabană şi o să-mi explici totul, declară Tim într-un final.

Ea se trase înapoi, punând capăt îmbrățişării lor.

— Nu. Ar dura prea mult...

— Avem la dispoziție toată noaptea.

— Nu ştiu dacă voi avea curajul s-o fac.

— Am vodcă în dulapul din bucătărie.

Reuşi s-o facă să zâmbească.

— Eşti nebun.

Zâmbi şi el.

— Ne continuăm drumul?

Începură să meargă din nou într-o tăcere mai blândă, punctată de câteva smiorcăieli.

Când ajunseră la cabană, era 1 noaptea. Se aşezară turceşte pe parchet, în camera lor, între paturi. Tim umplu două pahare pe care le puse în fața lor.

Ea se oprise din plâns, dar ochii îi erau încă umezi.

— Povesteşte-mi tot de la început, ordonă Tim.

Ea trase adânc aer în piept şi luă un pahar cu vodcă.

— Dacă-ţi povestesc tot, o fac pentru că nu mai am nimic de pierdut, OK?

Priveşte aceste confidenţe ca pe o capitulare şi nimic altceva. Dar te previn, nu este o poveste frumoasă.

— Este o poveste reală.

Ea luă o înghiţitură zdravănă de vodcă, dar rămase tăcută.

— Te-ar ajuta dacă am stinge lumina?

— Da, vreau s-o stingi.

Tim se ridică şi apăsă pe întrerupător. Camera se cufundă în semiîntuneric. El se întoarse la locul lui, încercând să nu se împiedice, şi îi întinse o mână în întuneric, care îi atinse uşor genunchiul. Era în faţa ei, pregătit să asculte. Ea îşi termină paharul dintr-o înghiţitură, se strâmbă, trase aer în piept, apoi începu să povestească de la început. Fără minciuni ori retuşuri: nu mai avea nimic de pierdut, deci nu mai avea nimic de ascuns.

În definitiv, nu era atât de dificil. Era aproape mai uşor decât să se prefacă.

Povestirea ei era uneori ezitantă, adesea confuză, dar mereu sinceră. Tim descoperea o multitudine de faţete în spatele chipului impenetrabil şi cam rigid al celei pe care credea că începe să o cunoască. Fusese fetiţa tristă, solitară şi supusă tăcerii apăsătoare a familiei ei, fetiţa care visa să evadeze.

Fusese tânăra revoltată, care se închipuise emancipată, dar care nu reuşise decât să se distrugă încet-încet. Fusese din nou o Ambre docilă, supusă, devotată trup şi suflet lui Philippe, capabilă să suporte aşteptarea şi umilinţa pentru a-l păstra. Fusese cea care hotărâse să pună capăt suferinţei. Apoi fusese cea care venise la cabană, zbătându-

se între resentiment, tristețe şi speranță, pentru un nou început. În sfârşit, cea care se săturase să-şi urască părinții. Nu descrisese toate acestea cu precizie, dar Tim le ghicise.

Ambre ajunse ia sfârşitul povestirii ei istovită, stoarsă de puteri, dar în mod ciudat liniştită. Îşi pusese povara în alte mâini decât cele ale doamnei Idalo.

— Şi acum?

Erau primele cuvinte pe care Tim le rostea. Ambre aproape că tresări auzindu-i vocea.

— Acum ce?

— Tu să-mi spui.

Se lăsă tăcerea. Nu se mai auzeau decât răsuflările lor şi zgomotul înăbuşit al zăpezii care reîncepuse să cadă.

— Acum nimic.

— Dimpotrivă. Totul s-a şters, poți s-o iei de la început.

— Asta voiai, nu? Dar Philippe era mereu acolo. Şi nu reuşeai să te rupi de el.

— Eram pe cale să reuşesc, îl corectă ea.

— Ei bine... el ți-a... uşurat lucrurile... Într-un fel. Nu te mai opreşte nimic acum.

— Poate, dar nici nu mă mai aşteaptă nimic.

Avea un ton amar. Tim îi căută mâna pe bâjbâite şi, când o găsi, i-o strânse. Ea vru să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul, ținând-o prizonieră.

— Termină cu prostiile. Ambre. Este exact invers. În seara asta nu-ți dai seama pentru că te simți distrusă. Dar o să vezi...

— Ce o să văd?

— Toate lucrurile care te aşteaptă.

Tăcerea se aşternu din nou, precum zăpada pe acoperişul cabanei.

— Tim? Tu ce ai făcut?

El nu înțelegea întrebarea.

— Ai luat-o de la început, nu? Ai şters din memorie totul?

Cum el nu răspundea, ea adăugă:

— Jessy susține că părinții te-au dat afară din casă.

— Nu, răspunse el după câteva secunde. Eu am plecat.

Părea să fie o diferență a naibii de mare pentru el.

— Te-ai descurcat foarte bine, declară ea.

— Aşa crezi?

— Da.

Ea şi-l închipui schițând umbra unui zâmbet.

— O să-mi povesteşti?

— Da, într-o zi.

Le era frig şi parchetul nu era prea confortabil, aşa că se urcară în patul lui Ambre şi se întinseră pe spate, cu mâinile încrucişate pe abdomen.

— Nu m-am gândit niciodată să mor, zise Tim. În niciun moment.

— Va trebui să mă debarasez de brățara de la el... cred.

— Mda... e un cadou simbolic.

În clipa următoare, şuvoiul emoțiilor dădea iar năvală în gâtul ei. Ambre înghițea iar şi iar pentru a-l stăpâni.

— Ştii, uneori îmi spun că poate am inventat eu povestea noastră de iubire. Că mi-am jucat singură rolul după un scenariu din capul meu.

— De ce?

— El îmi dă impresia că n-am fost decât doi necunoscuți care au trăit două poveşti total diferite, în două universuri paralele. Fiecare în realitatea lui. El vorbeşte de amuzament... Vorbeşte despre greşeala pe care a făcut-o.

Ca şi cum n-a fost decât o aventură trecătoare din care nu trebuie să facem o dramă.

— Tu nu ai trăit-o aşa...

— Nu. Eu am inventat iubire şi sentimente. Am fost o mare idioată. Nu ne-am sincronizat niciodată în lumea reală. Am trăit fiecare ceea ce ne doream să credem că trăim.

Tim nu reuşi să vorbească, tulburat de luciditatea de care ea tocmai dăduse dovadă.

— Rămâi aici? şopti ea mai târziu, mult mai târziu, când se simți zdrobită de oboseală.

Abia îi auzi răspunsul:

— Da, rămân.

— Hei, scularea, este aproape ora 11!

Ceața deasă a somnului se risipise. Într-o fracțiune de secundă, totul îi reveni în minte. Seara trecută, sentimentul de vid total. Ambre n-avea curajul să deschidă ochii ori să se mişte. Loviturile din uşă se întețiră.

— Ambre, mi-ai promis că-mi povesteşti!

Era vocea veselă a lui Rosalie, care până la urmă deschise uşa şi intră valvârtej.

— Nu-mi spune că mai dormi încă!

Ambre auzi clicul întrerupătorului şi lumina țâşni în încăpere.

— Stinge aia!

Era vocea lui Tim, chiar alături de capul ei.

— Oh... eu... ăă... Îmi pare rău! bolborosi Rosalie. Nu ştiam că...

Ambre deschise în cele din urmă ochii şi se ridică în şezut. Rosalie stătea încremenită în mijlocul încăperii, cu mâna la gură.

— Îmi pare rău, repetă ea.

Ambre avu nevoie de câteva secunde ca să-i înțeleagă stânjeneala.

— Oh, nu, nu este...

— Nu mă priveşte. Îmi pare rău.

Tim se ridicase şi el în şezut, dar încă nu se trezise de-a binelea.

— Am fugit!

Şi Rosalie dispăru.

— Ce-i cu ea?

— Crede că am petrecut noaptea împreună.
— Ah... şi nu asta am făcut?
Auzindu-l vorbind serios, cu inocența unui copil, Ambre nu se putu abține şi izbucni în râs. Era un mic miracol acel râs, în acea dimineață, după tot ce se întâmplase.
— A crezut că ne-am culcat împreună.
El zâmbi şi ridică din umeri.
— Asta o s-o învețe minte să nu mai dea buzna în camerele altora!
Îşi înăbuşi un căscat şi se întinse îndelung înainte de a se da jos din pat.
— Mă duc să pregătesc micul-dejun! anunță el.
— Poți să-i explici tu?
— Ce? Că nu ne-am culcat împreună?
— Da, şi chestia cu Philippe. Eu n-o să am curajul s-o fac.
El dădu din cap cu gravitate. Neseriozitatea se spulberase deja.
— Eşti bine? Întrebă el.
— Am râs...
— Atunci, eşti bine?
— Da!
Nu era întru totul adevărat, dar o ştia şi el la fel de bine ca ea.
Ziua trecu foarte încet. Ambre n-avea decât o dorință: să se facă ghem în fundul patului şi să doarmă. În loc de asta, trebui să asigure serviciul complet într-o sală de restaurant şi să afişeze un zâmbet amabil. Toți ceilalți sezonieri remarcaseră că arată rău. Sylvie îi propusese cu gentilețe să-şi ia o zi liberă şi Andréa se oferise chiar să facă schimb de zile de concediu cu ea ca să-şi poată reveni. Dar ea refuzase politicos. Cel puțin, munca îi ținea mintea ocupată.

După-amiază, Tim plecă să se vadă cu Anton. Ea rămase ore în şir în living, evitând încercările lui Rosalie de a o consola:

— Vrei să mănânci ceva? Vrei un ceai?

— Nu, nu, mulțumesc.

— Vrei să vorbeşti despre Philippe?

— Nu.

Mai târziu, o ajută pe Rosalie s-o hrănească pe Sophie, s-o îmbrace, apoi merse cu ea la dădacă, o femeie grasă, roşcată.

— Să ştii că o să treacă, îi zise Rosalie pe drumul de întoarcere.

— Ce?

— Durerea.

— Ah.

Nu ştia ce voia să spună Rosalie, dar deja se cufundase iarăşi într-o ceață opacă prin care nu mai răzbătea niciun gând.

— Ambre! Mă asculți? Hei!

Ajunseseră în fața cabanei şi Rosalie pliase căruciorul.

— Este prima oară când te-ai îndrăgostit?

Lui Ambre îi venea s-o trimită la plimbare. Dar se abținu şi răspunse fără chef:

— Da.

— Tipul nu merita dragostea ta. N-ar fi trebuit să se joace cu tine. El era adultul.

Ar fi fost mai uşor, fără îndoială, să-l blameze pe Philippe, să fie supărată pe el, să-l urască. Dar nu reuşea s-o facă. Nu astăzi. Astăzi era o zi istovitoare.

Serviciul de seară se prelungi până la miezul nopții. Restaurantul era deosebit de zgomotos. Un grup de tineri sărbătoreau o aniversare şi doi băieți încercară s-o invite pe Ambre: – Mergem la Monkey Club după. Vii cu noi?

Andréa o salvă ținându-i locul pentru restul serii.

Ambre evită să ia cina cu Rosalie şi cu Tim şi se refugie în cameră, savurând prima clipă de singurătate a zilei. Stinse lumina şi se băgă în pat.

La ultimul etaj mai răsunau încă voci. Unii sezonieri îşi pregăteau o gustare, alții beau un ceai. Câțiva erau la duş şi se auzea apa curgând. Undeva mai departe, un telefon suna.

Tresări când Tim se întoarse în cameră. Nu adormise. Asculta de o oră zgomotele de pe etaj, stând nemişcată în pat, aşteptând să o ia somnul.

— Ce-ai făcut în după-amiaza asta?

În mod evident, Tim ştia că nu doarme.

— Eu... am...

— Nu vei putea continua aşa.

— Poftim?

Un început de revoltă răzbătea din vocea ei.

— Mai bine acționează decât să suporți, declară Tim.

Ambre îl auzi mergând până la dulap, de unde îşi scoase halatul de baie şi lucrurile de toaletă. Era furioasă acum.

— Şi ce vrei să fac? ripostă ea cu agresivitate.

— Începe prin a mânca. După aceea, o să mai vedem.

Tim ieşi din cameră înainte ca ea să-i poată răspunde. Ambre îl considera nedrept. Nedrept şi meschin. Strânse pumnii sub cearşaf pentru a se abține să nu strige prin peretele despărțitor, să nu-l facă idiot. Totuşi ştia că el are dreptate.

O prăpastie. Un abis. Un gol existențial o înghițea cu totul. Insomnia nu făcea decât să-i amplifice angoasa. Imaginea apartamentului mobilat i se învârtea în cap. Universul ei strâmt. Încerca să se agațe de gânduri raționale, căci vidul o atrăgea într-un mod înspăimântător. Încerca să-şi repete cuvintele lui Tim: „O să vezi... toate lucrurile care te aşteaptă”. Dar unde va merge ea după? După ce va pleca de la cabană? După ce se va termina

sezonul? Angoasa îi săpa o gaură în piept, îi înghițea acel strop de rațiune care începea să pâlpâie ușor.

Se trezi în baie fără să înțeleagă ce caută ori cum ajunsese acolo. Stomacul gol își făcea simțită prezența sub formă de grețuri. Alături, un duș curgea.

Zgomotul îi deveni repede insuportabil şi se duse să închidă uşa. Se proțăpi apoi în fața uneia dintre oglinzi. Avea tenul foarte palid, ochii roşii şi încercănați. Se agăță de chiuvetă, căci propriul chip reflectat o speria. Îşi dădu cu un pic de apă pe față, pe ceafă. Nu-şi amintea de ce venise acolo până să vadă telefonul pus alături de ea, pe marginea chiuvetei. Telefonul ei. Din care se auzea o voce mecanică. Îl luă şi îl lipi de ureche. Vocea feminină a robotului repeta: „Numărul format nu este alocat...”

Îi trebui câteva secunde ca să înțeleagă. Se sculase în toiul nopții şi încercase să-l sune pe Philippe.

Un râs dement îi ieşi din gura uscată. Un râs ascuțit şi sinistru. Îşi amintea: „N-o să-mi mai răspunzi. — Nu”. Şi ea înțelegea în sfârşit: Philippe îşi schimbase numărul de telefon.

Râsul deveni hohot de plâns şi îi muri instantaneu pe buze în momentul în care uşa de la baie se deschise.

Era Tim, în boxeri, cu ochi întrebători şi neliniştiți.

— Ce faci? Te-am auzit râzând...

Se uita fix la telefonul mobil pe care Ambre îl ținea în mână.

— Sau... sau plângând...

Ea clătină din cap.

— Dădeam un telefon.

— În toiul nopții?

Pentru că se apropiase şi telefonul nu mai era decât la câțiva centimetri de el, Tim auzi vocea repetând: „Numărul format nu este alocat. Vă rugăm să încercați mai târziu sau să apelați serviciile de informații”.

El înțelese şi îi întinse mâna.

— Hai vino, dă-mi telefonul. O să... O să mergem la culcare. Trebuie să dormi un pic...

Ea nu opuse niciun fel de rezistență. Era de o paloare îngrijorătoare. El o conduse în cameră şi îi spuse cu blândețe:

— O să dormi cu mine.

— N-am nevoie de tine.

Tim zâmbi, mai mult amuzat decât ofensat.

— Va trebui să te obişnuieşti cu asta, murmură el. Aşa e viața de sezonier... Suntem o familie, până la urmă toți avem nevoie unii de alții. Nu este un defect. Este ceva normal.

Şi în timp ce o aşeza în patul lui, adăugă:

— Poate îți închipui că a fost greu să vii aici, dar va fi şi mai rău când vei pleca. O să vezi. Vom ajunge să fim cu toții o mică parte din universul tău.

Duminică, 21 decembrie 2008, ora 16:16

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambre10@gmail.com

De două zile, am impresia că sunt sfâşiată în mii de bucăți. Ca şi cum aş fi explodat de durere. Plutesc în voia vântului, împrăştiată, gata să mă dizolv. Am devenit indiferentă la tot ce mi se întâmplă. Şi în secunda următoare, resimt totul din nou, foarte puternic. De altfel, nici nu ştiu ce este mai rău.

Tim a zis că nu am neapărat nevoie de destinatar ca să scriu. La fel ca autorii cărților, care nu scriu pentru nimeni în mod deosebit. Uneori, scriu doar pentru ei înşişi. O să scriu şi eu pentru mine însămi.

La hotel, sezonierii nu mai vorbeau decât despre masa din 25 decembrie.

Nu cea care urma să aibă loc în restaurantul hotelului, ci aceea la care aveau să participe cu toții seara.

Într-o după-amiază, Rosalie şi Delphine o luară pe Ambre cu forța la cumpărături. În supermarket, ea se ținu după ele pe culoare, cără proviziile, aşteptă cu răbdare lângă căruciorul în care stătea Sophie şi încerca să apuce cu mânuțele ei tot ce îi era la îndemână.

În altă zi, când se aflau în living, Rosalie puse pe masă o prăjitură cu ciocolată.

— Tim ți-a făcut o prăjitură, anunță ea. Zice că nu mănânci nimic.

Ambre lăsa aceste semne de amabilitate să se întipărească în ea, să o aline.

Îşi spunea că până la urmă o să se simtă mai bine, n-o s-o mai doară când încearcă să respire. Se străduia să zâmbească şi să creadă că toate astea vor avea un efect placebo.

— Unde este Tim?

— E cu Anton. Vino, o să fac un ceai.

Tim trebuie să fi fost într-adevăr foarte îndrăgostit. Se întorcea noaptea târziu, niciodată înainte de 3 dimineața. Dar când intra în cameră, în vârful picioarelor, se strecura în patul ei şi se întindea lângă ea. O întreba: – Ce-ai făcut în după-amiaza asta?

Ştia că o trezeşte de fiecare dată, căci avea somnul uşor. Atunci, ea se străduia să fie precisă. „Mai bine acționează decât să suporți”, îi spusese el.

— Am ajutat-o pe Rosalie să-i facă baie lui Sophie. Am băut împreună un ceai de mentă. Ea a vrut să-mi facă unghiile roşii.

Şi Tim intra în joc:

— Arată-mi.

Şi ea îi arăta. După aceea, adormeau amândoi înghesuiți în patul de o persoană. Îi făcea foarte bine.

Marți, 23 decembrie 2008, ora 08:58

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambre10@gmail.com

Se pare că mâine este deja Ajunul Crăciunului. Se pare că vreme de o noapte, fiecare casă va fi invadată de magie. Aici nu va fi cazul, desigur, dar tot va fi mai plăcut decât acasă. Jessy a plecat la părinții ei ieri. Andréa va pleca şi el pentru două zile în Italia, 26 şi 27. Restul echipei, Wilson, Delphine, Daniel şi, evident, Rosalie şi Tim, va rămâne aici. Până la urmă cred că Andréa a avut dreptate: nimeni nu devine sezonier din întâmplare.

Chestia asta ascunde mereu ceva.

Anton s-a întors la părinții lui pentru Crăciun. Aşa că Tim stă la cabană tot timpul, ceea ce e bine.

Ieri, am fost cu Rosalie să alegem un cadou de Crăciun pentru Sophie, l-a cumpărat o brățară de aur. Asemănătoare cu cele care se fac cadou la botez. Părea fericită. Pandantivul reprezintă un trandafiraş. „O roză ca pentru Rosalie?” a întrebat Tim, şi ea a zâmbit bizar, emoționată.

Doamna Miller a sunat seara, după serviciu. Era a doua oară într-un timp scurt. În mijlocul acestei bezne, era ca o mică scânteie.

— Eşti bine?

— Da, totul e bine.

Maică-sa voia să ştie dacă petrece Crăciunul la cabană. Ambre îi povesti că organizau o masă. Maică-sa îi descrise propria masă de Crăciun. Vorbiră despre vreme (la Lyon, ningea). Din când în când, i se păru că-l aude pe tatăl ei, în spate, punând o întrebare cu voce scăzută, pe care maică-sa o repeta după aceea în aparat. O conversație â la Miller, pe care Ambre o numea cu uşurință o adunătură de banalități dezolante, dar, când închise, îşi simți inima mai puțin grea. În definitiv, nu-i mai avea decât pe ei. Nu fuseseră cei mai buni părinți din lume, dar o sunau... Tim n-avea această şansă.

Când se întoarse în living, Tim şi Rosalie puseseră o cutie cu bomboane de ciocolată pe braţul unui fotoliu, între ei doi. Sophie dormea deja.

Delphine termina cu debarasatul mesei şi Andréa tocmai ieşise din încăpere.

Ambre se trânti într-un fotoliu.

— Ia una! Ciocolata este excelentă pentru moral.

Ea se forţă să mănânce.

— De-asta vă îndopaţi voi? Întrebă cu gura plină.

Tim dădu din cap, servindu-se din nou din cutia deja pe jumătate golită.

— Am zis mereu că detest Crăciunul. Trebuie să facem perioada asta cât de cât plăcută.

— Crăciunul ăsta va fi plăcut! declară Rosalie cu antrenul ei obişnuit.

Tim ridică din umeri, nu prea convins.

— Pentru Sophie! adăugă ea.

— Dacă este pentru Sophie, o să fac un efort.

— Apropo de asta... mi-ar fi plăcut...

— Nu, nu mă îmbrac în Moş Crăciun! o întrerupse Tim.

— Nu asta voiam să-ţi cer.

— OK, atunci te ascult.

Rosalie frământă hârtia de la ciocolată pe care o avea în mână, apoi spuse:

— Mi-ar plăcea să mergem la slujba de la miezul nopţii mâine-seară.

După ce terminăm cu servirea.

Se întoarse mai întâi spre Ambre, care ridică din umeri, totul îi era relativ indiferent în acest moment, dar Tim îi răspunse cu un „nu” sincer şi categoric.

— Haide, Tim! Fă-o pentru Sophie şi pentru mine.

— Nici nu se pune problema! Nu văd în ce fel faptul că pun piciorul într-o biserică i-ar putea face plăcere lui Sophie!

Rosalie nu se dădu bătută:

— Mi-ar face o adevărată plăcere să mergem toți patru.

— Am zis nu! O să vă aştept afară dacă trebuie, dar nu se pune problema să calc în afurisita aia a ta de biserică!

— O să merg eu, interveni Ambre.

Rosalie îi adresă un mic zâmbet recunoscător. Uşa de la living se închise în urma lui Delphine şi o tăcere grea se aşternu în încăpere. Tim profită pentru a lua cutia cu ciocolată şi a mai băga două bomboane în gură. Cum Rosalie îl privea cu reproş, el îi explică:

— Mănânc şi pentru Ambre!

Diversiunea funcționă, căci tânăra se întoarse atunci spre Ambre.

— Poftim, mai ia una.

— Nu, mulțumesc.

— Este un ordin!

Ea se supuse fiindcă voia să le facă plăcere. În plus, se simțea mai puțin nefericită în seara aceea.

— Părinții tăi erau la telefon? o întrebă Rosalie în timp ce ea mesteca docil.

Ambre se mulțumi să încuviințeze în tăcere.

— Pentru nişte părinți aproape muți, sună destul de des, nu? adăugă

Rosalie cu timiditate.

Ambre nu răspunse.

— Ştiu că avem mereu diverse lucruri să le reproşăm părinților noştri, dar... uneori trebuie doar să profităm de ei când sunt prezenți.

— N-au fost mereu prezenți.

Nu exista niciun fel de furie în vocea ei, nicio ranchiună mascată. Era doar o afirmație.

— Dacă sunt atât de indiferenți, de ce te sună? insistă Rosalie cu toată blândețea de care era în stare.

— Nu ştiu. Se schimbă... poate.

— Da. Trebuie să-ți păstrezi încrederea în fiecare persoană. Oamenii se schimbă, e un lucru cert.

Ambre nu era chiar atât de convinsă. Dar, fiindcă voia să încheie discuția asta, zise pe un ton ironic:

— Tu îți păstrezi încrederea în Tim? Crezi că-şi va schimba părerea în privința slujbei?

Jessy se întoarse la cabană a doua zi dimineață. Echipa trebuia să fie completă pentru următoarele două zile care se anunțau deosebit de încărcate. Sylvie era extrem de agitată, numărând iar şi iar pachețelele care aveau să fie puse pe fiecare masă, seara, şi oferite clienților. Familia lui Sylvie şi a lui Michel ajunse după-amiaza şi în holul de la intrare răsunară strigăte de bucurie. Cele două surori ale lui Sylvie veniseră împreună cu soții şi copiii lor. O masă lungă, de cincisprezece persoane, le fusese rezervată în restaurant.

În cursul după-amiezii, Sylvie îi dădu o veste bună lui Rosalie: surorile ei se ofereau să o ia pe Sophie la masa lor în timpul servirii. Ambre nu se aşteptase ca această propunere să o emoționeze aşa de mult pe Rosalie, încât s-o strângă pe Sylvie în brațe cu putere.

În timpul zilei, Tim se posomorâse. Când intră în tură, afişa un aer trist.

La rândul ei. Ambre nu se putea împiedica să nu se gândească la Philippe şi la Nina, care la aceeaşi oră erau în La Clusaz. Philippe, cu mâna pusă pe pântecul Ninei, zicându-şi că miracolul lui de Crăciun avea să aibă loc peste câteva luni. Apoi gândindu-se că picase al naibii de bine oferta specială de Crăciun a companiei de telefonie: *Schimbați-vă numerele de mobil şi de fix cu noua noastră ofertă combinată şi veți beneficia de două luni de abonament gratuite.*

Îşi păstră totuşi zâmbetul în timpul servirii, se descurcă impecabil, ciocni cu clienții de la o masă care îi urară un Crăciun fericit şi îi oferiră un pahar de şampanie.

Majoritatea clienților restaurantului doreau să asiste la slujba de la miezul nopții.

— Cântă un cor de copii în fiecare an, le spusese Sylvie. În plus, biserica Saint-Laurent şi templul din fața ei vor fi luminate. Este un spectacol care merită văzut.

Tim ieşi din bucătăria restaurantului târându-şi picioarele, cu un aer morocănos.

— Dacă e musai, vă însoțesc până în fața bisericii, bombăni el când Rosalie îl luă de braț. Dar nu intru.

— OK.

Sala nu era încă debarasată în întregime, dar Sylvie îi lăsă să plece.

Rosalie împingea căruciorul lui Sophie cu dificultate pe trotuarele înzăpezite. În jurul lor, mulți clienți ai restaurantului se duceau şi ei la slujbă. Se țineau de mână, de umeri şi vorbeau cu voce scăzută, ca şi cum ceea ce aveau să-şi spună era solemn. Copiii alergau, părinții îi ajutau pe bunici să înainteze. Şi, în mijlocul acestui cortegiu, erau şi ei, nişte necunoscuți printre necunoscuți: o tânără metisă care se chinuia să-şi împingă căruciorul prin zăpadă şi doi tineri de vreo douăzeci de ani care se mulțumeau s-o urmeze, fără să scoată niciun cuvânt, cu mâinile în buzunare.

Mulțimea se înghesuia în piața din fața bisericii.

— Haideți, veniți, dacă vreți să prindem locuri pe scaun, îi grăbi Rosalie.

Dar Tim se lăsă să cadă pe una dintre treptele de piatră din fata intrării.

— Eu vă aştept aici.

Rosalie nu reuşi să-şi mascheze decepția din voce:

— Ambre, tu vii?

Aceasta îl strânse de umăr pe Tim înainte de a le urma pe Rosalie şi pe Sophie în interior. O durea sufletul să-l abandoneze singur afară, în frig.

În biserică era lume multă. Rosalie plie căruciorul, pe care îl lăsă la intrare, apoi luară loc pe unul dintre ultimele rânduri de bănci, singurele neocupate încă. Sophie era ciudat de liniştită în seara aceea. Avea ochii larg deschişi şi urmărea cu atenție animația din jurul ei.

— Priveşte, zise Rosalie arătând spre altar. Este scena Naşterii Domnului.

Era o scenă a Naşterii Domnului ia scară umană, constituită din persoane reale.

— Sunt toți copii?

— Da.

Cei mai mic avea probabil patru ani. Erau toți prezenți, Maria, Iosif, micul Iisus, regii magi...

— Începe! şopti Rosalie.

Uşa grea a bisericii se închise. Preotul înaintă spre pupitru! său.

— Frați şi surori, îi preamărim pe Dumnezeu care ne aduce împreună în această seară pentru a ne exprima bucuria sărbătorind naşterea Domnului nostru, Iisus Hristos.

Sophie rămase nemişcată, cu ochii ei mici şi rotunzi ațintiți asupra acelui bărbat ciudat cu voce atât de gravă. Fetița părea hipnotizată.

— O facem noi, cei care ne-am reunit în această biserică, în comuniune cu toți cei care petrec această noapte în singurătate. Mă gândesc în special la bolnavi şi la prizonieri.

Şi la toți cei care sunt singuri, chiar dacă sunt înconjurați de oameni, adăugă în minte Ambre. *Şi la cei care aşteaptă în frig, dincolo de uşă.*

— Naşterea lui Iisus este pentru noi vestirea şi speranța victoriei vieții asupra morții, a păcii asupra războiului, a iertării asupra răzbunării.

Vocea continua să răsune, dar Ambre nu mai asculta. Când Rosalie şopti:

„0 să cânte”, se trezi încet ia realitate.

— Copiii din scena Naşterii Domnului vor interpreta acum câteva cântece tradiționale de Crăciun, anunță preotul. Vor începe cu *Briliante étoile en notre nuit.*

Se ridicaseră toți, cu pieptul în față, cu ochii ațintiți în depărtare. În clipa următoare, o melodie lentă se auzi în biserică. Un sunet pur, mai plăcut decât cântecul unei păsări, ca o mie de corzi care vibrau la unison... Ambre închise ochii pentru a asculta mai bine. Găsise adjectivul! pe care îl căuta: angelic. Cu o clipă înainte, era închisă în nebuloasa gândurilor ei, dar acum era prezentă, cu corpul încordat pentru a primi cântecul cristalin al copiilor.

Şi îi ura pe toți fiindcă erau aşa de inocenți.

Rosalie o luă de mână şi Ambre îşi dădu seama abia în acel moment că îi curseseră câteva lacrimi. N-avea niciun motiv să plângă. Era de-a dreptul ridicol. Era o slujbă de Crăciun, iar ea detestase întotdeauna slujbele religioase, poate chiar mai mult decât Crăciunul.

— Este frumos, nu? murmură Rosalie.

Cântecul se termină într-un ropot de aplauze şi deja începea altul. Ambre se ridică, cerându-şi scuze din privire față de Rosalie, care dădu din cap. Era ca un asentiment. Ea o avea pe Sophie, pe care o strângea la piept, restul nu mai conta atât de mult. Ambre părăsi rândul de bănci discret, trecu prin traveea centrală cu paşi grăbiți şi trase de uşa mare din lemn care se deschise cu un scârțâit îngrozitor. În sfârşit, ajunse afară, în piața din fața bisericii, care era pustie sau aproape pustie: Tim stătea pe aceeaşi treaptă. Se juca rostogolind nişte pietricele între palme. Ridică privirea când auzi uşa închizându-se.

Ambre se lăsă să cadă alături de el. Se simțea deja mai bine. Cântecele tot se mai auzeau, dar înăbuşit, sunau ca din depărtare.

— Plângi?

Era întuneric, dar luminile din biserică îi ajutau să se vadă cât se poate de clar unul pe altul.

— Nu.

— Am crezut...

— Te-ai înşelat.

Tim continua să se joace cu pietricelele. Observându-l cu atenție, Ambre avu impresia că şi el avea ochii uşor umezi.

— E din cauza slujbei? Întrebă el.

— Nu!

— A cântecelor?

— Nicidecum. E de la o prostie, şi apoi, sincer vorbind, copiii ăştia ar mai avea nevoie de nişte cursuri de canto...

Observă cum pe fața lui se conturează umbra unui zâmbet.

— Sunt întru totul de acord cu tine, zise el.

Din interiorul bisericii, le ajunse la urechi un ropot de aplauze.

— Ascultă-i pe toți ipocriții ăştia, mormăi Tim.

Ascultară fără să audă cu adevărat vocea preotului. Era o noapte perfect calmă, fără nicio adiere. În depărtare, câteva cabane erau luminate. Se vedeau un cos sau două fumegând, iar străzile erau complet pustii. Ambre se întoarse în cele din urmă spre Tim, care continua să rostogolească pietricelele între palme.

— De ce n-ai vrut să intri?

— În biserică? Din cauza pretinsei lor morale de doi bani. De-aia mă aflu aici în seara asta, încercând să uit că suntem în 24 decembrie şi că e miezul nopții.

— Ai zis că părinții tăi sunt foarte credincioşi.

— Da.

’

— De ce ai plecat?

— Nu ghiceşti?

— Vreau să mi-o spui tu.

— S-ar schimba ceva?
— S-ar schimba totul. M-ar face să devin un pic mai importantă.
— Nu mai asculta cântece de Crăciun, devii sentimentală...
— Taci!
El rămase cu ochii ațintiți în depărtare, cu fălcile încleştate. Ambre ştia că el nu căuta decât să evite subiectul, dar nu voia să renunțe.
— Pe părinții tăi cred că-i înțeleg, dar nu şi pe frații tăi...
— Mă exasperezi, Ambre.
— OK, atunci o să te las şi mă duc la Rosalie.
Tim nici nu se clinti când ea se ridică în picioare. Dar Ambre nu se simți în stare să împingă uşa grea. Preț de o clipă, nu se mai auzi decât vocea preotului:
— „Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare şi celor ce şedeau în latura şi în umbra morții lumină le-a răsărit."[8]
Rămaseră amândoi nemişcați, ea în picioare lângă uşă, el aşezat mai în jos, pe scări. Când o auzi trăgându-şi nasul, Tim se întoarse.
— Hai, vino! zise el.
— Nu, stau bine aici.
— Atunci, vin eu.
Se duse lângă ea un pic ruşinat, neştiind ce să facă.
— Acum e din cauza mea sau tot a cântecelor?
— E, fără îndoială, din cauza laturii mele sentimentale.
El lăsă capul în jos cu aerul unui copil vinovat.
— Îmi pare rău.
— Nici măcar nu ştiu de ce plâng. Mi se întâmplă prea des în seara asta.

---

[8] Noul Testament, Evanghelia după Matei, 4:16.

— Este Crăciunul. Un adevărat dezastru.

Îşi zâmbiră uşuraţi. Criza trecuse.

— Hai, vino!

Îşi reluară locul pe trepte.

— Bun, atunci, dacă îţi povestesc, îmi promiţi că nu mai plângi până mâine-dimineaţă?

— Promit.

El îşi băgă mâinile în buzunare, apoi le scoase, îşi încheie fermoarul de la geacă, tuşi şi în cele din urmă zise:

— Tocmai împlinisem optsprezece ani când le-am spus părinţilor mei că nu-mi plac fetele. Bănuiam că nu voi scăpa uşor... Pentru catolici, nu poate fi ceva mai rău. Dar... nu puteam să-mi petrec viaţa prefăcându-mă. N-am ştiut niciodată să mint.

— Da, am remarcat.

— E ceva ce avem în comun.

Îşi zâmbiră şi Tim aşteptă câteva secunde înainte să continue:

— Reacţia lor a fost... aşa cum mi-o imaginasem, mai mult sau mai puţin.

Rigidă, irevocabilă, dezgustătoare. Au rostit cuvinte pe care nici nu vreau să mi le amintesc. Apoi m-au pus să jur că nu voi mai spune nimănui ceea ce le mărturisisem.

— Ce aveau de gând să facă?

— Să ascundă adevărul. Mai întâi, să se asigure că nu vorbesc şi după aceea să mă „trateze”.

— Cum aşa? Să te ducă la vreun psihiatru?

— Oh, nu. Voiau să mă facă să intru în Mişcarea Tinerilor Creştini din oraş. Ca să-mi bag minţile în cap. Un grup de tineri catolici care se întâlnesc să discute, să petreacă weekenduri la ţară sau să participe la slujbe. Mereu sub îndrumarea unui preot care să le spele creierul.

— Te-ai dus?

— Preferam să mor. În orice caz, mă hotărâsem deja să plec.

— Deci... ai plecat?

— Da. Şi am devenit sezonier. Era cel mai simplu pentru mine... aveam asigurate mâncarea, locuința şi nu eram niciodată singur.

— N-au încercat să te convingă să te întorci?

— Nu.

— Vrei să spui... niciodată... În patru ani?

— Nu, repetă el pe un ton dur.

Ambre avea impresia că lipsea o parte din poveste, dar nu voia să insiste.

În biserică, vocea preotului se oprise. Slujba avea să se termine.

— Dar... frații tăi? Mi-ai spus că nici măcar nu erau credincioşi.

— Unul dintre frații mei a încercat să mă contacteze de mai multe ori.

— Cel mai mare?

— Nu, mijlociul. Dar am refuzat să vorbesc cu el. Era prea târziu. Aveam nevoie mai devreme de susținerea lui. Când eram singur în fața părinților ale căror vorbe mă făceau să vomit! Iată de ce n-o să mai pun niciodată piciorul într-o biserică.

Curând, ultimele cântece se stinseră şi prima persoană ieşi din biserică.

Foarte repede, o mulțime emoționată, tăcută, liniştită invadă piața din fața bisericii.

— A fost o slujbă frumoasă, comenta o doamnă în vârstă lângă ei.

Îl văzură trecând pe Andréa, însoțit de Jessy. Niciunul dintre ei nu făcu vreun gest pentru a-i opri. În sfârşit, apăru şi Rosalie, cu un zâmbet calm pe buze.

— A fost grozav, zise ea.

Sophie îi adormise în brațe, cu capul lipit de gâtul ei.
— Vă mulțumesc că m-ați însoțit.
O spusese fără ironie. Nimeni nu mai rosti un cuvânt în plus pe tot drumul de întoarcere.
La cabană. Daniel, Delphine şi Wilson continuau seara de Crăciun în living. Rosalie anunță că se duce la culcare. Părea bulversată de când ieşise din biserică. Tim şi Ambre se duseră şi ei direct în camera lor. Nu mai schimbaseră nicio vorbă de la conversația de pe treptele de piatră.
Ambre se pregătea să se culce în patul ei când Tim îi spuse:
— Ambre, doar n-o să dormim singuri în seara de Crăciun...
Avea privirea lui blândă şi ea se gândi că era un miracol că păstrase acea privire în pofida a tot ce i se întâmplase.
— Poftim un cadou.
Ambre simți că îi căzuse ceva pe abdomen şi îşi ridică uşor capul. Tim stătea în picioare lângă pat, deja duşat şi îmbrăcat, în timp ce ea încerca să se trezească de o jumătate de oră.
— Am zis: „Poftim un cadou”.
— Mi-ai aruncat ceva pe burtă...
— Un cadou. Hei! Îți pică fisa greu!
Ea se ridică de-a binelea în şezut şi luă pachetul albastru pe care îl primise.
— Ştii, oamenii spun în general: „Crăciun fericit!”, nu: „Poftim un cadou”.
Şi apoi, credeam că deteşti Crăciunul... Atunci, de ce îmi dai un cadou?
— Doar am profitat de ocazie.
— Nu. Nici nu se pune problema să-l accept. Eu nu ți-am cumpărat nimic.
— Nu-i mare lucru. Desfă-l şi o să vezi.

Ea simți că Tim n-o să cedeze, aşa că rupse ambalajul de hârtie şi pe față îi apăru un zâmbet. Era o căciulă. O căciulă gri cu moț.

— Vezi, nu e mare lucru, zise el cu un zâmbet şugubăț.

— Ba da, este... un cadou simbolic.

Ambre luă căciula şi şi-o puse pe cap. Era moale, probabil din lână.

— Nu este exact la fel cu cea pe care ai pierdut-o.

— Este mai frumoasă! îl asigură ea cu convingere.

— Totul s-a terminat atunci? Mai plângi?

— Niciodată! Deci? Îmi stă bine?

— Super! Se asortează foarte bine cu pijamaua!

Ambre se strâmbă la el şi se sculă din pat. În definitiv, avusese şi dimineți de Crăciun mai proaste.

— Că veni vorba de lucruri simbolice, zise Tim. Va trebui să te debarasezi de ea.

— De ce anume?

Dar ea ştia deja răspunsul.

— De brățara de la el.

— Da. Dar nu azi. Am timp s-o fac, adăugă ea.

Dimineață, Rosalie, cu o figură radioasă, le ură tuturor un Crăciun fericit, urare însoțită de o sărutare pe obraz. Sophie purta brățărica din aur şi o agrafă în formă de brăduț. Totul era bine.

După serviciul lung şi obositor care s-a terminat la ora 18, fiecare a fost rugat să ajute la pregătirea mesei de Crăciun a sezonierilor. Daniel conducea operațiunile în bucătărie.

Masa era aranjată, curcanul băgat la cuptor, sticlele de vin scoase din frigider, îi mai aşteptau doar pe Michel şi pe Sylvie. Deşi familia lor stătea la hotel, ținuseră să fie alături de ei la aperitiv. Ajunseră pe la ora 20, chiar când Wilson mai pusese nişte lemne în sobă.

— Pentru echipa de vis! zise Michel intrând în bucătărie cu o sticlă de şampanie în mână.

— Nu trebuia să aduci nimic! răspunse Daniel luând sticla.

— Ce vorbeşti, nu există Crăciun fără şampanie!

Sylvie intră după el, înfăşurată într-un şal. Se duse imediat la Rosalie şi Sophie.

— Ce mai face micuța prințesă?

Sylvie luase mânuța bebeluşului într-a ei.

— Oh, e brățărica ei? Ce răsfățată a fost!

În ultima vreme, Sylvie şi Rosalie discutau din ce în ce mai des după serviciu, în principal despre Sophie.

Dopul sticlei de şampanie zbură şi Andréa se grăbi să umple primele cupe. Semăna cu o masă adevărată de Crăciun. Dar fără familie. Şi, în fond, era mai amuzant aşa.

Vineri, 26 decembrie 2008, ora 11:01

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambre10@gmail.com

În dimineața asta, am primit coletul de la părinții mei. În el am găsit *orangettes,* după cum era de aşteptat, într-o cutiuță de carton. I le-am oferit lui Tim ca să mă scuz că nu i-am cumpărat niciun cadou. Mai era şi o felicitare cu un Moş Crăciun ridicol, pe care scria: „Chiar dacă suntem departe, ne gândim la tine. Crăciun fericit”. Semnaseră simplu „tata, mama, Mathieu”. Am plâns şi mi-am decernat premiul pentru fata cea mai sentimentală, cea mai idioată şi cea mai jalnică de pe pământ. Serios vorbind, nu prea ştiu ce se întâmplă cu mine de când am venit la cabană.

Mai întâi, am avut nişte crize de furie incontrolabile. Acum, plâng întruna.

Tim m-a amenințat că o să-mi confişte căciula. Cred că sunt pe cale să mă schimb. Trec printr-o grămadă de stări emoționale. Sper că următoarea va fi râsul. O mulțime de crize de râs nervos. Ar putea fi amuzant… În pachet, mai era

şi un ceas de mână. L-am pus la încheietura stângă (la dreapta, am brăţara de la Philippe), îmi ascunde perfect cicatricea.

Vineri, 28 decembrie 2008, ora 16:57

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambre10@gmail.com

Andréa s-a întors după cele două zile petrecute cu familia lui în Italia. A adus *panettone* făcute de mama şi surorile lui. Râdea fără încetare în living, vorbea folosind cuvinte italieneşti şi insista să mâncăm *panettone.* A revenit în formă şi mi-a zis că ar fi trebuit să mă ia cu el, că asta mi-ar fi readus zâmbetul pe buze. Eu i-am zis că am zâmbetul pe buze, trebuia doar să se uite bine, atâta tot.

Ieri, a trebuit să renunţ la brăţara de la Philippe. Rosalie şi Tim insistau.

Nu voiam cu adevărat să mă debarasez de ea. Voiam doar s-o pun într-un loc în care aş putea s-o regăsesc, în care m-aş putea duce s-o văd din când în când. Ca o semidespărţire. Tim nu voia, dar Rosalie a acceptat: mi-o va păstra în camera ei. N-a vrut să-mi spună unde a pus-o, dar dacă chiar e nevoie, o să mi-o dea.

Nu înţeleg de ce ei doi mă ajută. N-au priceput că, în felul acesta, va fi mai rău. N-o să mă mai pot descurca apoi fără ei. În ceea ce priveşte noaptea, cred că deja este prea târziu. E o prostie, dar m-am obişnuit cu mirosul lui Tim. Ca atunci când eram copii şi mă obişnuisem cu mirosul delfinului meu de pluş. Îl cumpărasem de la mare şi a mirosit mereu a sare. N-am vrut niciodată să-l bag în maşina de spălat. Mi-era teamă că o să-i dispară mirosul pentru totdeauna. La fel e şi cu Tim, m-am obişnuit să-l simt chiar lângă mine. Nu cred că e parfumul sau gelul lui de duş. Cred că e pur şi simplu mirosul lui.

Mâine, Anton se întoarce în Arvieux. Tim ne-a propus, mie şi lui Rosalie, să ne întâlnim cu el. O să mergem să bem

o ciocolată caldă în centru, după-amiază. Abia aştept să-l văd (să-l văd cu adevărat, de data asta). Cum Tim îmi vorbeşte adesea despre el, am deja impresia că-l cunosc puţin.

— Grăbiţi-vă! repetă Tim pentru a zecea oară.

Întâlnirea cu Anton era stabilită la ora 16, dar era deja şi cinci minute şi ei încă se aflau la cabană. Ambre şi Rosalie se chinuiau s-o îmbrace pe micuţa Sophie, care se zbătea ca un drăcuşor.

— Fac pariu că nu eşti în stare să-i pui hanoracul în mai puţin de un minut! ripostă Rosalie exasperată.

— Gata! zise Ambre cu Sophie în braţe.

— Atunci, să mergem!

Ningea în ziua aceea, dar cu fulgi mici care se topeau înainte de a atinge pământul. Tim era în ziua lui liberă şi se văzuse deja cu Anton dimineaţă.

Îşi făcuseră cadouri de Crăciun şi se întorsese la cabană cu un aparat foto profesional pe care îl pusese cu grijă într-o husă, pe noptiera lui.

Vacanţa de Crăciun era în toi şi staţiunea era înţesată de turişti în costume de schi. La colţul unei străzi, un bătrân cocea castane. Rosalie vru să se oprească în faţa unui brad cu luminiţe.

— Sophie adoră să le vadă sclipind.

Tim se abţinu să nu ofteze.

În sfârşit, ajunseră la o cabană, pe firma căreia scria: *Café Délice.* Tim intră primul şi le conduse până la o masă din fund la care aştepta Anton. Ambre îşi storsese creierii în zadar, nu păstrase nicio amintire cu el din seara în care ajunsese în stare de şoc la Monkey Club. Băiatul care aştepta la masa aceea îi era complet necunoscut.

Înalt şi blond, aşa cum spusese Tim. Era un băiat foarte frumos, trebuia s-o recunoască. Robust ca un atlet, cu umeri largi, cu tenul bronzat ca al celor care-şi petrec zilele

în aer liber, cu ochi de un verde-deschis şi cu un zâmbet sincer.

Tim făcu prezentările. Se sărutară pe obraz, apoi fiecare se aşeză pe scaun.

Ambre începu să îngaime nişte scuze:

— Îmi pare rău pentru seara aceea... eram cam tulburată.

— Nu-i nimic! o asigură Anton. Tim mi-a explicat.

Ea se simţi un pic jenată.

— Aţi mai fost aici? întrebă Anton întinzându-le meniul de băuturi.

Ambre încuviinţă în vreme ce Rosalie clătina din cap. O pusese pe Sophie pe genunchi şi fetiţa încerca să apuce meniul.

— Specialitatea lor este ciocolata caldă. Tim o alege întotdeauna pe cea cu ardei iute sau cu scorţişoară. Eu unul o prefer pe cea cu caramel. Dar au şi cafea.

O chelneriţă veni să le ia comanda.

— Aşadar eşti schior profesionist? îl întrebă Rosalie pe Anton.

Ambre îi asculta fără să-i audă cu adevărat. Cu mâinile puse în jurul ceştii de ciocolată aburindă, privea scena ca şi cum s-ar fi aflat în afara ei. Anton era aşa cum îl descrisese Tim: amabil şi natural. Vorbea cu uşurinţă şi ştia imediat să-i facă pe oameni să se simtă bine.

Tocmai izbucniseră în râs şi Anton îi dăduse un cot în coaste lui Tim. Era amuzant să-i observi. Aveai impresia că sunt doi prieteni, glumeau, se tachinau, nu puteai bănui nimic. Dar în clipa următoare surprindeai o privire pe care o schimbau şi atunci era imposibil să nu-ţi dai seama: erau îndrăgostiţi. Nu-ţi trebuia mai mult de o secundă pentru a remarca acea strălucire din ochii lor. Nu aşa o privea Andréa pe Jessy. În schimb, Rosalie avea o privire asemănătoare, plină de adoraţie faţă de Sophie. Şi Philippe?

Nu credea că văzuse ceva comparabil în privirea lui.

— Şi tu, Ambre?

Rosalie tocmai se întorsese spre ea, dar Ambre habar n-avea ce întrebare îi pusese.

— Vorbim despre revelion. Anton propune să-l facem la Monkey Club, continuă Rosalie.

— Vom fi vreo douăzeci, preciza el.

— Eu nu pot. O să rămân cu Sophie la cabană. Dar tu...

— Cred că o să rămân la cabană cu tine şi cu Sophie.

N-avea niciun chef să se afle în mijlocul unei mulţimi bete şi euforice.—

Să ştii că nu eşti obligată, zise Rosalie.

— Ştiu. Oricum, drăguţ din partea ta că ne-ai propus.

Anton făcu un semn din mână care voia să însemne: *Este normal. I* şi terminară ciocolatele calde, vorbiră despre Arvieux, despre blândeţea climei, despre cele mai frumoase plimbări pe care le poţi face, despre pistele de schi pe care să le încerci, despre antrenamentele lui Anton, despre viaţa în hotelul Les Mélèzes... Era plăcut, relaxant. Se întunecase şi Ambre porni spre cabană cu Rosalie, iar Tim plecă împreună cu Anton. Îşi petrecea seara la el.

— Este foarte simpatic, nu? zise Rosalie pe drumul de întoarcere.

— Da. Îmi place mult.

Ceea ce-i plăcea mai puţin însă era noaptea care o aştepta şi în care avea să fie singură.

Petrecerea de revelion se dovedi una reuşită pentru hotelul-restaurant.

Instalaseră o mică estradă pentru orchestră şi mutaseră un rând de mese pentru a amenaja un ring de dans. Clienţii începură să vină în grupuri încă de la ora 20. Îi întâmpinară cu platouri cu gustări şi cupe de şampanie.

Orchestra începu să cânte.

După felul principal. Ambre observă că atmosfera se încinsese, atât în sală, cât şi la bucătărie. Andréa subtilizase

o sticlă de şampanie din camera frigorifică şi toți, chiar şi Michel, beau direct din ea. Ambre participă şi ea cu reținere. Zâmbetul ei placebo tot nu avea efect... Era cam prea devreme.

Pe la 2 dimineața, sala restaurantului se goli. Orchestra mulțumi publicului, clienții îi felicitară pe Sylvie şi pe Michel. Debarasară mesele în tăcere.

— Eşti sigură că nu vrei să vii. Ambre? o întrebă Tim, în timp ce se pregătea să plece.

— Da, sunt sigură. Distracție plăcută!

Andréa şi Jessy se îndepărtau deja, râzând zgomotos. Se duceau şi ei la Monkey Club.

La etajul trei al hotelului, Rosalie o eliberă pe dădacă, apoi o ajunse din urmă pe Ambre, care se pregătea să intre în camera ei.

— Unde te duci aşa?

— Să dorm...

— Nu. Nu aşa de repede. Petrecerea nu s-a terminat. Îți propun să bei o sticlă de vin alb cu mine. Un chef între fete!

Ea acceptă, mai mult din plictiseală decât dintr-o veritabilă dorință. Se instalară în camera lui Ambre şi se aşezară pe patul ei, rezemate de perete.

Rosalie desfăcu sticla, umplu două pahare şi îi întinse unul lui Ambre.

— Atunci... la mulți ani!

— La mulți ani!

Zâmbetul ei fals tremură uşor şi Rosalie remarcă.

— O să fie bine, zise ea cu blândețe. Ai nevoie de timp. O să vezi.

Cum Ambre nu răspundea nimic, declară:

— O să pun un pic de muzică.

Rosalie se duse să deschidă radioul cu ceas deşteptător de pe noptiera lui Tim şi dădu peste o transmisie în direct dintr-o discotecă din Hautes-Alpes care sărbătorea trecerea

în noul an în prezența unui DJ de succes. Se auzeau bum-bum-uri, întretăiate de „Vă simțiți bine în seara asta? — Daaaaaa! — Vreau să vă aud țipând!”...

Își terminară paharele în tăcere şi Rosalie le umplu din nou.

— Am putea vorbi despre rezoluțiile noastre pentru noul an, nu? propuse ea fără a renunța la zâmbet. Iată ce îți sugerez. Cred că ar trebui să te împaci cu părinții tăi.

Furia țâşni, nestăpânită. Ambre se ridică brusc în capul oaselor, fără să înțeleagă cum de mai putea adăposti în ea o asemenea furie, şi ripostă cu agresivitate:

— Iar eu, la rândul meu... Îți sugerez ca rezoluție pentru noul an să nu-ți mai bagi nasul în treburile altora.

Rosalie se simți rănită, dar nu lăsă nimic să se vadă.

— Ambre, ştiu că ai acumulat multă furie în tine, dar...

— Nu, încetează imediat, Rosalie! N-am nevoie de psihanaliza ta! Este frumos că încerci să mă ajuți, într-adevăr. Dar nu încerca să-mi vorbeşti despre părinții mei. Vezi-ți de treaba ta şi lasă-mă în pace!

Rosalie rămase stupefiată o secundă, dar îşi reveni foarte repede, prea repede după părerea lui Ambre:

— Încerc să înțeleg de ce eşti atât de supărată pe ei... Eu nu mai am părinți şi mă întreb care-i motivul pentru care tu nu mai vrei să auzi de ai tăi... Poate că nu sunt exact cum ai visat, dar sunt prezenți. Te sună regulat. Ba chiar ți-au trimis un colet şi o felicitare de Crăciun.

Furia lui Ambre se amplifică din cauza blândeții lui Rosalie.

— Dacă vrei un răspuns, atunci ți-l dau: este prea târziu! Au întârziat cu douăzeci de ani! Nu mai am nevoie de ei! Am crescut. Am găsit ceea ce căutam în altă parte. N-au decât să dispară.

Chipul lui Rosalie era senin. Ambre nu înțelegea cum putea să rămână atât de calmă şi de blândă.

— Nu-i adevărat şi o ştii foarte bine, declară ea.

Ambre izbucni într-un râs sarcastic.

— Oh, o psihanaliză în direct!

— Cred că amesteci totul. Ai transferat prea multe lucruri asupra lui Philippe.

Ambre se ridică în picioare dintr-un salt. Rosalie vru s-o oprească, dar ea se eliberă.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti. Aşa că îţi interzic să-mi vorbeşti despre Philippe sau... sau despre părinţii mei, OK?

— Trebuie să termini cu asta. Cu toată furia pe care o târăşti în permanenţă cu tine. Acest resentiment pe care-l ai faţă de părinţii tăi te epuizează. Furia este obositoare. Îţi face rău, te goleşte de orice energie şi...

Este inutilă. Ei au făcut un pas spre tine, aşa că ar trebui să încerci să renunţi.

Nu neapărat pentru ei, ci pentru tine, ca să-ţi regăseşti o oarecare linişte sufletească.

— O să-mi găsesc liniştea dacă mă laşi în pace!

Ambre nu mai suporta calmul lui Rosalie. I-ar fi plăcut s-o vadă cum iese din cameră trântind uşa.

— Şi cu asta ar trebui să termini.

— Cu ce, fir-ar să fie? Ce mai e?

— Cu tertipul ăsta al tău de a îndepărta oamenii. Ţi-e teamă că te ajutăm, dar te vom ajuta oricum. Suntem toţi în aceeaşi barcă, nu înţelegi? Nici eu nu am pe nimeni afară. Tim are probabil câţiva prieteni, dar nu mai are deloc familie. N-ai remarcat că numai tu ai primit un telefon de Crăciun?

Vocea lui Rosalie rămăsese blândă, dar faţa i se înăsprise. Cea care vorbea acum era o persoană adultă, cu toate încercările prin care trecuse, cu maturitatea şi autoritatea ei. Ambre se strădui să-i susţină privirea, dar nu reuşi.

— Dacă nu ne ajutăm între noi, cine o va face? Şi mai ales, ce ne mai rămâne? adăugă Rosalie.

O clipă, nu se mai auzi decât radioul şi DJ-ul care striga: „Hai, brațele sus!” Ambre îşi luă paharul. Simțea nevoia să bea ceva pentru a reduce presiunea. Îl goli dintr-o înghițitură şi Rosalie luă sticla.

— Îți mai pun?

Era ca un armistițiu între ele. Ambre dădu din cap şi preț de câteva secunde băură în tăcere. Furia se risipea încet-încet. Ruşinea căpăta întâietate. Tim şi Rosalie erau alături de ea, amândoi, încercând să o ajute.

Şi ea muşca, zgâria, îi ținea la distanță. De ce? I se păru că Rosalie îi citise gândurile, căci întrebă încetişor:

— Ce te sperie atât de tare?

Ambre întoarse privirea.

— Are vreo legătură cu Philippe? insistă Rosalie. Explică-mi.

Ambre ezita. Nu era încă pregătită, şi Rosalie văzu.

— Te rog. Nu suntem decât două fete singure pe lume, în noaptea de Anul Nou. Ce avem de pierdut? Şi apoi, dacă bem suficient de mult, mâine nici n-o să ne mai amintim ceva din conversația asta.

Ambre se ridică încet şi Rosalie ştiu că a câştigat.

— De ce ți-e frică să fii ajutată?

— Pentru că, dacă laşi oamenii să te ajute, după aceea nu mai poți trăi fără ei.

Rosalie oftă:

— Nu e decât o impresie... Vezi tu, eu am crezut mult timp că n-aş putea niciodată să trăiesc dacă i s-ar întâmpla ceva mamei. Nu o mai aveam decât pe ea. Şi mama crezuse că nu va putea niciodată să trăiască fără tata. Totuşi a făcut-o şi m-a crescut singură. Şi, la rândul meu, am făcut-o şi eu şi astăzi o am pe Sophie.

— Deci... ce vrei să spui?

— Că reuşim întotdeauna să găsim forța de a trece peste orice, chiar dacă avem impresia că o să murim pur şi simplu de durere. Şi ştii cum reuşim să facem față?

Ambre scutură din cap, cu ochii țintă la Rosalie.

— Grație celorlalți. Grație persoanelor pe care le laşi să te ajute. E ca o plasă ale cărei ochiuri se agață unele de altele la infinit. Ceilalți te fac să suferi şi după aceea alți „ceilalți" te salvează. Toate relele vin de la ceilalți, dar şi toate vindecările. Credeai că nu poți să trăieşti fără Philippe. Totuşi o faci şi o faci foarte bine. Te agăți de lucruri noi. De Tim, de Sophie, de mine.

De obiceiurile noastre de la cabană.

Ambre încuviință. Exact aşa se întâmpla. Şi exact asta o speria. Dar Rosalie continuă:

— Nu e rău să te agăți de alte persoane. Este firesc. Este un reflex de supraviețuire. Asta nu înseamnă că n-o să te mai descurci fără noi... Philippe te-a ajutat mult?

— Da... la început. M-a scos dintr-o pasă proastă.

— Şi după aceea?

— După aceea, am fost incapabilă să mă descurc fără el.

Rosalie clătină din cap cu hotărâre.

— Te înşeli. Aşa ai crezut. La vârsta ta, te poți înşela şi dependența afectivă ia adesea forma iubirii. Dar asta nu este iubire, Ambre. Vei înțelege mai târziu.

Rosalie se lungi pe pat. Terminaseră sticla şi băutura începea să li se urce la cap.

— Vezi tu, adăugă Rosalie, uneori se întâmplă ca aceeaşi persoană să te salveze şi în cele din urmă să te distrugă.

La radio, DJ-ul anunța sosirea unei fântâni cu spumă de ciocolată şi publicul era în culmea fericirii.

— Mai este o sticlă, dacă vrei, zise Rosalie arătându-i vinul spumant de la piciorul patului.

Ambre îi scoase dopul.

— Mai vrei?

— Nu este prea înțelept. Simt că m-am îmbătat deja.

Apoi ridică din umeri şi izbucni într-un râs de adolescentă.

— Hai, toarnă-mi!

Ambre umplu ambele pahare şi ciocniră.

— Acum mai seamănă a noapte de revelion, remarcă Rosalie după ce îşi golise paharul.

Întinse pe pat, se simțeau amețite de alcool. La un moment dat, Rosalie se ridică uşor.

— Ce tip de relație aveați?

— Ce vrei să spui?

— Există o mulțime de tipuri de relații. Pasională, fuzionată, platonică, amicală, explozivă... De altfel, ştii, există un sociolog care a determinat trei feluri de iubire pe care le numeşte „iubiri primare”. Le-a prezentat într-o carte care se intitulează *Colours of Love. I* n mare, dacă-mi amintesc eu bine, există iubirea erotică, născută înainte de toate din atracția fizică. Există iubirea ludică: relațiile nu sunt decât un joc, ele se rezumă la plăcerea de a seduce. Şi mai există iubirea amicală. Este o prietenie care se transformă încet-încet în iubire. El numeşte asta „a iubi fără emoție sau nebunie”.

— De ce le numeşte iubiri primare? Întrebă Ambre ridicându-se pe jumătate.

— Este oarecum principiul culorilor. Dacă amesteci culorile primare între ele, obții culori secundare. La fel şi aici, dacă amesteci cele trei forme de iubire, obții tipuri de iubiri secundare. Deci, ce fel de iubire era cu Philippe?

— O iubire erotică.

— Pur erotică?

— Da, doar aşa puteam să-l stăpânesc... Nu eram matură, n-aveam nimic să-i povestesc... Nu-i puteam oferi decât trupul meu... şi excitația pe care i-o provocam. Îi

dădeam totul, înainte chiar de a mi-o cere. Mă transformam în obiectul lui. Nu-i refuzam nimic.

— Şi a profitat de asta?

— Da. Îi plăcea la nebunie să ştie că îi aparţin în întregime.

— Şi îţi plăcea... să fii obiectul lui?

Ea aşteptă câteva secunde înainte de a răspunde:

— Mda... Îmi plăcea. Mă dezgusta, dar îmi plăcea.

— Nu trebuie să te dezguste. Este ceva normal, omenesc.

— De fapt, era ceva nesănătos.

— Dar s-a terminat cu totul.

Ambre dădu din cap şi se lăsară din nou purtate de plăcerea şi uşoara toropeală pe care le-o provoca alcoolul.

— Şi tu, Rosalie, ce tipuri de relaţii ai avut?

Rosalie se jucă preţ de câteva secunde cu perna, apoi răspunse:

— Am cunoscut câteva relaţii de genul celei pe care o descrii tu. Dar n-au durat niciodată mai mult de câteva zile. Nu era nimic dincolo de atracţia fizică.

— Şi celelalte?

— Am avut două poveşti care au durat între şase luni şi un an. Dar eram încă tânără. Nu eram cu adevărat îndrăgostită. Erau nişte relaţii pe care le-am putea încadra în categoria iubirii amicale.

— Apoi a fost tatăl lui Sophie...?

— Da, a fost tatăl lui Sophie.

— Ce categorie?

— Era un amestec perfect între iubirea fizică şi prietenia amoroasă.

— Care a dus la naşterea unui bebeluş perfect.

Îşi dădu seama că remarca ei era ridicolă având în vedere contextul şi tăcu. Ar fi vrut să ştie mai multe, dar nu mai îndrăznea să întrebe nimic după această frază idioată.

— E bine să discutăm un pic ca între fete, zise Rosalie după câteva clipe.

Se lăsară legănate de bum-bum-urile radioului. La un moment dat, între două căscaturi, Rosalie întrebă dacă era înțelept să termine şi a doua sticlă şi Ambre o asigură că nu. O abandonară aşadar la piciorul patului.

Rosalie se duse în camera ei clătinându-se. Ambre adormi îmbrăcată, cu veioza de pe noptieră aprinsă.

Tim nu se întoarse în acea noapte.

Nişte strigăte o treziră pe Ambre din somn cu puțin înainte de ora 11.

Alcoolul îi lăsase cadou o migrenă de toată frumusețea şi nu putea nici măcar să deschidă ochii. Nu se ridică decât când uşa camerei se deschise brusc şi în prag apăru Tim. Purta încă hainele din seara trecută, avea părul mai ciufulit decât de obicei şi cearcănele dovedeau că petrecuse o noapte albă. Totuşi părea surescitat.

— Ce se întâmplă? Întrebă ea cu o voce răguşită.

— Prima veste bună din acest an! Ghiceşte!

Din uşa deschisă a camerei lor, se auzea vocea îngrijorată a lui Sylvie întreruptă de a lui Andréa:

— ... să găsim de urgență pe cineva care să o înlocuiască!

Ambre îşi înăbuşi un val de greață.

— Jessy este bolnavă?

— Nu, şi mai bine! A plecat azi-dimineață!

— A plecat...? Cum aşa?

— A dispărut! Nu se mai întoarce!

Ea se aşeză pe marginea patului şi lovi cu piciorul sticla de vin spumant, care se vărsă pe jos.

— Ei bine, văd că ai petrecut, nu glumă, comentă Tim ridicând-o înainte de se goli complet.

— Rosalie a...

— N-a băut ea tot, altfel n-ai avea fața asta!

Ambre ridică din umeri fără a încerca să nege.

— Aşadar de ce a plecat?

— Vrei versiunea pe care i-a oferit-o lui Sylvie sau versiunea mea?

— O vreau pe cea adevărată.

— Bun răspuns!

Tim se trânti lângă ea şi continuă cu aceeaşi voce surescitată:

— I-a zis lui Sylvie că s-a întâmplat ceva în familia ei şi că trebuie să se întoarcă acasă pe durată nedeterminată. E mai bine să fie înlocuită la hotel.

Adevărul e că Andréa şi-a petrecut seara dansând cu o fată în Monkey Club şi că, la ultimul dans lent, Jessy a luat-o razna. A început să urle pe ringul de dans şi i-a aruncat paharul în faţă. Pe ringul de dans!

Ambre nu se putu abţine să nu zâmbească imaginându-şi scena.

— Şi după aceea?

— A părăsit clubul. Andréa a încercat să o ajungă din urmă, fiindcă era într-adevăr foarte furioasă. Probabil că au avut o discuţie, dar fără succes, căci azi-dimineaţă, la prima oră, ea s-a dus s-o vadă pe Sylvie pentru a-i servi minciuna cu familia.

— Sigur este o minciună? Nu e posibil să se fi întâmplat ceva în familia ei?

— După mutra lui Andréa, nu e nicio îndoială.

— Ce mutră are?

— Cea a tipului care regretă. Ar face pe dracu-n patru ca s-o ajute pe Sylvie să găsească o soluţie.

Tim se ridică dintr-un salt.

— Este un semn, crede-mă! adăugă el deschizându-şi dulapul.

— Ce? Plecarea ei?

El îşi scoase obiectele de toaletă şi halatul de baie, pe care îl aruncă pe umăr.

— Da. Începe un an extraordinar!

Tim ieşi din cameră fluierând şi Ambre se întinse din nou pe pat, cuprinsă de greață. I-ar fi plăcut să-i împărtăşească optimismul.

Vestea plecării lui Jessy se răspândi printre membrii echipei în timpul serviciului de prânz. Andréa lipsi toată după-amiaza. Se întoarse însoțit de un tânăr de vreo treizeci de ani, ras în cap. Se numea Greg, Gregory pe numele lui adevărat, şi era un prieten de-al său, un sezonier. Andréa îi propusese lui Sylvie să-l pună să dea o probă în timpul serviciului de seară.

Dacă era potrivit, putea s-o înlocuiască pe Jessy.

Greg era acelaşi gen de băiat ca Andréa: mereu în largul lui, glumeț şi vesel. La sfârşitul serii, cunoştea deja numele fiecăruia şi toți ştiau că locuieşte într-un apartament în Arvieux, cu iubita lui, Héléna, care era ajutor de bucătar.

Sylvie declară că ar fi încântată să-l aibă în echipă şi Gregory acceptă oferta pe loc. Există momente când lucrurile se derulează cu o remarcabilă simplitate.

Andréa năvăli în living pe la miezul nopții, când numai Rosalie, Tim şi Ambre mai erau acolo, în fotoliile lor obişnuite.

— Iată-l şi pe Don Juan! zise Tim când îl văzu intrând.

Dar Andréa părea să nu aibă niciun chef de glume. Se lăsă să cadă în fotoliu alături de ei şi scoase un oftat lung.

— Eşti bine? îl întrebă Rosalie.

— Of.

Ea se apropie de el.

— Aşadar e adevărat? Jessy a plecat din cauza unei crize de gelozie?

— Mda.

— Frumos eşec al conceptului de sex *friend,* comentă Tim.

Nimeni nu îndrăzni să-l contrazică.

— De ce ai dat-o în bară când te-ai dus după ea, afară? reluă el.

— De ce crezi că am dat-o-n bară?

— Fiindcă a plecat.

În seara asta, Andréa abia avea puterea să răspundă.

— Oricum, ce voiai să-i spun? Totul fusese stabilit clar încă de la început.

— Şi ea a decis că asta nu îi era de ajuns? Întrebă Rosalie.

— Mi-a zis: „Te iubesc”... Nu vă surprinde?

— Exista un asemenea risc, remarcă Rosalie.

Continuară toţi trei să aştepte cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Şi? Întrebă în cele din urmă Ambre. Tu ce i-ai răspuns?

Andréa păru să se ruşineze brusc. Îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Am fost un idiot. Un idiot... Aş fi putut să spun: „Uite ce e, nu ne iubim în acelaşi fel... Avem modalităţi diferite de a trăi această relaţie”... aş fi putut să născocesc ceva convenabil.

— Şi ce i-ai spus de fapt? se impacientă Rosalie.

— „Eu nu”. Am spus: „Eu nu”.

Tim nu se putu abţine şi izbucni în râs. În curând, toţi patru râdeau în hohote.

— E un răspuns de o prostie dezolantă! exclamă Rosalie.

— Ştiu! repeta Andréa fără a se putea abţine să nu râdă împreună cu ei.

Le trebui ceva timp să se calmeze.

— Când îţi ziceam că ai dat-o în bară, termenul era prea blând! remarcă

Tim.

Redeveniră în curând serioşi şi Andréa afişă un aer grav.

— Nu mi-am dat seama niciodată că se ataşase atât de mult de mine. Mă simt ca un adevărat ticălos.

— Oh, dar eşti un adevărat ticălos!

Tim zâmbea şi Andréa oftă:

— Cel mai rău... este că mi-a distrus toate şansele cu turista germană!

Tim ridică ochii spre tavan, exasperat. Rosalie se întoarse spre Ambre privind-o cu subînțeles:

— Cred că avem în fața noastră un individ de tip iubire ludică.

Cei doi băieți se uitară fix la ea, intrigați.

— Despre ce vorbiți?

Rosalie le expuse teza lui John Alan Lee despre diferitele tipuri de iubire.

— E o tâmpenie, conchise Tim şi se ridică.

— Hei! Unde te duci?

— Să dorm!

Ambre îl găsi cufundat într-un roman.

— Nu eşti fan John Alan Lee, zise ea, schițând un zâmbet.

— Este o viziune destul de tristă asupra relațiilor, răspunse el fără să ridice ochii din carte.

— Ştii, spuneam asta ca să ne amuzăm...

Până la urmă, închise cartea şi se întinse în pat căscând.

— Sper, zise el. De altfel, ar fi deprimat să fie atât de simplu. Eu unul cred că e o prostie. În orice caz, lucrurile sunt mult mai complexe. Fiecare relație este unică şi complet inexplicabilă. Vreau să spun... uite, de exemplu, două mame... nu-şi vor iubi copilul în acelaşi fel. Deşi se presupune că e ceva biologic, instinctiv.

Îşi înăbuşi un căscat şi o întrebă dacă poate să stingă lumina. Ea dădu din cap că da şi se duse în baie.

Mai târziu în noapte. Ambre se întrebă dacă „iubirea à la Miller” ar putea face obiectul unei clasificări speciale în cartea lui Alan Lee.

PARTEA A PATRA

Un alt bărbat

11 ianuarie 2009, ora 09:13
De la: ambre10@gmail.com
Către: ambre10@gmail.com

A început un nou an. Am primit un telefon de la părinţii mei care mi-au transmis „multă sănătate” şi toate „urările de fericire” din partea lor. Mi-au zis că pe-acasă nu e nimic nou. La ei, nu e niciodată nimic nou.

Aici, chiar dacă nimeni nu îndrăzneşte s-o spună, atmosfera este mai destinsă de când a plecat Jessy. Gregory a început să lucreze la hotel chiar din seara plecării ei. Am avut toţi de câştigat de pe urma acestui schimb.

Gregory este genul colegului ideal într-o echipă de sezonieri, face totul pentru a destinde atmosfera cu glume, linguşiri, complimente. Sylvie şi Delphine sunt deja fanii lui! Locuieşte într-un apartament cu iubita sa, Héléna. A zis că o să ne-o prezinte. A trecut doar o săptămână de când a venit şi ne-a propus deja *Happy Wednesdays:* în fiecare miercuri seara, după serviciu, toată echipa merge să bea o halbă de bere într-un bar. Evident, toată lumea a considerat ideea excelentă, chiar şi Daniel şi Delphine au mers. În afară de Wilson, care a rămas la cabană singur, ca de obicei...

Continui să mă ocup de Sophie în zilele mele libere. Este uimitor, ai zice că începe să se obişnuiască într-adevăr cu mine. Nu plânge aproape niciodată când sunt cu ea şi, uneori, după-amiaza, nu o culc în pătuţul ei de bebeluş, ci în patul meu, lângă mine, şi dormim împreună. Vine întotdeauna să se cuibărească lângă gâtul meu. Îmi place mult asta, mă linişteşte.

Aici, după cum mi-a spus Philippe, este mereu vreme frumoasă. Tim profită de ea ca să ne iniţieze în fotografie (de

când a primit de la Anton aparatul ăla, insistă în fiecare după-amiază să mergem la plimbare prin sat).

Cum Anton este în perioada de antrenament intens, Tim rămâne destul de des la cabană seara şi noaptea. Este ciudat cum echilibrul vieții în comunitate şi micile obiceiuri se pot schimba când se modifică un singur element. De când a plecat Jessy, Andréa îşi petrece tot timpul liber cu noi.

Ne însoțeşte în plimbarea de după-amiază, ni se alătură la „tea time”-ul instaurat de Rosalie şi, seara, când stăm de vorbă în living, mai mult ca să treacă timpul decât pentru a discuta cu adevărat, se află lângă noi în general.

Învăț să îl cunosc mai bine. Până acum, nu-i vedeam decât latura de seducător italian şi felul lui de a lua totul în glumă. Nu părea să fie un tip răutăcios, era singurul punct pozitiv pe care i-l puteam găsi (pe lângă faptul că e destul de frumos). Acum, că îl cunosc mai bine, pot spune că am avut dreptate, nu este un tip rău... Chiar dacă mizează mult pe clişeele de seducător italian. A crescut înconjurat de fete. Nu e vina lui. Probabil că a învățat să vrăjească fetele foarte devreme ca să-şi atingă scopurile.

Andréa s-a alăturat deci micului nostru grup, chiar dacă, în mod frecvent, stăm toți trei, eu, Tim şi Rosalie, întruna dintre camerele noastre şi vorbim mai serios.

Viața este liniştită aici, însă tăcerea lui Philippe mă apasă încă. Dar rezist.

Aşa cred.

— Cine vine în seara asta? Fac eu cinste!

Era într-o miercuri seara, pe la jumătatea lui ianuarie, după serviciu. În mijlocul holului, Gregory făcea socoteala. Daniel şi Delphine veneau.

Andréa, Tim, Rosalie şi Ambre la fel.

— Eu plec imediat. Trec s-o iau pe Héléna. Ne vedem la Sunny!

Rosalie îşi reproşa că o duce pe Sophie într-un bar la miezul nopții, în timp ce micuța trebuia să doarmă.

— N-o să beau decât o bere, după aceea mă voi întoarce.

Erau nouă, zece cu Sophie: o gaşcă grozavă. Gregory comandă primul rând de băuturi şi în curând la masa lor se stârni hărmălaie. În seara aceea.

Anton sărbătorea împlinirea a douăzeci şi cinci de ani, aşa că el şi Tim nu puteau să stea prea mult: îi aşteptau nişte prieteni în Monkey Club.

Rosalie repetase de mai multe ori că n-o să mai ia o a doua bere. Totuşi când a doua halbă ajunse în fața ei, o bău fără să se lase rugată. Sophie nu părea nefericită, dimpotrivă. Trecea din brațele lui Delphine în ale lui Ambre, apoi o lua Héléna. Ambre se trezise înghesuită la capătul mesei, alături de Andréa, care începuse din nou s-o numească fată sălbatică.

— Se pare că te simți mai bine decât de Crăciun. N-ai fost niciodată prea vorbăreață, dar atunci nu ți se mai auzea glasul. Am crezut că o să uiți să vorbeşti şi o să te muți în pădurea de pini cu Wilson.

Ea îl ignoră o vreme, apoi încercă să-l facă să tacă.

— Ce ai? Vrei să-ți arunc paharul în față ca să-ți amintesc de momentul tău de glorie?

El era încântat că ea intrase în jocul lui.

— Mmmm. Ce bei? Bere? Ştii ceva, eu sunt un om important. Mi s-a aruncat în față şampanie.

— Atunci, comandă-mi o cupă!

Ea nu se aştepta să-l vadă ridicându-se brusc. Se îndrepta deja spre bar, cu aerul că se amuză grozav.

— Ce face?

Toată lumea îl privi întorcându-se cu o cupă de şampanie. O puse în fața lui Ambre, căreia îi venea să dispară sub masă.

— Hei! exclamă Rosalie. Şi noi?

Dar Andréa nu o asculta. El o fixa pe Ambre cu o privire provocatoare, în timp ce ea încerca să nu roşească.

Rosalie, Tim şi Héléna erau cu ochii pe ei.

— Preferi să ne retragem ca să fim doar noi doi?

Sub privirile aţintite asupra ei. Ambre apucă paharul şi i-l întinse lui Rosalie.

— Ţine, e pentru tine!

Rosalie nu se lăsă rugată. Uitase de rezoluţiile serii. Andréa scoase un oftat decepţionat:

— Nu eşti amuzantă...

— Nu.

În capătul mesei. Anton se străduia să-l înveţe pe Daniel să deschidă o doză de bere cu ajutorul unui jeton de cărucior de supermarket. Încercările lui nu dădeau roade şi toată lumea râdea în jurul lor.

— Nici Jessy nu mi-a dat impresia că ar fi foarte amuzantă.

— Poate... dar crede-mă... În trei ani, am învăţat să o îmblânzesc! Când făceam dragoste, era pasională.

— Andréa!

Cu nasul în berea ei. Ambre fusese cât pe ce să se înece.

— Ce?

— Nu te poţi abţine...

Andréa zâmbi larg.

— Nu, recunoscu el. Este adevărat.

Un chelner veni la masă pentru a aduna halbele goale şi Andréa profită ca să schimbe subiectul:

— Am vorbit destul despre mine! E rândul tău!

— Ce vrei să stil? Întrebă ea cu o voce mai tensionată decât ar fi vrut.

El o fixă cu o privire amuzată.

— De ce m-ai respins? Oh nu, uitaţi-vă la ea, zise el cu ironie. Se preface că nu-şi aminteşte. Este emoţionant.

— Fără îndoială, n-a fost nimic memorabil, ripostă ea fără să se fâstâcească.

Zâmbetul lui Andréa se lăți şi mai mult.

— Fără îndoială... Într-o zecime de secundă, e greu să faci ceva memorabil.

Fix în acel moment, Tim se aşeză lângă ei.

— Despre ce vorbiți? Pare destul de amuzant.

— Vorbeam despre Jessy, răspunse iute Ambre.

Dar Andréa nu era nicidecum jenat.

— Nu, adineauri am întrebat-o de ce nu mi-a răspuns la sărut în seara aceea.

Urmă un moment de ezitare în timpul căruia Ambre simți că se înroşeşte până-n vârful urechilor.

— Asta a salvato cu siguranță, declară Tim cu seriozitate. După aşa ceva, se lasă cu demisie. Gândiți-vă la nervii bietei Sylvie.

Zâmbiră toți trei.

— Ce se întâmplă? Întrebă Rosalie cu paharul de şampanie în mână.

— Oh, povestea unui sărut ratat, răspunse Tim.

— Hei! sări Andréa. N-a fost ratat!

— Cine a sărutat pe cine?

— Întreab-o pe Ambre! zise Tim cu o plăcere răutăcioasă.

— Ambre? Ambre şi Andréa? Când s-a întâmplat?

— Mai demult! răspunse precipitat Ambre.

— Ah, îşi aminteşte acum... remarcă Andréa.

Ea îi aruncă o privire furioasă care îl amuză şi mai tare.

De data asta. Anton veni să le întrerupă conversația. Îşi pusese paltonul şi fularul.

— Mergem? îl întrebă pe Tim. Probabil că ceilalți ne aşteaptă.

Tim se ridică şi Anton le propuse să meargă şi ei dacă voiau.

— Nu, eu o să plec, răspunse Rosalie. Trebuie s-o culc pe Sophie.

Ambre decretă că se va întoarce şi ea cu ele, iar Tim îi zise lui Andréa:

— Tu ai face mai bine să nu vii. Toată lumea de la Monkey Club îşi aminteşte scena de la revelion!

— Aşa este! Distracție plăcută!

Băieții ieşiră din pub şi Rosalie se ridică. Era deja aproape ora 1 dimineața.

Toată lumea o imită.

Pe drumul de întoarcere, Ambre observă că Rosalie murea de nerăbdare s-o interogheze, dar fiindcă Andréa era tot prin preajmă, renunță.

Ajunseră la cabană şi Ambre se gândi că nu fusese una dintre cele mai rele seri de la venirea ei. Avusese parte de momente stânjenitoare, dar se amuzase. Acest mic joc cu Andréa îi plăcuse până la urmă.

În timp ce se pregătea să intre în camera ei, el o opri:

— Nu mi-ai dat răspunsul.

— O să ți-l dau poate într-o bună zi. De altfel, de ce ți l-aş da?

— Pentru că sărut ca un zeu. Ai putea să-mi acorzi o a doua şansă...

Avea din nou privirea lui de seducător şi o apucase de încheietură, ca în seara aceea.

— Nu mai ai brățara?

Vru să-i ridice mâneca hainei, dar ea îl respinse cu violență. Devenise un reflex de când avea nişte cicatrici oribile la încheieturi.

— Hei, n-aveam de gând să-ți fac rău! se apără el.

— Nu, n-o mai am! răspunse ea pentru a-şi masca tulburarea.

Preț de o clipă, se simțiră amândoi jenați. Rosalie traversa culoarul pentru a se duce la baie şi Andréa se dădu înapoi.

— Bine, atunci noapte bună, zise el.
— Da. Noapte bună.
— Aştept răspunsul.
Ea se mulţumi să-i închidă uşa în nas.
Andréa o privea, aşezat lângă ea, pe pat. Ambre nu reuşea încă să se obişnuiască cu nuditatea lui. Degajat în mişcări, el nu era deloc jenat. Se ridică, se duse să întredeschidă fereastra camerei lui, luă pliculeţul cu foiţe de rulat ţigări de pe masa din lemn şi se întoarse să se aşeze lângă ea. Ambre era ghemuită la perete, cu genunchii strânşi la piept, cu braţele în jurul genunchilor. Se îmbrăcase deja. Ca şi cum îi era ruşine de ceea ce se întâmplase. Avea chef să plece, să se întoarcă în camera ei.
— Eşti bine? Întrebă Andréa.
— Da. Sunt bine.
— Nu credeam că vei veni să-mi baţi la uşă. Nu credeam că fetele sălbatice vin să bată noaptea la uşa băieţilor.
O văzu ridicându-se şi luându-şi fularul de pe parchet.
— Hei, pleci? Glumeam, să ştii...
— Mi-e somn...
El nu înţelegea. Întâi îl respinsese, mai devreme, pe culoar, la întoarcerea de la Sunny. Apoi, după numai jumătate de oră, bătuse la uşa camerei lui.
Nu-l lăsase să spună niciun cuvânt, îl sărutase, aproape cu forţa, ca pentru a-i semnala că ea era cea care decide. Nu el. Asta îi plăcuse. Şi îl uimise al naibii de tare. Iar acum, iată că se închidea din nou în ea şi pleca.
— Nu fumezi un pic cu mine?
Ea clătină din cap. În mod evident era grăbită.
— Ce? zise el cu un zâmbet larg. N-a fost bine?
— Hm.
El izbucni într-un hohot de râs şi îşi încrucişă liniştit braţele la ceafă. Fără îndoială, nimic nu putea să-l tulbure.
— Vom vedea. O să te întorci în curând să mă implori.

— Du-te naibii!

Ea trânti uşa şi dispăru.

Era trecut de ora 3 dimineaţa, dar Ambre lăsă apa să curgă vreo douăzeci de minute bune. De ce Andréa? Dacă nu-l mai avea pe Philippe, Andréa putea să-i ia locul.

Ianuarie îşi intra în drepturi. Zâmbetul placebo devenea nesigur. În unele seri, cele în care Tim dormea la Anton, angoasa o mai trăgea încă într-un hău adânc. În celelalte seri, era în regulă. Îi asculta respiraţia în întuneric, îi simţea răsuflarea pe gât sau îi auzea mormăielile când se întorcea de pe o parte pe alta. Împărţeau sistematic acum micul lor pat de o persoană. Cel al lui Tim, în general, dar şi cel al lui Ambre, din când în când. Era un obicei ciudat care data din noaptea în care Tim o găsise buimacă în baie, în toiul insomniei ei delirante, cu telefonul în mână.

Tocmai făcuseră dragoste. În plină zi de data asta. Andréa fusese cel care insistase. Era ziua ei liberă şi şi-o petrecea rătăcind prin cabană. Tim plecase să schieze după-amiază cu Anton şi Rosalie se dusese s-o ia pe Sophie de la dădacă. Andréa venise pe neaşteptate în camera ei, se aşezase pe pat, unde ea citea o carte, şi începuse să-i mângâie umerii. Nu schimbaseră nicio vorbă. După umeri, mâinile i se strecuraseră pe sub pulover şi ea lăsase cartea să cadă când simţise că-i desface sutienul. Ambre nu rostise decât o frază: „Să mergem în camera ta”. Tim n-avea să se întoarcă înainte de lăsarea serii, dar ea dorea să protejeze camera lor. După ce făcuseră dragoste, Andréa închisese obloanele pe jumătate, astfel că încăperea era cufundată în semiîntuneric. Îşi luase de pe masa de lemn, de lângă fereastră, foiţe de rulat şi un săculeţ cu iarbă. Gol sub pătură, se pregătea să-şi ruleze un joint.

— Eşti bine? o întrebă.

— Da.

Avea această manie insuportabilă de a vrea mereu să ştie dacă ea se simțea bine. Ambre se îmbrăcase deja şi se ghemuise în pat, rezemată de perete. Făcea eforturi să nu plece imediat, ca data trecută. Andréa luă bricheta care zăcea pe jos şi aprinse jointul înainte de a i-l întinde. Preț de câteva secunde rămaseră tăcuți. În curând, deasupra patului se formă un nor opac. Ambre era aşezată cu picioarele îndoite sub ea, în timp ce Andréa, întins, cu corpul pe jumătate descoperit, trimitea rotocoale de fum în tavan.

— Nu eşti prea vorbăreață.

Nu exista decât un lucru pe care dorea să i-l spună în acel moment. Şi o făcu:

— Până la urmă, tu eşti cel care s-a întors.

El se mulțumi să zâmbească, amuzat.

— Da. Dar tu m-ai urmat.

— Asta nu contează.

— Ba da, un pic.

El se ridică în pat, trase pătura pe el şi veni să se sprijine cu spatele de perete, lângă ea.

— Ştii, mi-e greu să te înțeleg.

Ar fi avut chef să-i răspundă: *Cu atât mai bine.* După părerea ei, ştia deja suficiente lucruri despre ea.

— Da... Vezi tu, Jessy era o fată rea. Tu… tu o faci pe fata rea, dar nu eşti.

Deloc.

— Zău? Şi ce sunt atunci?

— Eşti o fată drăguță care o face pe fata rea. În fine, aşa cred.

— Este o analiză foarte profundă a personalității mele.

— Uite, iar începi. În unele momente, eşti ca o stâncă. Rece, tăioasă, inaccesibilă.

— Atunci, rămâi cu această impresie. Chiar aşa sunt.

El continuă, fără să ia în seamă ultima ei frază:

— Am remarcat că există ceva... nu ştiu ce... care te face să te schimbi dintr-odată...
— Putem trece la altceva? îl întrerupse ea pe un ton sec.
— Ce? Nu putem vorbi despre tine?
— Nu!
— Haide...
— Nu ai veşti de la Jessy? Întrebă ea ca să schimbe subiectul.
— Nu. Niciuna. Şi Philippe?
— Ce? Cum...
— V-am auzit vorbind despre un Philippe.
— Nu!
— Ba da. Într-o seară, la puțin timp după Crăciun. Păreai deprimată.
Rosalie a lăsat să-i scape numele lui.
— Nu e nimeni.
El o măsură din priviri, amuzat, încântat s-o vadă roşind. Ea vru să-i închidă gura o dată pentru totdeauna:
— Philippe ăsta nu e nimeni. Doar un tip căsătorit care mi-o trăgea.
— Vorbeşti serios? Întrebă el surprins.
— Bineînțeles. De ce?
— Nimic... Mă uimeşti...
— Pe bune? Fetele sălbatice nu şi-o trag cu tipi căsătoriți?
— Nu pari să fii o asemenea fată.
Ea ridică ochii, vexată de remarca lui. Cuvântul „prostituată” îi veni în minte.
— Cum adică „o asemenea fată”?
— Nu... vreau să spun... vreau să spun că pari mai degrabă o fată un pic confuză decât o devoratoare de bărbați.
— Ei bine, închipuie-ți că bărbaților le place să devoreze fetele un pic confuze!
— Uită ce-am spus, bâigui Andréa, era o tâmpenie. OK?

Ea încuviință țâfnoasă. O tăcere cam apăsătoare invadă încăperea, apoi Andréa întrebă, aproape cu timiditate:

— Şi? Te mai vezi cu el?

— Nu.

După fața ei inexpresivă. Andréa înțelese că nu va obține un răspuns detaliat.

— Nici despre asta nu putem vorbi?

— Nu e nimic de spus.

— El e cel care a rupt relația?

O tenta să-l trimită la plimbare, apoi se răzgândi. În definitiv, dacă

Andréa voia să ştie ceva despre ea, avea să fie servit:

— Da, fiindcă aşteaptă al treilea copil.

— *Mamma mia!* exclamă el, uluit. A îndrăznit să-i facă un copil neveşti-sii în timp ce şi-o trăgea cu tine?

— Exact.

El rămase o clipă stupefiat, apoi continuă:

— Şi dacă ai fi rămas tu însărcinată?

Eu să rămân însărcinată? Nu-şi pusese niciodată problema. Nu se gândise niciodată, nici măcar o secundă, la această eventualitate. Abia dacă era conştientă că putea să poarte un copil în pântec. De altfel, ea însăşi nu era decât o copilă. Ea era cea care avea nevoie de părinți.

— De ce faci fața asta? Întrebă Andréa. Nu te-ai gândit niciodată la aşa ceva?

Ea rămase şocată câteva clipe.

— Nu, răspunse într-un târziu.

— Ce s-ar fi întâmplat, după părerea ta?

— Nu... nu ştiu. Nu l-aş fi păstrat, fără îndoială.

— Crezi că te-ar fi obligat?

— Poate...

— Şi dacă... şi dacă ți-ar fi propus să-l crească împreună cu tine?

Ea îl privi ca şi cum el îşi pierduse mințile.

— Glumeşti?

— Nu. Imaginează-ţi o secundă că ţi-ar fi propus acest lucru.

— N-ar fi făcut-o.

— Imaginează-ţi.

— Nu, nu l-aş fi păstrat.

— De ce?

— Dar ce naiba îţi pasă ţie?

El nu se lăsă intimidat de tonul ei agresiv.

— Îţi petreci timpul ocupându-te de Sophie. Şi îmi spui că n-ai fi păstrat bebeluşul dacă Philippe ţi-ar fi cerut-o?

— Exact.

Era un adevăr greu de recunoscut. Era ceva monstruos şi asta o îngrozea.

Dar n-ar fi putut niciodată suporta să vadă un copilaş furându-i toată atenţia lui Philippe. Se simţi teribil de odioasă.

Andréa se ridică, înfăşurat în pătură, şi întredeschise uşor fereastra. Un firicel de aer intră în încăpere şi Ambre avu impresia că respiră mai bine.

— E adevărat că eşti tânără. Cât ai? Douăzeci şi doi? Douăzeci şi trei de ani?

— Douăzeci.

— Atât de puţin? Înţeleg că nu eşti pregătită să creşti un copil.

— Crezi că tu ai fi?

El păru să se gândească la chestiunea asta câteva clipe.

— Dacă mi s-ar întâmpla... da... cred că aş putea face faţă. Vreau să spun...

Nu figurează în planurile mele, dar, dacă mi s-ar întâmpla... m-aş descurca.

— Ce planuri ai?

— Nu prea ştiu... să mă bucur de viaţă liniştit pentru moment... Încă am timp.

— Ai douăzeci şi şapte de ani.
— Vrei să-mi provoci o depresie?
— Nu, încerc să înțeleg. În prima seară, mi-ai spus că nu ajungem aici întâmplător.
El schiță un zâmbet amintindu-şi conversația lor.
— Eu una ştiu de ce sunt aici. Dar tu... ai douăzeci şi şapte de ani şi încă îți pierzi vremea făcând-o pe seducătorul cu puştoaice de douăzeci de ani.
— Eşti o fată rea, de fapt. Poate că am o viață mizerabilă, dar eu am ales-o singur. Îmi place. Nu trebuie să o suport. Şi sunt aici pentru că aşa am vrut eu.
— Şi eu nu?
— Se pare că nu. Nu te-a adus el?
— Nu ştii nimic despre viața mea.
— Nici tu despre a mea. Aşa că, pe viitor, evită subiectul.
Ambre se ridicase. El era acum la fel de agresiv ca ea. Se înfruntau cu ostilitate, ea stând în picioare în fața patului, el încă aşezat pe pat, sub pătură.
— Hai, pleacă!
— Da, plec. Şi nu conta pe mine să mă întorc!
Dar el o apucă de braț cu fermitate şi, în secunda următoare, o trăgea cu violență spre el, în pat.
— Te-ai culcat cu Andréa.
Era sfârşitul lui ianuarie şi, în livingul de la ultimul etaj, Tim tocmai ghicise dintr-odată. Era incredibil, fiindcă ei nu îşi schimbaseră deloc comportamentul obişnuit. Fiecare îşi juca rolul la perfecție în micul lor grup de patru. Totuşi Tim le descoperise secretul. Ambre încercă să păstreze o expresie impasibilă.
— Nu, minți ea. De ce spui asta?
Andréa dispăruse din living câteva minute pentru a răspunde la un apel şi Tim profitase de acest lucru pentru a trece la ofensivă.

— Ai făcut-o? exclamă Rosalie cu o voce în care se simțea excitația.

— A făcut-o, confirmă Tim. N-ai văzut cum o priveşte?

Rosalie avea un zâmbet larg şi ochii îi străluceau în timp ce Tim nu-şi ascundea dezaprobarea.

— Ambre, este adevărat? se interesă Rosalie.

— Nu.

— Ba da! ripostă Tim. O priveşte ca pe o pradă de câteva zile. Mi se face greață!

— Taci odată!

Lipsa ei de replică îi dădea dreptate lui Tim. Rosalie exclamă:

— Hei, e o veste bună! Este băiat frumos.

Dar Tim se hotărâse, în mod vizibil, să strice totul astăzi.

— O veste nemaipomenită! o ironiză el. Devii noua sex *friend* a lui Andréa. O înlocuieşti pe Jessy. Eşti fericită?

Rosalie decise să intervină înainte ca situația să se înrăutățească:

— Uneori, aşa e cel mai bine după o despărțire. Te ajută să mergi mai departe.

— Dar e Andréa!

— Ei şi? E vorba doar să-şi mai limpezească gândurile, ripostă Rosalie.

Nimic altceva. Adevărat, Ambre?

Dar ea nu-i mai asculta. Se dusese să spele vasele. Când Andréa se întoarse, ea nu mai era.

Cineva ciocăni la uşa camerei ei. Credea că e Tim şi se pregătea să-i răspundă să se ducă naibii, dar era Andréa.

— Eşti bine? Întrebă el lăsându-se să cadă pe patul lui Tim. Despre mine vorbeau?

Ea încuviință cu un semn din cap.

— Le-ai spus?

— Nu. Tim şi-a dat seama.

— Ah… O să vrea să te pună în gardă.

— Poate, dar nu e nevoie. Ştiu foarte bine să mă descurc singură.

Se auzi rostind aceste cuvinte şi evită să se gândească la tot ceea ce dovedea contrariul.

— Şi eu nu sunt chiar atât de rău, continuă Andréa. Atât timp cât nu aştepţi nimic de la mine, nu rişti nimic.

— Ţi-e frică să nu dai peste o a doua Jessy?

— Un pic, da.

Ea pufni într-un râs care suna fals.

— Nu există niciun risc cu mine. N-am nimic de oferit nimănui.

— Ah, latura sălbatică iese din nou la iveală! Nu cumva eşti un pic bipolară?

Ambre era obosită să joace rolul ăsta. Dar uşa se deschise şi Tim intră furios.

— Ăsta-i patul meu! zise el pe un ton tăios.

Înainte ca Andréa să-i fi putut răspunde ceva, adăugă:

— Şi aş prefera să folosiţi camera ta!

Andréa nu comentă şi se ridică. Tim se duse să-şi facă de lucru la dulap.

Ambre ar fi pus pariu că nu caută absolut nimic. Andréa îi aruncă o privire prin care se scuza şi ieşi din cameră în vârfurile picioarelor. Ea se întoarse spre Tim, furioasă la rându-i. El continua să scotocească prin lucruri.

— Când te-ai sculat azi-dimineaţă, ar fi trebuit să decizi să nu scoţi nicio vorbă azi.

Când în sfârşit găsi ce căuta, sau ce se prefăcea a căuta, el zise:

— Diseară stăm de vorbă. Ambre!

Se holbă la el, surprinsă.

— Stăm de vorbă?

— Da. Am decis că o să stăm de vorbă diseară şi că tu o să mă asculţi.

Şi ieşi din cameră. Ea înşfăca perna şi o aruncă în uşă cu toată puterea, l-ar fi plăcut să-l nimerească drept în cap.

Ambre îşi petrecu restul după-amiezii cu Rosalie. Îi spălă părul lui Sophie cu şampon şi i-l descurcă. Asta măcar îi permitea să-şi limpezească gândurile fără să mai aibă cineva ceva de zis.

Tim nu rămase la Anton în acea seară. Ea încercă să se prefacă adormită, întorcându-se cu spatele, dar el o împinse fără menajamente şi se instală lângă ea.

— Ce faci? bombăni ea.

— Trebuie să stăm de vorbă. Parcă ți-am spus.

— Nu acum.

— O să mai continue mult?

— Ce?

— Relația asta.

— Doar n-o să vorbim despre aşa ceva!

— De ce? Ți se pare jenant?

— Da, un pic.

— Dar nu ți se pare jenant să vii să te întinzi lângă mine în fiecare seară, imediat după ce te-ai culcat cu el?

Ea se apără cu vehemență:

— Nu m-am culcat cu el!

— În seara asta, nu. Dar în celelalte seri...

Nu se întâmplase des, dar se întâmplase, era adevărat. Tim nu trebuia s-o ştie... El se ducea acasă la Anton după serviciu şi stătea acolo o oră sau două. Ea se întâlnea cu Andréa, apoi pleca discret, după ce verifica dacă e liber culoarul. Se întindea lângă Tim şi pretindea că mai stătuse în living, că făcuse duş sau că discutase cu Rosalie. Apoi adormea cu capul lângă gâtul lui.

— Te deranjează că dorm cu tine? întrebă ea tulburată.

— Nu!

— Sigur?

— Da. Încerc doar să înțeleg de ce faci asta.

Ea dădu atunci un răspuns ciudat:
— Fiindcă tu mă repari.
— Ce-ar fi dac-ai înceta să te distrugi? Asta ar evita reparațiile.
Vorbise pe un ton glumeț pentru a face subiectul mai puțin grav. Crezu că ea n-o să răspundă, dar vocea ei se auzi totuşi un pic înăbuşită:
— N-am funcționat niciodată altfel.
— Atunci, va trebui să-ți schimbi modul de a funcționa.
— Mmm, făcu ea, nu prea convinsă.
— O s-o termini cu el?
— De ce aş termina-o?
— Pentru că începeai să-ți construieşti o nouă viață, iar el a distrus totul.
— E complet fals.
El se aşteptase la acest răspuns. Aşa că nu se lăsă intimidat:
— Ba nu, e adevărat. Acceptaseşi să reiei legătura cu părinții tăi în timpul vacanței de Crăciun. Mai mult sau mai puțin. Le răspundeai la apeluri... În plus, reîncepeai să zâmbeşti. Te descurcai cum puteai, dar erai pe drumul cel bun. Dar, de câtva timp, ei te sună şi tu nu mai răspunzi.
— Mă spionezi acum?
— Nu încerca să întorci lucrurile! În acest moment, eşti în regres. Dai înapoi... Nu ştiam de ce, dar acum înțeleg.
— Nu mă descurcam atât de bine cum spui. Tu nu ştii ce înseamnă să simți acel gol, în permanență...
— E ceva normal.
— Acum, că îl am pe Andréa, s-a terminat. Nu mă mai simt goală pe dinăuntru. Nu tot timpul.
Vorbeau ca doi copii. Deschis. Ea uitase că nu voia să se destăinuie prea mult.
— Să ştii că e normal să-ți fie rău. Să te simți goală pe dinăuntru. Suferim până la vindecare. Dar Andréa este ca

un pansament pe o rană. O ascunde, atenuează durerea, dar nu tratează nimic. Pentru a o trata, trebuie să o dezinfectezi în profunzime. Chestie care ustură, arde, este insuportabil, dar este singurul mod de a te vindeca de-adevăratelea.

Urmă un moment de tăcere, apoi ea zise cu o voce de fetiță:

— Şi cum faci pentru a dezinfecta în profunzime?

— Trebuie... trebuie să înfrunți adevărul. Să accepți că Philippe nu se mai întoarce la tine şi că Andréa nu este Philippe.

— Nu m-am gândit niciodată că Andréa este...

— Ba da, şi o ştii la fel de bine ca mine. De aceea ai iluzia că îți face bine.

El maschează temporar golul din sufletul tău. Nimic altceva.

Un nou moment de tăcere.

— La fel şi în privința părinților tăi. Nu poți să-ți petreci timpul jucându-te cu ei de-a şoarecele şi pisica, făcând un pas înainte şi apoi doi paşi înapoi.

— Zău? Şi ce mă sfătuieşti?

El preferă să ignore tonul ei sarcastic.

— Cred că, în locul tău, n-aş putea să o iau de la capăt fără să ştiu care-i treaba cu ei... vreau să spun... dacă e vorba de indiferență reală sau de pudoare.

— Cum aş putea să aflu?

— N-o ştii deja un pic? Ți-au dat multe semnale în ultima vreme.

— Şi...? murmură ea cu o voce nesigură.

— Şi atunci, mergi până la capăt: acceptă mâna lor întinsă sau refuz-o, dar oricare ar fi alegerea ta, mergi până la capăt. Nu rămâne între cele două extreme. Este cea mai rea situație.

O vreme, nimeni nu mai vorbi şi fiecare se întrebă dacă nu cumva celălalt adormise.

— Mai eşti trează? Întrebă în şoaptă Tim.

— Da.

— Ce-ai de gând? Smulgi pansamentul?

El o auzi râzând în întuneric.

— Mi-e frică de dezinfectant. Usturǎ. Nu-mi place asta.

— Nimănui nu-i place.

Ea reflectă câteva clipe.

— De acord. Dar vei rămâne lângă mine. Întotdeauna e nevoie de o mână pe care s-o strângi când te doare prea tare.

— Sunt mereu lângă tine, în caz că n-ai remarcat.

Ea îl luă de mână în întuneric, ca pentru a se asigura de acest lucru, şi adormiră aşa, cu capetele pe aceeaşi pernă, înainte de a se cufunda în somn, Tim se gândi că poate va reuşi să o menţină la suprafaţa apei în pofida greutăţilor pe care şi le legase de picioare.

Joi, 22 ianuarie 2009, ora 08:59

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambre10@gmail.com

Andréa este amuzant. Este principala lui trăsătură de caracter. Poate să facă toate situaţiile să pară hazlii. Este modul lui de a scăpa de problemele serioase ale vieţii.

Este, de asemenea, strateg, este capabil să obţină ce vrea. De la oricine.

Chestia asta funcţionează chiar şi cu Sylvie când vrea să-şi schimbe zilele libere.

Cu mine, se dedă la un alt tip de joc. Din seara în care am ciocănit la uşa lui, a înţeles că e suficient să mă atingă uşor pentru a mă face docilă. Ştie că mă impresionează enorm când mă priveşte cu ochii lui de Philippe.

Dar ce se întâmplă după aceea este o altă poveste. Nu suport niciodată să rămân lângă el. Trebuie să mă îmbrac şi

să plec. Mă duc la Tim, mă întind lângă el şi am impresia că mă „reconstitui”. Până la următoarea bătălie. Este adevărat ceea ce i-am spus ieri: el mă repară. Dar azi-dimineață i-am promis, i-am promis că s-a terminat.

La sfârşitul lui ianuarie, Sophie se îmbolnăvi. Bronşită. Ambre rămase mereu lângă Rosalie, extrem de îngrijorată.

Andréa începuse să dispară din ce în ce mai des. Nu mai era niciodată la cabană în timpul zilei şi se întorcea seara târziu, ceea ce îl făcu pe Tim să creadă că Ambre îşi ținuse promisiunea. Nu era cazul. Când el dormea la Anton şi angoasa punea din nou stăpânire pe ea. Ambre se ducea la Andréa.

Le era suficient să schimbe o privire pentru a se pune de acord.

Ea nu ştia ce face el în toate zilele şi serile când dispărea şi nici nu voia să ştie. Nu vorbeau despre asta. Nu-şi promiseseră nimic. Ea avea doar nevoie ca el să fie acolo din când în când, pentru a umple golul, când Tim îşi petrecea noaptea în afara hotelului. Şi le era foarte bine aşa.

Cabana trăia în ritmul acestui du-te-vino al lui Tim la Anton şi al lui Andréa nu se ştie unde. Numai Rosalie era mereu prezentă la cabană, neîndoielnic, şi zilele se succedau după acelaşi ritual: sculat Sophie, biberon, îmbrăcat, siestă, culcat, iar biberon, borcănele cu piureuri... În jurul lui Ambre, era un fel de vals dezlănțuit: oamenii plecau şi veneau, zilele treceau, orele se scurgeau şi, după o vreme, o lua cu amețeală. Uneori, o îmbrățişare a lui Andréa suspenda curgerea timpului, apoi lucrurile se reluau, neobosit.

Apoi veni noaptea aceea. O noapte în care Tim prevăzuse să doarmă la Anton. O noapte petrecută în patul lui Andréa. Cabana era tăcută şi ei îşi puneau mâinile la gură pentru a-şi înăbuşi gemetele de plăcere. În timp ce îşi recăpătau încet suflul. Ambre se gândea deja cum să fugă: dorința trecuse şi

nu mai rămâneau decât un gol parțial umplut şi o urmă de ruşine. Tocmai se gândea la duşul fierbinte pe care îl va face, când uşa se deschise brutal.

— Cine e? bâigui Andréa.

Vocea lui Tim răspunse. Gravă şi autoritară:

— Ambre, trebuie să vorbim.

Aprinse lumina brusc şi ei trebuiră să se acopere cu păturile.

— Tim, ce naiba cauți aici, fir-ar să fie?

Dar el nu se lăsă intimidat de furia lui Andréa. Insistă:

— Ambre... Vino!

Furia o cuprinse şi pe ea. Cine se credea el? De ce venea s-o scoale din pat şi să-i ceară o discuție, deşi ea era goală? Goală şi în patul lui Andréa.

— Tim, ajunge. Ieşi!

— Trebuie să-ți vorbesc.

Andréa se îmbrăca în grabă. Ambre ținea cearşaful lipit de ea, până sub bărbie. Tim aştepta ca ea să se mişte.

— Nu. Lasă-mă în pace! Du-te şi te culcă!

Odată îmbrăcat. Andréa se proțăpi în fața lui Tim.

— Hai, las-o. O să-i vorbeşti mai târziu.

Dar Tim nu-i dădu nicio atenție. Privirea lui scăpărând scântei o țintuia pe Ambre.

— Credeam că ai cuvânt. Credeam că nu ştii să minți, că ştii ce înseamnă o promisiune.

— Lasă-mă în pace, repeta ea cu dinții strânşi. Nu e momentul acum. O

să vorbim mai târziu.

Atunci, Tim îşi aținti ochii asupra lui Andréa.

— Ce? zise acesta stânjenit.

Tim şuieră printre dinți, pe un ton amenințător:

— Îi spui tu sau îi spun eu?

Ambre profită de asta pentru a se ridica din pat. Îşi înnoda cearşaful la subsuoară, când Tim se întoarse spre ea.

— Nu vrei să vii cu mine?

Ea clătină din cap, furioasă. Situaţia era umilitoare.

— Foarte bine, declară el cu răceală. Voiam doar să te avertizez.

Andréa se albi la faţă şi Ambre, presimţind ce avea să se întâmple, preferă să repete:

— Tim, ieşi!

— Voiam doar să-ţi spun că are o iubită.

El îi aşteptă reacţia. Ea înghiţi în sec fără a se grăbi. *Să nu ştie. Mai ales să nu ştie.* Asta fusese poziţia ei în ultimele zile. Bineînţeles că-şi dădea seama că Andréa dispărea zile, ba chiar nopţi întregi. Bineînţeles că bănuia că se vede cu alte fete. Îi era indiferent atât timp cât nu ştia nimic. Îşi păstră o expresie impasibilă.

— Nu-mi pasă.

În încăpere se aşternu tăcerea. Andréa începu să privească afară.

— Nu-ţi vorbesc despre o aventură aşa, de distracţie, continuă Tim. Este o poveste destul de serioasă de data asta. Durează de trei săptămâni. O

cheamă Adeline. Este o prietenă a lui Anton.

Andréa lăsă capul în jos. Tăcerea lui era o mărturisire. Aşadar era adevărat. Tim ştia şi Anton la fel. Şi Rosalie? Ambre ar fi putut accepta îndoiala, bănuielile... Ar fi acceptat chiar să ştie până la urmă. Ea şi Andréa nu-şi promiseseră nimic. Nici măcar nu s-ar fi supărat pe el. Dar ca toată lumea să ştie adevărul, în afară de ea... Se simţea din nou sfâşiată în mii de bucăţi. Pângărită şi murdară. N-avea dreptul să-i facă aşa ceva.

— Ce zici de asta?

— Zic că nu-mi pasă! Nu schimbă nimic.

Andréa găsi puterea să încuviinţeze în spatele ei şi Tim pufni într-un râs răutăcios.

— Ştii, o duce la restaurant, la cinema. În timp ce tu la ce ai dreptul? La camera lui sordidă... Consideri aşadar că nu meriţi mai mult.

Ea deschise gura, dar el nu-i lăsă răgazul de a rosti vreun cuvânt.

— Ambre, explică-mi cel puţin de ce accepţi aşa ceva.

— Ieşi!

— De ce nu te respecţi?

Atunci, se auzi vocea furioasă a lui Andréa. El, care rămăsese complet tăcut după ce Tim făcuse dezvăluirile, acum ţipa:

— Dispari! Ajunge! Las-o în pace!

— Nu.

— Cară-te sau o să se termine rău.

Andréa îl împinse pe Tim cu violenţă. Ambre se temu că o să se ia la bătaie, căci Tim rezista şi continua:

— Chestia cu Philippe, o înţeleg! Dar Andréa? Nu-l iubeşti nici măcar un pic! Ştii că spun adevărul! Nu-l iubeşti deloc! De ce îţi faci asta?

Andréa îl apucă de gulerul tricoului pentru a-l obliga să părăsească încăperea. Ambre nu se mişcă, nu clipi, dar cu o voce plină de furie debită pe nerăsuflate:

— Ai face bine să te maturizezi un pic, Tim. Încă mai crezi în poveşti de iubire fericite? În că mai crezi că Anton are într-adevăr consideraţie pentru tine? Că ai vreo valoare în ochii lui? Că te aşteaptă frumos acasă când tu nu eşti acolo? Gândeşte-te două minute! Este cel mai arătos tip din Arvieux!

Este schior profesionist! Poate avea orice fată de aici! Şi orice tip! De ce ar umbla cu un tip ca tine? Ţi-ai pus întrebarea asta? Nu însemni nimic pentru el! N-ai făcut

nimic în viață! Eşti un amărât de bucătar ratat! Tot ce ai e o etajeră cu cărți şi un aer prietenos care stârneşte milă!

Văzu fața lui Tim făcându-se albă ca varul. Îi văzu umerii lăsându-se şi imensa durere pe care ea i-o provoca. Totuşi continuă, chiar dacă nu credea o iotă din ce spunea. Voia doar să-i sfâşie inima, să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

— Cred că am înțeles de ce ții neapărat să te amesteci în viața mea. Asta îți permite să uiți cât de jalnică este a ta. Nu mai ai familie şi te agăți de această ipotetică poveste de dragoste pentru a te convinge că n-o să-ți sfârşeşti zilele singur!

— GATA!

Era vocea lui Andréa. Tim era descompus la față. Se dădu înapoi un pas, şocat.

— Dacă asta crezi...

Îi dispăruse furia. Numai o imensă tristețe se simțea în vocea lui.

— Ştii, eu...

Îşi căuta cuvintele. Ambre îl făcuse KO.

— Cred că ai dreptate... O să-mi văd de treburile mele.

Ea îl privi dispărând pe culoar cu senzația că o parte din lumea ei tocmai se prăbuşise.

— Tim...

Vocea îi muri pe buze. Andréa o strângea în brațe, dar ea nici măcar nu-şi dădea seama.

— Vino, murmură el.

El închise uşa camerei şi o ghidă ca pe o oarbă până la pat.

— Nu-i nimic. Nu e decât o ceartă.

Era un asasinat. Îl lovise acolo unde îl durea mai tare. Îi înfipsese pumnalul chiar în inimă.

— Vrei... vrei să mai vorbim despre... despre Adeline? Întrebă el cu timiditate.

Ea tresări de parcă o înțepase o viespe.

— Nu! În niciun caz! Nu-mi pasă.

— Atunci, vino.

O trase în brațele lui și ea nu încercă să opună rezistentă.

— Rămâi să dormi aici?

N-avea de ales. Deocamdată, nu putea să-l privească în ochi pe Tim.

Rosalie o hrănea pe Sophie în salon, lângă soba cu lemne. Era abia ora 8.

Toată lumea dormea încă la etaj. Ambre nu putuse să doarmă mai deloc.

— Rosalie, Tim a plecat. Camera este...

Încerca să păstreze un ton impasibil și o expresie neutră.

— Și-a luat toate lucrurile. Știi unde... știi unde este?

Rosalie îi evită privirea.

— Rosalie...

Ea lăsă biberonul lui Sophie pe brațul fotoliului înainte de a răspunde:

— S-a mutat la Anton. El... Anton i-a propus de acum o lună, dar... Tim a tot refuzat până acum. Cred că...

Privirea lui Rosalie se umbri de tristețe.

— Cred că refuza să te abandoneze, de aceea nu se muta acolo... Dar se pare că lucrurile s-au schimbat...

Sâmbătă, 31 ianuarie 2009, ora 01:14

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambre10@gmail.com

Poate că asta este drama vieții mele: să-i alung pe oamenii care mă iubesc și care îmi vor binele și să rămân agățată de cei care nu merită.

Eu și Rosalie am stat de vorbă azi-noapte. Știe totul acum. Despre Philippe și despre apartament. Despre cele șase luni pe care le-am petrecut acolo între singurătate și disperare. Tim nu-i povestise în detaliu. Ea știa doar că Philippe era un bărbat cu care avusesem o aventură timp de un an.

Că era însurat, că avea doi copii, că eram îndrăgostită de el. Ştia şi că rupsese relația cu mine în seara aceea la restaurant. Dar nu ştia restul.

Ne-am întins pe patul ei. Alături de noi, Sophie dormea. Nu avusesem de gând să-i povestesc totul. Îmi spuneam: „Poate într-o zi...” Şi apoi, ea s-a întors spre mine cu ochii ei materni şi mi-a zis: „Povesteşte-mi tot”. Şi m-am supus. Îmi făcea foarte bine. „Din cauza lui ai aceste urme la încheieturi?” a întrebat. Nici măcar nu m-a surprins întrebarea ei. În definitiv, locuim împreună de săptămâni întregi şi în fiecare zi îi facem baie lui Sophie împreună. Normal că a văzut. Nu am mințit. Am zis: „Da, din cauza lui”. Ea mi-a spus: „Nu trebuia, să ştii. Nimeni nu merită să faci aşa ceva pentru el”.

Mi-a propus să rămân să dorm cu ea. Înainte de a stinge lumina, a adăugat: „Nu trebuie să fii supărată pe părinții tăi pentru ceea ce a făcut Philippe”. N-am înțeles pe moment, îmi era somn. Acum cred că înțeleg ce voia să spună. Sunt incapabilă să mă supăr pe Philippe. Aşa că îmi focalizez ura pe altcineva. Pe părinții mei în principal. Aşa funcționez eu: mă răzbun pe cine nu trebuie.

Mâine voi încerca să vorbesc cu Tim.

— Tim...

Vocea îi era timidă, stângace. Se luase după el pe hol în timp ce părăsea restaurantul. Mai trebuia să termine de debarasat mesele din sală, dar spera să-i poată vorbi câteva clipe înainte ca el să plece la Anton.

— Tim, repetă ea.

Căci el continua să meargă fără să se întoarcă.

— Îmi pare rău!

Tim se întoarse în sfârşit cu fața la Ambre şi ei i se tăie răsuflarea: nu mai era el. Nu mai zâmbea, n-o mai privea ca înainte. În ochii lui, ea nu mai era acum decât o perfectă necunoscută.

— Nu credeam ceea ce ți-am zis... Niciun cuvânt...

El o privi îndelung, fără să manifeste nici cea mai mică emoție. Apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Iar ea nu putu să facă niciun gest.

Andréa ciocăni la uşa camerei ei în seara aceea. Dispăruse din nou toată ziua. Imediat ce ridică ochii, Ambre înțelese că nu venise să o invite în camera lui. Părea îngrijorat. Se aşeză pe pat, lângă ea.

— Eşti bine?

— Ce vrei?

— Eu... aş vrea să vorbim. Pe bune. M-am gândit mult la ce a spus Tim.

Ultima dată când i se spusese „aş vrea să vorbim”, îşi amintea prea bine cum se terminase seara. Începu să se joace cu fermoarul de la hanorac pentru a-i evita privirea.

— Spune.

El era stânjenit. Siguranța lui legendară şi dezinvoltura îi dispăruseră.

— Ar fi trebuit să-ți spun despre... despre Adeline. A fost o lipsă de respect din partea mea să mă întâlnesc cu amândouă...

Ea îl întrerupse clătinând din cap:

— Nu mi-ai promis nimic.

— Ştiu, dar... Tim are dreptate. Meriți mai mult decât atât. Meriți mai mult respect. Îmi pare rău.

Ea anticipă ceea ce avea să urmeze. Nu voia să retrăiască aceeaşi scenă ca atunci cu Philippe la restaurant... Preferă să-i uşureze sarcina, aşa că întrebă:

— Chiar e serioasă treaba cu Adeline?

El îi luă mâna cu un oftat de uşurare.

— Da... oarecum... este... chiar îmi place mult. Aş vrea să încerc, măcar o dată, să nu stric totul. Să fac lucrurile bine.

Ea îşi înghiți lacrimile pe care le simțea în gât.

— Aş vrea să încerc să trăiesc o poveste adevărată.

— Ai grijă... să nu te îndrăgosteşti.
El îi zâmbi şi îi strânse mâna un pic mai tare.
— O să fiu atent.
Rămaseră tăcuți câteva secunde. El îi păstrase mâna într-a lui.
— Plângi?
— Nu!
Era adevărat, nu plângea pe bune. Avea doar lacrimi în ochi. Şi nu Andréa îi sfâşia inima. Ci faptul că se repeta aceeaşi poveste, în acelaşi mod, de fiecare dată. După Philippe, Andréa. Mai era şi plecarea lui Tim. Golul revenea, amenințând să o înghită. Strânse tare din pleoape pentru a face lacrimile să dispară, apoi întrebă: – Măcar e o fată normală de data asta?
— Da, aşa cred.
— Face parte din echipa de schi a lui Anton?
— Nu. Este chelneriță într-un bar unde Anton şi echipa lui se duc adesea.
— Are mai mult de douăzeci de ani?
El se prefăcu că nu sesizează sarcasmul.
— Are douăzeci şi cinci.
— În cazul ăsta, îți doresc să meargă relația...
El îşi trecu o mână prin părul ei, cu un gest de tandrețe puțin cam trist.
— Nu eşti o fată rea, doar te prefaci, aveam dreptate.
Ea ridică din umeri, fără să răspundă. N-avea nicio importanță.
— Sper că vei înceta să te mai combini cu tipi ca mine.
— Voi încerca.
El se ridică, păstrându-i încă mâna într-a lui.
— Vrei să vezi un film cu mine?
— Nu.
— Haide, o să te las pe tine să alegi.

Se uitară la un film în patul lui Andréa. El nu-i dădu drumul la mână până la genericul de final, ca pentru a se scuza pentru această ciudată despărțire care nici nu era cu adevărat o despărțire. Dar şi pentru că se simțea teribil de jenat să o vadă stând impasibilă, cu ochii ațintiți la ecran, cu un aer demn în pofida situației. Ar fi preferat lacrimi, o criză de furie, înjurături. Ar fi putut face față. Dar nu era pregătit pentru aşa ceva, pentru modul acesta în care ea încasa loviturile fără să crâcnească, ca şi cum era deja obişnuită cu asta.

Îi propuse să rămână şi, cum ea refuza, o imploră. Nu voia s-o lase să plece singură. Ea rămase până când Andréa adormi, apoi se întoarse în camera ei.

Nu-i plăcuse niciodată să doarmă cu el.

Luni, 2 februarie 2009, ora 00:08

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambrel0@gmail.com

Deja nu i se mai simte mirosul în cameră. S-a evaporat în câteva zile. Nici măcar în patul lui nu se mai simte nimic.

Azi voiam să-i vorbesc după serviciu. Cumpărasem chiar şi o cutie cu bomboane de ciocolată cu mentă. Sunt preferatele lui. Am căutat în patru magazine până am găsit. Am luat cutia cu mine, dar n-am îndrăznit. Avea fața crispată, o privire de gheață, n-am putut. Rosalie m-a sfătuit să mai încerc mâine.

Marți, 3 februarie 2009, ora 00:27

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambre10@gmail.com

Rosalie a încercat s-o facă pe mijlocitoarea. În zadar. Tim refuză să abordeze subiectul, i-a dat cutia cu bomboane de ciocolată, dar n-a vrut s-o ia. Ea zice că o să-i treacă până la urmă, că are nevoie de timp. Este cu adevărat mâhnită de situația asta.

Tot ce ştiu este că, fără Tim, cabana este goală. Goală şi tristă. Fiecare masă este îngrozitor de tristă, fiecare după-amiază, un lent supliciu... Iar serile sunt de departe cel mai greu de suportat... E ca şi cum n-am fi în întregime noi înşine. Dacă as fi ştiut să dau dovadă de discernământ, l-aş fi schimbat pe Andréa cu Tim. Aş fi ales usturimea în locul pansamentului.

PARTEA A CINCEA
Cum să smulgi pansamentul

Tim nu mai venea la *Happy Wednesdays.* Ea se amăgise cu ideea că ar fi putut discuta cu el în alt context, la o bere, chiar dacă încă nu ştia cum ar fi procedat. Dar era inutil. El dispărea rapid imediat ce-şi termina serviciul şi ea nu mai avea altă ocazie să-l vadă.

Acum se lupta cu insomniile de una singură. Ținea piept golului care o înghițea în fiecare noapte. Îl vedea pe Tim cu fața descompusă după ce ea îşi scuipase veninul, se gândea la părinții ei cărora nu le răspunsese la ultimele două apeluri, se gândea la Andréa, care încerca să n-o dea în bară în povestea lui cu Adeline. Şi la Philippe... şi la cuvintele lui Rosalie: „Nu trebuie să fii supărată pe părinții tăi pentru ce a făcut Philippe”.

— Alo?

Mâna îi tremura uşor şi înghiți în sec înainte de a spune cu o voce amabilă:

— Sunt eu... Ambre...

— Ambre?

— Da. Ce mai faci?

O miră vocea obosită a maică-sii când îi răspunse:

— Sunt bine...

Ultima conversație cu părinții ei data de la apelul lor pentru a-i ura la mulți ani. Trecuse de atunci o lună.

— Şi tu? Întrebă doamna Miller. Nu... nu ne-ai răspuns la ultimele apeluri...

— Nu, eram... eram ocupată. Avem mult de lucru aici.

Se gândi, fără să vrea, că folosea aceleaşi scuze ca Philippe cu ea.

— Ce mai e nou pe-acasă?

Răspunsul doamnei Miller căzu ca o bombă:

— Mathieu a plecat pentru mai multe luni în străinătate.

Ea înțelese atunci tonul obosit al mamei ei. Şi aproape că se sufocă.

Fratele ei, pămpălăul ăla retardat care nu trăia decât în lumi imaginare, care nu se aventura mai departe de camera lui, cum să-şi închipuie ea că plecase în străinătate? În că o dată, era ca şi cum i se povestea viața unui tip complet necunoscut.

— Unde este?

— În Irlanda?

— Ce face acolo?

— Nu... nu prea ştiu. A zis că vrea să-şi caute de lucru, dar nu ne-a dat multe veşti.

Era posibil ca Mathieu să se fi simțit sufocat şi el în asemenea hal încât să fi avut nevoie să plece? Totuşi dăduse întotdeauna impresia că-i place să se complacă în tăcerea familială. Dar Ambre nu putea fi sigură de nimic. Nu-l cunoştea aproape deloc.

Doamna Miller părea să ezite, ca şi cum se pregătea să spună ceva, dar nu avea curaj. În cele din urmă, îşi luă inima în dinți:

— Crezi că... ai putea veni să petreci vreo două zile acasă?

Ambre se simți brusc îngrijorată. Trebuie să fi fost vorba de ceva serios...

Oare era bolnav taică-său?

— Totul e bine? Întrebă ea. S-a întâmplat ceva grav?

— Nu, nu! Nu s-a întâmplat absolut nimic. Era doar… O propunere.

Ambre rămase tăcută pentru câteva secunde, nesigură. Nu se întâmplase nimic grav. Atunci, de ce propunerea asta? Maică-sa încerca să-i dea de înțeles că doar i-ar fi plăcut s-o vadă pentru câteva zile? Se simți tulburată şi nu ştiu ce să răspundă.

— Las-o baltă, reluă doamna Miller. Sunt sigură că eşti foarte ocupată acolo. De altfel, nu ai, fără îndoială, nici zile libere...

Ambre voia să fie cu inima împăcată. Aşa că întrebă cu un pic de neîncredere:

— Ți-ar face plăcere?

— Da... bineînțeles.

Ambre bolborosi un răspuns confuz:

— Ei bine… de acord, eu… va trebui să… să văd ce zile de concediu am.

— OK. Este… O veste bună. Să… să mă ții la curent.

O tăcere jenantă invadă aparatul. Ambre avea mâinile jilave.

— O să… ăăă… O să te las atunci, declară ea, fiindcă nu ştia ce să adauge.

— Bine… Tu… atunci, ne suni?

În vocea ei se simțea îndoiala.

— Da, promit. Pe curând.

După această conversație. Ambre se simți aproape febrilă. Şi dacă Rosalie avea dreptate? Dacă trebuia să renunțe la toată ranchiuna care apăsa atât de greu? Nu neapărat pentru ei, spusese Rosalie, cât pentru ea, „pentru a regăsi o oarecare pace”. Nu putea continua să umble mereu cu toate tinichelele alea legate de coadă.

Îşi lăsă ritmul cardiac să se potolească încet. Se gândea iarăşi la conversația cu Tim, în pat: „Ori hotărăşti să termini

definitiv cu ei, ori accepți să faci un pas spre ei” Părea simplu în gura lui.

Aşezată lângă fereastră, nu-şi dăduse seama că îl fixa pe Wilson de ceva vreme. Misteriosul Wilson. Fără să-l privească efectiv, îl văzuse ieşind de pe o cărare care ducea în pădure. Se oprise în fața unui pin pe care părea să-l examineze pe toate părțile. Îl văzu trecându-şi mâna peste trunchi, ca şi cum ar fi mângâiat scoarța. Continuă să-l privească, impunându-şi să nu se gândească la nimic până când se lăsă noaptea şi el se întoarse la cabană.

Se împlinea o săptămână de când Tim părăsise cabana. Nopțile erau tot dificile, dar Ambre rezista. Se întorsese la librărie, singură, şi cumpărase vreo zece cărți. Sperase să-l întâlnească pe Tim, ar fi fost mai uşor să-i vorbească. Dar nu era acolo. Plecase înapoi clătinându-se sub greutatea volumelor groase pe care le cumpărase. Le deschidea noaptea, când angoasa era prea puternică, şi citea ore în şir. Asta făcea şi în acea seară, cufundată într-un roman de aventuri, când ceva se izbi de fereastra ei. Surpriza o făcu să scoată un mic țipăt înăbuşit. Se gândi la o pasăre, dar un al doilea proiectil lovi. Se apropie de fereastră, temătoare. Afară, în beznă, ghici o siluetă. Îl recunoscu pe Anton, întredeschise fereastra.

— Salut, Ambre! strigă el. Poți să cobori?

Ea încuviință, încă un pic şocată. Pe scări, se întrebă prosteşte dacă nu cumva Anton venea să o pedepsească după ororile pe care i le spusese lui

Tim. Dar când ajunse în fața cabanei, în pofida întunericului care domnea afară, putea să confirme că el zâmbea. O aştepta aşezat pe trepte şi, când ea se apropie, se ridică.

— Eşti bine? Întrebă el, ca şi cum situația nu avea nimic ciudat.

— Da... Şi tu?

— Nu chiar, răspunse el strâmbându-se, dar fără a renunța la zâmbetul lui. Nu-l mai suport pe Tim cu figura lui de tip depresiv, nu mai pot.

Glumea, iar ei i-ar fi plăcut măcar să schițeze un zâmbet, dar nu reuşea.

— Trebuie să aveți o explicație. Când i-am propus să se mute la mine, nu-mi imaginam aşa ceva. A venit cu valizele şi cu o privire de ucigaş. A fost cât pe ce s-o iau personal.

Ochii îi râdeau şi ea întoarse privirea, jenată.

— Hei, e în regulă, glumesc!

— Da, am... am înțeles.

— O să se rezolve. De altfel, pentru asta mă aflu aici. Te iau cu mine.

Ea se dădu înapoi cu un pas, clătinând din cap.

— Ah nu, n-ai de ales!

— N-o să vrea să mă vadă.

— N-o să-i dăm nici lui de ales! Hai, vino, am parcat chiar alături.

Dar ea nu se mişcă deloc.

— Nu, este... nu pot.

— Nu-mi spune că eşti la fel de încăpățânată ca el!

— N-a fost doar o ceartă.

El o privea cu atenție. Chiar şi aşa se degajau din el o blândețe şi o bunăvoință imense.

— Eu... eu am spus despre el nişte lucruri monstruoase. Şi despre tine, de altfel.

Ambre spera că, folosind această tactică, el se va supăra şi va renunța, dar se înşela.

— Chiar le credeai? Întrebă el fără să clipească.

— Nu, bineînțeles că nu!

— Atunci, n-are importanță, conchise el apucând-o de braț. Hai, vino, te iau cu mine.

Ea clătină iar din cap.

— O să fie furios, o să vezi...

Dar el era neclintit în hotărârea lui. Îi făcu semn să închidă portiera şi ordonă:

— Pune-ți centura.

— Va trebui să mă aduci înapoi la cabană, n-o să vrea nici măcar să mă lase să intru.

— E la mine acasă, eu voi hotărî.

Anton parcă în fața unui imobil ştii cabană. Ieşi primul, apoi o aşteptă în fața uşii de sticlă, fiindcă ea abia îşi țâra picioarele.

— Nu sunt sigură că este o idee bună... Încă se împotrivea Ambre, cuprinsă de anxietate.

El o ignoră complet şi începu să urce scările.

— Hai, grăbeşte-te.

La ultimul etaj, uşa se deschise. Anton o împinse pe Ambre înainte.

Încăperea principală era compusă dintr-o chicinetă şi un mic bar înconjurat de taburete înalte. În fund se afla o canapea, pe care stătea Tim, cufundat într-unul dintre nenumăratele lui romane.

— M-am întors! zise Anton.

Tim abia dacă reacționă, cu ochii în cartea lui.

— N-am adus pizza.

Tim ridică atunci capul şi îi văzu pe cei doi în holul de la intrare. Expresia de pe chip nu lăsa loc de îndoială asupra dispoziției lui.

— Este o glumă?

Vocea îi era glacială, privirea, aspră. Anton clătină din cap, apucând-o în acelaşi timp de braț pe Ambre, care încerca să plece.

— Nu te mişca.

— Las-o să plece, zise Tim. Nu mai avem nimic să ne spunem. Cred că ne-am spus totul acum câteva zile.

S-a prefăcut că se cufundă din nou în lectura romanului său în timp ce Ambre se lupta pentru a nu se lăsa copleşită

de emoții. Ochii începeau să i se umple de lacrimi de furie, de decepție şi de umilință. Atunci, interveni Anton: – Ajunge! În cercați să discutați cu calm…

Tim explodă:

— Ah, nu! N-o să plângi iar! M-am săturat până-n gât de lacrimile tale!

Ea ripostă țipând:

— Nu plâng!

— Zău? Atunci, probabil m-am înşelat şi în privința asta. N-ar fi pentru prima oară.

Ambre se întoarse spre Anton, cu o privire rugătoare.

— Du-mă înapoi. Ajunge.

El părea trist şi descumpănit. Fără îndoială, îşi imaginase că lucrurile vor merge mai uşor. Totuşi păstră un ton hotărât:

— Nu te duc înapoi până nu lămuriți povestea asta.

— Spune-i să termine cu bocitul! răcni Tim.

Părea că-şi ieşise din fire. Romanul se rostogoli la picioarele lui. Strigă din nou:

— Numai asta ştii să faci!

Ambre cedă nervos, lacrimile începură să-i curgă pe obraji şi urlă şi ea:

— Îmi pare rău, OK? îmi pare rău pentru tot! Pentru tot ce am spus zilele trecute!

— TERMINĂ CU PLÂNSUL, FIR-AR SĂ FIE!

O linişte mormântală se aşternu peste toată încăperea. Ambre încerca să-şi şteargă obrajii. Anton încremenise. Tim reluă:

— Poftim, eşti mulțumită?

Dădu un şut în romanul lui care ajunse până la comoda TV.

— Ce? zise ea, derutată.

— Când plângi, nu îmi mai vine să țip.

Vocea lui era mai calmă.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— Pentru ce?

— Pentru că plâng.

— Oricum, e prea târziu. Nu mai țip.

În spatele lor. Anton zâmbi, dar niciunul dintre ei doi nu-l văzu.

— Mă duc să iau pizza. De-adevăratelea, de data asta, adăugă el. Pe mai târziu. Şi, vă rog, cruțați-mi vesela!

Niciunul dintre ei nu râse la gluma lui şi el plecă.

— Vino să stai jos, zise Tim.

Ea se simți tentată să nu cedeze tonului său autoritar, dar luă loc totuşi pe canapea, alături de el. Trebuia să-şi ceară scuze, să-i repete că nu crezuse nici măcar un cuvânt din ceea ce-i spusese în ziua aceea şi că ar face orice pentru a-şi îndrepta greşeala. Dar nu reuşea să vorbească, începu totuşi să bolborosească:

— Nu voiam să ştiu nimic... despre Adeline şi Andréa. Aş fi preferat... nu ştiu... aş fi preferat orice în afară de asta. Tu m-ai... tu m-ai umilit îngrozitor.

Ai vorbit despre Philippe în fața lui Andréa. Ai spus toate acele lucruri oribile în fața lui! Aş fi zis orice ca să-ți fac rău. Nici măcar nu ştiu de unde ieşeau toate cuvintele alea. Nu le-am gândit niciodată, îți jur.

Se opri şi, cum el tot nu deschidea gura, adăugă, rugătoare:

— Îți jur. N-ai decât să te uiți în ochii mei. Ziceai că nu ştiu să mint. Vei vedea. N-am gândit niciodată că eşti un... un bucătar ratat sau... sau ce-am mai spus.

El întoarse în sfârşit capul spre ea.

— Te cred.

Luată prin surprindere. Ambre rămase cu gura căscată.

— Eadevărat?

— Da.

Tim părea că-şi recăpătase privirea blândă, privirea lui de copil, dar un voal de duritate mai persista.

— A fost ceva mai puternic decât mine, am vrut să te lovesc acolo unde ştiam că te-ar durea mai tare.

— Ştiu. Nu ne asemănăm doar în privința cărților.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— De ce crezi că părinții mei n-au încercat niciodată să mă contacteze în patru ani? Fiindcă am făcut exact ca tine. I-am umilit îngrozitor. Le-am spus nişte cuvinte care le-au sfâşiat inima.

I se păruse întotdeauna că el nu-i mărturisise totul. Patru ani de tăcere.

Niciun gest de la tatăl sau de la mama lui pentru a remedia situația. Totuşi era fiul lor. Cum putuseră să suporte patru ani de tăcere? Patru ani fără să ştie dacă el e bine, dacă mai e în viață?

— Ce s-a întâmplat? murmură ea.

Atunci, Tim îşi spuse povestea. Lucrurile fuseseră mult mai complexe decât lăsase el să se înțeleagă. De fapt, când îşi anunțase părinții că îi plac bărbații, mai întâi se văzuse nevoit să le înfrunte panica. Nimeni nu trebuia să ştie. Trebuia să tacă, să păstreze secretul. Nu era decât o pasă proastă, ei îl vor ajuta să-şi revină. Îi propuseseră, după cum îi povestise deja, să se înscrie într-un grup de tineri catolici, ceea ce el refuzase. Încercase să le explice că nu se va schimba pentru că nu putea.

Tim făcu o pauză şi se îndreptă de spate pe canapea.

— După aceea, a urmat faza negării.

Părinții lui refuzaseră pur şi simplu să-l creadă. Dacă Tim nu voia să-şi bage mințile-n cap, îl vor forța. Va intra în acel grup de tineri, fie că-i place, fie că nu. Se vorbea pe un ton ridicat. Lupta durase săptămâni în şir înainte ca părinții lui să accepte evidența: el nu va ceda. Atunci, venise faza furiei.

Pentru ei fusese insuportabil să-şi vadă spulberată orice speranţă de schimbare: fiul lor era gay, fiului lor îi plăceau bărbaţii. Măştile căzuseră.

Nu-şi mai măsuraseră cuvintele. Nu-şi mai menajaseră susceptibilităţile.

Vorbiseră despre „catastrofă”. Prima bombă. În timp ce vărsau lacrimi de neînţelegere, se întrebau de ce o asemenea dramă le atinge familia. Ce greşeală făcuseră în educaţia lui Tim, care fusese totuşi un băieţel „normal”?

Alte cuvinte violente le ieşiseră pe gură. Mai ales „eroare a naturii”.

— Au zis chiar că ar fi preferat un copil bolnav. Chiar o maladie incurabilă. Ar fi preferat asta decât un băiat gay.

— Dar... fraţii tăi? Întrebă Ambre.

— Nu mi-au luat niciodată apărarea, chiar dacă, în realitate, mă susţineau, cred.

Siderată, ea se apropie de Tim pe canapea. Cearta lor era deja foarte departe.

— Cred că... cred că înţeleg de ce eşti supărat pe ei...

Revoltat, îngreţoşat, Tim refuzase să cedeze, să se lase murdărit de cuvintele lor defăimătoare. Aşa că ripostase cu armele lor.

— Voiam să-i fac să înţeleagă că ei erau monştrii.

— Cum aşa?

Urmarea căzu, neaşteptată:

— Maică-mea făcuse un avort. Imaginează-ţi contextul. Micuţa familie catolică în care totul este perfect, care trăieşte în respectul valorilor şi al moralei religioase... Totuşi maică-mea avortase. Era un secret de stat, bineînţeles. Nimeni nu ştia. Se întâmplase înainte ca eu să mă nasc. Ea... ea nu voise să-l păstreze... Presupun că avea vreo malformaţie, dar nu este decât o supoziţie, căci n-am avut niciodată dreptul să vorbesc despre asta.

— Cum ai aflat atunci?

— De fiecare dată când intram într-o biserică, aprindeam o lumânare în plus. Aveam cinci ani când am întrebat-o pe mama de ce aprindeam şase lumânări din moment ce eram doar cinci. Ea nu mi-a răspuns. Tata a fost cel care mi-a explicat, în şoaptă, că nu trebuia să vorbim despre asta, că era un secret, dar că mama mai avusese un copil chiar înaintea mea. Un copil care era foarte bolnav şi care murise foarte tânăr. Chestia asta m-a tracasat mult timp. Doar când aveam... nu mai ştiu... zece ani, am vrut să văd poze cu bebeluşul. Nu existau. Am cerut să văd haine, jucării. Nu exista nimic.

Cel mai mare dintre frații mei a decis să-mi povestească totul. Bebeluşul nici nu se născuse, de fapt. Mama se dusese să i-l „scoată". Fusese foarte bolnavă după aceea. Am înțeles, mai târziu, că probabil căzuse în depresie. Subiectul n-a mai fost abordat niciodată. Părinții mei habar n-aveau că eu ştiam...

Până când am decis să-i lovesc acolo unde doare mai tare.

— Ce s-a întâmplat?

Cuvântul „monstruos" îl dăduse peste cap. Erau la masă şi maică-sa plângea, îndoliată, ca şi cum Tim tocmai murise. El se ridicase, se întorsese spre ea şi o întrebase dacă era în stare, ca o bună credincioasă, să-i amintească cele zece porunci ale Bibliei. Ea se uitase la el ca la un nebun, fără să înțeleagă. El continuase, cu acelaşi calm: „ «Să nu ucizi.» Îți spune ceva chestia asta?" Ea se încăpățâna să clatine din cap ca şi când nu înțelegea. Atunci, el o întrebase, foarte calm, dacă uitase de bebeluş... De bebeluşul pe care l-a ucis. Cel care nu se născuse. Tatăl lui se ridicase şi-i dăduse o palmă fulgerătoare. Tim nu clipise, dar continuase, un pic mai puțin calm: „Nici el nu corespundea exact criteriilor tale? Nu era destul de normal? Era şi el o eroare a naturii?" Maică-sa se albise la față. Se chircise pe scaun. Taică-său se repezise la el, încercând să-l facă să

tacă. Cel mai mare dintre frați îl ajutase, căci el continua cu o veselie nesănătoasă vorbind din ce în ce mai tare: „Păcat că nu există şi teste prenatale pentru a-i depista pe viitorii poponari. Ai fi putut să scapi de mine”.

Nu mai ştia exact ce îl oprise. Pumnul lui taică-său în plină figură sau privirea înspăimântată a maică-sii. Devenise un monstru. Da, în ochii ei el era efectiv un monstru. El mai uriaşe un ultim lucru înainte ca taică-său să-l scoată din încăpere: că ei erau monştrii, că ea era o ucigaşă, că el nu ştia cum de mai putea ea să se privească într-o oglindă sau să intre într-o biserică. Apoi îi promisese că, atât cât va trăi, n-o s-o lase niciodată să uite că era o asasină, că omorâse un copil şi îl distrusese pe altul, că i-o va reaminti până când ea va muri de ruşine.

Ruptura avusese loc. Fusese ca o explozie în casă. Tim se trezise fără susținerea fraților săi. Cel mare luase în mod clar partea părinților săi, certându-l şi amenințându-l cu pumnii pe frățiorul care dezbina familia.

Mezinul rămăsese mut, alb ca varul lângă mama lor care plângea. Tim văzuse asta ca o luare de poziție. Se hotărâse să plece imediat.

— Şi apoi? Întrebă Ambre. Unde te-ai dus? La cine?

El luă de jos cartea pe care o aruncase, o aşeză pe măsuța joasă, se instală comod din nou, rezemându-se de spătarul canapelei şi răspunse:

— Cel mai greu n-a fost să plec... A fost după aceea... N-aveam unde să mă duc. Aveam optsprezece ani şi doar un rucsac. Vreau să spun... aveam prieteni, dar ei locuiau toți cu părinții lor. Eram încă la liceu pe atunci. Nu puteam să stau clandestin la ei atât cât era necesar. M-au ajutat câteva zile cu rândul. Dar era ceva temporar.

— N-ai... n-ai dormit totuşi în stradă!

Ea simți că-i îngheață sângele în vine văzându-l că încuviințează.

— Nu mult. Doar câteva nopți. Era în iunie, nu mai aveam decât o lună până la bac, dar am întrerupt liceul. Nu-mi mai servea la nimic, nu mai aveam resurse, n-aş fi putut niciodată să-mi continui studiile. Am găsit un post de ajutor de bucătar într-un hotel nu foarte departe de casa părinților mei, la Tours. Era interesant, întrucât aveam masă şi casă. N-am stat mult pe gânduri. Am semnat contractul. După aceea, am continuat cu un sezon de iarnă în Alpi. Apoi am plecat pentru cel de vară în Sud. N-am mai pus niciodată piciorul în Tours. Mi-am închis contul bancar şi am deschis unul nou. Ca să nu mai am nicio legătură cu ei. Ca să nu mai aibă niciun mijloc de a mă găsi. Am vrut să-mi schimb numărul de mobil, dar n-am avut curaj.

— Sperai să te sune?

— Nu prea ştiu.

— Unul dintre frații tăi a făcut-o, nu?

— Da, cel care rămăsese tăcut în timpul disputei. Maxime. M-a sunat de mai multe ori. Voia să ştie unde sunt, cum o duc. Zicea că poate să-mi trimită bani dacă am nevoie, că avea să-şi ia în curând un apartament şi că puteam să stau la el.

— Dar i-ai refuzat ajutorul...?

— N-am răspuns niciodată la niciunul dintre apelurile lui. Totuşi a continuat să mă sune mult timp. Aproape trei ani. Îmi lăsa mesaje cu veşti despre el în căsuța vocală. Am aflat că se muta cu o fată, iubita lui, pe care o chema Lise. Sau Lisa, nu mai ştiu. Ultimul mesaj e de acum aproape un an. Spunea că o să se căsătorească şi că i-ar fi plăcut să fiu şi eu acolo. Nu m-am dus, evident. De atunci, n-a mai sunat.

Ambre simțea un nod în gât.

— Primul an a fost cel mai greu, continuă Tim. Primul Crăciun, prima aniversare singur... După aceea, te obişnuieşti. Tăcerea se lăsă din nou în micul apartament care mirosea plăcut a lemn şi a cafea. O întrebare o chinuia,

i-o adresă cu timiditate: – Aşadar nu ți-ai sunat fratele niciodată?

Tim clătină din cap cu fermitate. Era mai încordat decât oricând, aşa că ea îşi puse capul pe umărul lui, reflectând la tot ce auzise.

El vorbi din nou, făcând-o să tresară:

— Toate astea au rămas în trecut. Nu serveşte la nimic să răscolesc tot rahatul ăsta. Se spune că timpul şterge resentimentele. Nu-i adevărat. Este tot mai rău de la un an la altul. Dar eu sunt fericit aşa.

Se auzi un clinchet de chei în spatele uşii şi, în secunda următoare, Anton îşi făcu apariția, cu trei cutii de pizza în brațe.

— E OK, nu mai sunteți supărați? Întrebă el, scoțându-şi paltonul.

Tim şi Ambre clătinară din cap, tăcuți şi un pic absenți.

— Super.

Se trânti lângă ei pe canapea şi zise:

— Serviți-vă. Am ales la întâmplare.

Era greu să revii brusc la realitate, la pizzele pe care Anton le oferea zâmbitor.

— Hei, e o atmosferă grozavă aici!

Muşcă dintr-o bucată cu poftă, iar Tim luă şi el una.

— Auzi, Anton, să deschizi o sticlă de rom. O s-o bem toți trei şi după aceea o să mergem să dansăm.

— Tu... tu vrei să bei?

— Da. O să bem. Mult. Şi mergem să dansăm toată noaptea.

Anton simțea în mod clar că îi scapă ceva, dar se gândea, fără îndoială, că va avea o discuție cu Tim mai târziu. În timp ce scotocea printr-un dulap din chicinetă. Ambre îl întrebă pe Tim cu voce scăzută:

— Eşti sigur că vrei să mergi în club?

— Da. Vei vedea. După ce o să dansezi fără oprire timp de patru ore, n-o să mai ai nici măcar forța de a gândi. Nu există nimic mai bun.

Clubul era arhiplin, dar ei abia dacă îşi dădeau seama. Se mişcau fără reținere sub luminile stroboscopice. Nu mai existau decât muzica şi vibrațiile subwooferelor. Era o senzație plăcută, precum uitarea. Dansară toată noaptea. Anton se duse să stea de vorbă cu nişte prieteni la mezanin, dar Tim şi Ambre nu părăsiră ringul. De sus. Anton îi observa zâmbind.

Lumea se înghesuia în jurul lor, pe ringul de dans, dar ei erau pe altă planetă.

Când ringul de dans se goli şi luminile se aprinseră, trebuie să fi fost în jur de ora 4. Poate 5. Erau epuizați, dar Tim îşi recăpătase zâmbetul.

— Ai avut dreptate, declară Ambre. Chestia asta chiar îți face bine!

Întorşi în apartamentul lui Anton, se năpustiră asupra resturilor de pizza.

Erau frânți de oboseală şi înfometați. Anton desfăcu canapeaua extensibilă şi se întinse pe ea, cu o pernă sub cap şi cutiile de pizza pe burtă. Mai stătură la taclale până când începu să se lumineze de ziuă. Anton adormi primul.

Tim aduse o pătură din dulap şi se întinse între Anton şi Ambre.

— Are antrenament mâine? Întrebă ea în şoaptă.

— Nu. Mâine e sâmbătă. Din fericire!

În acea clipă, Ambre presimți întrebarea, căci Tim o privea ciudat, şi deveni încordată.

— Tu şi Andréa... mai... mai continuați... relația?

Ea pufni într-un râs amar.

— După ce-ai spus atunci, chiar crezi că am fi putut continua?

El ridică din umeri.

— Aşadar ai pus capăt chestiei ăleia?

Ea ignoră cuvântul „chestie” şi răspunse cu asprime:

— Nu. Să zicem că ne-ai uşurat sarcina. Andréa a înțeles subit, după micul tău discurs, că nu-mi arată respect şi că o trădează pe Adeline. A zis că o iubeşte cu adevărat. Că vrea să încerce să nu o dea în bară cu ea.

El o luă de mână pe sub pătură.

— Să ştii că nu-mi pasă, declară ea. Spune-mi... tu şi Anton ştiați de mult timp?

Întrebarea o chinuia de când aflase secretul.

— Adeline este o foarte bună prietenă a lui Anton. Ea s-a ataşat foarte rapid de Andréa, în ciuda proastei reputații pe care o are. Anton era circumspect. Îmi tot repeta că nu-l poate suferi pe Andréa şi că trebuie să stea în banca lui, fiindcă Adeline e o fată bună. Aşa că, în ziua aceea, când am descoperit că Andréa continua să se culce cu tine şi că profita de amândouă, eram într-o asemenea stare de furie, încât nu mi-am măsurat cuvintele.

— I-ai spus lui Anton...?

— Eram într-o asemenea stare... N-am putut să-i ascund. Am crezut că o să se ducă imediat să-l ia la bătaie pe Andréa şi să-i dezvăluie totul lui Adeline, dar l-am pus să-mi promită că păstrează tăcerea. Că nu spune nimic.

Ambre nu reuşi să-şi ascundă uimirea:

— Încercai să-l protejezi pe Andréa?

— Nu! se ofuscă Tim. Pentru nimic în lume nu l-aş fi protejat. Am făcut-o ca să te cruț pe tine!

Ea deschise gura, nefiind sigură că înțelege.

— Cum aşa?

— Dacă Anton s-ar fi dus la Adeline să-i spună despre trădarea lui Andréa, coşmarul tău abia ar fi început... chiar dacă tu nu erai la curent cu nimic. Ai fi încasat-o pentru Andréa... Întotdeauna rivalul o încasează, niciodată cel care înşală.

— Ea nu a ştiut nimic?
— Nu.
— Deci îți datorez faptul că mi-ai salvat viața, corect?
— Mda. Se poate spune şi aşa.
El îi ținea încă mâna într-a lui, sub pătură.
— Şi Rosalie? Întrebă Ambre. Ştia şi ea?
— Nu. Nimeni altcineva nu ştia. Doar eu şi Anton.
Ambre se simți uşurată. Totuşi micile riduri de pe frunte nu-i dispăreau.
Tim le remarcă şi întrebă şoptit:
— Ce este?
— Am uitat să-ți spun ceva. Tocmai mi-am amintit.
— Legat de Andréa?
— Nu!... Mi-am sunat părinții. Şi mama mi-a propus să mă duc să petrec câteva zile acasă.
— Şi tu ce-ai zis?
— Că o să văd cum fac cu programul de lucru.
Tim îşi înăbuşi un căscat. Afară, cerul devenise alb-sidefiu. Se lumina de ziuă.
— Te voi însoți, declară el.
Nu era o întrebare şi nici măcar o propunere.
— OK, zise ea.
El îi zâmbi. Îşi recăpătase de-a binelea privirea blândă. Anton se întoarse în pat cu un geamăt uşor, apoi liniştea se aşternu din nou.
— S-ar zice că ai smuls pansamentul... remarcă Tim.
Ea ridică din umeri, luptându-se să-şi țină ochii deschişi.
— Sunt lângă tine. Poți să-mi strângi mâna... e aşa cum ți-am spus.
Ea zâmbi şi ridurile de îngrijorare de pe frunte îi dispărură.
— Da, e aşa cum mi-ai zis...
În clipa următoare, adormea cu o stranie senzație de calm. Mâna lui Tim rămase într-a ei toată noaptea.

A doua zi, Tim îi arătă cât era de hotărât. Abia întorşi la cabană, el n-o lăsă să urce scara în spirală, ci o trase imediat până la recepție.

— Sylvie, avem nevoie de bunăvoința ta.

Ea ridică ochii din calculator.

— Eu şi Ambre avem nevoie de două zile libere consecutive în comun.

Sylvie făcu o mutră sceptică.

— În mod normal, n-ar fi nicio problemă, dar acum, când se apropie vacanța din februarie şi când turiştii vor da năvală, o să fie complicat să schimbăm programările.

Îşi muşcă buzele şi întrebă uitându-se cu atenție în tabelele sale Excel:

— Săptămâna viitoare v-ar conveni? Vacanța nu va fi început... Vă pot propune o sâmbătă şi o duminică în plus.

Tim bătu cu palma în biroul de la recepție.

— Adjudecat, vândut! Mulțumesc, Sylvie!

Ambre le telefonă părinților ei în grabă. Răspunse maică-sa.

— Am... am sunat pentru... ştii, mi-ai propus să vin să petrec două zile acasă.

— Da! răspunse ea imediat. O să vii?

— În weekendul următor.

— Oh! Nu credeam că... atât de curând! Este... este perfect!

— Voi veni cu un prieten.

Maică-sa nu făcu niciun comentariu, dar era, fără îndoială, uimită.

Fără doar şi poate, cel mai bun moment al zilei îl reprezentă zâmbetul strălucitor al lui Rosalie când îi găsi împăcați, planificându-şi weekendul la Lyon.

— Să ştii că ne-a fost dor de tine, puşlama nesuferită ce eşti!

— Şi mie de voi.

— Vezi să nu! Sunt sigură că nu te-ai gândit la noi nici măcar o secundă de când te-ai mutat cu Anton!

Se dovedi a fi una dintre acele săptămâni care trec foarte repede, în care zilele urmează una după alta fără răgaz, fără timpi morți. Trebuiau să cumpere biletele de tren pentru Lyon. Andréa îi împrumută laptopul său lui Ambre. Ea şi Tim se ocupară de asta marți după-amiază.

Ambre dădu click pe *Validează* şi modalitățile de plată apărură pe ecran.

— Mă duc să-mi aduc cardul.

Când se întoarse, Tim şi Rosalie discutau cu însuflețire.

— Devine serioasă treaba. Să vă mutați împreună nu e puțin lucru, zicea Rosalie.

Ambre înțelese că vorbeau despre el şi Anton.

— Nu ne-am mutat împreună de-adevăratelea... rectifică Tim. Este ceva provizoriu. Peste câteva luni, voi pleca în Sud.

— Şi el n-o să vină cu tine?

Urmară câteva minute de tăcere în timpul cărora Ambre tastă numărul cârdului pe calculator.

— Ba da, probabil, răspunse Tim într-un târziu. Anul ăsta, nu vrea să mai aştepte şase luni fără veşti despre mine.

— Mă uimeşti!

— Atunci, o să locuiască în Sud cu tine?

— N-am stabilit nimic. Doar vorbim despre asta, atâta tot.

— Şi cum face cu operațiunile de sponsorizare şi cu toate cele? interveni Ambre.

— Ar putea să se deplaseze când va avea o promoție de susținut.

— Aveam dreptate, treaba devine serioasă, conchise Rosalie.

— Totul e în regulă, îți confirm că plecăm la Lyon! exclamă Ambre.

— Deci chiar o să mă abandonați pentru două zile.

— Nu plânge, o să te sunăm!

Brusc, Tim o întrebă pe Ambre cu un aer îngrijorat:

— Pot să-ți dau banii pe bilet un pic mai târziu? Sunt cam lefter din cauza cadoului pe care i l-am luat lui Anton de ziua lui.

— Nicio problemă, nu arde.

Ambre profită de laptopul lui Andréa pentru a-şi consulta contul. Nu o făcuse nici măcar o singură dată de când venise la cabană. Înainte de a intra pe site-ul băncii, îşi verifică mailurile şi constată că nu primise niciunul.

Cochetase vag cu ideea că Philippe îşi va încălca promisiunea, că îi va scrie un mesaj îngrijorat când va constata tăcerea ei totală. Dar nu. Rosalie se ridică anunțând că se duce să facă un ceai.

— Hei, tu eşti bogată, de fapt! exclamă Tim.

Se instalase în fața laptopului alături de Ambre, cu Sophie pe genunchi.

Ambre era şi ea surprinsă de suma afişată pe ecran.

— Da, şi pe mine mă miră... Nu prea înțeleg...

După încă două clickuri, detaliile tranzacțiilor se afişară. Ambre reperă imediat salariile care îi fuseseră vărsate, dar acestea nu erau singurele sume înregistrate care apăreau. Mai erau şi altele. Trei în total. Şi ultimele două erau impresionante.

— Părinții tăi îți dau toți banii ăştia? Întrebă Tim, cu ochii țintă la ecran.

— Nu... nu cred... nu înțeleg.

— Dă click pe detalii!

Ea se execută şi simți un nod în gât. Numele lui Philippe Ducrey apărea scris cu majuscule. Vru să lase în jos ecranul laptopului, dar era prea târziu, Tim citise.

— El este? Întrebă.

— Da.

Ambre scruta ecranul, palidă dintr-odată. Un prim virament fusese făcut în decembrie, când ea începuse deja să lucreze la hotel. Apoi încă unul la începutul lui ianuarie, aproape de două ori mai mare, chiar după seara petrecută la restaurant şi schimbarea numărului de telefon. Se simțea dezgustată. Şi numărul contului bancar fusese schimbat. El se gândise la tot pentru ca Nina să nu afle niciodată, pentru ca familia lui să fie protejată.

Deschisese un cont la o altă bancă, un cont pe care-l folosea numai ca să-i vireze ei bani.

Cel mai recent virament, cel din februarie, fusese făcut cu o zi în urmă.

Cu o zi în urmă... Ambre înghiți în sec cu dificultate. Tim continua să o observe, cu un aer îngrijorat.

— De ce el...?

Rosalie se apropiase, cu ceainicul în mână, neîndrăznind să facă niciun comentariu. Ambre reuşi să-şi revină în fire şi răspunse cu un oarecare sarcasm:

— Nu ştiu. Despăgubiri, prețul tăcerii... Sau o altă modalitate de a-şi uşura conştiința de soț infidel, plătindu-mă ca pe târfă. O târfă e întotdeauna mai puțin compromițătoare decât o amantă, nu? Pe scurt, îți plătesc eu biletele de tren, adăugă ea închizând brusc laptopul.

Tim se revoltă:

— Nu!

— Nu vreau banii ăştia. O să mă duc să-i retrag mâine şi ți-i dau pe toți.

— Spui tâmpenii.

— Fă ce vrei cu ei. Cumpără-i cadouri lui Anton, plecați undeva într-un weekend.

— Nici asta nu vreau.

Tim clătina din cap categoric, aşa că Ambre se întoarse spre Rosalie.

— Ai un cont de economii pentru Sophie?

— Nu! răspunse imediat tânăra. Nu! Banii ăştia sunt ai tăi! — îmi legitimezi aşadar statutul de prostituată?

— Nu încerca să mă faci să spun ceea ce n-am gândit niciodată!

— Dacă sunt ai mei, fac ce vreau cu ei. Iar eu ţin să-i împart cu Tim şi cu tine. Vei avea nevoie de bani ca s-o creşti pe Sophie.

Rosalie trânti ceainicul pe masă.

— Nici nu se pune problema!

— Nu-i voi păstra.

— Atunci, n-ai decât să-i dai înapoi.

Era simplu şi logic.

Seara, îi scrise lui Philippe primul mail de la despărţirea lor definitivă.

Marţi, 10 februarie 2009, ora 00:13

De la: ambre10@gmail.com

Către: philippe.ducrey@wanadoo.fr

Philippe,

Vei găsi un virament din partea mea în contul tău bancar (cel pe care l-ai deschis recent), care corespunde cu suma pe care mi-ai trimis-o în ultimele trei luni.

Dacă ai fi fost soţul şi tatăl-model care pretinzi că eşti, ai fi plasat banii într-un cont de economii pentru viitorul bebeluş.

Nu mai vreau să aud de banii tăi. Poţi opri viramentele.

Ambre

Până la urmă, mutarea lui Tim nu le schimbase prea mult obiceiurile. El se ducea să doarmă în fiecare noapte în noua lui casă, dar continua să-şi petreacă după-amiezile la cabană. Anton fiind pe pârtii. Momentul *tea time* a fost reinstaurat, la fel ca şi orele de lectură în fotoliile de lângă foc, partidele de cărţi şi plimbările prin Arvieux cu aparatul de fotografiat. Totul redevenise ca înainte. Până şi Andréa

părăsise micul lor grup: îşi petrecea acum mai tot timpul liber cu Adeline.

O ieşire la schi între sezonieri fusese prevăzută pentru vineri, în ajunul plecării lui Ambre şi a lui Tim la Lyon. Miercuri, Tim şi Anton le invitară la ei pe Rosalie şi pe Ambre, să bea un pahar după serviciu.

Ajungând în micul apartament, ele înțeleseră că băieții îşi petrecuseră probabil o bună parte a după-amiezii în bucătărie. Nu era vorba doar să bea un pahar: pe măsuța joasă se etalau checuri-aperitiv, mezeluri, bucăți de quiche şi – Ambre recunoscu imediat amprenta lui Tim – brioşe cu ciocolată.

Rosalie nu negociase decât o oră de supraveghere suplimentară cu dădaca lui Sophie, aşa că nu putură să stea prea mult.

— O să mai veniți, le promise Anton în pragul uşii.

Abia ieşiseră, că Rosalie îşi şi manifestă exploziv bucuria:

— Ce bine s-au instalat aici! Ador apartamentul ăsta! Te simți bine în el.

Ştii, Anton mi se pare într-adevăr extraordinar. Când Tim ne-a vorbit despre un campion de schi, îmi ziceam că trebuie să fie un tip pretențios... genul ăla de musculos fără creier. Dar nu. Este atât de simplu, de amabil. Şi frumos pe deasupra. În plus, pare îndrăgostit. Pe bune. În sfârşit, amândoi par îndrăgostiți. Au noroc. Tu ce crezi? Întrebă ea.

— Şi mie îmi place Anton.

Dar Rosalie se relansase deja într-o lungă tiradă.

În vinerea de dinaintea plecării la Lyon, avu loc ieşirea la schi. Andréa închiriase o maşină şi Anton o puse la dispoziție pe-a lui: era o după-amiază în care nu avea antrenament. Gregory era prezent însoțit de Héléna. Rosalie acceptase să vină în ciuda reticenței că o abandona pe Sophie. Până şi Daniel şi Delphine răspunseseră la apel. Numai Adeline nu fusese invitată.

— L-ați întrebat pe Wilson dacă vine? spuse Rosalie, în timp ce se înghesuiau în maşini.

— Da, răspunse Andréa, reglându-şi oglinda retrovizoare. Mi-a zis că nu poate să schieze, are probleme cu genunchii.

— Ți-a zis o frază atât de lungă? zise ironic Gregory.

Toți ceilalți izbucniră în râs.

— Nu, a fost mai degrabă un mormăit de urs. Dar am înțeles.

Câteva minute mai târziu, maşinile se opriră într-o parcare de la baza pârtiilor şi micul grup se îndreptă spre un magazin de închiriat echipament de schi.

— Toată lumea ştie să schieze? Întrebă Ambre cu teamă.

Toți dădură din cap.

— Ar... ar fi poate mai bine să mă uit la voi mai întâi...

— Profită de prezența lui Anton, replică Tim. N-o să găseşti profesor mai bun.

Vremea era ideală. Soarele strălucea şi o adiere uşoară şi răcoroasă îi mângâia.

— Să ştii că... dacă preferi să schiezi cu ceilalți... Îmi închipui că nu e foarte distractiv pentru tine să rămâi în urmă cu o începătoare...

Zâmbetul sincer al lui Anton o făcu să tacă.

— Schiez toată ziua. Toată săptămâna chiar. Aşa că e destul de plăcut să-ți fiu profesor. O să mă mai relaxeze. Şi apoi, ca să fiu cinstit în totalitate, îmi convine să stau cât mai departe posibil de nemernicul ăla.

Ea rămase pentru o clipă nedumerită, fără să înțeleagă la cine făcea aluzie, dar Anton preciză:

— Fustangiul ăla italian de doi bani.

Ambre se întoarse cu fața spre pârtii pentru ca el să nu vadă că se înroşise de ruşine.

Anton se dovedi a fi un profesor perfect. Avea o răbdare infinită, îi analiza minuțios mişcările şi, când ea cădea, îi repeta: „Nu-i nimic! Ridică-te!” Apoi îi întindea mâna amabil:

„Eşti bine? Nu ți-ai rupt nimic?” Avea mereu o atitudine pozitivă şi încurajatoare.

— E catastrofal, nu? Întrebă ea în timp ce ajungeau cu chiu, cu vai la baza pârtiei.

— Să ştii că nu te descurci prea rău. Am descoperit un concurent redutabil.

Ea se gândi că probabil viața era dulce alături de el.

— Eşti bine? Îți place?

Erau amândoi aşezați în zăpadă, cu schiurile înfipte vertical spre cer.

Ambre tocmai luase din nou o trântă şi Anton se lăsase să cadă lângă ea.

— Da. Doar că mă dor foarte tare fesele.

Anton chicoti.

— Este ceva normal. Hai, vino, o să facem o pauză. Îți dau o cafea în vale.

La terasa barului, rămaseră o vreme tăcuți, cu fața îndreptată spre soare.

Strigătele copiilor ajungeau până la ei în ecou. Era o zi liniştită şi blândă, în pofida căzăturilor. Aerul tare, fețele radioase, oboseala care se instala încet-încet. Ambre urmări cu privirea zborul a două păsări până când acestea dispărură în zare. Un chelner veni şi puse ceştile cu cafea pe masă. Anton achită nota de plată, apoi se lăsă pe spătarul scaunului. Îşi întinse picioarele cu un oftat de uşurare.

— Până la urmă, cred că acesta este momentul pe care îl prefer într-o zi de schi.

Ea îi zâmbi timid şi bău o gură de cafea. Cu ochii închişi. Anton părea să capteze razele soarelui cu delectare. Filamente aurii i se depuneau în părul blond şi pielea lui părea mai bronzată decât oricând. El o luă prin surprindere, vorbind fără să deschidă ochii: – Vă înțelegeți bine, tu şi Tim.

— Da... Se poate spune şi aşa...

— Mi-a zis că ți-a spus povestea cu părinții şi frații lui. Eşti o privilegiată...

Ştii?

Ea se foi pe scaun, stânjenită.

— În patru ani, nu a vorbit decât o singură dată despre asta. Cu mine.

Iarna trecută. Acum, ştii şi tu. Suntem doi.

Ea simțea ca un soi de flăcăruie în piept.

— Probabil că are încredere în tine. Asta-i bine. Mă bucur că se eliberează un pic de toate astea.

Anton îi zâmbi, apoi îşi întinse din nou fața spre soare.

— Care-i problema cu ai tăi? Întrebă el brusc.

Ei îi luă o fracțiune de secundă ca să înțeleagă la ce se referea.

— Cu părinții tăi. Pare importantă vizita asta de mâine, nu?

— Ah... da... destul.

— Sunteți în relații proaste?

— Cam da. De mult timp.

— Te duci ca să restabiliți legătura?

— Mda... Mai mult sau mai puțin.

El avea un zâmbet politicos care o incita să continue, dar preferă să-l interogheze şi ea:

— Şi tu? Ai avut acelaşi gen de probleme ca şi Tim cu părinții tăi?

— Nu. Eu am avut mult noroc. N-are nicio legătură. Totuşi nu era nimic sigur. Ieşisem cu mai multe fete. Ba chiar pe una le-o prezentasem. Aşa că...

Să le spun asta...

— A fost greu?

— Deloc. Bine, a existat o perioadă de ezitare... O uşoară indispoziție de câteva zile. Apoi au ținut morțiş să vorbim din nou despre asta cu calm...

Mi-au declarat că mă acceptă aşa cum sunt şi că nimic nu s-a schimbat pentru ei.

Ambre păru surprinsă.

— Da. Am noroc. După asta, nici surioara mea, nici părinții nu şi-au modificat comportamentul... Ba chiar mă întreabă în mod regulat când vor putea să-l cunoască pe misteriosul meu bucătar.

Zâmbiră amândoi.

— Deci le-ai povestit despre Tim?

— Evident.

Acel „evident” al lui Anton, ca şi tonul sigur pe care vorbise spuneau multe despre sentimentele lui. Ambre întoarse privirea, tulburată.

Mai târziu, se reîntâlniră cu restul grupului în vârful pârtiilor. Delphine făcuse insolație, Rosalie părea extenuată şi Greg pierduse un băț de schi.

— Deci? se interesă Tim venind să se proțăpească în fața lui Anton. Cum se descurcă?

— Se descurcă foarte bine.

— Cool! Atunci, data viitoare schiem cu toții împreună?

Coborârea lăsă foarte repede locul unei bătăi sălbatice cu bulgări de zăpadă, apoi după-amiaza se termină într-un mic bar de la baza pârtiilor, cu nişte ceşti de ciocolată caldă în față. Tim îşi adusese aparatul foto şi chelnerul imortaliză momentul. În fotografie se vedeau nouă fețe roşii şi radioase.

A doua zi dimineață, foarte devreme, Anton trebuia să-i conducă pe Tim şi pe Ambre la gară. Aşa că se hotărâse ca ea să doarmă acasă la băieți în acea noapte. Serviciul se termină neaşteptat de devreme. Rosalie le ură weekend plăcut şi îi strânse în brațe.

— Pe duminică, puşlamalelor!

Anton veni să-i ia cu maşina de la hotel. În timp ce Tim pregătea masa, Ambre intră în baie ca să facă un duş.

Descoperi atunci nişte vânătăi de toată frumusețea lăsate de căzăturile de după-amiază. Era plină de vânătăi pe coapse.

— Cred că m-am ales cu nişte amintiri frumoase din prima mea zi de schi, zise ea întorcându-se la băieți.

Anton anunță că are cu ce să-i aline suferința. Reveni cu un balsam pentru masaj, cu uleiuri esențiale şi amică.

— Ăsta este pentru a atenua durerea şi a relaxa muşchii.

Căută într-un dulap de deasupra plitei şi scoase nişte comprimate.

— Şi astea ca să nu ai dureri musculare mâine.

Ea se trânti pe canapea, complet vlăguită, şi cu ultimele puteri se strădui să-şi întindă unguentul pe picioare.

Se dovediră uimitor de tăcuți în timpul mesei. Ambre se lupta din răsputeri să rămână trează. Tim îşi înăbuşea fără încetare căscatul.

Desfăcură canapeaua extensibilă. Când Tim se întoarse cu o pătură.

Ambre ațipise deja.

— Ce faci? Întrebă Anton.

Stând în picioare în fața chiuvetei din baie, îl observa pe Tim, încremenit în fața canapelei, cu pătura în mână.

— E ciudat să văd o fată dormind în patul nostru.

Anton se duse lângă el şi îi cuprinse umerii cu brațul.

— Da... ai dreptate.

— Aşa este o soră?

— Da, a mea seamănă oarecum cu ea... dar e mai greu de suportat. Nu-i tace gura niciodată.

— Avem noroc atunci... asta este destul de calmă.

— Mda... dar plânge.

— Nu e grav...

— Credeam că te enervează chestia asta.

— Am zis aşa pe moment. Dar nu mă enervează cu adevărat.

— Totul e bine atunci.

Tim îşi pusese capul pe umărul lui Anton şi rămaseră câteva secunde nemişcați, incapabili să se desprindă unul de altul.

— Ar trebui să te culci, zise în cele din urmă Anton.

— Te aştept.

Când Anton veni lângă el câteva minute mai târziu, Tim dormea deja.

Avea o şuviță din părul lui Ambre pe față, ceea ce îl făcu să zâmbească.

— Ai dormit bine?

Erau toți trei aşezați pe taburetele de bar, luând micul-dejun. Nu era mai mult de ora 7.

— Super, răspunse Ambre, cu nasul în bolul de cafea. Cred că am căzut ca un bolovan.

— Confirm! zise Tim izbucnind în râs.

Anton întinse brațul şi scoase din frigider un borcan pe care îl puse pe masă.

— Poftim, poate vrei dulceață.

Ambre clătină din cap. Nici nu se atinsese de pâine. Simțea că are un nod în stomac.

— Trebuie să mănânci, insistă Tim.

— N-o să-mi treacă.

Anton îi conduse până la gara Montdauphin-Guillestre, la câțiva kilometri de Arvieux. Îi însoți pe peron. Trenul era deja acolo. Anton îi îmbrățişă rapid, apoi îi împinse în vagon.

— Weekend plăcut! Şi... curaj, Ambre!

Se instalară pe locurile lor şi, când se uitară pe fereastră, Anton dispăruse deja.

Drumul dura patru ore şi jumătate, inclusiv legătura cu trenul de Lyon.

Tim luase o carte pentru drum şi îi propuse lui Ambre să citească pe deasupra umărului său, dar ea era prea nervoasă ca să se concentreze la ceva.

— Vrei să vorbim? Întrebă el la un moment dat.
— Nu.
— Preferi să-ți rozi unghiile?
— Da.
— Să ştii că ar trece timpul mai repede dacă ai citi.
— Ştiu, dar nu.

Pentru legătura cu trenul de Lyon, aşteptară doar un sfert de oră, nici nu avură timp să-şi dezmorțească picioarele. Tim reuşi să cumpere o *pain au chocolat* şi o obligă pe Ambre să o mănânce pe peron. Ei i se păru că a doua parte a drumului trecea mult mai repede. Vedea cu nelinişte cum se apropie de Lyon.

— Ce-o să le spun?

Tim îşi ridică nasul din carte.

— O să vezi tu. Cuvintele o să-ți vină în mod firesc.
— Şi dacă nu-mi vin?
— Atunci, o să vorbesc eu. Sunt foarte bun în materie de conversații.

Trenul sosi în gara Lyon la ora 11:30. Ambre întârzia un pic să sară de pe scara trenului, aşa că Tim o împinse. Domnul şi doamna Miller aşteptau la câțiva metri distanță, pe peron. Nervozitatea lui Ambre nu era nimic în comparație cu trăsăturile lor crispate şi cu postura țeapănă. Când îi zăriră pe cei doi tineri, ceva le modifică expresia feței. Un zâmbet timid, dar nu numai, o uşurare. Se aşteptaseră oare ca prietenul anunțat de Ambre să fie Philippe? Nu, fără îndoială că nu. Dar, având în vedere relațiile ei din ultimii ani şi starea depresivă în care era când o lăsaseră să plece, nu se aşteptau cu siguranță s-o vadă revenind însoțită de un băiat ca Tim. Un băiat cu privirea atât de blândă.

După un prim moment stânjenitor, doamna Miller o strânse în brațe cu stângăcie pe Ambre, în timp ce domnul Miller se apropia de Tim ca să-i întindă mâna.

Ambre rămase încremenită, paralizată.

— Părul tău, murmură doamna Miller uluită.

Îşi slăbi strânsoarea, un pic jenată şi îşi trecu o mână prin părul auriu al fiicei sale.

— Eşti frumoasă.

Ambre dădu din cap. Cuvintele i se blocaseră în gât. Domnul Miller se apropie, cu mâinile la spate. O îmbrăţişă, un pic încordat.

— I-ai văzut părul? zise doamna Miller cu voce sugrumată, în mod evident, acest detaliu avea importanţă pentru ea.

Domnul Miller răspunse:

— Da... e drăguţ.

Tim se apropiase şi Ambre îşi dădu seama că nu făcuse prezentările:

— El este Tim. E un prieten din Arvieux, lucrează la hotel cu mine.

— Ei bine... Încântată, răspunse doamna Miller.

El dădu să-i strângă mâna, dar ea bâigui:

— Oh... putem să... să ne sărutăm pe obraji.

Domnul Miller le luă gentile de voiaj.

— Mergem?

Se îndreptară toţi patru spre scări. Momentul cel mai delicat trecuse.

— Aţi călătorit bine?

— Da, da, zise Tim. A fost un drum cam lung... patru ore şi jumătate, dar e-n regulă.

Ambre îşi îngăduise să răsufle uşurată în timp ce traversau gara Lyon-Part-Dieu plină ochi. Tim era, într-adevăr, foarte bun la făcut conversaţie.

El şi domnul Miller dezbăteau deja problema întârzierilor frecvente ale trenurilor. Nu era mai bine să le privatizeze? Lângă ei, doamna Miller, cu părul strâns într-un coc lejer, mergea cu paşi mici şi repezi, cu mâinile strânse în jurul genţii. Şi ea îşi îngăduise să răsufle uşurată.

Coborâră în parcarea subterană unde se afla maşina.

— Tim, cunoşti Lyon-ul? Întrebă domnul Miller, demarând.

— Nu, este prima oară când vin.

— Sunt multe lucruri frumoase de văzut. De exemplu...

Ambre nu asculta. Aşezată în spate, privea străzile defilând, cu impresia că-şi părăsise oraşul de ani întregi. Se întreba dacă s-or fi schimbat casa, camera ei. Şi dacă nu era cam prea devreme să se întoarcă. Maică-sa îi arunca priviri în oglinda retrovizoare.

— Ați putea să vă plimbați prin Lyon mâine, sugeră domnul Miller.

Ambre, ai putea să-i arăți bazilica Fourvière. Nu?

— Da. Da, bineînțeles.

În timp ce străbăteau stradă după stradă, doamna Miller continuă conversația:

— Tim, tu de unde eşti?

— Părinții mei locuiesc în Tours. Dar, între sezoanele turistice de iarnă şi de vară, stau destul de puțin pe-acasă.

Ajunseră acasă fără să fi existat nici măcar un singur moment de tăcere jenantă în maşină. Tim făcea conversație cu uşurință, iar soții Miller păreau aproape vorbăreți. Fără îndoială, era consecința faptului că se simțeau uşurați.

— Puteți să vă lăsați lucrurile la etaj, propuse doamna Miller, închizând uşa de la intrare în urma lor.

Ambre îl invită pe Tim s-o urmeze.

— O să facem turul casei.

Urcă scările cu o senzație stranie. Pe pereți erau agățate aceleaşi tablouri, aceleaşi fotografii cu ea şi cu Mathieu copii, la aniversările lor, la Crăciun...

Păreau serioşi şi cuminți.

— Ăsta-i fratele tău? Întrebă Tim arătând spre băiețelul cu păr blond-închis care stătea țeapăn în fața unui tort.

— Da.

La etaj, îi arătă baia şi cele două uşi închise: „Camera lui Mathieu şi cea a părinților mei”. Ultima încăpere era camera ei, camera ei de când era copil.

Un tapet cu ursuleți albaştri, nişte postere cu cai şi cu balerine. Recunoscu colierele ei din perle roz atârnate deasupra biroului mic şi alb. Îşi dădu seama că trăise în această cameră fără să locuiască efectiv în ea, ca o locatară temporară.

— Şi asta-i camera mea.

Tim îşi lăsă geanta să cadă pe patul pregătit de mama lui Ambre. Un pat de două persoane, pe care ea pusese două perne şi nişte prosoape de baie.

— Bine... cred că ai mei te iau drept iubitul meu.

— Da, aşa s-ar zice. Nu-mi pasă. Îmi arăți şi restul?

Ambre îl conduse la parter cu impresia stranie că se deplasează prin locuință ca şi cum n-ar fi fost cu adevărat la ea acasă.

— Aici este bucătăria.

Doamna Miller tocmai pregătea nişte pâine prăjită şi le zâmbi uşor.

— Livingul. Toaleta. Şi... stai aşa, mai e şi grădina.

Deschise uşa de sticlă a livingului şi ajunseră pe o mică parcelă de pământ de vreo zece metri pătrați, înconjurată de un gard viu de chiparos. Câteva rânduri de salată creşteau într-un colț şi un mobilier de grădină din metal era pe cale să ruginească.

— E cam sinistru, bombăni ea ca pentru a se scuza.

— Nu, nu mi se pare.

— Toată casa este sinistră.

— Nu, nici vorbă. Tu o vezi aşa.

Pentru câteva clipe, ea se jucă rostogolind cu vârful botinei un bulgăre de pământ.

— Nu te indispune prea tare că te afli aici?

— Termină cu prostiile, mă bucur că am venit.

O cioară veni să se aşeze pe peluză, scoţând un croncănit ascuţit. Asta era, într-adevăr, ceva sinistru.

— O să fie bine, zise Tim.

Vocea doamnei Miller se auzi din interior:

— Veniţi să luaţi un aperitiv?

Se întoarseră în living. Ambre observă că soţii Miller se străduiseră din răsputeri: masa fusese aranjată cu grijă, şerveţelele pliate după tehnica origami, paharele cu picior scoase. Pe masă erau aşezate patru farfurii cu aperitive. O primeau ca pe o invitată, ceea ce o făcu să se simtă din nou agitată.

— Ce beţi? Întrebă domnul Miller, deschizând dulapul mare cu sticle de vin din living. Doamna Miller îi întinse lui Tim o farfurie cu aperitive şi-l întrebă:

— Ce faci la hotel, Tim? Eşti ospătar?

— Nu. Sunt ajutor de bucătar.

— Oh, Doamne! exclamă ea chicotind nervos. Dacă aş fi ştiut că avem ca musafir un bucătar, aş fi comandat mâncare de la restaurant!

În jurul mesei se auziră râsete timide.

— Nu vă faceţi griji, aperitivele sunt foarte bune.

— Sunt sigură că spui asta din politeţe.

— Nu, nu, vă asigur.

Domnul Miller se aplecă uşor în faţă.

— Lucrezi de mult timp în sectorul restaurantelor?

— De patru ani.

— Este o meserie solicitantă, nu-i aşa?

Până la urmă, era uşor. Mai uşor decât prevăzuse. Tim era în acelaşi timp subiect de diversiune şi mediator. Soţii Miller îi puseră întrebări despre meseria lui înainte de a-i interoga pe amândoi despre viaţa la hotel. Ambre se strădui să ia parte la conversaţie. Nu era chiar aşa de complicat, mai ales după două pahare de vin. Tim se amuză realizând un portret al fiecăruia dintre sezonierii care locuiau cu ei,

exagerând un pic ca să-i facă să zâmbească. Îşi adusese aparatul foto şi le propuse să le arate fotografiile cu echipa făcute cu o zi în urmă.

La sfârşitul gustării, grație alcoolului şi lui Tim, atmosfera era destinsă în mod considerabil. Ambre se surprinse chiar zâmbind. După aperitive, doamna Miller aduse puiul cu cartofi şi salată verde. Domnul Miller scoase o sticlă de vin roşu.

Acum, că gheața fusese relativ spartă, Tim începu la rândul lui să pună întrebări. Domnul Miller vorbi despre meseria lui de la bancă. Era prima dată când Ambre îl auzea vorbind despre asta. Nu ştiuse niciodată cu adevărat ce face şi, pentru o fracțiune de secundă, se gândi că poate avea partea ei de vină în tot dezastrul ăsta. Nici ea nu fusese foarte vorbăreață.

Desertul şi cafeaua sosiră în timp ce se discutau subiectele favorite ale soților Miller: vremea, vacanța care se apropia (hotelul aştepta mulți turişti?), criza economică şi şomajul („Au anunțat o creştere de 2% în trimestrul următor!").

Era aproape ora 3 când domnul Miller exclamă că ar face bine să se grăbească dacă voia să plece la pescuit înainte de căderea nopții. Ambre o ajută pe mama ei să strângă masa. Tim primise ordin să nu se mişte: el era invitatul.

Mama şi fiica se treziră aşadar singure în bucătărie, doar ele două. Ambre începu să aranjeze în tăcere farfuriile în maşina de spălat vase. Farfuriile se ciocneau cam tare din cauza nervozității care o cuprinsese din nou. Doamna Miller clătea paharele cu picior în chiuvetă, strângând din buze. La un moment dat, îşi drese glasul şi Ambre deveni tensionată.

— Tim este un tip foarte simpatic.

Ambre dădu din cap cu un zâmbet crispat. N-avea forța să-i explice că nu era iubitul ei.

— Da, e... e simpatic.

— Atunci... el... reluă doamna Miller cu o voce un pic sugrumată.

Ambre ridică ochii spre ea, dar maică-sa îşi ținea capul aplecat deasupra chiuvetei, frecând acelaşi pahar de o veşnicie. I

— Cu bărbatul acela s-a... s-a terminat?

Ochii îi rămăseseră plecați. Ambre înghiți în sec cu dificultate.

— Da.

Doamna Miller lăsă paharul să cadă pe fundul chiuvetei. Ambre văzu cum i se zguduie umerii şi înțelese în cele din urmă că maică-sa plângea. Rămase încremenită, lângă maşina de spălat vase, incapabilă să facă vreun gest.

— El a... a venit să-ți aducă lucrurile, murmură doamna Miller. Imediat ce... ce ai plecat.

— A... a zis ceva?

Doamna Miller îşi şterse lacrimile cu mâneca puloverului.

— N-a sunat. Le-a lăsat pe toate în fața uşii.

Se aşternu din nou tăcerea.

— Ştiu că mă deteşti.

Ambre tresări. Nu cuvintele, ci vocea mamei sale îi îngheța sângele în vine. Un amestec de furie şi disperare.

— Nu.

Tim ar fi zis că minte, dar maică-sa nu zise nimic. Preț de câteva secunde, îşi continuară micul lor joc: una cu paharele, cealaltă cu maşina de spălat vase.

— Nu ne-ai lăsat să te ajutăm. Erai... erai mereu rece şi... inaccesibilă. Erai atât de distantă.

Tulburată, Ambre se tăie la deget. Picături mici de sânge începură să cadă în maşina de spălat vase.

— Ne era imposibil să te ajutăm.

Ambre ridică în sfârşit capul, simțind cum o cuprinde furia. Maică-sa terminase de spălat paharele. Ea o fixa cu privirea, stând în picioare, nemişcată.

— Atunci, trebuia să mai încerci, declară ea cu o voce indiferentă.

— Da, ştiu.

Sângele continua să picure şi, lângă maşina de spălat vase, pardoseala se umpluse de pete mici asemănătoare cu picăturile de ploaie.

— Dumnezeule! exclamă doamna Miller cu voce sugrumată. Ce ți-ai făcut? Nu te mişca.

Apucă o rolă de prosoape de hârtie şi îngenunche pentru a şterge sângele de pe jos. Ambre nu se mişcă din loc. Câteva picături de sânge căzură în părul maică-sii şi ea se delectă cu această scenă de un sadism care o înspăimântă un pic.

— Ține, pune-ți asta în jurul degetului, murmură doamna Miller întinzându-i un prosop de hârtie.

Apoi se ridică şi îşi şterse fața, extrem de palidă. Nu suportase niciodată sângele.

— Vrei... vrei un plasture?

— Nu, e OK.

Timp de câteva secunde, rămaseră față în față, la fel de țepene ca nişte marionete. În cele din urmă. Ambre vorbi:

— Ştii, era mult mai mult acolo.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre sânge. În cadă. Era plină de sânge.

Se auzi un hohot de plâns sfâşietor. Şi ceva cedă în interiorul lui Ambre.

Ca un elastic întins căruia îi dai drumul brusc.

Mama ei plângea. Umerii i se zguduiau. Iar ea părea dintr-odată minusculă. Minusculă şi fragilă. Şi Ambre nu mai avea chef să fie furioasă.

Răceala, ura dispăruseră din ea odată cu elasticul care scăpase brusc. Odată cu hohotul de plâns sfâşietor.

— Îmi pare rău, murmură doamna Miller. Îmi pare rău.

Atunci, Ambre întinse nişte braţe rigide şi reci, nişte braţe care nu ştiau cu adevărat să fie tandre, dar care încercau, şi cuprinse cu ele umerii minusculi ai maică-sii, fără să strângă prea tare. Îi era teamă să n-o strivească.

Ambre reapăru în living câteva minute mai târziu, cu o figură impasibilă.

— Ce-ai zice să ne plimbăm înainte să se înnopteze? Există o belvedere frumoasă. Poţi să faci fotografii.

În holul de la intrare, cu ochii încă uşor înroşiţi, doamna Miller îi privi pregătindu-se.

— Întoarceţi-vă când vreţi. Aveţi... vreţi poate să luaţi cina în oraş, numai voi doi...?

— O să... O să vedem.

— E un mic restaurant care face meniuri speciale în seara asta. Le Cocon.

— Mulţumesc... pe mai târziu.

— Plimbare plăcută!

Uşa se închise în urma lor şi Ambre se răsuci spre Tim cu o grimasă.

— Crede că avem chef de o cină cu lumânări! Şi de ce a pomenit de un meniu special?

— Ştii în ce zi suntem?

— Sâmbătă. Şi ce?

— Suntem în 14 februarie. Este Sfântul Valentin, Ziua îndrăgostiţilor.

Izbucniră în râs.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să alegem alt weekend. Pentru tine şi Anton...

— Lui Anton nu-i pasă!

— Eşti sigur?

— Bineînţeles! Ia zi, unde mă duci?

— Într-un tur al oraşului.

Era o zi rece şi cețoasă. Merseră fără o țintă precisă, trecură prin fața bisericii, apoi a şcolii primare şi a unei piațete cu o fântână.

— Asta era şcoala ta?

— Da. Şi în piața asta mă plimbam cu bicicleta.

Ambre nu păstrase amintiri prea fericite din copilărie. I se păruse întotdeauna plictisitoare. Tim îi punea întrebări, dar răspunsurile ei erau scurte şi evazive. În timp ce-şi continuau plimbarea spre centrul vechi al oraşului, începu să plouă. Se refugiară lângă clădirea cea mai apropiată: un club sportiv.

— Uşa nu este închisă, constată Tim. Crezi că putem intra?

Înaintară cu prudență. Într-o sală din fund, lumina era aprinsă şi se auzeau nişte voci. Membrii clubului sportiv păreau în plină şedință. Afară, ploaia se întețea, lovind zgomotos în acoperiş.

— Aici nu e nimeni, zise Tim arătând în dreapta lor o încăpere cufundată în întuneric.

Era o sală de gimnastică, având podeaua plină de saltele. La intrare, erau stivuite nişte trambuline. În fund, nişte bare paralele, un cal cu mânere şi nişte bârne se profilau în întuneric.

— N-avem voie...

— O să ne ascundem, n-o să ne vadă nimeni.

O trase într-un colț întunecat şi sări pe o grămadă de saltele. Ambre îl imită, aruncând priviri neliniştite pe hol.

— Miroase a saltea veche şi a pudră de magneziu, comentă Ambre. Îmi aminteşte de anii de gimnaziu.

— A fost bine cu părinții tăi, nu?

— Mda...

— Ai discutat cu mama ta în bucătărie?

— Oarecum.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Mă gândeam la altceva.

El nu reuşea să-i distingă chipul în întuneric.

— Dacă tot m-am întors aici, mi-ar plăcea... cum să spun... să merg până la capăt.

— Adică?

— Mi-ar plăcea s-o revăd pe Angéla.

Tim nu-şi putu stăpâni un oftat de uşurare. Se aşteptase s-o audă vorbind de Philippe.

— Are un apartament în Lyon, pentru studii. În fine, dacă mai locuieşte acolo. Am putea să mergem mâine.

— Da, bineînțeles. Dar... ar trebui s-o anunți, nu?

— Nu. Dacă mă răzgândesc...

Ploaia producea un sunet liniştitor. Se lăsară legănați de el, întinşi pe jumătate pe saltele.

— Sunt sigură că e foarte supărată pe mine.

— A trecut un an şi jumătate... Cu siguranță că nu mai este supărată.

— Sau dimpotrivă, e şi mai supărată. Ca tine cu fratele tău.

— N-are nicio legătură.

Din tonul său, Ambre înțelese că nu trebuiau să vorbească despre fratele lui. Se aşternu din nou tăcerea.

— Ştii că primul meu sărut a fost într-o sală de sport? zise el în cele din urmă pentru a devia conversația spre un subiect mai uşor. În clasa a VIII-a.

— Cu o fată sau un băiat?

— Un băiat. N-am sărutat niciodată o fată.

— Nu! Pe bune?

— Nu râde de mine!

— Nu râd. Mă surprinde, atâta tot.

— Ce te surprinde?

— Nu ştiu... Majoritatea tipilor gay au nevoie de timp ca să-şi dea seama de asta, nu? În cep prin a ieşi cu fete.

— Eu nu.

— Vrei să spui că nu s-a întâmplat niciodată? Nici măcar în şcoala primară? Nici măcar un pupic?

— Nu. Nici măcar.

Ea rămase uluită câteva secunde.

— Aşadar ai... ai ştiut întotdeauna?

— Oarecum. Nu-mi era foarte clar... Nu ştiam neapărat că-mi plac băieţii, dar ştiam că nu-mi plac fetele. N-am avut niciodată o iubită în şcoala primară. La gimnaziu, în timpul petrecerilor, nu mi-am dorit niciodată să dansez un blues cu vreuna dintre ele. Cu atât mai puţin să le pipăi prin spatele copacilor din curte, cum făceau colegii mei. Nu mă interesa chestia asta. Exact cum spuneam. Eram mulţi la gimnaziu care preferam să jucăm fotbal între băieţi decât să mergem să agăţăm fete. Eu ziceam că fetele sunt proaste. Nu eram decât un idiot printre toţi idioţii din gimnaziu.

— Cum ai înţeles până la urmă?

— Era un băiat în clasa mea. Înalt, blond, sportiv.

— Un Anton.

— Da, aproape. Îl admiram. Era sigur pe el, amuzant. O grămadă de fete erau îndrăgostite de el, dar nu se uita la niciuna. Poate că asta mi-a plăcut cel mai mult la el... Făceam totul ca să-l reîntâlnesc. M-am înscris în echipa de baschet în care juca... Întrucât continua să respingă fetele, până la urmă m-am convins că era ca mine. Nu... nu ştiam încă ce înseamnă asta. Nu o numeam încă în vreun fel. Tot ce ştiam era că îmi doream mereu să fiu cu el.

Ea rămase tăcută pentru a-l încuraja să continue.

— La sfârşitul gimnaziului, a avut loc un soi de banchet de absolvire, în sala de sport. Cu muzică. În mod oficial, nu exista alcool. În mod neoficial, ne tăcuserăm rezerve, ascunse în vestiare. Eram beat. Pentru prima dată în viaţa mea. Şi el la fel. Îmi amintesc că el... el dansase un blues cu o fată, ceea ce mă enervase rău de tot. La un moment dat, ne-am pomenit amândoi la vestiare. Nu mai era nimeni. L-

am tachinat un pic, l-am împins la perete, ca să văd ce-o să zică. N-a reacționat. Poate că era prea beat, pur şi simplu. Dar eu am luat-o ca pe un semn. Şi l-am sărutat. M-a respins, apucându-mă de guler, şi m-a pus să jur că n-o să mai fac niciodată aşa ceva şi că n-o să spun nimănui, altfel o să-mi stâlcească mutra.

Ambre se strâmbă. Primul sărut ți-l imaginai mai romantic.

— Aşadar n-ați mai vorbit niciodată despre ce s-a întâmplat?

— Nu. A venit vacanța de vară şi apoi, la începutul anului şcolar, la liceu, el şi-a găsit imediat un alt grup de prieteni. A ieşit cu o fată. Au rămas împreună doi ani. Era destul de îngrozitor să fiu nevoit să-i văd zi de zi.

— Ți-a luat mult timp să-l uiți?

— Un an.

— Prima decepție în dragoste...

— Mda... Şi marea revelație.

Afară, ploaia se domolise. Totuşi nici unul, nici altul n-avea chef să se mişte. Tim îşi continuă povestirea. După prima suferință din dragoste, avusese câteva aventuri ascunse care nu făcuseră decât să-i confirme ceea ce ştia deja. Tot la liceu avusese şi primele relații de prietenie cu fetele: odată convins că nu le va iubi niciodată, începuse să le aprecieze. Una dintre ele era îndrăgostită de el. Fiindcă era incapabil să mintă, pe alții, dar şi pe el însuşi, nu căzuse niciodată în această capcană cam facilă care constă în a ieşi cu fete pentru a avea o acoperire. La sfârşitul liceului, hotărâse să nu se mai ascundă. Le vorbise părinților despre orientarea lui. Ambre cunoştea urmarea.

— Poftim, acum ştii tot! conchise el. E rândul tău.

— Am face mai bine să plecăm de aici, nu mai plouă.

— OK, dar vreau anecdota afară.

Au sărit de pe grămada de saltele şi au traversat holul pustiu.

— Deci? insistă Tim, în timp ce-şi reluau drumul.

— O anecdotă despre o sală de sport?

Îi povesti despre Angéla care o aşteptase într-o zi la ieşirea din sala de sport pentru a-i fura un sărut şi despre acel râs nebunesc care marcase începutul prieteniei lor.

Merseră vreo douăzeci de minute bune până să ajungă la belvederea de care Ambre îi vorbise lui Tim. Era terasa unui parc care domina oraşul.

— Nu va fi prea grozav, fiindcă s-a înnoptat deja...

Dimpotrivă, priveliştea era şi mai spectaculoasă. Lyon-ul strălucea.

Domul Operei, piața Bellecour şi roata ei mare, Peninsula, pasarela Palatului de Justiție, catedrala Sfântul Ioan, totul strălucea cu putere.

Tim se urcă pe o bancă, îşi scoase aparatul şi făcu o mulțime de fotografii în rafală, tăcut şi concentrat. Apoi se îndreptară spre centrul oraşului, o luară pe străzile cele mai animate şi se aşezară pentru câteva momente la masă într-un bar ca să bea o cafea. Mai târziu intrară prin câteva magazine.

Tim îşi căuta o geacă nouă.

Odată geaca găsită, veni timpul să cineze şi, în fața fiecărui restaurant, erau acostați:

— Bună seara, porumbeilor, nu vă tentează o cină în doi? Avem meniu special de Sfântul Valentin!

Ambre nu înceta să arunce priviri în interiorul fiecărui restaurant, şi-i imagina pe Philippe şi pe soția lui aşezați la o masă. În definitiv, nu locuiau departe.

— Ne întoarcem să luăm cina la părinții tăi? Întrebă Tim în timp ce părăseau străduțele cele mai aglomerate.

— Da.

Le luă aproape o oră să ajungă acasă pe jos. Noaptea era geroasă, ceața opacă. Erau înghețați bocnă şi tremurau când au intrat în casa familiei Miller.

Părinții lui Ambre se aflau amândoi în living. Domnul Miller citea un ziar pe canapea şi doamna Miller tricota. Televizorul, aprins în fundal, difuza un concurs muzical.

Doamna Miller se ridică dintr-un salt când auzi uşa de la intrare.

— V-ați întors deja? exclamă ea surprinsă.

— Da, noi... preferăm să cinăm aici.

Părea să se bucure. Îşi aranjă câteva şuvițe de păr în coc şi declară cu un zâmbet discret.

— Nici noi n-am mâncat încă. Ce v-ar plăcea? Putem... am putea să comandăm pizza.

Tim încuviință cu entuziasm. Domnul Miller ridică ochii din ziar.

— Avem mai multe DVD-uri la care să ne uităm, dacă vreți.

— Da... Mie îmi convine.

Erau aproape vineți de frig şi doamna Miller le sugeră să facă un duş fierbinte cât comanda ea pizza. Ambre îl lăsă pe Tim primul. Voia să rămână singură în camera ei câteva minute. De când maică-sa îi spusese că Philippe îi adusese înapoi lucrurile, se gândise întruna la asta.

Deschise dulapul încastrat în perete, aşteptându-se să găsească în el un sac mare cu toate lucrurile ei personale, dar doamna Miller despachetase şi aranjase hainele aduse de Philippe. Erau împăturite cu grijă sau agățate pe umeraşe şi proaspăt călcate. Parcă n-ar fi părăsit niciodată casa. Erau în principal rochii. Lui Philippe îi plăcea să o vadă în rochie. Majoritatea fuseseră cumpărate de el. Unele erau foarte scumpe. Nu le mai purtase niciodată de când ieşise din spital. Nici măcar una. Pe raftul de deasupra, se găseau cărțile pe care le citise în apartament ca să treacă

timpul. Farduri, câteva obiecte de toaletă, un MP3, nişte căşti, nişte sticluțe cu parfum, două perechi de balerini...

Tresări când auzi paşi la etaj. Cum apa curgea încă la duş, trase concluzia că nu era Tim. Se apropie încet de uşă şi o întredeschise. Prin crăpătură, o văzu pe maică-sa, cu umerii uşor încovoiați, care intra în camera fratelui ei.

O auzi făcând câțiva paşi, închizând o fereastră, bătând uşor cu palma în nişte perne. Doamna Miller ieşi apoi din cameră închizând cu grijă uşa.

Când o zări pe Ambre care o observa, se înroşi.

— Am... am aerisit un pic, bolborosi ea. Altfel, se... se adună praful.

— Când a plecat?

— La Sfârşitul lui ianuarie.

— Singur?

— Da... aşa cred. A zis că vrea să-şi caute de lucru în străinătate. Soră-mea zice că sunt din ce în ce mai mulți... tineri care fac asta.

— A găsit o locuință? A găsit de lucru?

— Am primit o carte poştală zilele trecute. Nu spune mare lucru. Doar că îi merge bine şi este la Galway.

Se auzi cabina de dus deschizându-se. Doamna Miller întrebă înainte de a coborî:

— Tu n-ai... n-ai primit veşti de la el?

— Nu.

Doamna Miller dădu din cap şi umerii părură să i se încovoaie şi mai mult.

Adăugă:

— N-ați fost niciodată foarte apropiați.

— Nu.

Ambre ar fi vrut să-i spună că nimeni din familie nu fusese niciodată foarte apropiat de cineva, dar se abținu. Doamna Miller făcu câțiva paşi spre scară. Înainte de a pune piciorul pe prima treaptă, întoarse capul.

— Am comandat pizza. Vă aşteptăm jos.

Când coborâră, douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcaţi în pulovere călduroase, pizza era deja livrată. Domnul şi doamna Miller îi aşteptau, instalaţi în fotoliile din living.

— Aveţi vreo preferinţă pentru film? Întrebă domnul Miller.

Aranjase mai multe DVD-uri pe măsuţa joasă. Ambre se prefăcu că le studiază, dar îl lăsă pe Tim să aleagă. Filmul n-avea nicio importanţă.

Important era că ea făcea eforturi, că părinţii ei făceau eforturi. Bănuia că maică-sa nu era mai atentă decât ea la film. Privirea îi aluneca din când în când spre Tim şi spre ea, parcă verificând că mai erau acolo, că nu se evaporaseră.

La sfârşitul filmului, toţi se întinseră căscând, comentară scurt scenariul şi efectele speciale înainte de aşi ura noapte bună. Tim şi Ambre se duseră în camera lor de la etaj fără niciun chef de dormit.

— Tu eşti?

Tim se oprise în faţa unei fotografii înrămate de pe noptieră. Se vedea în ea o fetiţă de şapte-opt ani, cu păr de culoarea mierii, aşezată pe un scaun de răchită, cu picioarele balansându-se în gol. Avea părul împletit într-o coadă şi părea cam tristă.

Ea se lăsă să cadă pe pat.

— Da, eu sunt.

— Nu pari foarte fericită. Când erai mică... tu cu ce te jucai?

— Cu ce se jucau toţi copiii... Aveam păpuşi...

— Arată-mi-le!

— Nu mai ştiu unde sunt puse...

— O să te-ajut să le cauţi.

— Chiar vrei să te joci cu păpuşile?

— Şi de ce nu?

Tim părea atât de excitat de idee, încât ea se supuse. Se ridică şi deschise dulapul.

— Tim, adu-mi scaunul de la birou, nu ajung la ele.

Tim se execută şi, în timp ce se urca pe scaun, Ambre auzi umeraşele ciocnindu-se între ele, mai jos.

— Ce faci?

— Chiar ai purtat aşa ceva?

Tim avea în mână un umeraş pe care atârna o rochie scurtă bordo, care costa probabil mai mult decât toţi blugii lui la un loc.

— Lasă aia.

El apucase deja altă rochie, neagră, mulată, la fel de scumpă ca precedenta.

— Las-o, am zis.

— Este a ta?

— Nu, e a lui frate-miu!

— Ah, mă gândeam eu că nu poate fi decât a fratelui tău. Nu te-am văzut niciodată altfel decât în blugi.

— Hai, pune-o la loc!

— Sunt frumoase.

— O să-i spun lui Philippe că-i apreciezi gusturile.

El luase acum un portfard plin cu rujuri.

— Foloseai şi aşa ceva? Serios?

— Începi să fii bădăran!

— Philippe ţi-a cumpărat toate astea?

— Da. Dacă vrei să ştii, îi plăcea la nebunie să mă vadă arătând ca o curvă.

Ambre sări de pe scaun, exasperată. Nu mai avea niciun chef să caute păpuşile.

— Încetează! N-am gândit niciodată aşa ceva!

— Dar ce-ai gândit atunci?

— Că toate astea sunt foarte feminine.

— Da, fiindcă asta sunt, femeie. În caz că n-ai remarcat.

El continuă inspecția garderobei, complet surd la sarcasmele ei.

— Nu, vreau să spun că sunt... pentru o femeie adevărată.

— OK, acum chiar c-ai dat cu bâta-n baltă.

El o măsură din cap până-n picioare, cu rochia încă în mână.

— Nu mi te imaginez îmbrăcată cu asta...

— Cu atât mai bine, fiindcă oricum n-o să le mai port niciodată.

— Nu vrei să încerci una?

Ea îi smulse umerașul din mână și îl agăță cu brutalitate pe bara din dulap. Tim nu se lăsă deloc impresionat de privirea ei furioasă:

— Îmbrac-o doar o secundă.

— Du-te naibii, OK?

— Dacă nu mai putem nici să ne amuzăm...

— Chestia asta n-are nimic amuzant.

— Şi păpuşile?

— Nu le-am găsit.

— Mincinoaso. Dă-te laoparte.

Tim se urcă pe scaun şi începu să inspecteze cutiile de carton depozitate foarte sus. O alese pe cea mai mare, din care se vedea ieşind o felicitare de aniversare decorată cu paiete aurii.

— Ține, apuc-o!

Ea luă cutia şi aşteptă ca Tim să coboare pentru a o deschide. Bună alegere: cutia era plină ochi. Jucării, animăluțe de pluş, tot felul de figurine din plastic, fotografii şi felicitări de aniversare.

— Ce-s astea? Întrebă Tim uitându-se pe fundul cutiei.

— S-ar părea că sunt nişte fotografii cu mine.

— Sunt o grămadă!

— Este prima dată când le văd. E ciudat.

— De ce nu ți le-au arătat niciodată?
— Nu ştiu.
Tim se uită la ele. O vedeai pe Ambre la orice vârstă. Ultima poză data de când avea paisprezece ani: o fată cu o cărare impecabilă, stând foarte dreaptă alături de fratele ei.
— Nu ştiai că există cutia asta?
— Nu.
— Uite ce scrie pe ea.
El îi arătă o față a cutiei pe care se putea citi: *Pentru Ambre, să o descoperi sau să o redescoperi când vei fi adultă.*
— Atunci, este adevărat, zise el cu mâhnire. Nu vorbeați.
Se jucă preț de câteva clipe cu o felicitare de aniversare cu paiete. Când o deschideai, se auzea o melodie stridentă cu *Happy birthday to you.*
— Sunt bucuroşi că ai venit acum.
Ea se aplecă peste cutie pentru a scoate alte obiecte.
— Mama ta tot aruncă priviri neliniştite spre tine. Mereu. Am văzut-o în timpul filmului. Ai zice că îi este frică să nu dispari.
Bineînțeles că ştia. Pentru a-şi masca tulburarea. Ambre scoase din cutie un joc de dame miniatural şi un elastic fluorescent.
— Ce s-a întâmplat în bucătărie în după-amiaza asta? Am auzit plânsete.
— Nu eram eu, dacă asta vrei să ştii. Eu nu mai plâng.
— Ştiu.
Ea încercă o diversiune punându-i un joc de cărți sub nas.
— Îți aminteşti jocul ăsta, *Happy Familly?*
— De ce plângea?
Ea scoase un oftat obosit, apoi lăsă cărțile să cadă pe jos.
— Plângea fiindcă i-am făcut viața amară.
— Dar făceai asta pentru ca ei să-ți dea atenție, nu?

— Da. Dar când au reacționat, nu i-am lăsat să comunice cu mine. Am plecat de-acasă.

— Ce vrei să spui? Crezi că ai şi tu partea ta de vină?

Ea ridică din umeri.

— Am zis că îi găseam tăcuți, dar n-am încercat niciodată să vorbesc cu ei. Mă plângeam că nu suntem apropiați, dar eu am fost mereu rece şi distantă.

— Aşteptai să te sune la cabană. Şi când o făceau, nu le răspundeai.

— Mda, aşa este. Dar niciodată n-au ştiut să insiste. Sunt prea slabi.

— Toți sunt aşa.

— Părinții?

Tim încuviință cu un aer grav.

— Ani în şir credem că sunt puternici, că ne protejează. Şi apoi...

Deschidem ochii şi ne dăm seama că ei sunt ăia slabi şi că noi putem să le sfâşiem inima din câteva cuvinte.

— Problema lor este că ne iubesc. Indiferent ce facem. Eu nu vreau să fiu părinte. Niciodată.

— Nici eu.

Ambre îşi înăbuşi un chicotit.

— Am fi nişte părinți îngrozitori.

— Ca toți ceilalți, nu?

— Nu ştiu... Rosalie este o mamă bună. Este de încredere.

— Sophie are doar şase luni. Când o să aibă paisprezece ani, o va trata pe maică-sa drept o tâmpită bătrână şi Rosalie va face o depresie.

Izbucniră în râs şi, preț de câteva secunde, nu se mai auziră decât râsetele lor la fel de zglobii ca nişte râsete de copii. Apoi Tim se aplecă şi el deasupra cutiei.

— Sunt şi animăluțe de pluş acolo, la fund.

Scoase un ursuleț bej căruia îi lipsea un ochi.

— Aveam şi eu unul la fel! exclamă el.

— Arată-mi-l, nu l-am mai văzut de ani.
— Cum îl cheamă?
— Martin.
Ambre îl luă şi îl puse în fața ei. Când ridică privirea, avea un aer grav.
— N-o să mai fiu supărată pe ei. Nu pot să le port pică fiindcă sunt slabi.
El rămase câteva secunde gânditor, apoi zise:
— Nu.
— Fratele tău...
— Ce-i cu fratele meu? ripostă el imediat, în defensivă.
— Şi el a fost un pic laş.
— Dacă nu taci imediat, scot iar rochiile de la Philippe!
Ea se încruntă şi fiecare îşi reluă căutarea de comori punând pe mochetă obiectele descoperite. Fără a schimba niciun cuvânt, nicio privire. În cele din urmă, Tim apucă brațul unei păpuşi şi o scoase din cutie, triumfător.
— Am găsit una!
— N-o trage aşa de braț, o să se desprindă! Asta este Celine.
Ea îi arătă o gaură în mijlocul părului blond al păpuşii.
— Am tuns-o un pic.
— Slavă Domnului că ai ajuns ospătăriță până la urmă...
Sub grămada de figurine, Ambre zări un alt braț din plastic şi câteva şuvițe de păr. În secunda următoare, scotea din cutie alte două minunății.
— Caroline şi Marine, declară ea aşezându-le pe mochetă.
— Încântat, doamnelor.
Formau un mic cerc, aşezați aşa toți pe jos: Caroline, Céline, Marine, Martin şi ei, cât se poate de caraghioşi cu corpurile lor prea mari. Tim mai scoase un ceainic albastru din plastic şi un serviciu complet de ceşti pe care îl aranjă în fața lor. Îşi ridică ceaşca.
— În sănătatea ta!

— Nu te mai prosti.
— Ce? Preferi să mănânci ceva? Nu mişca. Avem tot ce trebuie.
El se aplecă deasupra grămezii de jucărioare din plastic.
— Am un morcov. Şi un hotdog. Ia te uită, sunt şi scutece pentru păpuşi!
Era uluit.
— Tu nu aveai aşa ceva?
— Nu. Se ştie că băieţeii se joacă doar cu maşinuţe. Altfel, riscă să devină gay.
El scotea deja din cutie o diademă argintie, ornată cu diamante roşii din plastic.
— M-ai refuzat cu rochiile, aşa că nu poţi refuza să porţi asta!
Ea încercă să-l împingă râzând, dar el insistă atât de mult, încât în cele din urmă îl lăsă să-i pună diadema pe cap. Apoi el văzu un cufăraş din lemn închis cu un lacăt.
— Ce e înăuntru?
— Nu-mi mai amintesc.
— Pot să sparg lacătul?
— N-ai decât.
El reuşi să-l spargă fără efort.
— Oh, dar e nemaipomenit!
— Ce este?
— Sunt nişte pietricele albe. Vreau să zic... pietre preţioase! E şi un trifoi cu patru foi. Asta da comoară.
Mai erau şi vreo zece bile, ceea ce îl entuziasmă pe Tim.
— Facem o partidă? Eram cel mai bun când jucam în recreaţie în curtea scolii!
— OK. Dar după aceea, îţi propun jocul cu căluţi. Eu câştigam întotdeauna.
Jucară aşadar o partidă de bile, care se termină cu un râs nebun când Tim, vrând să recupereze una care se

rostogolise sub pat, rămase înțepenit, cu puloverul prins între două scânduri.

După ce se eliberă, mai descoperi un kit de tatuaje. După zâmbetul lui.

Ambre ghici imediat ce voia să facă.

Îşi acoperiră brațele şi umerii cu dinozauri mici, apoi căzură în extaz în fața unui CD-player portabil.

— Trebuie să găsim baterii.

Răscoliră toată camera ca să găsească şi până la urmă le scoaseră pe cele din radioul cu ceas deşteptător. Îşi puse fiecare câte o cască în ureche şi Ambre dădu drumul la muzică. Era o compilație cu cele mai tari hituri din anii lor de gimnaziu.

— Este extraordinar! N-am mai ascultat melodiile astea de... nu ştiu...

Zece ani!

Se întinseră pe mochetă în mijlocul păpuşilor, al ceştilor şi al jocurilor de societate pentru a asculta melodiile.

Pe la 2 noaptea, CD-playerul se opri, din cauza bateriilor consumate.

Aproape adormiseră pe podea. Ambre se ridică uşor în capul oaselor, simțind o durere de spate.

— Dormi?

— Aproape.

Tim cercetă cu privirea grămada de jucării cu o tristețe subită.

— Eşti norocoasă că ai toate astea. Sunt amintiri.

— Şi tu ai o mulțime de amintiri.

— Nu-i aceiaşi lucru. Mi-ar plăcea... nu ştiu... să am cel puțin un obiect...

Un poster, un tricou, o figurină, orice. N-am luat nimic când am plecat. Nici măcar haine. Am plecat în grabă. Aveam doar actele de identitate şi bani.

Ea nu ştia ce să răspundă, aşa că se mulţumi să-l privească cu un aer dezolat. Apoi văzu ursuleţul bej, care părea s-o fixeze cu singurul lui ochi. Îl luă şi i-l întinse lui Tim.

— Poftim, aveai unul la fel când erai mic, nu? Este al tău.

El îşi recăpătă zâmbetul, dar clătină din cap.

— Nu, nu-l vreau.

Ea puse ursuleţul lângă Tim.

— Este un cadou, un cadou nu se refuză.

El îşi dezmorţi picioarele şi se ridică cu o grimasă de durere.

— În acest caz... mulţumesc.

— Cum îl chema pe al tău?

— Célestin.

Ea frecă ursuleţul de pluş de cap, apoi declară:

— Îl poţi reboteza Celéstin. Este de acord.

Fără să mai spună vreun cuvânt, se lăsară să cadă pe pat aşa îmbrăcaţi cum erau şi cu braţele mânjite de tatuaje. Tim apăsă pe întrerupător, cufundând camera în întuneric. Se băgară sub pătură şi ea îl auzi înăbuşindu-şi un căscat lung.

Pe tavan, steluţele fosforescente pe care domnul Miller le fixase cu vreo zece ani în urmă încă străluceau cu toată puterea. Respiraţia lui Tim devenea din ce în ce mai regulată, însă brusc el vorbi: – Ambre?

Ea făcu un efort pentru a reveni la realitate. În mintea ei, deja se formaseră primele imagini ale unui vis.

— E ceva la care mă gândesc... de câtva timp. Dar n-am îndrăznit niciodată să-ţi pun întrebarea.

Ea se încordă presimţind un subiect delicat. Philippe? Andréa? Părinţii ei?

— Deci pot să te întreb?

— Da... da, dă-i drumul.

El tăcu câteva clipe pentru a-şi alege cuvintele:

— Te-ai gândit vreodată... ți-ai imaginat vreodată cum ar fi fost dacă ai fi... murit în ziua aceea?

Ea nu se aştepta la asta. Se trezi luată total prin surprindere, incapabilă să răspundă.

— Ambre? şopti Tim.

— Nu... nu m-am gândit niciodată.

— Fiindcă nu voiai cu adevărat să mori?

— Nu... nu ştiu... poate că nu voiam.

— Când te-a găsit... tu îl chemaseşi?

— Nu.

— Atunci, cum de a ajuns fix la momentul potrivit?

O obliga să-şi amintească. Era neplăcut. Încercase să uite totul.

— Era pauza de prânz. M-a sunat. M-a întrebat dacă poate să vină pe la mine. Dar deseori zicea că o să treacă... şi nu venea întotdeauna... Aşa că am făcut un pariu... mai mult sau mai puțin.

Adevărul era că, dacă ar fi vrut într-adevăr, ar fi avut tot timpul să moară.

Philippe nu trecea decât de câteva ori pe săptămână pe la apartament. Ar fi fost suficient s-o facă în timp ce el era la birou. N-ar fi durat mai mult de-o oră să i se scurgă tot sângele. El ar fi găsit-o deja rece şi țeapănă. Dar încercase pariul. Dacă el îşi ținea promisiunea şi venea, putea s-o salveze.

Dacă nu venea, ea murea.

— Cum ar fi lucrurile, după părerea ta, dacă ai fi moartă? reluă Tim.

— Nu ştiu... cum sunt astăzi, mai mult sau mai puțin.

— Cred că părinții tăi n-ar fi putut niciodată să-şi revină... mai ales după cearta voastră. Nu te-ai gândit la asta?

— Nu. Nu mai aveam chef de nimic.

— Şi cabana? Şi noi? Nu ne-am fi cunoscut niciodată.

Ea râse amar:
— Nu cred că asta ar fi schimbat mare lucru în viața ta...
— Bineînțeles că ar fi schimbat.
— Da, acum ți-ai petrece Ziua îndrăgostiților cu Anton în loc să fii aici, în casa asta sinistră.
— Mă bucur că sunt aici. Nu-mi doresc să fiu în altă parte cu Anton.
— Atunci, o să mă prefac că te cred.
— Eu nu mint niciodată.
Urmară momente lungi de tăcere în timpul cărora fixară cu ochii stelele fosforescente de pe tavan.
— Ce s-ar fi schimbat pentru tine? întrebă ea după un timp.
Lui îi luă atât de mult să răspundă, încât ea crezu că n-o s-o mai facă.
— Îți aminteşti... Într-o seară... ai zis că eu te repar. Ei bine... să zicem că... e reciproc.
— N-am făcut nimic special.
— Poate... Dar în seara asta, de exemplu, m-ai făcut să mă întorc în lumea copilăriei. Fără tot rahatul obişnuit. Şi mi l-ai dăruit pe Martin. E un lucru important şi ăsta.
Ea zâmbi cu ochii țintă la stele. N-ar fi bănuit niciodată că îi face atâta bine lui Tim.
Se sculară a doua zi aproape de ora prânzului. La vederea câmpului de luptă de pe mochetă, zâmbiră ca doi puştani care făcuseră o prostie.
— Ar trebui să facem ordine, declară Ambre.
Le luă ceva timp să adune fiecare figurină, fiecare bilă, fiecare pion care se rostogolise pe ici, pe colo.
— O să le spui părinților tăi că ai găsit cutia? întrebă Tim în timp ce închideau dulapul.
— Nu. O să le spun cu siguranță într-o zi, dar nu astăzi.
Doamna Miller era în bucătărie, la aragaz, lângă un teanc de clătite.

— Bună, zise ea timid când îi văzu intrând. Ați dormit bine?

Confirmară amândoi.

— Miroase grozav! exclamă Tim. Sunt pentru noi?

— Da. Eu... fiindcă nu v-ați trezit devreme... m-am gândit că un brunch ar fi... mai potrivit.

— Foarte bună idee! zise Tim. Vă putem ajuta?

Doamna Miller își șterse mâinile pe șorțul de bucătărie cu gesturi stângace.

— Ăă... da, ești drăguț. Ați... ăă... tu și Ambre ați putea pune masa.

— Pun masa pentru patru persoane? Întrebă Ambre.

— Da. Tatăl tău este la pescuit. Ar... ar trebui să apară.

Domnul Miller se întoarse când clătitele tocmai fuseseră așezate pe masa din living. Doamna Miller își dăduse jos șorțul și stătea lângă Ambre și Tim.

— A fost bine la pescuit? Întrebă Tim, în timp ce domnul Miller se lăsa să cadă pe un scaun.

— Deloc... Am avut o dimineață proastă!

Își dădură de la unul la altul farfuria cu clătite, șunca și brânza tăiate cubulețe. Tim și domnul Miller continuară să discute despre pescuit și despre vreme. Doamna Miller rămânea tăcută, aruncând regulat priviri spre fiică-sa, la fel de mută ca și ea. Ambre voise întotdeauna să fie diferită.

Chestia asta devenise o adevărată obsesie. Până la urmă, era leit maică-sa.

Taciturnă și închisă în ea. Nu-i lipsea decât cocul și aerul un pic obosit. Dar în ziua aceea, nu-i păsa. Era chiar liniștitor că semăna cu maică-sa. I se părea aproape emoționant. Așa că, atunci când surprinse una dintre privirile maică-sii asupra ei, îi zâmbi și doamna Miller roși ușor.

— La ce oră aveți trenul? Întrebă ea ca să-și mascheze tulburarea.

— La ora 16.
— Şi... ce planuri aveți pentru după-amiază?
— Fără îndoială, o să-i arăt oraşul lui Tim.
Acesta încuviință şi doamna Miller se uită la ceas.
— Atunci, va trebui să nu mai zăboviți prea mult.
Avea un aer cam trist spunând asta.
Tărăgănară cu toții gustarea, mai mult sau mai puțin conştienți că ceva important se întâmplase în acel weekend şi că avea să se sfârşească. Ambre o ajută pe maică-sa să strângă masa şi să umple maşina de spălat vase. Nu vorbiră mult şi, când o făcură, discutară despre Simone, bătrâna lor vecină şi singura prietenă a doamnei Miller. Altădată, când se ducea să bea ceaiul la ea, o lua uneori şi pe Ambre. Era o casă sinistră, şi mai sinistră decât cea a familiei Miller. Lui Ambre nu-i plăcuse niciodată să calce pe-acolo.
— Şi-a cumpărat altă pendulă oribilă. Îți mai aminteşti de ceasurile ei cu pendulă?
— Da! Ar fi greu să le uit.. Şi unde a pus-o?
— În camera ei. S-a debarasat de şifonier în schimb.
Era o conversație pe care Ambre ar fi putut s-o califice drept deprimantă, dar asta n-avea nicio importanță. Zâmbeau amândouă, cam timid, bârfind-o pe Simone, şi era prima dată după mulți ani când împărtăşeau o formă de complicitate.
— Şi canarii ei ce mai fac?
— Asta nu e amuzant, răspunse doamna Miller. N-a închis bine uşița de la colivie şi motanul vecinilor i-a mâncat pe toți.
Ambre nu-şi putu stăpâni un zâmbet.
— Ba da... e amuzant.

— Mai ales când ştim că pe motanul vecinilor îl cheamă Sylvester[9]!

Râseră amândouă, poate puţin cam exagerat, dar nu era grav.

Îşi făcură din nou bagajul. Domnul Miller se oferise să-i conducă până la intrarea în Lyon. Doamna Miller le dăduse o grămadă de clătite împachetate în folie de aluminiu, „ca să mâncaţi cu colegii voştri la cabană”. Stăteau cu toţii, uşor încordaţi, în faţa casei, în frigul tăios de februarie.

— Mulţumesc pentru acest weekend, zise Tim.

— A fost un weekend plăcut, răspunse doamna Miller. Puteţi... puteţi reveni când vreţi. Amândoi.

Până la urmă, după ce ezitară o vreme, trebuiră să se îmbrăţişeze.

Doamna Miller o strânse un pic cam tare de braţ pe Ambre, sărutând-o pe obraz.

— O să... O să ne suni?

— Da, bineînţeles.

Domnul Miller porni motorul maşinii şi ei urcară făcându-i un ultim semn cu mâna doamnei Miller.

Pe drum, rămaseră toţi trei tăcuţi. Când ajunseră la o gură de metrou, coborâră fără niciun cuvânt.

— Mă duc să cumpăr bilete! zise Tim.

Voia să-i lase un pic singuri, aşa că îl salută pe domnul Miller şi îi mulţumi încă o dată înainte de a dispărea pe scările metroului. Între tată şi fiică avu loc un schimb de priviri jenante şi un gest stângaci pentru a se săruta pe obraji.

— Aşadar... pe curând, zise domnul Miller bătând-o uşor cu palma pe umăr.

— Da... pe curând.

---

[9] Aluzie la serialul de desene animate *Tweety & Sylvester,* în care un motan vagabond încearcă zadarnic să vâneze un canar.

Vru s-o ajute să ducă geanta, dar ea refuză. O însoţi totuşi până la scări.

— Să vă întoarceţi cu bine...

Ezită câteva secunde înainte de a-şi termina fraza:

— Eşti bine acum, nu?

Abia îndrăznea s-o privească în ochi.

— Da, sunt bine.

— O să te sunăm.

— OK.

— Pe curând.

Ambre coborî scările cam prea repede şi se alătură cu uşurare mulţimii care se înghesuia în faţa automatului de bilete.

— Mergem să o vedem pe Angéla?

Întrebarea lui Tim rămase fără răspuns şi el înţelese că Ambre nu luase încă o decizie.

Ieşiră de la metrou în piaţa Bellecour, cu genţile de voiaj în mână. Era o zi rece şi luminoasă. Se aşezară sub statuia lui Ludovic al XIV-lea şi Tim se ridică în curând pentru a face fotografii. Se tot ducea la ea, între două poze, pentru a i le arăta. După aceea, o obligă să pozeze sub statuie.

— Pari crispată! Relaxează-te!

— Tu mă crispezi cu fotografiile tale!

Ajunseră în cartierul Vieux Lyon, de cealaltă parte a râului Saône, se plimbară o vreme pe străduţele pavate, se opriră în faţa unei vitrine cu tablouri vechi, a unei librării, a unui stand cu gofre. La catedrala Sfântul Ioan, Tim se minună, dar refuză invitaţia lui Ambre de a intra. Când o văzu începând să se agite, uitându-se cu frenezie la mobil ca să vadă cât e ceasul, înţelese. Luară din nou metroul, rămaseră tăcuţi tot drumul şi ieşiră la gara Part-Dieu. Acolo, fără explicaţii, ea îl conduse pe marele bulevard până când o luă pe o stradă perpendiculară. Se opriră câteva secunde mai târziu în dreptul unei clădiri situate la numărul 26.

— Am ajuns?
— Da.
— Ai anunțat-o?
— Nu.
Ea ridică ochii spre o fereastră de la etajul patru.
— E lumină.
El aşteptă câteva secunde şi, văzând-o că nu reacționează, o grăbi:
— Ce faci? Nu suni?
— Nu mă mai stresa!
Tim ridică din umeri şi puse degetul pe butonul interfonului care indica *Angéla Simon.*
— Dacă mai amâni, apăs...
— N-ai niciun interes!
— Prea târziu.
Ea îl fulgeră cu privirea. Se auzi un declic, apoi o voce masculină răspunse:
— Da?
Ambre rămase câteva secunde interzisă, cu gura căscată. Tim îi dădu o lovitură de cot în coaste.
— Da, e... ăăă... Angéla este?
După două secunde de tăcere la celălalt capăt al liniei, vocea tărăgănată răspunse:
— Da, deschid.
Tim o împinse pe Ambre în hol, chemă liftul şi apăsă pe numărul etajului.
Ea părea prea buimacă pentru a face ceva. În timp ce uşile se deschideau pe palierul etajului patru, auziră nişte voci. Ambre o recunoscu pe a Angélei.
— Cine este? zicea ea.
— Nu ştiu, răspundea bărbatul. A întrebat dacă eşti acasă.
În secunda următoare, chipul fetei apăru în crăpătura uşii şi Ambre se gândi înainte de orice că Angéla nu se

schimbase. Aceiaşi păr negru, aceeaşi faţă palidă, uşor arogantă, acelaşi ruj prea strident. Purta una dintre nenumăratele ei perechi de blugi rupţi care îi cădeau pe şolduri, lăsând să se zărească nişte chiloţi din dantelă. Timp de trei, poate patru secunde, nu se întâmplă nimic. Angéla stătea în spatele uşii, cercetând cele două persoane care se aflau pe palier. Ambre era nemişcată, incapabilă să rostească vreun cuvânt. Angéla nu o recunoştea. Ar fi trebuit să spună *Sunt eu, Ambre,* dar emoţia o împiedica. Nu-şi imaginase niciodată că noua sa culoare de păr o transformase atât de mult. Sau era ceva mai profund pe faţa ei, care se schimbase şi o făcea de nerecunoscut...? În sfârşit, Angéla scoase o exclamaţie de surpriză şi deschise uşa rapid.

— Fir-ar să fie, nu-i adevărat! strigă ea, cu ochii holbaţi.

Cum Ambre tot nu reacţiona, Angéla se apropie şi se proţăpi în faţa ei.

— Ambre? Ambre aici?

Ea înghiţi în sec şi dădu din cap, tot fără niciun cuvânt. O văzu pe Angéla schiţând un gest în direcţia ei şi surpriza îi tăie răsuflarea. Nu se aştepta la acea palmă usturătoare.

— Fir-ar să fie. Ambre! Ce mi-ai făcut?

Acum, Angéla o trăgea spre ea şi o strângea cu putere în braţe. Parcă îi înfigea nişte gheare în spate. Dar Ambre nici măcar nu-şi dădea seama.

— De ce ai făcut asta? De ce ai plecat atât de brusc? Te detest că ai făcut aşa ceva! Spuseserăm... spuseserăm că nu vom fi niciodată atât de proaste, încât să lăsăm un tip să se bage între noi! Dar se pare că tu ai fost prea slabă.

Apoi Angéla se calmă şi o luă de mână cu afecţiune.

— Te detest, dar mă bucur să te văd. A trecut atâta timp! Hai, vino, intră!

Păru să-şi amintească în sfârşit de prezenţa lui Tim, care stătea în picioare în spatele lor pe palier, şi se prezentă:

— Salut! Eu sunt Angéla.
— Eu sunt Tim.
Ea se întoarse din nou spre Ambre şi întrebă cu voce scăzută:
— E noul tău iubit?
— Nu.
— Hai, veniţi, intraţi!
Nici apartamentul nu se schimbase: acelaşi mobilier, jaluzelele trase, cutiile de bere care zăceau pe jos şi mirosul de fum. Angéla îi conduse în living, unde băiatul pe care-l auziseră la interfon zăcea moleşit pe canapea, cu un joint între buze. Ambre nu-l mai văzuse niciodată. Şi el purta nişte blugi rupţi, arbora nişte dreaduri şi un piercing în sprânceană. Îi salută cu un semn din cap, apoi se cufundă iarăşi într-o stare de narcoză.
— Nu-i daţi atenţie. El este Arnaud. Iubitul unei prietene. N-are unde locui şi stă aici pentru moment.
Le arătă un loc pe canapea.
— Ce vreţi? O bere?
Îi răspunseră două ridicături din umeri. Angéla luă un bax care zăcea pe o măsuţă joasă şi le întinse două doze.
— Nu ţi se pare ciudat să te întorci aici? Întrebă ea. Povesteşte-mi! Ce-ai făcut în tot acest timp? De ce apari aşa, astăzi? Ai necazuri? Ai nevoie de un loc unde să stai?
— Nu... Nu. Nu mai locuiesc aici.
— Nu mai eşti cu babacul tău, atunci? A aflat nevastă-sa?
— Nu. Nu e asta...
— S-a plictisit de tine?
Ambre se abţinu ca să nu fie dezagreabilă şi răspunse simplu:
— Poate.
Angéla luă o înghiţitură zdravănă de bere, apoi îşi reluă interogatoriul:
— Unde locuieşti acum?

— În Hautes-Alpes. Pe perioada sezonului turistic de iarnă. Am găsit un job într-un hotel.

— Eşti femeie de serviciu?

Tonul era arogant. Ambre îşi înghiți mândria şi furia.

— Sunt chelneriță.

— De ce ai plecat acolo?

— N-aveam niciun motiv să mai rămân aici.

Angéla luă o nouă înghițitură de bere şi se afundă în canapea.

— Ştii, dacă nu m-ai fi lăsat aşa cum ai făcut-o... ai fi putut să rămâi. Ți-aş fi trecut numele în contractul de închiriere. Era deja şi casa ta. Nu-mi vine să cred că ai abandonat totul pentru un tip. Şi încă unul bătrân!

Ambre nu putea să-i spună că, dacă Philippe făcuse ceva bun vreodată, acel lucru era că o rupsese de ea.

— Şi la păr ce ți-ai făcut?

— Ăsta e părul meu adevărat.

— Ştiu, dar e păcat... Negrul îți dădea o latură senzuală. Aşa... parc-ai fi o călugăriță. Sau o mic-burgheză.

— Eu prefer aşa.

— Nu te supăra, e doar o remarcă. Înainte, puteam să râd cu tine...

Ambre nu răspunse. Nu se atinsese de bere şi nu-şi dorea decât un lucru:

să părăsească apartamentul ăla cât mai repede. Alături de ea, Tim nu se simțea deloc mai în largul lui şi stătea cu ochii ațintiți asupra măsuței joase.

— Te-ai schimbat, reluă Angéla privind-o cercetător.

— Fără îndoială... Tu nu.

— Nu, aşa este. Am luat poate un kil sau două. Dar altfel, sunt aceeaşi.

— Mai mergi la facultate?

Angéla scoase un pachet de țigări din buzunar şi îi servi. Amândoi clătinară din cap.

— Te-ai lăsat şi de fumat? Ai devenit teribil de plictisitoare, nu-i aşa?

Văzând fața crispată a lui Ambre, adăugă iute:

— E-n regulă, glumesc!

Îşi aprinse țigara şi trase un fum lung înainte de a răspunde în sfârşit la întrebarea care îi fusese pusă:

— Da, oficial, sunt încă la facultate. Merg o dată sau de două ori pe lună...

Ca să fac act de prezență şi să-mi liniştesc părinții. Altfel, nu mi-ar mai plăti apartamentul.

— Şi în restul timpului?

— Păi, ca înainte, ştii tu... Ieşim. Ne distrăm...

Continuă să fumeze în tăcere. Pe canapea, lângă ei, numitul Arnaud mormăia nişte cuvinte de neînțeles, cu ochii pe jumătate închişi.

— Deci n-ai venit decât în weekend? reluă Angéla după un timp.

— Da. Am venit să-mi văd părinții.

— Când pleci?

— Peste o jumătate de oră.

— Ah, zise ea decepționată. Nu rămâi...

— Nu... Eram prin zonă, aşa că... am profitat ca să vin... Să aflu ce mai faci.

Angéla lăsă chiştocul să cadă pe fundul dozei goale şi se ridică.

— Mai am nişte lucruri de-ale tale în camera mea... vrei să le vezi? Să le iei?

— Oh... poți să le păstrezi.

— Hai vino, o să fie amuzant.

Angéla o trase după ea, invitându-l pe Tim să le urmeze. Era ciudat să revină în această încăpere unde dormise atât de des. Nimic nu se schimbase nici aici. Aceeaşi noptieră pe care se aflau un pahar gol şi o cutie cu aspirine.

Aceleaşi haine care zăceau aruncate pe jos printre tuburi de ruj. Angéla deschise dulapul de haine de lângă pat şi îi arătă un rând întreg de rochii, cămăşi, blugi.

— Ne cumpăram amândouă la fel, îți aminteşti?

— Da.

,

— Ne dădeam drept surori gemene. Tipii adorau chestia asta, îți aminteşti cum îi excita?

Ambre nu răspunse şi îşi dori din tot sufletul ca Tim să nu fi auzit.

— Ai vreun iubit în acest moment? continuă Angéla scoțând nişte rochii din dulap şi aruncându-le pe pat.

— Nu, n-am pe nimeni. Dar tu?

— Am tot felul de relații. M-am întors la fete. De... vreun an şi ceva. Cam de când ai plecat... Mă plictisisem de tipi. Am terminat-o cu ei.

Îi arătă hainele de pe pat.

— Poftim, serveşte-te. Sunt ale tale țoalele astea.

— Ți le las ție.

— Nu-mi place să le am aici. Când le văd, îmi amintesc cum m-ai lăsat baltă ca pe un rahat în ploaie.

— Încetează...

— Mi-am revenit, stai liniştită, adăugă Angéla. Nimeni nu e de neînlocuit.

Cu atât mai puțin tu.

Urmă o tăcere grea, ca de mormânt.

— Ia-le sau le arunc.

— Aruncă-le.

— Foarte bine.

Luă hainele şi le aruncă pe jos. Apoi rămase proțăpită în mijlocul camerei, cu brațele încrucişate, fixând-o cu privirea pe Ambre.

— Poate că ar trebui să mergem, interveni Tim. Trenul...

— Da. Mergem, zise Ambre recunoscătoare.

— El cine e? şuşoti Angéla în timp ce Tim ieşea pe hol.
— Un prieten de la hotel.
— Te culci cu el?
— Nu.
Ambre îşi recuperă în grabă paltonul şi geanta de voiaj din living. Angéla îi conduse până la uşă, cu un aer morocănos.
— A fost o vizită-fulger, bombăni ea, în timp ce ei chemau liftul. O să mai vii la Lyon?
— Nu ştiu.
Liftul sosi şi uşile se deschiseră.
— Mulțumesc pentru bere, zise Ambre.
Angéla făcu un gest cu mâna care semnifica: *Zău aşa.* Tim intră în cabină şi Ambre îl urmă. Preț de câteva secunde, uşile rămaseră deschise şi cele două fete se înfruntară din priviri, una pe palier, cealaltă în lift. Se vedeau pentru ultima oară, o ştiau şi una, şi cealaltă. Angéla părea cea mai afectată dintre ele două. Afişa un aer trist, în timp ce Ambre nu-şi manifesta decât nerăbdarea de a părăsi cât mai repede şi pentru totdeauna acel imobil.
— Pe curând, zise Angéla, lăsându-şi brațele să cadă pe lângă corp.
— Da. Pe curând.
— Drum bun!
Uşile se închiseră şi Ambre nu-şi putu stăpâni un oftat de uşurare. Tim nu scoase niciun cuvânt până nu ieşiră din imobil.
— Va fi fără ea, nu? Întrebă el atunci. Acest nou început va fi fără ea.
O luară pe bulevard cu paşi grăbiți. Nu erau în întârziere, dar ideea era să se îndepărteze cât mai repede cu putință de apartamentul în care locuia Angéla.
— E ciudat, reluă Tim. Te temeai că e foarte supărată pe tine.

— Da. Şi aşa şi este, nu?

— Da. Este plină de regrete şi de amărăciune. Dar ei îi străluceau ochii când te privea. Ţie, nu.

Ambre nu răspunse, dar se gândi că Tim avea dreptate. Se opriră la o trecere de pietoni şi el se întoarse spre Ambre:

— Şi ea îți cumpăra haine. Era ca Philippe, nu?

— Nu... nu ştiu despre ce vorbeşti..

— Ba da, ştii. Dar nu e grav. Toate astea au rămas în urmă.

Semaforul se făcu verde şi Tim o trase după el prin mulțimea care se grăbea pe stradă. Abia mai târziu, după ce urcară în tren. Ambre înțelese ce voise el să spună. Şi Angéla făcuse din ea o păpuşă frumoasă şi docilă... Iar Philippe îi furase jucăria.

Tim o trezi la Valence pentru a schimba trenul.

— Ai adormit într-un minut, remarcă el.

Pe peron, începură să sară pe loc pentru a încerca să se încălzească.

— A fost un weekend cu multe emoții, zise el.

— Ce bine că ai fost cu mine.

Două persoane trecură prin fața lor, târând o valiză grea, şi ea aşteptă până se îndepărtară pentru a adăuga:

— Mulțumesc.

Anton îi aştepta în holul gării Montdauphin-Guillestre, cu mâinile în buzunare şi zâmbetul pe buze. *Ca de obicei,* se gândi Ambre. Revăzându-i chipul, înțelese că se întorsese la Arvieux şi că, într-adevăr, călătoria în trecut se terminase.

— A fost bine? Întrebă el în timp ce se îndreptau spre maşina lăsată în parcarea gării.

— Da. Aşa cred.

— Mănânci cu noi? Am gătit *tartiflette*[10].

---

[10] Preparat tradițional din Alpii Francezi cu cartofi, bacon, ceapă şi brânză reblochon la cuptor.

Ea îi zâmbi, dar ar fi vrut să-i sară de gât de bucurie. Era exact ceea ce îi trebuia în seara aceea. Nu să stea singură la cabană – Rosalie lucra –, nu să se gândească la weekendul care trecuse, nici să facă bilanțul. Băieții aveau mii de lucruri de povestit. Parcă nu se mai văzuseră de luni întregi. Vorbiră în timpul mesei şi continuară până noaptea târziu, moleşiți pe canapea.

Ambre adormi fără ca măcar să-şi dea seama. Vocile nu o deranjau, dimpotrivă, o legănau.

Nu deschise ochii decât a doua zi dimineață, când soarele abia răsărea.

Mai întâi îl văzu pe Tim, care dormea dus lângă ea. Anton îl ținea cu un braț de mijloc. Se gândi că erau frumoşi amândoi.

Se mai gândi că n-avea ce căuta în acea încăpere şi în acel pat, că n-ar fi trebuit să se afle acolo. Dar mai era un detaliu: Tim ținea, într-un pumn, o şuviță lungă din părul ei. Din părul ei de culoarea mierii. O înfăşurase între degetele lui ca şi cum adormise jucându-se cu ea. Dacă Ambre se mişca, dacă hotăra să se ridice, îl trezea. Aşadar grație acelei şuvițe, făcea şi ea parte din scenă: completa tabloul. Nu ştia ce rol joacă, dar trebuia să aibă unul, din moment ce el ținea în mână acea şuviță.

O rază de soare reuşise să pătrundă prin perdea şi îi mângâia fruntea lui Tim. Ea continuă să-i observe, gândindu-se la povestea pe care i-o spusese cu o zi în urmă. Despre băiatul pe care îl admira, cu care voia să fie tot timpul. Despre echipa de baschet în care intrase pentru a petrece mai mult timp cu el. Despre sărutul furat la vestiare. Despre prima lui decepție în dragoste. Şi acum, dormea alături de Anton cu nonşalanță, de parcă nimeni nu-l făcuse să sufere vreodată. Ca şi cum, până la urmă, nici nu mai conta, fiindcă ceea ce conta astăzi era să fie acolo, alături de Anton.

Imaginea lui Tim şi a lui Anton adormiți era dovada că totul putea să meargă mai bine, că Philippe va fi într-o bună zi doar o amintire urâtă, că părinții ei vor şti să se revanşeze, că nu era totul pierdut.

În acea dimineață, soarele strălucea cu putere şi ea se gândi că era ziua ideală pentru a-şi începe noua viață. O a doua rază de soare străpunse perdeaua apartamentului. Anton scoase un oftat şi Tim, încă adormit, se încruntă.

Ei nu o ştiau, dar Ambre tocmai luase hotărârea să-şi trăiască viața cu adevărat.

A **Ş**ASEA PARTE

Via**ţ**a adev**ă**rat**ă**

— Ce-i asta?

Până la urmă, soarele inundase cu totul apartamentul şi Anton se sculase.

Preț de o clipă, Ambre se prefăcuse că doarme. Îl auzise trebăluind în bucătărie. Apoi îl simțise pe Tim agitându-se lângă ea şi deschisese ochii.

Dar nici unul, nici altul nu se mişcase. Erau tot întinşi şi se uitau la Anton care ținea în mână ursulețul bej de pluş.

— Este Martin, răspunse în cele din urmă Tim, ridicându-se într-un cot.

În fine, e mai degrabă Célestin... Aşa am zis, nu? adăugă el întorcându-se spre Ambre.

— Da. Era Martin. Dar acum e Célestin.

Anton continua să se uite la ei insistent.

— E un ursuleț de pluş, zise Tim.

— Ştiu, dar... ce caută aici?

— Este un cadou de la Ambre.

Anton păstră o sprânceană ridicată, perplex, şi puse ursul pe bar.

— Şi asta?

Tonul devenise mai îngrijorat. Anton flutura o bucată de material bordo şi o agita deasupra lor.

— Ai de gând să te travesteşti? Fir-ar al dracu'… Trebuie să fi costat o avere!

Ambre îşi simți inima bubuind. Se săltă în capul oaselor şi smulse rochia din mâinile lui Anton. Se întoarse spre Tim cu o privire furioasă.

— De ce ai luat asta?

El păru jenat pentru o clipă, dar răspunse amuzat:

— Ca s-o încerci.

— Glumeşti?

— Nu… Ştii… nu mă dau bătut atât de uşor.

— Eşti bolnav la cap. Dacă n-aş şti că eşti gay, te-aş bănui că eşti un pervers sexual. Mi-ai luat şi lenjeria intimă?

— Aşadar slavă Domnului că sunt gay! Încercă el pe un ton de glumă.

Dar ea nu râdea deloc.

— Ți-am spus că nu vreau să le mai văd niciodată.

— Voiam doar să o îmbraci o secundă. Numai o secundă.

— N-o voi purta niciodată. N-am vorbit destul de clar?

— Sunt sigur că într-o zi o să te răzgândeşti.

Anton îi observa acum cu un aer nedumerit.

— O s-o port… În ziua în care te vei hotărî să-l revezi pe fratele tău.

— Care-i legătura?

— E doar un mod de a spune că asta nu se va întâmpla niciodată.

El se pregătea să-i dea replica, dar ea se ridică de pe canapea.

— Unde te duci?

Ambre băgă furioasă rochia în geanta ei de voiaj, pe care o împinse cu o lovitură de picior în fundul încăperii.

— Poftim! Este la locul ei acum.

— Ăă… ce-i asta? interveni Anton.

— Este o rochie pe care i-a dăruit-o Philippe.

— Nu, ce-i cu scena asta domestică?

Cu ochii scăpărând de furie. Ambre nu-şi putu stăpâni un strigăt de ajutor:

— Spune-i că nu se face aşa ceva! Nu furi haine! Şi nu obligi pe cineva să poarte o rochie!

— Nu te oblig. Încerc să te conving!

Anton le opri protestele cu un gest.

— Uneori, am impresia că aveţi trei ani.

El îi aruncă o privire lui Tim, care stătea tot în pat, cu bustul gol.

— Dar ce-i cu tatuajele astea, Tim?

— Sunt nişte dinozauri. Şi Ambre are la fel! Şi ea a dormit cu o diademă pe cap toată noaptea!

Ea ripostă râzând:

— El a pierdut la jocul cu bile!

— Nici măcar n-am terminat partida!

Furia se risipise într-o secundă. Anton ridică ochii spre cer, amuzat.

Când ajunseră la cabană, cu puţin înainte de masa de prânz, îi aştepta o surpriză. Rosalie era întinsă pe podea în living, în mijlocul cuburilor, în timp ce Sophie stătea mândră în şezut.

— Incredibil! exclamă Ambre.

Strigătul ei o făcu să tresară pe fetiţă, care era cât pe ce să izbucnească în plâns. Ambre o ridică de jos şi o luă în braţe.

— A aşteptat să plecăm ca să stea în funduleţ! Puşlamaua!

Rosalie se ridică şi se proţăpi în faţa lui Ambre, cu mâinile în şolduri.

— Salut, totuşi!

— Salut, Rosalie. Nu-mi revin! Stă în funduleţ, gata!

Rosalie se resemnă şi îl salută pe Tim. Ambre n-avea ochi decât pentru Sophie.

— Cum a fost?
— A fost mişto, răspunse Tim.
— Acum v-ați întors?
— Am dormit la Anton.
— Ați fi putut veni înainte. Mi-a fost dor de voi. Nu-mi place s-o spun…

Dar e adevărat.

— Ştii, nu-mi revin… Într-o bună zi, o să ne trezim că o să meargă în picioare…

Rosalie ridică ochii spre tavan şi Tim îi puse o mână pe umăr, cu un aer profund dezolat.

— Îmi pare rău, tu nu mai exişti.

Se văzură nevoiți să-i povestească tot weekendul lui Rosalie. În detaliu.

Aşa se întâmpla mereu cu ea.

Seara, după ce Tim plecă înapoi la Anton, iar Rosalie şi Sophie se culcară.

Ambre se trezi singură. Şi, în mod bizar, nu era o senzație neplăcută. Se instală în livingul pustiu, lângă soba cu lemne. Cu privirea pierdută în flăcări, avu în sfârşit tot timpul să se gândească la weekendul petrecut la părinții ei, la viața ei din Arvieux, la viață în general.

Pe la ora 2 dimineața, fu cât pe ce să scoată un urlet când îl văzu pe Andréa în picioare lângă ea.

— Fir-ar să fie. Andréa!
— Îmi pare rău, credeam că m-ai auzit intrând…

Ea încercă să-şi calmeze bătăile frenetice ale inimii. Andréa se aşeză într-un fotoliu alături de al ei.

— E ceva în neregulă? întrebă el.
— Nu, de ce?
— E 2 noaptea. Şi nu dormi. Te uiți la foc nemişcată.
— Nu mi-e somn.
— Dar eşti bine?
— Da! Şi tu de unde vii?

— Oh... eu... am fost cu Adeline.

Se aşternu din nou tăcerea. Inima ei îşi relua încet-încet ritmul normal.

Se mulţumiră să privească focul timp de câteva secunde, fără să spună nimic.

Apoi Andréa relua:

— În weekendul ăsta, ai fost cu Tim?

— Da.

— A zis că aţi fost la părinţii tăi. E fals, nu?

— Nu. E adevărat.

— Credeam că îi deteşti.

— N-am spus niciodată aşa ceva.

— Ai spus alte lucruri...

— Tocmai. Trebuia... oarecum... să clarificăm lucrurile.

— Şi le-ai clarificat?

— Oarecum.

— Totul este *oarecum* la tine.

El zâmbi şi ea îl imită. Andréa scoase din buzunar un pachet cu foiţe de rulat ţigări, un săculeţ cu iarbă şi le puse pe braţul fotoliului.

— Împărţi una cu mine?

— Da, de acord.

Preţ de o clipă, nu se mai auzi decât respiraţia lui Andréa care fărâmiţa canabisul.

— Lucrurile merg bine cu Adeline?

— Da.

— Da, asta-i tot?

— Facem chestii de cuplu împreună. Sâmbătă, ne-am dus la restaurant cu Greg şi Héléna.

— Pare să te încânte.

El nu răspunse imediat. Termină mai întâi de rulat jointul, apoi scoase o brichetă şi îl aprinse. Fumul se ridică în încăpere. El îi întinse jointul lui Ambre.

— Ca să spun drept, mă panichează un pic, zise el în cele din urmă.

— Ce, chestiile de cuplu?

Se scurse mai bine de-un minut până se hotărî să răspundă. Fumul invadase livingul şi minţile lor erau deja amorţite.

— Dacă chiar vrei să ştii... mi-e teamă că nu voi fi la înălţime.

El trase un fum lung.

— Atât timp cât chestia asta se rezumă la sex, la seducţie... este uşor. Mă descurc. E suficient să o iau ca pe un joc. Dar după aceea, continuă el dându-i jointul, când treaba devine mai serioasă... nu mai poţi să te joci. Trebuie să laşi deoparte asta. Şi nu ştiu ce să fac după aceea.

— Nu e nimic de făcut. E suficient să fii tu însuţi.

— Tocmai asta-i problema.

Ea îl observă, perplexă.

— Ce te-a apucat? Ai o depresie?

— Poate că da.

— Ai face bine să te duci la culcare. O să fie mai bine mâine.

— Nu, nu o să fie mai bine.

Un lemn trosni în foc şi Andréa rămase gânditor câteva secunde.

— Eu nu sunt ca Greg sau ca Tim. Nu sunt amuzant. Nu sunt un tip de treabă... N-am nimic de oferit. Pe bune, nu sunt la înălţime.

— Sunt sigură că Adeline gândeşte contrariul.

— Nu mă cunoaşte încă destul de bine.

Ambre îşi trase genunchii la piept şi îi dădu jointul.

— De ce îmi povesteşti lucrurile astea?

Nu intenţionase să aibă un ton aspru şi, pentru o clipă, se temu că fusese prea dură.

— Nu ştiu... Pentru că eşti aici, în living. Te deranjează?

— Nu.

Continuară să fumeze în tăcere. În curând, se treziră tolăniți în fotolii, cu ochii înroşiți, cu mintea încețoşată.

— Poate că ar trebui să mă despart de ea, relația asta nu duce nicăieri. Nu am nimic să-i ofer. Nici măcar nu ştiu dacă îmi doresc povestea asta.

— Credeam că o iubeşti cu adevărat.

— Da, dar... ea este o tipă chibzuită. Are o viață ordonată. Nu ştiu dacă aşa ceva mi se potriveşte.

El strivi chiştocul pe podea, ignorând grimasa lui Ambre.

— Vezi tu, ea n-ar tolera chestia asta.

— Ce, că strici parchetul?

— Nu, că fumez.

— Nu toată lumea e de acord cu asta.

— Ea mănâncă echilibrat, face sport, nu bea prea mult. Ştie ce o să facă în viitor.

— Asta-i bine, nu?

— Nu e pentru mine.

El se ridică într-un cot şi se uită la Ambre. Avea ochii închişi, capul căzut pe brațul fotoliului. Părea aproape adormită.

— Poate că mai degrabă o fată ca tine mi-ar trebui.

— Ai fumat prea mult. Andréa.

— Tu nu aştepți nimic de la ceilalți. Asta îmi place la tine, cred.

Ea nu avu nicio reacție şi el se temu să nu fi adormit. Dar continuă:

— Nu o spun în sensul că eşti blazată cu totul... adică nu mai aştepți nimic de la nimeni. O spun în sensul că iei oamenii aşa cum sunt. Nu aştepți nimic în plus de la ei.

— Poate, răspunse ea, cu ochii tot închişi.

— Şi apoi... nu ştiu... tu nu judeci a priori sau n-ai idei preconcepute despre ceea ce va fi viața ta. Tu nu-ți faci griji, iei lucrurile aşa cum vin.

— N-am construit nimic. Nu am de ales.

— Adeline mă presează. Am impresia că, dacă vreau să rămân cu ea, va trebui... nu ştiu... să mă maturizez... să devin adult.

— Numai astfel ajungi undeva. Nu luând lucrurile aşa cum vin.

— Totuşi ar fi mai simplu cu tine... Am face dragoste... am fuma jointuri...

Uneori am lucra şi am mânca. N-am aştepta nimic în plus de la viață sau de la celălalt.

El aşteptă un răspuns care nu veni.

— Dormi?

Ea clătină din cap şi răspunse cu un bombănit:

— Asta n-ar duce nicăieri.

— Ei şi?

— Spui asta doar fiindcă ai chef să te culci cu mine, aici, imediat.

Avea ochii tot închişi şi zâmbea uşor. Zâmbi şi el.

— Ştii... am putea s-o facem. Nimeni n-ar şti nimic.

— Mă oboseşti. Dacă ai chef să-ți distrugi povestea de iubire cu Adeline, fă-o singur. Nu mă amesteca pe mine.

Ea îl auzi oftând şi întinzându-se din nou pe fotoliu. Apoi nu se mai auziră decât lemnele care trosneau în sobă.

— Ştii, aveai dreptate zilele trecute.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu faptul că sunt rece şi inaccesibilă.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta.

Acum, el era cel care avea ochii închişi şi vocea uşor neclară.

— Nici măcar nu-mi dădeam seama că eram aşa cu părinții mei.

— Eşti aşa cu toată lumea. Te protejezi, atâta tot.

Ea se ridică în capul oaselor şi puse o mână pe brațul fotoliului. Avea chef să-i propună să meargă în camera lui.

În definitiv, avea dreptate, nimeni n-ar şti nimic. Povestea lui cu Adeline ar fi protejată. Ambre se ridică, avea o uşoară ameţeală. Se lăsă în genunchi lângă fotoliul lui chiar în momentul în care el deschidea ochii. Apoi se gândi, o secundă, nu mai mult, la Tim şi se ridică în picioare. Se răzgândise.

— Mă duc la culcare. Pe mâine.

El încercă să o ţină de mână câteva secunde, dar ea îl respinse cu blândeţe.

— Dormi, mâine va fi mai bine.

Vineri, 20 februarie 2009, ora 15:16

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambre10@gmail.com

Îmi amintesc de parcă a fost ieri seara în care Tim m-a adus la cabană după ce fusesem la restaurant cu Philippe. Niciodată nu avusesem un asemenea sentiment de gol. Parcă era sfârşitul lumii. Ultimul abandon.

Când mă gândesc la asta, mă întreb cum am trecut peste noaptea aceea şi peste următoarele, dar mai ales peste noaptea aceea.

Îmi amintesc că îi spusesem că nu mă aşteaptă nimic în viitor. Era adevărat, nu mai credeam în nimic. Îmi închipuiam că nu voi putea continua să trăiesc după asta, să râd, să visez.

Astăzi, am impresia că m-am schimbat mult. Că sunt mai calmă. Mai senină. Lucrurile mi se par mai puţin complicate. Speranţa s-a infiltrat cam peste tot, cred.

Încă mă gândesc la Philippe şi mă doare întotdeauna când mă gândesc la el. Dar e ca şi cum ai trăi cu o entorsă la gleznă. La început, suferi îngrozitor, apoi durerea devine mai difuză, mai îndepărtată. Încă te doare, dar, dacă nu-i mai dai atâta atenţie, înveţi să trăieşti cu ea. După o vreme, durerea face parte din cotidian. Ea nu ne împiedică să

trăim. Este acolo, asta e situația, nu poți face nimic, dar aproape că nu-ți mai pasă.

Parcă Philippe ar face parte dintr-o altă existență, dintr-un alt univers, poate că asta e ceea ce mă ajută. Aici, la Arvieux, este un univers fără el. Este o altă viață. Şi acest lucru îl face mai îndepărtat.

Au trecut aproape trei luni de când am ajuns aici. Trei luni... Este puțin într-o viață normală. Un sfert de an. Dar trei luni la cabană fac cât un an întreg. Relațiile sunt diferite. Suntem în mijlocul munților, rupți de lume, ne întâlnim lângă soba cu lemne în fiecare seară.

Ieri, Anton ne-a luat cu el la schi, pe Tim, pe Rosalie şi pe mine. Cu Sophie a stat Delphine. Am făcut progrese, aşa mi-a zis. Miercuri ne-a invitat la cină. Rosalie s-a întors devreme, pentru Sophie. Eu am dormit din nou la ei, pe canapeaua extensibilă. Nu voiam să rămân, nu voiam să-i deranjez, dar Tim a insistat şi Anton a zis că, din moment ce Tim e fericit, e şi el fericit. A adăugat că se bucură mult că mă aflu acolo.

Îmi place mult Anton. Când îl văd cu Tim, am impresia că n-ar fi putut trăi unul fără altul. Şi-au găsit perechea.

La început, nu înțelegeam de ce mă simt atât de bine cu ei, în apartamentul lor. Acum ştiu de ce. Este foarte odihnitor. N-am văzut niciodată o relație ca a lor. Simplă. Desăvârşită. Credeam că există o parte de joc, de putere, de gelozie în orice relație amoroasă, chiar inconştientă, chiar invizibilă, chiar minimă. Dar nu între ei.

Tim şi Anton au parte de o iubire care nu există decât între ei. Au construit-o astfel şi nu va exista niciodată decât între ei.

Dacă ar putea – dacă ar îndrăzni – să se sărute în plină stradă, în discotecă, oriunde în afara apartamentului, sunt convinsă că nimeni n-ar fi şocat. Ar gândi că sunt frumoşi. Pur şi simplu. Eu asta gândesc.

Andréa a rămas cu Adeline. L-am întrebat dacă e totul în regulă şi a zis că da. N-am insistat. Mă priveşte uneori cu o undă de regret. Cred că ăsta-i motivul nefericirii lui. Nu vrea decât ceea ce nu poate avea. Sau ceea ce nu mai are. Azi mă priveşte cu dorință şi dacă i-aş ceda, s-ar schimba imediat.

Nu ştiu dacă va ajunge să fie pe deplin fericit vreodată. Îmi place mult Andréa. Cu infidelitățile lui, cu jocul lui, cu manierele lui insuportabile de fustangiu. Ştiu că nu este aşa, contrar a ceea ce spune. Este... nu ştiu... un fel de prieten, cred. Nu ca Tim şi ca Rosalie, nu ca Anton, nu ca Angéla pe vremuri, e diferit. Şi chiar dacă nu stă mult la cabană, sunt bucuroasă că este aici seara. Nu ne vorbim neapărat, dar îmi place să văd lumină pe sub uşa de la camera lui sau să aud muzică prin pereții despărțitori. E ca şi cum am fi o familie, este liniştitor să ştii că toată lumea s-a întors acasă.

— Bună ziua, căutați ceva?

Ambre se întorcea la cabană, însoțită de Tim, cu brațele încărcate de pungi. Era rândul lor să se ocupe de cumpărături în săptămâna aceea. În timp ce se apropiau, remarcaseră pe treptele din lemn un bărbat care părea să caute numărul străzii. Era înalt, brunet, cu sprâncene groase, negre.

Trebuie să fi avut între treizeci şi treizeci şi cinci de ani. La prima vedere, îl luaseră drept un turist, dar nu avea niciun bagaj. Bărbatul tresări uşor când i se adresară. Părea nervos.

— Eu... caut hotelul Les Mélèzes.

— Sunteți în fața lui, răspunse Tim. Recepția este chiar aici.

— Ăăă... de fapt... O caut pe Rosalie. Lucrează aici, nu-i aşa?

Urmă un moment de ezitare şi bărbatul nu putu să ignore surpriza pe care o provocase întrebarea lui.

— Da, lucrează aici, răspunse în cele din urmă Ambre. Vreți să mă duc s-o chem?

— Da, mulțumesc.

Ambre se năpusti înăuntru cu pungile de cumpărături în brațe. Presimțea ceva rău: Rosalie spusese întotdeauna că nu are pe nimeni în afara cabanei.

Bărbatul ăsta putea fi o veche cunoştință, un prieten aflat în trecere prin regiune... Dar Ambre intuia vag că vizita lui n-avea nimic obişnuit. Bărbatul părea nervos, foarte nervos. Ambre o strigă pe Rosalie la etaj, bătu la uşa ei, dar nu era acolo. Când lăsă cumpărăturile în bucătărie, Delphine o înştiință că Rosalie plecase să o ducă pe Sophie la dădacă: servirea mesei începea într-un sfert de oră. Ambre abandonă cumpărăturile în seama lui Delphine şi coborî în viteză scările. Afară, Tim şi bărbatul se uitau în pământ, tăcuți.

— Nu este aici, anunță Ambre când ajunse lângă ei. A plecat să-şi ducă fetița la dădacă.

Nici Tim şi nici ea nu putură ignora tresărirea muşchilor de pe fața bărbatului.

— Poftim?

— A plecat să-şi ducă fetița la dădacă.

— Cred că tocmai se întoarce, interveni Tim.

Arăta o siluetă, la capătul străzii, care venea spre ei cu paşi repezi, împingând un cărucior gol. Rosalie continua să se apropie, cu ochii ațintiți asupra drumului. Când ajunse la doar câțiva metri de cabană, ridică brusc capul şi încremeni. Îşi duse mâna la gură. Tăcerea şi nemişcarea care urmară se dovediră antologice. Apoi înaintă şi rosti cu voce sugrumată:

— Gabriel?

Bărbatul se uita la cărucior, ca şi cum ar fi fost o bombă gata să explodeze.

Tim şi Ambre, care se retrăseseră puțin, nu mai îndrăzneau să facă niciun gest.

— Cum ai... ce cauți aici? continuă Rosalie.

Bărbatul părea să-şi revină încet-încet din stupoare. Clipi de mai multe ori, apoi explodă literalmente.

— Doamne Dumnezeule! Te-am căutat peste tot! răcni el. Luni întregi,

Rosalie! Luni întregi!

Rosalie se încovoie puțin, ca pentru a se proteja de un atac.

— Ce-i ăsta? strigă el arătând căruciorul. Ce este?

Vocea îi devenea stridentă.

— Aveai de gând să-mi spui? Dumnezeule, fii sinceră, aveai de gând să-mi spui vreodată?

Mâinile îi tremurau. Ambre ghici că bărbatul nu ştiuse până atunci de existența lui Sophie. Mai rău, intuiția îi spunea că era, fără îndoială, tatăl fetiței.

— Ai dispărut fără veste! Ți-ai schimbat numărul de telefon! Şi acum...

Acum...

În fața lui, Rosalie era mai palidă decât oricând şi crispată. Degetele i se agățau de mânerele căruciorului, întredeschise gura, dar, în loc să izbucnească în plâns, cum te-ai fi putut aştepta, declară cu voce fermă:

— Gabriel, îți cer să pleci..

Bărbatul nu o lăsă să-şi termine fraza:

— Nici vorbă!

Rosalie reluă cu fermitate:

— Eşti la locul meu de muncă. Încep serviciul în mai puțin de cincisprezece minute.

Bărbatul ezită un moment, privirea lui trecând de la Rosalie la ceilalți doi, care păreau să fie într-adevăr colegi de muncă. În cele din urmă, răspunse pe un ton mai ponderat:
– Mă voi întoarce mâine. Şi dacă fugi iar, mă voi întoarce poimâine. Şi în ziua următoare, dacă trebuie. Crede-mă pe cuvânt, nu voi lăsa lucrurile aşa.

Rosalie înghiţi cu dificultate, dar privirea ei nu trăda niciun semn de slăbiciune, ci doar o hotărâre neclintită. Bărbatul întoarse capul de mai multe ori strigând: – Mă întorc mâine, Rosalie! Îmi datorezi nişte explicaţii!

Rosalie se năpusti în cabană fără nicio privire ori vreun cuvânt pentru Ambre şi Tim.

Când intrară şi ei la rândul lor în cabană, o găsiră aşezată pe un scaun la recepţie. Îngrijorată, Sylvie era aplecată asupra ei.

— Te simţi bine? Întrebă ea.

— Da, sunt bine.

— Vrei un pahar cu apă?

— Da, bine, un pahar cu apă.

Sylvie îi interogă pe Ambre şi pe Tim din privire, dar aceştia răspunseră printr-o ridicare din umeri. Nu ştiau mai mult decât ea.

— Rosalie... încercă Ambre cu stângăcie, cine era?

— Mai târziu, te rog.

Chiar dacă Rosalie părea în pragul unei crize de nervi, tonul ei era categoric. Ambre nu insistă. Sylvie reveni cu un pahar cu apă, pe care Rosalie îl bău încet. Andréa şi Gregory veneau deja, pregătiţi să înceapă servirea mesei, şi Rosalie se ridică, încercând să-şi recompună o expresie impasibilă.

— Mergem? zise Andréa trecând prin faţa lor.

Îndreptându-se de umeri, Rosalie intră în restaurant prima; momentul ei de slăbiciune trecuse.

Le era foarte greu să se concentreze în seara aceea asupra serviciului în sală. Ambre se gândea întruna la acelaşi lucru. În mod evident, bărbatul acela era tatăl lui Sophie. Rosalie dispăruse brusc, fără să-i lase vreo adresă sau vreo explicaţie. El nu ştia nimic despre existenţa lui Sophie. Rosalie fugise probabil în primele luni de sarcină, dispăruse deci în urmă cu aproape un an. Dar de ce să fugi de un bărbat, cu copilul lui în pântec, fără să-l anunţi, fără să-i

dai nicio explicație, fără să-i lași cea mai mică șansă de a te găsi?

La sfârșitul serviciului, Rosalie dispăru cât putu de repede pentru a se duce la dădacă. Ambre nu îndrăzni nici s-o sune, nici s-o rețină. Își zicea că, în ziua în care va fi pregătită să le vorbească, o va face. O privi cum dispare în goană în timp ce Gregory se apropia: – Ambre, e miercuri. Vii la Sunny?

N-avea niciun chef. Scena din fața cabanei o tulburase mai mult decât credea. Clătină din cap pe când Tim se apropia de ei.

— Vii să dormi la noi? Trebuie să-i povestim asta lui Anton...

Anton le încălzi o supă. Cuptorul cu microunde bâzâia. Erau cocoțați pe taburetele de bar și vorbeau ca niște conspiratori. Anton încerca să înțeleagă:

— Sunteți siguri că este tatăl lui Sophie?

Era a treia oară când punea aceeași întrebare.

— Ce anume poate să o împingă pe o femeie să dispară, cu un bebeluș în pântec, și să-și șteargă toate urmele ca să devină de negăsit?

Ambre lansă timid o ipoteză:

— Dacă bărbatul o maltrata...

Aerul posomorât al lui Tim îi confirmă că și el se gândise la același lucru.

Dar Anton refuza să creadă așa ceva. Fără îndoială, din cauza eternului său optimism.

— Nu! ripostă el. Nu poate fi atât de dramatic!

— Te gândești la altceva?

— Poate că ea nu-l mai iubea pur și simplu.

— De ce să nu-i fi spus-o în loc să plece pe furiș, ca o hoață?

Anton ridică din umeri.

— Fie pentru că îi purta copilul în pântec şi el n-ar fi lăsat-o niciodată să plece dacă ar fi ştiut. Fie pentru că voia să avorteze în secret şi până la urmă n-a mai avut curajul s-o facă.

— Nu! ripostă Ambre pe un ton categoric. Nu Rosalie! Ea este orfană! Iar Sophie este cel mai bun lucru care i s-a întâmplat în viaţă.

Anton se jucă preţ de câteva secunde cu una dintre lingurile pe care le pusese pe masă.

— Atunci... poate că nu erau cu adevărat un cuplu. Asta ar explica de ce ea a plecat fără să-i dea vreo explicaţie.

— Ea mi-a zis că au avut o relaţie, obiectă Ambre.

Îşi amintea exact cuvintele pe care Rosalie le folosise în seara de 31

decembrie, în camera ei: „Un amestec perfect între iubirea fizică şi prietenia amoroasă".

— Era îndrăgostită, adăugă ea.

— Mda... dar a plecat.

— Fără îndoială pentru a se proteja, pe ea şi bebeluşul!

— Vom încerca să vorbim mâine cu ea, declară Tim.

Câteva ore mai târziu, adormeau pe canapeaua extensibilă. Ambre avu un somn agitat.

Cum era de aşteptat, bărbatul reveni a doua zi. Întorcându-se la cabană, Tim şi Ambre îl văzură cu Rosalie. Vorbeau pe un ton ridicat şi gesticulau.

Tim şi Ambre îşi încetiniră un pic paşii pentru a încerca să prindă frânturi din conversaţie. Cuvântul „copil" reveni de mai multe ori.

— Dar de ce?

Rosalie vru să plece, dar el o apucă de braţ şi o scutură. Ea ţipă, dar el nu se linişti. În mod evident, aştepta un răspuns care nu venea şi nu avea de gând să-i dea drumul.

— Crezi că o s-o lovească? murmură Ambre cu anxietate.

Doar câţiva metri îi despărţeau de cabană, dar Tim se hotărî să intervină:

— Hei! Ce se întâmplă?

Rosalie şi bărbatul întoarseră capul în acelaşi timp. Bărbatul îşi slăbi strânsoarea. Părea brusc stânjenit.

— Ce se întâmplă? repetă Tim. Rosalie, tu...?

— Lăsaţi-mă să rezolv asta singură.

Avea aceeaşi privire hotărâtă din ziua precedentă şi un ton sec.

— Vrei să... anunţăm pe cineva? insistă Tim, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

— Nu, vreau să mă lăsaţi singură!

Tim ezită câteva secunde, uitându-se când la Rosalie, furioasă şi iritată, când la bărbat, cu ochii în pământ. Văzându-l aşa, copleşit, nu părea periculos. Tim îi făcu semn lui Ambre să-l urmeze, un pic contrariat. Urcară treptele cabanei şi mai întârziară o clipă în hol, încercând să prindă câteva cuvinte, dar Rosalie şi bărbatul începuseră să vorbească şoptit.

— Sunt în regulă amândoi? Întrebă Sylvie din spatele biroului de la recepţie.

— Da, da, sunt OK.

— Este prieten cu Rosalie?

Arăta spre bărbatul care se afla de cealaltă parte a uşii de sticlă.

— Ăăă... da, aşa cred, răspunse Ambre.

— Este aici încă de la 8 dimineaţa. Mi-a cerut s-o trezesc. Am refuzat, bineînţeles. Aşa că a rămas proţăpit afară, în frig, aproape două ore.

Au schimbat cu toţii o privire uimită.

— Îi aştepta vizita?

— Nu... a apărut ieri... din senin.

Uşile de sticlă se deschiseră, făcându-i pe toţi trei să tresară. Rosalie urcase treptele cabanei, dar era întoarsă cu

spatele şi îi striga ceva bărbatului care se îndepărta pe stradă. Nu prinseră decât ultima frază: – Ora 15, piața Fontaine!

Ea se grăbi pe scară, fără să le arunce vreo privire.

Urcară şi ei: trebuiau să-şi pună uniforma înainte de a începe serviciul şi sperau în sinea lor să poată vorbi cu Rosalie odată ajunşi la etaj. O întâlniră pe culoar. Ea încercă să îi evite. Ei nu voiau nici să se impună, nici s-o bată la cap, ci doar să se asigure că nu-şi asuma niciun risc acceptând să-l revadă pe acel bărbat. Atunci, Ambre întrebă timid:

— Eşti bine?

Rosalie îşi feri privirea.

— Da, sunt bine. Trebuie s-o duc pe Sophie la dădacă. Ne vedem mai târziu?

Ea zâmbi cam fals şi Tim interveni:

— Rosalie, aşteaptă! Întâlnirea asta... de după-amiază... poate că n-ar trebui...

— Ce n-ar trebui?

Brusca asprime a vocii ei îi surprinse. Bărbatul acela îi provoca o stare ciudată.

— Să te duci... să te duci singură.

Rosalie nu clipi, nu răspunse. Părea să nu înțeleagă la ce fac ei aluzie, aşa că Ambre sfârşi prin a spune:

— Ştim că te bătea.

Nu-şi explica de ce spusese asta. Fără îndoială, pentru a o face pe Rosalie să aibă o reacție. De ruşine. De frică. Pentru a afla. Pentru a avea conştiința împăcată. Nu se aştepta să o vadă izbucnind în râs. Un râs rece şi lipsit de bucurie.

— Gabriel? Să mă bată? Asta-i culmea!

— Am văzut cum te-a apucat de braț...

— Este furios şi e normal!

— Sunt sigură că i-ai găsit mereu scuze bune, dar...

Rosalie o întrerupse brusc:

— Vă înşelaţi complet. Monstrul în această poveste nu este el, zise ea îndepărtând-o pe Ambre cu un gest violent şi ocolindu-l pe Tim. Monstrul sunt eu!

Şi dispăru pe culoar rapid.

Ambre îl întrebă pe Tim:

— Ce-a zis?

— Nu ştiu... nu mai înţeleg nimic.

Rosalie voia să-i evite şi se strădui s-o facă toată ziua.

Nu se arătă în cursul dimineţii şi nu ieşi din cameră decât pentru a dispărea cu Sophie la dădacă. În timpul serviciului, îşi păstră expresia impasibilă. Apoi nici Tim şi nici Ambre nu mai avură timp s-o vadă plecând la întâlnirea cu Gabriel.

Seara, se întoarse pentru servirea cinei cu aceeaşi mască impasibilă.

Tim se hotărî să doarmă la cabană, ca în vremurile bune. Anton nu avea să vină acasă decât în seara următoare.

— Crezi că o să stea de vorbă cu noi în final?

— Va fi obligată.

— Nu neapărat.

— În orice caz, el n-o să plece aşa. Dacă a căutat-o aproape un an, nu va renunţa.

Câteva ciocănituri în uşă îi întrerupseră. Se ridicară în capul oaselor în acelaşi timp. Era aproape miezul nopţii. Nu putea fi decât Rosalie. Se bucurau că nu vorbiseră cu voce tare.

— Da? zise Tim.

Uşa se deschise încetişor şi în crăpătură apăru un cap. Era, într-adevăr, Rosalie. Pe faţă i se citea oboseala, părea epuizată. Masca îi căzuse.

— Pot să intru? Întrebă ea. Tocmai am culcat-o pe Sophie.

Ei dădură din cap fără niciun cuvânt. Rosalie traversă încăperea şi veni să se aşeze lângă ei, pe pat.

— Nu eşti la Anton? Întrebă ea întorcându-se spre Tim.

— Are o competiţie.

Se aşternu tăcerea. Nici Ambre şi nici Tim nu voiau să se aventureze să-i pună vreo întrebare. Rosalie se jucă preț de câteva clipe cu pătura de pe pat.

— Despre ce vorbeați?

— Oh, despre o carte pe care am citit-o, răspunse Tim.

Rosalie tuşi, se foi, apoi spuse gâfâind, ca şi cum tocmai alergase la un maraton:

— Îmi pare rău pentru mai devreme... Eram... eram la capătul răbdării.

Ei o asigurară că nu era nicio problemă, dar tot nu îndrăzniră să o chestioneze. Observaseră că Rosalie e nervoasă, totuşi Ambre se decise să întrebe:

— Acest... acest Gabriel este... tatăl lui Sophie?

O văzură încuviințând şi îşi spuseră că măcar în privința asta nu se înşelaseră. Din nou tăcere. Rosalie îşi frământa mâinile.

— Nu... nu voi reuşi să vă povestesc dacă nu-mi puneți întrebări, zise ea.

Tim, mereu foarte direct, începu primul:

— De ce ai plecat?

Ambre se încordă, presimțind că Rosalie risca să se închidă iarăşi în ea.

— Nu, bolborosi Rosalie. Nu mă întrebați asta... nu aşa. Nu imediat. Mai întâi, trebuie să... să înțelegeți... trebuie să vă explic începutul...

— Te ascultăm.

— Noi... eu... Gabriel e profesor de istorie.

Nu era tocmai fraza la care se aşteptau, dar era un început. Dădură din cap pentru a o încuraja să continue.

— Ne-am întâlnit în timpul unui sezon turistic de vară.

Rosalie aşteptă ca ei să intervină. Ambre intră în joc:

— Unde?

— Lucram la un hotel-restaurant pe Coasta de Azur şi el era fratele administratorului. El... venea să-i dea o mână de ajutor din când în când.

Acolo ne-am cunoscut.

Apoi, brusc, adăugă:

— Am trăit împreună un an.

Pauza care urmă le semnală că trebuiau să intervină:

— Ce s-a întâmplat după aceea? A devenit ciudat... sau violent?

Rosalie schiţă un zâmbet trist.

— Oh, nu. N-aveam nimic să-i reproşez. Totul mergea... perfect.

— Atunci...?

Ea continuă ca şi cum Ambre nici nu o întrerupsese:

— Totuşi nu era mereu uşor... Dar n-am cunoscut niciodată pe cineva atât de răbdător ca Gabriel.

De data asta, îşi dăduse drumul la vorbă.

— Eram bine... Ne descurcam în cuplu. El făcea multe eforturi cu mine.

Am... am descoperit că sunt însărcinată când eram deja în două luni şi jumătate.

Punctul de ruptură. Evenimentul declanşator.

— Nu aveam în planurile noastre un bebeluş. Nu vorbiserăm niciodată despre aşa ceva, eram încă un cuplu tânăr. Tocmai ne mutaserăm împreună.

Rosalie depărtă braţele pentru a-şi arăta neputinţa.

— Bebeluşul ăsta era... nu ştiu cum s-o spun... Am ştiut imediat că vreau să-l păstrez. Era mai mult decât o evidenţă. Era ceva atât de puternic. L-aş fi păstrat cu orice preţ. Cred că aş fi putut chiar să ucid ca să-l păstrez.

— El nu voia copii? Întrebă Tim.

— Oh, este... mai complicat...

— Explică-ne.

— Eram convinsă că nu voia... cum eram convinsă că nu mă voia nici pe mine.

— Nu înțeleg, interveni Tim. Vrei să spui că... n-ai vorbit cu el despre asta?

Ea clătină din cap, fără a îndrăzni să ridice ochii spre ei.

— Voiam să-mi păstrez bebelușul, era tot ce conta. Devenise o obsesie.

— Şi credeai că el ar fi refuzat? Întrebă Ambre.

— Pe atunci, eram convinsă de acest lucru. Devenisem complet paranoică. Aşa că am plecat pe neaşteptate fără să-i dau nicio explicație. Nu i-am lăsat nicio adresă, mi-am schimbat numărul de telefon. Iată toată povestea.

— Nu, nu *iată!* strigă Tim cu vehemență. N-are nicio noimă! De ce erai convinsă că el nu voia acest copil? Sau că nu te voia pe tine? De ce ai devenit paranoică? Nu reuşesc să pricep.

— Orfanii nu sunt niciodată persoane foarte uşor de suportat... Trebuie să ştiți acest lucru. În general, suntem nevrotici, anxioşi şi imposibil de înțeles.

— Tot nu pricep.

— Sufăr de ceea ce psihologii numesc fobia abandonului.

Credeau că vorbeşte cu ironie, dar nu aşa stăteau lucrurile. Era cât se poate de serioasă. Şi tristă.

— Ei spun că am trăit moartea părinților mei, la o vârstă foarte fragedă, ca pe un abandon. Persoanele ca mine au să zicem... un soi de frică permanentă de a retrăi abandonul. Când trăieşti în permanență cu spaima de a fi părăsit, când nu mai dormi noaptea, nu poți decât să eşuezi în toate relațiile tale amoroase. Fie investeşti prea mult, pentru a te asigura de iubirea celuilalt, ceri să fii liniştit în permanență, devii complet posesiv şi exclusiv... Nu mai ai limite. Fie, dimpotrivă, îți petreci tot timpul provocând acele lucruri de care te temi cel mai mult.

— Adică? bâigui Tim.

— Adică îți petreci timpul abandonându-i pe ceilalți înainte s-o facă ei. E

o tâmpenie. E ceva inutil. Dar... fiecare are modul lui de a-şi înfrunta nevrozele.

Ambre interveni:

— Când spui: „îți petreci timpul abandonându-i pe ceilalți”... asta vrea să însemne că nu era prima dată... când plecai?

— Nicidecum! îl părăseam pe Gabriel de mai multe ori pe lună.

Ei rămaseră cu gura căscată câteva secunde.

— Dispăream fără să anunț. El se întorcea seara în apartament şi constata că dispărusem cu lucrurile mele cu tot. Dar aştepta răbdător să mă întorc fără să-mi facă reproşuri.

Ei o priveau uluiți. Era greu de crezut. Femeia pe care o descria nu putea fi Rosalie cea pe care o cunoşteau ei. Rosalie a lor era orice, numai nevrotică nu. Era blândă, calmă şi chibzuită. Nu fugea. Era mereu prezentă pentru toată lumea. Ea păru să le ghicească gândurile, fiindcă adăugă:

— Maternitatea m-a schimbat mult. De când o am pe Sophie, frica mea de abandon aproape că a dispărut. E o prostie, dar ştiu că acum există o ființă care mă va iubi mereu şi va avea mereu nevoie de mine.

Ea încercă să schițeze un zâmbet trist, care semănă mai mult cu o grimasă.

— Iată, acum ştiți totul.

În cameră, aproape că li se auzeau rotițele din creier învârtindu-se la viteză maximă pentru a încerca să asimileze ceea ce tocmai le explicase Rosalie. Ar fi fost, fără îndoială, mult mai simplu să-i înțeleagă plecarea dacă

Gabriel ar fi fost periculos, violent, dacă n-ar mai fi iubit-o sau chiar dacă ea s-ar fi hotărât să avorteze în secret. Ar fi

trebuit să dea dovadă de toleranță, de empatie, dar ar fi reuşit s-o facă.

— Cum a reacționat el azi după-amiază? Întrebă în cele din urmă Tim.

— Şi bine, şi rău.

— Cum e posibil?

— Era gata să plângă când a văzut-o pe Sophie. Zâmbea întruna prosteşte, repeta că seamănă cu el, că e tată, că nu-i vine să creadă.

— Asta e reacția de bine?

— Ar fi vrut să aibă acest copil cu mine. A spus-o. Dar, de fapt, cred că o ştiam deja în adâncul sufletului meu. Dar nu voiam să cred.

— Era furios?

— Da. Şi trist, şi decepționat. S-a simțit trădat. M-a căutat fără încetare vreme de un an. Nu înțelegea de ce am plecat. Astăzi, nu înțelege cum am putut să-l privez de paternitatea lui. Şi cum am putut s-o privez pe Sophie de tatăl ei.

Cuvintele ei, „monstrul sunt eu”, îi veniră spontan în minte lui Ambre.

— Nu ți-ai schimbat niciodată părerea? Întrebă ea.

— Ba da...

— Atunci, de ce nu te-ai întors la Gabriel?

Rosalie se crispă uşor, ca şi cum tocmai fusese atacată.

— M-am schimbat mult odată cu venirea pe lumea a lui Sophie. Când s-a născut ea, mi-am dat seama cu adevărat de greşeala pe care o făcusem.

— De ce nu te-ai întors la el atunci...?

— Trecuse deja mult timp... Şase luni fără nicio veste... Nu mă vedeam bătând la uşa lui cu un bebeluş în brațe... Îmi ziceam: „Mai târziu...” Şi mai târziu era şi mai greu. S-au făcut opt, nouă luni de când dispărusem. Apoi zece...

apoi un an. Era imposibil să mă întorc. Nici măcar n-aş fi ştiut să-i explic de ce plecasem.

Tim o întrebă la rându-i:

— Şi ce-o să se întâmple acum?

Rosalie se înfioră şi îşi cuprinse umerii cu brațele.

— Nu prea ştiu... Gabriel o să stea la un hotel, în Arvieux, până la sfârşitul vacanței şcolare din februarie. După aceea, va trebui să se întoarcă la Paris să lucreze.

— Ce-a hotărât în privința lui Sophie?

— Vrea s-o recunoască. Vrea să ceară custodie alternativă. Trebuie...

Trebuie să ne gândim bine... să vedem cum procedăm.

— E supărat rău pe tine? Întrebă Ambre.

— Da, evident... Dar nu atât cât aş fi crezut. Fără îndoială, în amintirea iubirii pe care mi-o purta... Chiar este răbdător, să ştiți. Eu fugeam, numai asta făceam. Când mă întorceam, el nu zicea nimic. Dimpotrivă, găsea mereu cuvinte care să mă liniştească.

— Şi tu îl iubeai... zise Tim.

— Da.

Rosalie îşi trecu o mână peste fața obosită. Părea complet epuizată acum.

Se ridică.

— Cred că mă duc la culcare.

Se îndreptă spre uşă. Ambre aşteptă să pună mâna pe clanță pentru a-i pune întrebarea care o chinuia.

— Îl mai iubeşti?

Rosalie tresări şi se întoarse, cu un zâmbet înduioşător pe față.

— A trecut un an.

— Şi?

— Şi nu mai e aceeaşi poveste, nu mai sunt aceleaşi personaje.

— Ce vrei să spui?

— Gabriel pe care îl cunoşteam eu... era alt om. Era blând, calm, mereu încrezător. Astăzi, e doar un bărbat ajuns la capătul puterilor. Şi-a consumat toată energia în aceste douăsprezece luni de căutări. Nu mai crede în nimic.

N-o să mai aibă niciodată încredere în mine. Este trist, dezgustat. Şi eu... eu eram iubita lui, cam nevrotică şi dificilă, dar mă întorceam întotdeauna. Azi, sunt cea care a plecat fără nicio vorbă, fără nicio explicație, cea care l-a trădat, care a decis să-l priveze de dreptul de a fi tată fără a-i vorbi măcar despre acest lucru. Chiar dacă ar vrea, n-ar mai reuşi să mă iubească. Chiar dacă ieri, când a ajuns în fața cabanei, mă mai iubea, astăzi nu mă mai iubeşte. Este evident.

— Atunci, nimeni nu mai iubeşte pe nimeni?

Ambre părea decepționată. Tim rămăsese tăcut, ghemuit în fundul patului. Rosalie le zâmbi cu tristețe.

— M-am resemnat în privința lui pe măsură ce au trecut lunile.

Sentimentele mele au murit.

Îi măsură din privire pe amândoi. Păreau într-adevăr trişti pentru ea. Aşa că adăugă pe un ton matern şi cu blândețea ei obişnuită:

— Am stricat totul. Ar trebui să vă servească drept lecție. Când iubeşti, n-ar trebui să-ți pui întrebări. Niciuna nu merită osteneala. Trebuie să te mulțumeşti să-ți trăieşti povestea. Promiteți-mi că voi n-o să fiți niciodată atât de proşti.

Le zâmbi din noi, apoi dispăru.

Ambre şi Tim rămaseră cufundați în gânduri o bună bucată de timp. Le era greu să asimileze ceea ce Rosalie tocmai le dezvăluise. Ambre vorbi prima:

— Nu-mi vine să cred. Nu Rosalie. Rosalie... era ca un simbol sau ca un model. Când o vedeam, îmi ziceam că mai există şi oameni buni, oameni care nu greşesc niciodată,

care au înțelepciune în ei, care ştiu mereu ce să facă în orice împrejurare... Nu-mi vine să cred că a fost aşa slabă cum spune... Că s-a îndoit. Că... a făcut aşa ceva.

— Nu există oameni buni, Ambre. Trezeşte-te la realitate. Ea tresări, surprinsă. Tim o observa.

— De ce spui asta?

— Suntem toți nişte nemernici mai devreme sau mai târziu. Facem toți lucruri rele o dată în viață. Rosalie e ca toți ceilalți. Şi eu am fost un nemernic cu părinții mei.

— Te apărai...

— Totuşi am fost un nemernic. Şi tu ai fost cel puțin o dată în viața ta.

Tăcere.

— De exemplu, cu Angéla. Ai plecat fără nicio explicație. Ai abandonat-o pur şi simplu. Te-ai întors fără să-ți ceri scuze.

— Crezi că...

— Cred că ai avut un motiv s-o faci.

— Şi atunci...

— Uneori, avem un motiv întemeiat să ne comportăm ca nişte nemernici.

Rosalie avea unul. Cred că greşeala ei a făcut-o să fie mai bună.

Ambre încuviință. Tim avea dreptate: fuga lui Rosalie şi regretele ei o făcuseră să fie aşa cum era ea astăzi, înțeleaptă. Calmă.

Era aproape ora 1 noaptea când Ambre opri jetul de apă fierbinte al dusului. Ieşi din baie şi se duse în camera lui Rosalie bâjbâind prin semiîntuneric. Becul de pe culoar lumina slab o parte a încăperii, dar era suficient pentru a-i vedea fața lui Rosalie, cu ochii larg deschişi. Era întinsă în patul ei, dar încă îmbrăcată.

— Rosalie...

— Ambre, ce-i cu tine aici?

— Mi-am zis... mi-am zis că poate n-ai chef să dormi singură în noaptea asta...

Fata lui Rosalie se lumină cu un zâmbet. Era frumoasă.

— Vino, zise ea.

Se înghesuiră amândouă în patul micuț de o persoană, având grijă să nu tulbure somnul fragil al lui Sophie.

— A fost o zi grea, murmură Rosalie, ca o mărturie de slăbiciune.

Un ciocănit discret în uşă. O nouă rază de lumină: în crăpătura uşii stătea Tim. Se legăna de pe un picior pe altul.

— Pot să intru?

Rosalie zâmbi din nou cu acel zâmbet ciudat care îi netezea toate trăsăturile feței.

— Vino, Tim. Numai tu mai lipseai.

Se înghesuiră şi mai mult, umăr lângă umăr, şold lângă şold, ghemuiți în patul mic. Era reconfortant să te simți strâns în brațe aşa. Rosalie părea fericită să-i simtă acolo, lipiți de ea, după acea zi dificilă. Ambre o întrebă cu inocenta ei de fată de douăzeci de ani:

— Cum era viața ta înainte?

Rosalie lăsă să treacă un moment de tăcere, fără să facă vreo mişcare.

— Viața mea înainte?

— Putem vorbi despre asta, nu?

Tim şi Ambre nu-i distingeau prea bine chipul în întunericul camerei, totuşi ar fi jurat că zâmbeşte.

Marți, 24 februarie 2009, ora 15:16

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambre10@gmail.com

Am rezistat trei luni toți trei, cu secretele şi tăcerile noastre. Trei luni de viață comună.

Eu am fost cea care a cedat prima. Din cauza lui Philippe. Nu mai aveam nimic de pierdut şi deci nimic de ascuns. Apoi a fost Tim, care a sfârşit prin a ne povesti despre

părinții lui, despre plecarea de-acasă, despre reconstrucția lui. Rosalie a fost ultima. Fără sosirea lui Gabriel, nu ştiu dacă ar fi vorbit vreodată. Poate că n-am fi ştiut niciodată nimic... Prefer să cred că ne-ar fi vorbit. În definitiv, suntem prieteni.

Acum, ne cunoaştem toți trei cu adevărat. Ne cunoaştem laturile cele mai sumbre şi cele mai bune, ne cunoaştem angoasele, nevrozele, pentru că, la urma urmelor, toți avem aşa ceva, nu e nevoie să fii orfan...

Rosalie ne-a spus povestea ei noaptea trecută.

N-are familie. Are puțini prieteni. Câțiva sezonieri cu care n-a păstrat mult legătura. Până la Sophie, era sălbatică. Frica de abandon i-a marcat toată viața, astea sunt cuvintele pe care le-a folosit. Nu-i lăsa pe oameni să se apropie de ea. Când reuşeau s-o facă, ea îi respingea. Puține persoane au avut şansa să o cunoască cu adevărat.

Se temea atât de mult să nu fie părăsită, încât s-a încăpățânat în toți aceşti ani să rămână într-o singurătate deplină.

L-a iubit pe Gabriel imediat. Chiar înainte ca el să rostească primul cuvânt. Rosalie avea vocea puțin tremurătoare când ne-a povestit asta. Cu el, a făcut eforturi enorme pentru a se elibera de frică. După câteva luni de relație la distanță, a găsit de lucru într-un restaurant parizian pentru a putea să se mute cu el. Dar, paradoxal, în loc s-o liniştească, viața în doi i-a accentuat şi mai mult frica de abandon. Pe măsură ce timpul trecea, a fugit tot mai des. În ziua în care a descoperit că este însărcinată, a atins un alt nivel al angoasei. Două zile. Nu i-au trebuit decât două zile pentru a lua decizia şi a-şi pune la cale dispariția. E ciudat să-ți spui că poți schimba cursul unei vieți – ba chiar a trei – în două zile. 48 de ore. 2 880 de minute.

Urmarea: a părăsit Parisul pe la mijlocul lunii ianuarie. A reuşit să se angajeze într-un hotel pentru sfârşitul sezonului

de iarnă, într-un sat uitat de lume, cu doar două sute de locuitori, unde era sigură că Gabriel n-o va găsi niciodată. La sfârşitul sezonului, n-a mai căutat de lucru pentru că îşi începea concediul de maternitate. Strânsese o sumă frumuşică, ceea ce i-a permis să trăiască trei-patru luni fără venituri. Sophie s-a născut la sfârşitul lunii iulie. A încercat zadarnic să găsească un post de chelneriță, fiindcă o creştea singură pe fetiță şi avea program de lucru decalat, fără posibilitatea de a plăti o bonă. A trăit din joburi ocazionale, într-o precaritate totală, în sudul Franței, până când a găsit acest loc de muncă în Arvieux, unde Sylvie şi Michel au acceptat s-o primească împreună cu Sophie. Totuşi n-a fost niciodată tristă, n-a fost niciodată descurajată. O avea pe fetița ei şi nimic nu putea s-o zdruncine. Ştia că se va descurca, era o certitudine.

Asta e Rosalie cea pe care o cunoaştem. Se pare că această nouă Rosalie s-a născut în acelaşi timp cu Sophie şi că Gabriel nu o cunoaşte.

Am întrebat-o dacă e de părere că Gabriel ar putea să o ierte într-o bună zi. N-a răspuns. În schimb, a zis că ea s-a iertat. Se detestase mult timp, a vrut de o sută de ori să se întoarcă, să schimbe cursul lucrurilor, dar azi ştie că n-ar fi putut proceda altfel. Iar dacă acum este în sfârşit liniştită, asta s-a întâmplat în parte grație naşterii lui Sophie şi în parte grație faptului că a fugit. Căci a supraviețuit luni întregi în condiții de precaritate şi nesiguranță, într-o singurătate deplină, şi a scos-o la capăt. De aceea astăzi nu-i mai este frică. De aceea se poate deschide acum către ceilalți. Faptul că a fugit a fost o şansă de a renaşte.

Anton se întoarse de la competiția lui a doua zi. Terminase primul, dar nu era competiția cea mai importantă a sezonului. Plecă din nou pentru patru zile pe pârtiile de schi cele mai frecventate din Hautes-Alpes, pentru a promova băutura energizantă Xtreme, a sponsorului său.

Părinții lui Ambre sunară, întrebând cu voce veselă ce mai face Tim. O

anunțară că au primit a doua carte poştală de la Mathieu pe care i-o citiră la telefon. Găsise un loc de muncă la Galway. Era ospătar, ca şi ea, şi asta o făcu să zâmbească.

Gabriel şi Rosalie se întâlneau după serviciul de prânz la cafeneaua Marronniers. Rosalie pleca într-acolo cu o figură gravă, împingând căruciorul lui Sophie. Nu le povestea niciodată în amănunt ce-şi spuneau ore în şir. Se întorcea liniştită. Dar, într-o seară, îi anunță: – Eu şi Gabriel ne-am certat azi după-amiază.

Se aflau în living. Anton nu se întorsese din turneul de promovare şi Tim îşi petrecea nopțile la cabană. Rosalie nu le aşteptă răspunsul pentru a continua:

— Ar vrea să i-o las pe Sophie în timpul zilei.

— Şi tu nu vrei? Întrebă Ambre.

— Şi dacă pleacă luând-o cu el şi n-o mai aduce niciodată înapoi?

— Tu îl cunoşti mai bine decât noi. Ştii că n-ar face-o, nu-i aşa?

Rosalie nu răspunse şi ei nu mai vorbiră despre asta.

Vacanța şcolară se apropia de sfârşit, ca şi sejurul lui Gabriel la Arvieux.

Când nu era cu el, Rosalie petrecea din ce în ce mai mult timp cu Sylvie, vorbind cu voce scăzută în spatele biroului de la recepție. Discutau despre maternitate, paternitate, decizii importante, custodie alternativă.

Anton nu se întorsese, iar Tim şi Ambre se duseră singuri în apartamentul lui, vineri seara, puțin decepționați. Rosalie îi ținea la distanță. Le-ar fi plăcut să fie altfel, dar aşa stăteau lucrurile.

Îşi terminaseră cina târzie, era aproape de miezul nopții şi vasele murdare zăceau în chiuvetă fără ca vreunul dintre ei să aibă curajul să se apuce să le spele.

— Când se întoarce Anton?

— Mâine-dimineață.

Se simțeau debusolați fără el și Rosalie.

— Ştii ce-am făcut ultima oară când am fost atât de abătuți...?

— Am băut?

— Da. Şi am dansat.

— N-am chef.

— Tocmai.

Câteva secunde mai târziu, o sticlă de vin era pusă pe masă.

După o oră, sticla era goală şi ei, beți, prăvăliți pe canapeaua extensibilă.

— De ce ne ține la distanță? mormăi Ambre.

— Cred că ne consideră prea tineri pentru a înțelege.

— Eadevărat... Eu nu înțeleg... Cel mai mare vis al ei era să întemeieze o familie!

— Suntem prea tineri. Sau poate că nu. Poate că suntem prea lucizi.

— Tu crezi că vei avea vreodată copii?

— Îmi pui această întrebare mie? Cum ai vrea să am?

— Nu ştiu... ai putea adopta.

El răspunse cu o grimasă sceptică şi Ambre se ambală şi mai tare:

— Cum te vezi peste zece ani?

— Nu mă văd peste zece ani. Tot ce implică asta... să am o casă, copii, un câine, un loc de muncă stabil, să tund peluza duminica, chestia asta nu mă interesează. Dar tu cum te vezi?

Ea se gândi un moment înainte de a răspunde:

— Sinceră să fiu... nu ştiu. Nu ştiu nici măcar cum o să fiu la sfârşitul sezonului, darămite peste zece ani...

— Da, dar de exemplu... ți-ar plăcea să te căsătoreşti?

— Nu. Rochiile nu mi se potrivesc.

Ea avea un zâmbet uşor provocator. Tim ridică ochii spre tavan.

— Deci fără căsătorie. OK. Şi copii?

— Ştii răspunsul. Am vorbit deja despre asta amândoi când eram la părinţii mei.

Tim încuviinţă. O vreme îşi lăsară minţile înfierbântate de alcool să hoinărească. Apoi Tim se ridică într-un cot pentru a o privi şi spuse:

— Atunci, vrei să ajungi fată bătrână?

Ceea ce le provocă un râs destul de exagerat, de oameni chercheliţi.

— Da.

— Serios...

— Vorbesc serios. E ceea ce riscă să mi se întâmple. Este o viaţă ca oricare alta.

Tim păru să reflecteze la chestiune câteva clipe.

— Ai putea să locuieşti cu mine, reluă el.

Continua să o observe, cu un aer cât se poate de serios.

— Promit că n-o să am nici casă, nici câine. Şi n-o să tundem peluza duminica.

Ea izbucni într-un râs zgomotos şi Tim se ridică în picioare de data asta.

— Bun. Mergem?

— Unde?

— Să dansăm.

Monkey Club era arhiplin, ca de obicei. Vacanţa şcolară se apropia de sfârşit şi nişte studenţi hotărâseră să-şi termine sejurul cu demnitate. Tim şi Ambre se duseră la bar, croindu-şi drum prin mulţime. La mezanin, Tim reperase un grup de prieteni de-ai lui Anton, dar îi ignoră şi comandă de băut.

— Nu te duci să-i saluţi? strigă Ambre ca să acopere zgomotul.

— Nu.

— De ce?
El ridică din umeri şi apucă paharele pe care barmanul i le întindea.
— Ne simţim bine aici, nu?
Ea îşi bău cocktailul dintr-o înghiţitură. Sus, la mezanin, tocmai îl zărise pe Andréa în mijlocul prietenilor lui Anton şi înţelese.
— E şi Adeline cu ei, nu-i aşa?
Preţ de câteva secunde, încercă s-o vadă pe fata de lângă Andréa. Era destul de drăguţă, cu păr şaten, lung şi drept, cu o atitudine arogantă. Părea sigură pe ea, adultă.
— Uite cine-i acolo! strigă Tim. Nu e Gabriel?
Ambre întoarse capul prea repede şi toată încăperea se învârti în jurul ei.
Tim îi arăta un bărbat în picioare în faţa barului, cu umerii încovoiaţi, cu mâinile pe un pahar de whisky.
— Seamănă cu el.
Bărbatul era singur. Avea într-adevăr acelaşi chip, aceleaşi trăsături regulate care inspirau imediat încredere, aceleaşi sprâncene negre şi groase.
— Ce face acolo?
— Bea.
— Singur?
— Vino, mergem să vorbim cu el!
— Nu, Tim, aşteaptă!
Dar era prea târziu, Tim dădea deja din coate, croindu-şi drum spre el.
— Salut! strigă el, oprindu-se în faţa bărbatului.
Gabriel întoarse capul şi îi privi cu atenţie fără să-i recunoască.
— Eşti Gabriel, nu-i aşa?
— Da... da. Ne... cunoaştem?
Răsuflarea lui nu prea lăsa loc de îndoială în privinţa cantităţii de alcool pe care o ingurgitase.

— Suntem colegi cu Rosalie, explică Tim.

Bărbatul afişă un zâmbet jenat.

— Oh... bună seara.

Pufni într-un râs nervos, apoi adăugă foarte repede:

— Îmi pare rău pentru zilele trecute... Nu m-am purtat corect, eram... să zicem foarte şocat. Nu... nu m-am prezentat niciodată, de altfel. În mod oficial. Sunt Gabriel.

— Eu sunt Tim.

— Şi eu. Ambre.

— Tim şi Ambre, deci... Rosalie mi-a vorbit mult de voi.

— Şi nouă ne-a vorbit de tine.

El îşi goli paharul dintr-o înghițitură şi îl puse cu un sunet sec pe bar.

— Ce beți?

— Oh, am băut deja mult...

Dar Tim o întrerupse pe Ambre:

— Ce bei şi tu.

Gabriel îl chemă pe barman:

— Trei pahare de whisky!

Apoi se întoarse din nou spre ei.

— Deci, ce ştiți despre mine?

— Tot! răspunse Tim pe care alcoolul îl făcea slobod la gură.

— Pe bune?

El era acum mai mult amuzat decât jenat.

— Credeam că Rosalie e mai discretă.

— N-a mai rezistat.

Gabriel recuperă paharele de pe tejghea şi le întinse celor doi.

— Sophie nu prea seamănă cu mine, nu?

— E neagră! răspunse Tim cu aerul cel mai natural din lume.

Ambre se aştepta să-l vadă pe Gabriel întunecându-se la faţă, dar, contrar aşteptărilor, el izbucni într-un râs nestăpânit şi ei îl imitară.

— Nu arată rău aşa! exclamă el. Dar ştii, în afara faptului că ea este metisă şi eu sunt cât se poate de alb, cred că are ochii mei...

Avea dreptate. El avea nişte ochi mici şi pătrunzători, căprui-închis, aceiaşi ca Sophie. Mai era şi felul în care i se încreţeau sprâncenele când râdea. Un detaliu aproape imperceptibil, dar care nu înşela.

— Da, cred că are ochii tăi.

— Eadevărat sau o spui ca să-mi faci mie plăcere?

— Nu, eadevărat. Aşadar cum e să descoperi că eşti tată? Întrebă Tim cu aceeaşi spontaneitate.

Gabriel tuşi, cu nasul în pahar.

— Nu te sufoca.

— Sunt bine. Este... nu ştiu... şocant şi extraordinar în acelaşi timp.

— O să ceri custodia ei?

Tim se dovedea şi mai vorbăreţ decât de obicei, din cauza alcoolului care îl făcea să-şi piardă şi puţina reţinere pe care o avea.

— Eu... noi suntem pe punctul de a ne pune de acord. În fine, eu lupt pentru a ne pune de acord.

Ambre interveni pentru prima oară în conversaţie:

— Ea nu vrea să ţi-o lase, nu-i aşa?

— Îmi promite că o să stabilească o custodie alternativă, dar este incapabilă să mi-o lase pe Sophie chiar şi numai o după-amiază...

— Pleci în curând?

— Duminică seara. Peste două zile.

— Totul trebuie aşadar stabilit în două zile?

El bău o înghiţitură zdravănă de whisky şi clătină din cap.

— Nu va reuşi s-o facă.

Ambre încercă să-i ia apărarea cu timiditate:

— S-a schimbat. Mult.

Ea avea încredere în Rosalie. Încredere deplină.

— Fără îndoială... Dar nu mă va lăsa niciodată să plec cu Sophie la Paris.

— N-ai putea să mai rămâi un pic? Cât să se obişnuiască cu ideea..

— Nu ştiu... Aş putea, desigur, să cer un concediu fără plată... pentru câteva săptămâni.

Răspunsul lui îi surprinse pe amândoi. Tim interveni.

— De ce nu o faci?

— Cred că voi n-o cunoaşteți aşa cum o cunosc eu. Dacă o presez, va fugi.

— Acum nu mai fuge, insistă Ambre.

El continuă ca şi cum nu o auzise:

— Ştiți, Rosalie e... e minunată. O să par ridicol, dar sunt beat criță... şi voi la fel, aşa că nu-mi pasă... Ea este ca o floare sălbatică. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Nu... dar, într-adevăr, pare ceva ridicol! îl luă peste picior Tim.

Gabriel îl ignoră.

— Este ca o floare rară şi sălbatică. Dacă vrei să ai şansa de a te apropia de ea, trebuie să fii foarte răbdător… foarte delicat. La cea mai mică adiere de vânt, se închide şi dispare.

Făcu un gest cu mâna pentru a imita o pasăre care îşi ia zborul.

— Te întorci acasă şi nu mai e nimeni. Nu mai sunt haine. Nu mai sunt acte. A dispărut. Ceea ce înseamnă că ai făcut prea mult zgomot, că ai fost prea aspru, că ai înspăimântat-o... La început, era într-adevăr consternant. Îmi ziceam: „Eşti un idiot dacă rămâi cu ea... e instabilă, fata asta... e cam bolnavă”. Şi apoi... şi apoi am înțeles.

— Ce ai înțeles?

— Cu cât pleca mai des, cu atât mă iubea mai mult. Şi asta o panica... Mă iubea. Nu era uşor, dar mă iubea, aşa că... merita să fie perseverentă.

— Nu pari să fii foarte supărat pe ea, remarcă Tim.

Gabriel ridică din umeri, cu un aer epuizat.

— La ce ar folosi? Ştiu de ce a plecat. Nu există nicio răutate ori manipulare în spatele acestei plecări. Rosalie trăia un infern în capul ei.

Trebuie să fi fost cumplit de greu să plece în aceste condiții. Să se trezească singură pe lume, însărcinată... Dar cred că nu putea face altfel.

Era exact ceea ce le spusese şi Rosalie. Gabriel îşi puse paharul pe tejghea.

— Cred că s-a învinovățit ea destul pentru amândoi.

Ambre încuviință. Şi Tim declară cu gravitate:

— Eşti ciudat... Tipi ca tine nu se găsesc pe toate drumurile.

Gabriel zâmbi.

— Trebuie s-o iau ca pe un compliment?

— Da... Mai bei un pahar cu noi?

— Nu, mulțumesc, eşti drăguț. O să mă întorc la hotel. Am băut deja prea mult şi n-am decât o singură dorință, să mă prăvălesc în patul din camera mea până când o să mă trezească mahmureala.

— Fiecare cu delirul lui, conchise Tim.

Gabriel îşi luă paltonul pe care-l pusese pe un taburet de alături.

— Îmi pare rău... nu obişnuiesc să vorbesc cu necunoscuți prin baruri.

— Greşeşti, e destul de cool, ripostă Tim.

— Eadevărat că n-a fost dezagreabil. Aşa că... pe curând poate...

— Mahmureală plăcută! adăugă Tim.

Îl priviră cum dispare în mulțime şi avură nevoie de câteva secunde pentru a începe din nou să vorbească.

— Cred că şi noi am băut prea mult, zise Ambre. Eu am... nici măcar nu-ți mai văd ochii în mijlocul feței.

Tim zâmbi amuzat.

— Totuşi sunt chiar acolo... Vrei să dansezi?

O apucă de braț şi o trase în mijlocul mulțimii. Ringul de dans se golea.

Nu mai erau decât câteva cupluri şi partenerii se apropiau unul de altul languros.

— Oh, nu! Este un blues, constată ea cu decepție.

— Nu-mi pasă. Vino. O să fie amuzant.

— Să ştii că îmi amintesc ce mi-ai povestit în sala de sport... Că te-a dezgustat întotdeauna să dansezi blues cu o fată. O să te scutesc de asta.

— Cu tine nu e acelaşi lucru.

— De ce?

— Taci! Suntem aici să dansăm, nu să vorbim.

Ringul de dans se umplea încet. Andréa şi Adeline nu erau departe, înlănțuiți. Prietenii lui Anton îi observau de sus, de la mezanin. Ambre chicotea, străduindu-se să nu-l calce pe picior pe Tim. Până la urmă, era amuzant. Tim avea dreptate. Ultimele note se risipiră şi Ambre se prefăcu că îl aplaudă.

— Toate felicitările mele pentru primul dumneavoastră blues, declară ea pe un ton pompos.

Tim părea absent, un pic exaltat.

— Este amuzant să te joci de-a heterosexualii. Am impresia... nu ştiu... că mă topesc în masa de oameni. Sunt deghizat. Pot trece nevăzut. Este de-a dreptul amețitor. Vino!

O trăgea deja spre bar. În timp ce ea protesta şi îl urma, el intră în vorbă cu un tânăr.

Ambre se aşeză la bar şi suportă resemnată. Tim nu mai termina de vorbit cu tânărul care apăruse de nicăieri. Şi el era destul de beat. Ea abia îşi stăpâni râsul când îl auzi pe Tim relatându-i cu toată seriozitatea povestea întâlnirii lor amoroase şi a vacanței de vară imaginare petrecute în Maroc. În fine, după o bucată de vreme, care i se păru interminabilă, Tim şi bărbatul terminară cu trăncăneala.

— A fost amuzant, nu? Întrebă Tim cu un zâmbet de copil surescitat.

— Mai degrabă plictisitor...

— Asta fiindcă n-ai intrat în pielea personajului. El m-a crezut, nu?

— Da. Recunosc că ai imaginație.

El avea iar un pahar în mână, cel pe care i-l oferise bărbatul cu care discutase.

— Îl termini şi plecăm?

Tim era prea beat ca să protesteze. Ambre îl ajută să-şi termine paharul, dar alcoolul îi lăsă un gust amar în gură. Era prea mult. Abia reuşea să-şi târască picioarele când ieşiră din Monkey Club.

Merseră clătinându-se şi în zigzag tot drumul de întoarcere. Cuvintele le erau dezlânate şi total lipsite de sens. Urcară scara blocului lui Anton cu dificultate, ținându-se de balustradă. Ajuns în fața uşii, Tim încercă să bage cheia în broască, dar se chinui zadarnic.

— Lasă-mă pe mine! zise Ambre.

Tim ridică brațul să o împiedice. Izbucniră într-un hohot de râs care răsună pe scară şi, în secunda următoare, fără ca vreunul dintre ei să înțeleagă ce se întâmplă, se sărutau lipiți de uşa de la intrare. Un sărut adevărat. Lung. Insistent. Tulburător. Era imposibil de ştiut cine îl declanşase. Cheile căzură pe jos şi ei se despărțiră imediat. Tim se aplecă să le recupereze, ascunzându-şi astfel

expresia crispată. Ambre îl lăsă să deschidă, tăcută şi înmărmurită. Intrară.

— Îmi pare rău, bâigui Tim.

Aprinse lumina şi îşi aruncă geaca pe canapea, evitând să-i întâlnească privirea lui Ambre.

— Oh, nu, nu-i... nu-i nimic! De altfel, nici măcar nu ştiu cum s-a întâmplat, nici...

— Eu sunt de vină, o întrerupse Tim.

Se aşezase pe canapea şi o privea acum drept în ochi.

Ambre simți un val de căldură invadându-i fata.

— Eu sunt de vină. Eu te-am sărutat.

Ea avu nevoie de câteva secunde ca să înregistreze informația.

— Dar... de ce?

Tim răspunse cu obişnuita lui spontaneitate:

— Voiam să ştiu cum e.

— Ah, înțeleg... Atunci, experiența n-a fost prea dezagreabilă?

Ea ar fi vrut să dea impresia că glumeşte, dar vorbise pe un ton oarecum amar. Tim era cel care roşea acum.

— Asta a fost tema serii – „În pielea unui heterosexual”?

Ambre nu putea să scape de senzația dureroasă că a fost obiectul unei experiențe. El zâmbi forțat şi bolborosi pe un ton de scuză:

— Am băut prea mult... Îmi pare rău.

Schimbară nişte zâmbete cam crispate, grăbiți să treacă repede la altceva.

Tim se ridică dintr-un salt de pe canapea.

— Mă duc să fac un duş!

Când se întoarse, câteva minute mai târziu. Ambre era deja întinsă pe canapea, sub pătură. Se aşeză lângă ea, dar Ambre se prefăcu că doarme. Cu puțin noroc, avea să uite totul până a doua zi. Tocmai aluneca în somn când simți

degetele lui Tim răsucindu-i o şuviță de păr. Nu se putu abține să nu zâmbească.

— Nu păreți prea în formă, constată Rosalie văzându-i sosind la cabană a doua zi.

Servirea mesei urma să înceapă. Ea o dusese deja pe Sophie la dădacă şi aştepta în hol cu Sylvie.

— Am ieşit aseară. În Monkey Club, anunță Tim şi, după o pauză de câteva secunde, adăugă: Gabriel era acolo.

Fața lui Rosalie trecu de la o expresie la alta: curiozitate, surpriză, indiferență simulată, după care ea îi împinse mai departe de recepție, unde Sylvie trăgea cu urechea, prefăcându-se că scrie la calculator.

— A... a vorbit cu voi?

Tim dădu să-i răspundă, dar Ambre nu-i lăsă timp s-o facă:

— Trebuie să i-o laşi pe Sophie. N-ai de ales. Dacă nu acum, atunci peste două lui. Nu foloseşte la nimic să te împotriveşti. Dacă vrei să te ierte pentru fuga ta, acum e momentul. Ai încredere în el.

— Ce v-a zis? Întrebă Rosalie cu voce nesigură.

— Că eşti o floare sălbatică.

Rosalie se întoarse spre Tim.

— Îşi bate joc de mine?

— Deloc, răspunse el. Ascult-o pe Ambre, are dreptate.

Îşi făcură amândoi o ieşire teatrală, lăsând-o în urma lor pe Rosalie înmărmurită, cu gura căscată.

Totul se înlănțui foarte repede în acel weekend. Gabriel o invită pe Rosalie la cină chiar în acea seară, ca să discute şi să ia o decizie în privința lui Sophie. El trebuia să se întoarcă la Paris în seara următoare. Când Tim şi Ambre se duseră la apartament după serviciu, pe la miezul nopții, găsiră lumina aprinsă. Anton se întorsese.

Se aşteptau să fie primiți cu un zâmbet plin de entuziasm, dar Anton stătea rezemat în coate la fereastra

deschisă, cu o țigară în gură. Preț de câteva secunde, în încăpere plană tăcerea, apoi Tim se decise să întrebe: – Eşti bine? De ce fumezi?

Anton nu fuma niciodată. Ca sportiv, avea de respectat reguli de igienă foarte stricte. Chiar dacă îşi permitea un pic de alcool din când în când, nu ceda niciodată când venea vorba de țigări.

— Am pierdut competiția. Campionatul Franței.

— Stai puțin, despre ce vorbeşti? Campionatul n-a avut loc... obiectă

Tim.

— Am concurat ieri şi azi.

Tim bolborosi:

— Dar... nu... Tu... ai fost la promovare de produse pe pârtii.

Anton îşi stinse țigara pe marginea ferestrei şi se întoarse spre ei. Avea fața obosită şi împietrită, ceea ce o îngheță pe Ambre.

— Am fost la Serre Chevalier pentru finala campionatului Franței.

Le arătă măsuța joasă pe care se aflau dosarul lui, o medalie de argint şi un tricou pe care scria: *Campionatul Franței de schi alpin – Serre Chevalier*

— 26 şi 27 februarie.

— Dar... bâigui într-un final Tim, ai zis că te duci...

— Da.

— Nu te-ai dus?

— Nu, fiindcă eram la Serre Chevalier...

Tim ignoră tonul tăios.

— De ce n-ai spus...?

— Era *competiția* sezonului. Ştiai cât de tare mă panica.

— Da... da, bineînțeles.

— N-aveam chef de şi mai multă presiune. N-aveam chef să vorbesc despre ea, n-aveam chef ca acest lucru să-mi aducă ghinion.

Anton îşi scoase bricheta din buzunar şi îşi aprinse o nouă ţigară. Trase un fum şi zise cu acelaşi ton lipsit de emoţie:

— Credeam că-ţi vei aminti totuşi.

Tim se încordă uşor, dar Ambre îl încurajă din privire să nu se dea bătut.

Anton continuă cu voce monotonă.

— Ţi-am vorbit despre asta, nu? Acum o lună...

— Da. Eu... Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi amintesc.

Tăcerea nu se mai sfârşea şi Ambre îşi impuse să intervină pentru a calma tensiunile:

— Aşadar ai... ăăă... ai ieşit pe locul al doilea? Întrebă ea cu un entuziasm simulat, luând medalia de argint de pe măsuţa joasă.

Anton se forţă să zâmbească.

— Las-o baltă, zise el cu lehamite. Este un eşec total.

— Eşti vicecampion al Franţei, nu?

— Titlul de vicecampion l-am câştigat deja anul trecut. Nu mă mai interesează.

Ambre se simţea vinovată. Pe podea încă zăcea sticla de vin pe care o băuseră cu o zi în urmă. În timp ce Anton se pregătea pentru ultima probă a campionatului, cea mai grea, cea care îl îngrijora cel mai mult, ei se îmbătaseră.

Dansaseră şi mai fusese şi acel incident nefericit, la uşa de la intrare...

Ambre era incapabilă să-l privească în ochi.

— Bun, şi cine a terminat primul? Întrebă Tim.

— Un tânăr din Haute-Savoie, are doar optsprezece ani.

— Încetează. Anton, cine te-ar auzi vorbind ar crede că tu ai cincizeci.

— Dar sunt bătrân! La douăzeci şi cinci de ani, un sportiv e în prag de pensionare! Era ultima mea şansă să câştig campionatul.

— N-ai decât să încerci din nou anul viitor.

— Nu voi fi în stare! M-am accidentat de mai multe ori în ultimele luni!

Anton nu mai era furios pe Tim acum, ci pe el însuşi, pe înfrângerea lui.

Tim profită pentru a se apropia. Anton continuă:

— Când totul se va sfârşi, când nu voi mai avea nivelul necesar pentru a participa la competiție, ce-o să fac?

— Ai o diplomă de instructor de schi. Poți să dai lecții, răspunse Tim cu calm. Sau să devii antrenor.

— Şi crezi că voi putea să mă mulțumesc cu aşa ceva? Competiția este viața mea.

Anton îşi stinse țigara, închise fereastra şi se trânti pe canapea. Tim şi Ambre îl imitară. Tim îşi recăpătase în mod firesc rolul de susținător. Cât despre Ambre, ea nu putea scăpa de sentimentul de vinovăție.

— Spiritul de competiție... e ceea ce îmi va lipsi cel mai mult. Să fiu mereu cel mai bun, să progresez mereu. De la paisprezece ani, nu ştiu decât asta.

N-am făcut niciodată decât asta.

Odată furia trecută. Anton avea în mod evident nevoie să se descarce.

— Vei descoperi altceva care te va face să trăieşti intens, zise Tim.

— Vezi să nu... Va fi ca şi cum aş abandona o parte din mine... Mai bine crăp!

Nimeni nu mai îndrăznea să respire. Anton îşi freca ceafa, ochii. Era cu atât mai derutant să-l vezi abătut, cu cât era contrariul naturii sale.

Indiferent de împrejurări, el era mereu binedispus. Ridică puțin capul şi parcă le citi gândurile:

— Detest să mă vedeți așa! Îmi vine să-mi trag palme! N-ați putea să mă scuturați un pic?

Tim schiță un zâmbet slab, cu o nuanță de tristețe.

— Ce-am putea face? Am putea bea şi...

— Nu, zise el pe un ton categoric. Am nevoie să schimb locul. Vezi tu, mi-ar plăcea să plec departe de zăpada asta afurisită şi de munții ăştia blestemați.

— Peste trei luni, vom fi în sudul Franței.

— E mult trei luni...

O mişcare imperceptibilă avu loc pe canapea, acolo unde Ambre stătea ghemuită, retrasă, tăcută.

— Mă gândeam la o chestie... cam aiurea, ce-i drept, bâigui ea, roşind.

— Dă-i drumul, o îndemnă Anton. Sunt gata de orice, ştii doar.

— Îmi ziceam că... că am putea să plecăm chiar acum... În Sud... să vedem marea.

Tăcerea care urmă o tulbură.

— Acum... să vedem marea... repetă Anton. Cum adică...?

— Adică imediat. Eu şi Tim avem zi liberă mâine. Şi tu n-ai niciodată antrenament în zilele de după competiție...

Ambre se gândea că era momentul, acum ori niciodată, să se revanşeze fată de Anton. Dacă reuşea să-i ridice moralul în seara asta, totul va fi uitat.

Ea continuă în ciuda tăcerii băieților:

— Am putea să plecăm chiar acum. Cu maşina ta. Şi pot să conduc eu, dacă vreți. Am fi la mare mâine-dimineață. Ştiți... ştiți care este coasta cea mai apropiată?

Tim pândea cu teamă reacția lui Anton. Ambre îşi scoase mobilul din buzunar şi începu să butoneze.

— Nisa, anunță ea. E la patru ore şi jumătate de drum. Am putea ajunge înainte de răsărit.

Ridică ochii şi descoperi cu uşurare un zâmbet pe fața lui Anton. Cea a lui Tim se lumină instantaneu. Reuşise.

— Atunci, e da?

Anton nu-i răspunse direct, ci se întoarse spre Tim:

— Ar trebui s-o adoptăm, nu crezi?

Era ca o mică scânteie în noaptea de februarie. În timp ce Rosalie şi Gabriel îşi terminau masa la restaurant, cu ochii cam prea strălucitori, cu răsuflarea mirosind cam prea tare a vin. Anton, Tim şi Ambre îndesau de-a valma haine şi pături în portbagajul maşinii.

— Eu conduc! declară Ambre.

Anton îşi recăpătase zâmbetul. Maşina demară în excitația generală.

Drumurile erau înzăpezite şi alunecoase. Ambre se arăta prudentă. Lângă ea. Anton urmărea itinerarul pe telefonul lui mobil. Când ieşiră din localitatea Guillestre, o jumătate de oră mai târziu, cei mai mare masiv muntos era în spatele lor şi drumul deveni mai practicabil. Profitând de acest răgaz, Ambre îl întrebă pe Anton: – Cum ai început să faci schi?

Se simțea relaxată, aeriană, plină de vitalitate.

— E o poveste veche, răspunse el. A început foarte devreme. De fapt, părinții mei m-au dus întotdeauna la schi, în fiecare iarnă. M-am îndrăgostit de munte încă de pe la trei-patru ani, cred.

— Atunci, aproape că te-ai născut cu schiurile în picioare...

— Şi mă descurcam bine. Participam în toate iernile la competiții pentru amatori. În timpul unei astfel de competiții m-a remarcat un antrenor. Tipul le-a sugerat părinților să mă înscrie la o şcoală cu profil sportiv. Chestia asta i-a flatat. Schiul e o poveste de familie. Problema era că locuiam departe de munte... şi şcolile sportive cu secție de schi erau departe de casa mea. Dar m-am luptat să-i conving şi până la urmă părinții mei au cedat.

— V-ați mutat?

— Nu, am intrat la internat. Aveam paisprezece ani.

Ochii lui Anton străluceau. Se citea în ei tot entuziasmul începuturilor lui de tânăr schior. Dar şi lipsa de încredere.

— După aceea... fericire totală! Schiam în fiecare zi. Am progresat foarte repede. La sfârşitul anului, am fost remarcat de un antrenor care m-a îndrumat spre unul dintre cele mai bune licee sportive cu secție de schi alpin. Apoi totul a mers foarte repede. La şaisprezece ani, eram campion al departamentului Hautes-Alpes, la categoria juniori. La optsprezece, campion al comitetului regional Alpes-Provences, tot la juniori. După aceea...

Anton schiță un zâmbet.

— După aceea, m-am lăsat puțin distras.

— Ce s-a întâmplat?

— Fetele! zise Tim din spatele maşinii.

Ea se întoarse crezând că e vorba de o glumă.

— Fetele?

Tim confirmă dând din cap. Ambre avea tendința să uite că lui Anton nu-i plăcuseră dintotdeauna bărbații.

— Da, fetele confirmă el. Aveam optsprezece ani, înțelegi... Eram un tânăr schior profesionist destul de promițător. Aveam toate fetele pe care le voiam. Nu zic asta ca să mă dau mare. Ăsta-i adevărul. Fetele adoră sportivii.

Nu prea ştiu de ce... Pentru muşchii lor, fără îndoială.

Zâmbiră toți trei.

— Şi? se interesă Ambre.

— Şi m-am distrat vreo doi ani şi am lăsat-o mai moale cu schiul.

— Când spui că ai iubit nişte fete... erau doar nişte cuceriri sau... ai cunoscut şi poveşti adevărate de iubire?

— Am trăit una singură. A durat aproape un an.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am încetat cu petrecerile când am cunoscut-o. M-am reapucat serios de schi. Am intrat într-un alt club, mai bine

cotat. Acolo, aveam un director sportiv care voia să facă din mine un campion național. Am schimbat total ritmul de viață. Eram sponsorizat, aşa că, în afara antrenamentelor, aveam nişte obligații. Interviuri de dat, şedințe foto, evenimente la care trebuia să fiu prezent. Din când în când, trebuia să filmez videoclipuri pentru marca respectivă. Până la urmă, toate astea ne-au îndepărtat, pe ea şi pe mine.

— Regreți? Întrebă Ambre.

Probabil că Tim dormea în spate, căci nu-l mai auzeau.

— Nu, nu regret. Aveam de ales, ori ea, ori schiul, şi n-aş fi putut suporta să abandonez schiul. Oricum, n-aş fi putut rămâne cu ea. Nu ştiam pe vremea aceea, dar... nu sunt făcut pentru a fi împreună cu o fată. Nu e natura mea.

Executară un viraj strâns, în timp ce fulgii de zăpadă reîncepeau să cadă.

— Ce s-a întâmplat apoi? Întrebă Ambre, imediat ce drumul redeveni mai accesibil.

— Eforturile mele au dat roade. La douăzeci şi doi de ani, intram în echipa Franței cu cei mai buni schiori din fiecare regiune pentru a concura la Cupa Europeană de schi alpin. Am obținut un rezultat foarte bun. Dar ce voiam eu era să devin campionul Franței. Să fiu în echipa Franței era super, dar voiam să strălucesc prin mine însumi.

Păru să se întunece uşor la față. Ambre îl încurajă printr-un semn din cap să continue.

— Anul următor, eram în cea mai bună formă a mea când am avut acel accident nenorocit şi m-am rănit la genunchi. Operație, şase luni de pauză.

M-am trezit retrogradat într-o echipă regională. Cea în care sunt astăzi.

Conversația căpătase un ton amar.

— Obiectivul meu era să revin la cel mai bun nivel al meu: trebuia să obțin titlul de campion al Franței pentru a putea face parte din nou din echipa națională. Era ultimul

an. Am obținut titlul de vicecampion. Nu era ceea ce voiam. M-am consolat cum am putut, spunându-mi că e un rezultat bun după accidentare.

— Şi echipa națională? Întrebă Ambre.

— Nu mă voiau mai mult decât în anul precedent. Eram deja prea bătrân.

Mizau pe băieți mai tineri, mai promițători. Dar... eram convins că, dacă anul acesta aş fi obținut titlul, situația s-ar fi putut schimba. În ciuda vârstei mele.

Ambre cunoştea urmarea. Înțelegea mai bine acum importanța acestei competiții şi toată amploarea decepției lui. — Din nefericire, m-am mai rănit de două ori la sfârşitul sezonului trecut. La umăr şi la celălalt genunchi.

Nimic foarte grav. Până la urmă, n-am mai avut decât o lună de pauză. Dar accidentările repetate... sunt semne care nu înşală... Vremea mea a trecut.

Ca dovadă că şi anul acesta am ratat titlul.

Ambre ar fi vrut să găsească o frază încurajatoare, dar nu-i veni nimic în minte.

— Cel mai dificil este să accept că cei mai buni ani sunt în urma mea.

Viața continuă, ştiu, dar vezi tu... să-ți iei adio de la cel mai mare vis al tău la douăzeci şi cinci de ani... e greu.

— Da, îmi închipui...

— Aşa că e uşor să-mi găsesc scuze, să-mi spun că am fost un mare idiot, că aş fi putut să câştig titlul ăsta dacă naş fi pierdut toți anii ăia profitând de nişte fete... dar până la urmă, scuză sau nu, adevărat sau neadevărat, asta nu schimbă nimic. Nu voi mai avea altă şansă.

Anton simți mâna lui Tim pe umărul lui. Schiță un zâmbet un pic trist, apoi îşi mută privirea spre peisajul înzăpezit care le defila prin fața ochilor.

Ambre dădu drumul la radio pentru a mai alunga toropeala care se instala în maşină. Beatles, grupul fetiş al

lui Anton. Urmară câțiva kilometri tăcuți şi trişti, dar foarte repede excitația periplului îi cuprinse din nou. Melodiile celor de la Beatles aveau şi ele o contribuție. Ambre reuşi să relanseze conversația în timp ce o luau pe o mică şosea departamentală: – Am o altă întrebare pentru tine. Anton! După povestea cu fata aia...

Cum ai ajuns la...

— La bărbați?

Întins pe bancheta din spate, Tim râse batjocoritor:

— A descoperit şi el atracția pe care o exercită sportivii... Muşchii!

Izbucniră cu toții în hohote de râs.

— M-am îndrăgostit de un băiat de la clubul meu, reluă Anton.

— Şi el deține?

— Nu. N-am îndrăznit niciodată să-i vorbesc. Avea o relație şi era foarte îndrăgostit de iubita lui. De altfel, nu s-ar fi schimbat nimic nici dacă ar fi fost singur, nu-i plăceau bărbații.

— Păcat...

— Da. Dar experiența a fost ca un electroşoc pentru mine. Nu mai trăisem înainte genul acesta de atracție... pentru un băiat, vreau să spun.

— De ce el, atunci?

Anton rămase gânditor câteva secunde.

— Nu prea ştiu. Era... cred... mai sensibil decât ceilalți. N-o făcea pe durul.

Avea... poate o latură fragilă. Cred că toate astea la un loc au trezit ceva în mine.

În spate, Tim era tăcut, dar Ambre ştia că ascultă.

— Şi după aceea?

— După aceea, un alt băiat s-a îndrăgostit de mine.

— Cineva de la clubul tău?

— Nu. Era unul dintre suporterii noştri. După o competiție, s-a arătat destul de direct. Nu-mi plăcea foarte tare, dar trebuia să ştiu. Aşa că am făcut ce-aveam de făcut.

Ambre zâmbi auzind expresia.

— A fost o revelație?

— Da.

— Ai rămas o vreme cu el?

— Oh, nu... a fost... doar aşa. Am cunoscut alți tipi şi... cred că am spus destul.

El zâmbi şi se întoarse spre Tim în spate.

— E rândul vostru acum.

— Ce?

— M-ați auzit foarte bine. E rândul vostru să răspundeți. O să stabilim nişte reguli, OK? O întrebare fiecare, pe rând, persoanei pe care o alegi.

— Dar, protestă Ambre, întrebări despre ce?

— Despre orice. Fără tabuuri şi fără glume!

Nimeni nu fu cruțat de nimic: de la cea mai mare ruşine la prima experiență sexuală, trecând prin cea mai nasoală infecție contractată vreodată. Cea mai gogonată minciună, prima mahmureală... Jocul se termină în hohote de râs incontrolabile în parcarea unui supermarket.

Ambre râdea atât de tare, încât fusese obligată să oprească maşina. De ani întregi nu mai râsese aşa. Şi parcă i se lua o greutate de pe suflet.

Anton hotărî să conducă ei. Oboseala îi doborî în a doua parte a drumului. Pe bancheta din spate, Ambre sfârşi prin a adormi pe umărul lui Tim, în timp ce Anton fredona fără încetare melodii de Beatles.

Băieții o treziră când se apropiară de Nisa. Anton avea nevoie să bea o cafea. Lăsară maşina în parcarea unui MeDonald’s deschis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Era ora 4:15. Câțiva muncitori în ținută de şantier îşi

luau micul-dejun. Se aşezară la o masă în fundul sălii, la geam.

Anton în fața unei cafele, Tim în fața unei brioşe cu ciocolată pe care o împărțiră. Acum, că se apropiau de mare, entuziasmul îi cuprindea din nou şi nu întârziară prea mult.

Tim trecu la volan pentru restul drumului. Noaptea devenea mai puțin întunecată pe măsură ce înaintau. Negrul-albăstrui căpăta dungi în nuanțe mai deschise. Cu fața lipită de geam, intrară în sfârşit în Nisa şi se uitară după panourile care indicau țărmul mării.

— Acolo! strigă Ambre de pe bancheta din spatele maşinii.

Marea se afla acolo, înecată în masa întunecată a cerului de iarnă. Tim opri maşina şi ei se năpustiră spre plaja pustie. Nisipul le intra în încălțări şi în şosete, vântul era tăios, dar ei continuau să alerge cu o încântare copilărească. Când ajunseră la câțiva centimetri de marea înghețată, se opriră toți trei în fața întinderii de apă pe care luna o scălda într-o lumină alburie, feerică. Nu se auzea decât zgomotul valurilor. Un sentiment de calm, de euforie şi de libertate totală îi invadă. Preț de o clipă, niciunul dintre ei nu rosti niciun cuvânt. În cele din urmă. Anton se aşeză pe nisip şi ceilalți doi îl imitară.

— Nu-mi vine să cred că suntem aici, murmură el.

Peste o oră, avea să se lumineze de ziuă. Dar, deocamdată, erau singuri în liniştea şi în întunecimea nopții.

— Mă bucur că sunt aici, declară Anton fără a slăbi din ochi linia orizontului. N-am făcut niciodată aşa ceva... să plec dintr-un impuls de moment. Acum, totul îmi pare mai departe... competiția, Serre Chevalier, pârtiile.

— Atunci, escapada este una reuşită.

Se aşternu din nou liniştea şi ei rămaseră nemişcați, cu fața şi părul biciuite de vânt. Apa venea uneori să le lingă vârful încălțărilor. Cu mâinile înfipte în nisip, cu ochii

ațintiți la orizont, își reluaseră poziția obișnuită, cea pe care o aveau în apartamentul din Arvieux, când dormeau pe canapeaua extensibilă. Tim era așezat în mijloc, între ceilalți doi. El stătea mereu în mijloc. Anton era la dreapta – Ambre nu se putea abține să nu se gândească la expresia „a fi mâna dreaptă a cuiva”. Se gândi zâmbind că ea era mâna stângă, cea neîndemânatică, cea inutilă, „mâna proastă”. Totuși când Anton era plecat și Ambre dormea în apartament, ea stătea în dreapta lui Tim. Tim era piesa principală, în centru, cea care menținea mecanismul la locul lui. El avea nevoie de Anton și Anton avea nevoie de el. Pe de altă parte, el avea nevoie de ea și ea avea nevoie de el. Ea și Anton se plăceau, dar nu aveau nevoie unul de altul. Așa stăteau lucrurile.

Vocea lui Tim o trezi cu brutalitate din gândurile ei:

— La ce te gândești?

El și Anton o priveau și ea simți că roșește. Din fericire, era noapte.

— Ai un aer ciudat. La ce te gândești?

— La nimic.

— Da, sigur.

Anton se ridicase.

— Mă duc să iau o pătură din mașină.

În timp ce el se depărta pe nisip în direcția drumului, Tim lăsă să-i scape un oftat lung.

— Știi, uitasem complet de competiția lui... Asta face din mine un tip oribil, nu?

— Nu.

— Spui asta ca să-mi faci plăcere.

— Da, fără îndoială.

— Vezi, e mai bine când nu minți...

Ea nu se putu abține să nu zâmbească. El își strânse genunchii la piept, săpând un mic tunel în nisip, unde apa veni să se infiltreze.

— E drăguț ce ai făcut pentru el, adăugă Tim. Escapada asta la mare. Şi mie îmi face bine. Nu facem niciodată asta. Să faci ceea ce îți doreşti pe moment, unde îți doreşti. Să pleci fără să-ți pui întrebări. Şi ție îți face bine, nu-i aşa?

El o observa cu o expresie ciudată pe chip.

— De ce spui asta?

— Zâmbeşti prosteşte de când am ajuns pe plajă.

— E noapte.

— Te văd totuşi.

— Este oboseala.

— Nu poți să spui pur şi simplu că te bucuri?

— Nu, nu pot.

El voia să riposteze, dar Anton se întorcea deja cu pătura. Se mai dădură înapoi câțiva paşi pe plajă, acolo unde marea nu-i putea atinge. Anton întinse pătura şi se culcară toți trei pe ea, încercând să găsească destulă căldură umană pentru a se proteja de vânt. Ambre dârdâia şi Tim îi acoperi cu geaca lui. Întunericul se retrăgea, dar asta nu-i împiedică să adoarmă, legănați de zgomotul valurilor.

— Priviți! Repede! Tim, Ambre!

Dormiseră o oră, poate două. Vocea lui Anton era exaltată. Deschiseră ochii cu dificultate. Timp de câteva secunde, regretară că se treziseră, regăsind senzația de frig care le pătrunsese în oase. Se întrebară chiar unde erau. Apoi spectacolul îi făcu să uite totul.

În fața lor, soarele răsărea deasupra mării. Părea că iese din apă, mişcat de o forță superioară. Deja primele raze făceau să strălucească suprafața apei. O încălzeau, o trezeau încetişor. Totul prindea viață. Anton observa tabloul, cu picioarele în apă. Tim începu o frază care rămase în suspensie: – Este cu adevărat...

Anton se întoarse spre ei. Era radios. Toată amărăciunea şi tristețea din ziua precedentă dispăruseră.

— Vedeți... fie şi pentru numai cinci secunde din acest spectacol... aş face din nou cele cinci ore de drum.

Niciunul dintre ei nu mai rosti vreun cuvânt până când soarele nu ieşi în întregime din apă. În acel moment. Anton anunță:

— Mă duc să fac o baie.

Nu îl luară în serios. Probabil că erau zece grade, cel mult. Şi vântul era foarte rece. Totuşi Anton începu să se dezbrace.

— Doar n-o să... începu Tim.

Dar se întrerupse, căci spatele lui Anton tocmai se oferea privirii: musculos şi bronzat, un spate perfect de sportiv. Anton avea capacitatea de a fi frumos şi impresionant fără să mişte un deget, fără să spună un cuvânt.

Cicatricea de pe umăr dădea şi mai multă forță trupului său.

Nu-l scăpară din ochi în timp ce el intra în apă în boxeri, înaintă fără ezitare până când apa îi ajunse la talie, apoi îşi udă ceafa şi plonja. Nu era conştient de ochii fixați asupra lui. În acelaşi fel, era insensibil la muşcătura frigului, a apei.

— E frumos, nu? zise Tim.

Ambre întoarse privirea cu un brusc sentiment de jenă pe care nu reuşi să-l mascheze.

— Te-am văzut privindu-l.

Ea se îmbujoră şi mai tare, dar lui Tim nu-i păsa. El îl fixa în continuare pe Anton care se îndepărta înotând.

— El şi răsăritul soarelui... e perfect.

Cum Ambre nu răspundea, el insistă:

— Ce este?

— Nu ştiu... e cam ciudat, nu? Este jenant... eu să-l privesc pe Anton alături de tine...

— Ba nu.

— Eu cu voi, în general, chestia asta începe să devină bizară.

El scoase un oftat de exasperare care o luă pe nepregătite.

— Eşti enervantă. Pe cuvântul meu, chiar eşti enervantă cu toate întrebările tale prosteşti! Ne simțim bine toți trei. Anton este fericit, eu sunt fericit şi tu zâmbeşti întruna, chiar dacă spui contrariul. Atunci, de ce vrei să complici totul? Nu poți să te mulțumeşti să fii fericită? Niciodată? Eu şi Anton aşa funcționăm. Ne simțim bine şi atâta tot. Nu punem întrebări.

— Ştiu...

— Aşa funcționează lucrurile bine.

— Nu ți se pare bizar?

— Poate că e bizar... sau în orice caz nu e normal, depinde ce crezi tu că este normal... dar doi bărbați care se iubesc nu e ceva normal. Să fii amanta unui bărbat însurat, nici asta nu e ceva normal. N-am trăit niciodată în normalitate.

— OK, e-n regulă. Las-o baltă.

Ea se aşeză pe nisip ceva mai departe.

Era furioasă, dar în acelaşi timp ştia că el are dreptate. Câteva secunde mai târziu, Tim veni la ea şi-i puse geaca lui pe umeri.

— Nu mi-e frig, zise ea pe un ton tăios.

El se lăsă să cadă pe nisip lângă ea şi oftă:

— Şi eu te iubesc!

Ambre fu atât de tulburată, încât nu ştiu ce să răspundă. Se mulțumi să privească soarele care se înălța pe cer, până când deveni atât de dureros, încât nu mai văzu în fața ochilor decât nişte pete negre enorme.

La începutul după-amiezii, după ce străbătură Nisa în lung şi-n lat şi îşi oferiră o masă bună, îi ajunse oboseala şi adormiră pe nisip. Țipetele pescăruşilor o treziră pe Ambre o oră mai târziu. Lângă ea, Tim continua să doarmă. Ambre se

ridică în şezut, protejându-şi ochii de soare. Plaja era aproape pustie. Doar câțiva oameni înfofoliți în paltoane ieşiți să-şi plimbe câinii pe care îi lăsau să alerge. Anton era un pic mai departe, aşezat pe nisip, cu picioarele în apă şi ochii ațintiți la orizont. Ambre se duse la el.

— Eşti bine? Întrebă ea, aşezându-se alături.

— Da... Mă gândesc la ce va urma, la cariera mea.

Priviră marea şi pescăruşii care se roteau pe cer.

— Să fii instructor de schi e bine, dar... cum să spun... mi-e teamă să nu mă plictisesc foarte repede.

— Te-ai gândit la altceva?

— Da. De fapt, mă gândesc la asta deja de mai multe luni. Aş fi nevoit să dau un concurs, dar n-ar trebui să fie prea dificil... Salvator montan. Asta, asta chiar mi-ar plăcea.

— Fiindcă ai regăsi o doză de risc?

— Da. Adrenalina, pericolul, competiția... Şi apoi, sincronizarea ar fi perfectă. Contractul meu cu clubul regional se termină la sfârşitul sezonului.

— Aşadar vei termina complet cu schiul alpin?

— Da.

Ea îi aruncă o privire piezişă. Se aştepta să-l vadă trist, necăjit, decepționat, melancolic. Dar el nu afişa decât o profundă hotărâre.

— Uau, lăsă ea să-i scape. Nu ştiu cum faci. Nici măcar nu te-am văzut urcând panta şi eşti deja în vârf.

Expresia ei îl făcu să zâmbească.

— Aşa îmi dobor adversarii, răspunse el pe un ton glumeț.

— Nu, serios... Ieri... ieri ți se părea atât de greu să renunți la cel mai mare vis al tău la doar douăzeci şi cinci de ani.

— Asta era ieri.

Ambre nu ştia cum să se exprime ca să nu fie lipsită de tact.

— Te... te prefaci acum că gândeşti pozitiv, pentru a-i induce pe ceilalţi în eroare, sau chiar ai luat decizia asta?

El răspunse pe un ton ferm şi fără drept de apel:

— Am luat decizia. În viaţă, mergi mai departe sau crăpi.

— Dar, uneori, e bine să nu te grăbeşti, să te mai gândeşti...

— N-am timp să mă mai gândesc. Poate că sunt cam *radical,* dar aşa am ajuns unde mă aflu acum. Forţa fizică nu e suficientă. Spiritul este cel mai important. E valabil pentru competiţie, dar nu numai...

Gânditoare, ea îşi aţinti din nou privirea asupra pescăruşilor de deasupra mării.

— Crezi că asta i-a plăcut lui Tim la tine? Întrebă ea brusc.

Anton tresări uşor. Şi el se cufundase iarăşi în gândurile lui.

— Da... Poate.

— Eu cred că da. La cabană, la început, l-am întrebat cum eşti. El a enumerat trei lucruri: mereu binedispus, pozitiv şi hotărât.

Anton zâmbi şi îşi strecură mâinile în nisip.

— Dar ţie? reluă ea. Ce ţi-a plăcut la el?

Anton redeveni dintr-odată serios, aproape grav.

— Aş zice că latura lui... Să nu râzi, OK?

— De ce aş râde?

— Deoarece cuvântul este un pic... cum să spun... ciudat în acest context.

Aş zice că puritatea lui. Nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să spun.

Ea dădu din cap aprobator. Se mirase ea însăşi, de nenumărate ori, de acea privire atât de blândă pe care Tim reuşise să şi-o păstreze, în pofida evenimentelor.

— Are... oarecum... un suflet de copil. Nu trişează, nu minte, nu face calcule. E ceva rar, n-am întâlnit niciodată asta până acum.

— Da... nici eu.

Îşi reluară observarea tăcută a mării, a pescăruşilor de pe cer, a cursei norilor. Ea tresări când Anton i se adresă, câteva secunde mai târziu:

— Ştii, mi-a zis că tu eşti ca el.

Ea se simți jenată. Din fericire. Anton avea zâmbetul lui liniştitor, ca întotdeauna.

— Mi-a zis că, dacă ar fi fost fată, ar fi fost aproape ca tine, căci tu eşti ca el. Nu ştii să minți, ai rămas o fetiță în pofida eforturilor pe care le faci pentru a te arăta dură, în pofida lui Philippe, în pofida vieții în general...

Ambre se simți tulburată. Erau, fără îndoială, cuvintele cele mai drăguțe care îi fuseseră adresate vreodată.

— Şi Philippe? Întrebă Anton. Ce ți-a plăcut la el?

Simpla evocare a numelui îi provocă o durere oribilă de stomac.

— Nu prea ştiu...

Ea începu să traseze mici brazde în nisip pentru a evita să-l privească.

— Nu cred că... În sfârşit... nu cred că l-am iubit pentru ce era. Îmi plăcea... nu ştiu... protecția, autoritatea pe care le reprezenta... Nu ceea ce era el cu adevărat. Nu era ca în cazul lui Gabriel şi al lui Rosalie. Sau ca în cazul tău şi al lui Tim.

— Înțeleg.

Lăsară să se scurgă câteva secunde. Un câine trecu foarte aproape de ei alergând şi îi stropi.

— Ar trebui să pornim la drum fără întârziere, declară Anton.

Ea încuviință cu o mişcare din cap. La câțiva metri depărtare, Tim încă dormea buştean.

Îl treziră şi, după ce aruncară o ultimă privire spre mare, se îndreptară spre maşină. Anton urcă la volan. Atmosfera se dovedi mai puțin relaxată decât la dus. Ascultau din nou Beatles, dar ochii lor erau stinşi. Se opriră la jumătatea drumului pentru a cumpăra de mâncare şi pentru ca Tim să treacă la volan. Se înnopta rapid şi, pe când se apropiau de Arvieux, vântul începu să spulbere zăpada.

Anton o lăsă pe Ambre la cabană. Nici nu avu timp să ajungă în camera ei, că Rosalie dădu buzna din living, cu un aer care se voia impasibil. Dar ticurile nervoase ale ochilor o trădau.

— Unde ai fost? întrebă ea proțăpindu-se în uşa camerei lui Ambre.

— La mare.

O privi cu atenție pe Rosalie. Ceva nu era în regulă.

— Eşti bine? o întrebă ea, îngrijorată.

— Da.

— Nu pari.

— Te aşteptam.

— Ce se întâmplă? Unde este Sophie?

— Rosalie închise uşa în urma lor şi se rezemă de ea, în timp ce Ambre se lăsă să cadă pe pat, scoțându-şi paltonul.

— Este cu Gabriel.

— Dar... nu s-a întors la Paris?

— Nu. A... a rămas şi Sophie este cu el.

— Stai puțin, Rosalie... mi-a scăpat ceva.

— Tocmai de aceea trebuia neapărat să-ți vorbesc.

Rosalie se lăsă la rându-i să cadă pe pat.

— Am făcut o prostie enormă, zise ea cu un oftat plângăcios.

— Nu, stai aşa... sunt sigură că nu este atât de grav.

— Am băut amândoi prea mult aseară. La restaurant. Am băut prea mult.

Şi am petrecut noaptea la hotelul lui.

Ambre nu-şi putu stăpâni un zâmbet uşor. Îl apreciase imediat pe Gabriel.

— Şi l-am implorat să rămână. Mi-am pierdut capul. Complet. Şi cel mai rău... este că a doua zi îmi aminteam tot. Eu... eu nici măcar n-am putut să refuz când mi-a cerut s-o păstreze pe Sophie în timpul nopții. Îmi era atât de ruşine!

— Calmează-te, Rosalie... Nu-i nimic.

Dar Rosalie nu se calma.

— Şi-a prelungit rezervarea la hotel cu o săptămână. O să sune mâine la direcțiune să vadă dacă-şi poate lua un concediu fără plată. Este o adevărată catastrofă!

— Ce? Că îşi doreşte să rămână cu tine şi cu fiica lui?

— Nu... În fine, da!... Putem petrece noaptea împreună? Sophie nu este aici şi n-am chef să...

Nu-şi termină fraza. Ambre îi arătă patul lui Tim.

— Doar dacă nu preferi să mergem în camera ta.

— Oh... aici... e bine.

În timp ce o privea instalându-se cu gesturi febrile, Ambre se gândi cu un zâmbet amuzat că Rosalie se înşelase în serile trecute în legătură cu propriile sentimente. Nu murise chiar tot. Poate că nu mai era aceeaşi poveste, dar erau aceleaşi personaje şi se pare că mai aveau o doză bună de iubire de oferit.

Rosalie îşi petrecu noaptea fără să închidă ochii o secundă. Dimineața, o recuperă pe Sophie cu o uşurare de nedescris. Gabriel sună la şcoală pentru a-şi expune situația. I se propuseră două soluții: un concediu fără plată sau o suspendare temporară pentru a putea efectua supliniri în regiunea Arvieux până la sfârşitul anului şcolar. El decise să-şi ia o săptămână de concediu pentru a se gândi.

Chiar în acea după-amiază, Anton îl anunță pe directorul echipei regionale de schi alpin că nu-şi va mai reînnoi

contractul pentru anul următor. Seara, descărcă de pe internet formularele necesare ca să-şi depună dosarul la concursul național pentru salvamontişti.

Tim rămase perplex în fața oglinzii din baie, în timp ce Anton îl aştepta să se culce. *Este ciudat, toată lumea se mişcă în jurul meu şi eu rămân pe loc.*

Asta îi scrise şi lui Ambre. SMS-ul o trezi dintr-un somn adânc. *Sunt perfect de acord. Noapte bună.* Răspunsul ei îl lăsă pe Tim şi mai consternat.

Mai multe indicii din acea săptămână arătară că Ambre avusese dreptate în privința lui Rosalie şi a sentimentelor ei pentru Gabriel. Mai multe indicii în afară de noaptea pe care ei o petrecuseră împreună şi de faptul că ea îl implorase să rămână.

Marți, Rosalie avea zi liberă. Părăsi cabana dimineața, cu Sophie în brațe, bolborosind câteva cuvinte despre o drumeție cu rachete de zăpadă pentru a-i arăta regiunea lui Gabriel. Se întoarse să doarmă la cabană, fără Sophie, dar atât de târziu, încât nimeni nu o văzu.

Miercuri, dispăru după-amiază ca în toate zilele de la venirea lui Gabriel la Arvieux, dar de data asta ajunse la cabană cu o jumătate de oră întârziere, scuzându-se umil față de Sylvie care trebuise să-i țină locul la restaurant. Şi joi seara. Ambre o surprinse râzând în hohote în timp ce vorbea la telefon cu Gabriel, deşi abia se despărțiseră.

La întrebările puse de Ambre şi de Tim, răspundea evaziv, mereu în acelaşi fel: „Trebuie să vorbim despre Sophie, despre custodie, despre viitor...” Şi ei se gândeau că Sophie era un bun paravan.

Cât despre Anton, el luase un viraj radical, fără să privească înapoi. Îşi pusese în cap să facă ordine în apartament şi să arunce lucrurile nefolositoare. Îşi strânsese pe un dulap toate trofeele pe care le primise în cursul anilor de competiție.

— Ce-o să faci cu ele? Întrebase Tim.
— O să le arunc pe toate. Amintirile te incomodează.
Un licăr de nebunie îi strălucea în ochi.
— Eşti sigur că...
— Am vorbit deja despre asta. În mai, plec în Sud cu tine, îmi acord un răgaz de şase luni şi iau concursul de salvamontist.
Rămânea ferm pe poziție. Ceea ce ei luaseră drept hotărâre se transforma în încăpățânare oarbă. Se debarasa de numerele purtate pe spate în competiții, de combinezoanele lui şi de revistele de schi cu o strădanie imperturbabilă.
La cabană, se organiză în secret o petrecere pentru ziua de naştere a lui Michel, care împlinea patruzeci de ani. Era născut pe 6 martie, care cădea într-o vineri. Michel tresări când strigară toți: „Surpriză!”, apărând de prin spatele meselor. Printre invitați, se numărau surorile lui Sylvie, care se grăbiră s-o salute pe Rosalie şi s-o întrebe ce mai face fetița ei. Gabriel fusese şi el invitat. Stătea mai retras, cu Sophie în brațe, uşor stânjenit. Andréa şi Gregory discutau mai departe, cu un pahar în mână. Iubita lui Greg, Héléna, era prezentă, dar nu şi Adeline. Un strop de delicatețe din partea lui Andréa.
— Anton a ratat antrenamentul de astăzi, anunță Tim, punându-şi telefonul mobil în buzunar, în timpul aperitivului.
— Zău...? se miră Ambre. De ce?
— Zice că nu mai are timp de pierdut cu aşa ceva.
Sylvie trecu pe lângă ei cu un platou cu minipateuri şi ei se serviră înainte de a-şi relua conversația.
— A luat-o razna. Îşi petrece tot timpul sortând lucrurile din apartament.
Umple saci de gunoi întruna.
— Vrea să întoarcă pagina...

— În acest stadiu, nu se mai cheamă că întoarce pagina. Se cheamă că o smulge, că o rupe în mii de bucăți şi că o arde.

Tim părea nedumerit şi îngrijorat.

O mişcare în sală îi întrerupse. Cercul de invitați se strângea în jurul lui Michel, care se pregătea să țină un discurs. Gabriel profită de acest lucru pentru a se apropia de ei.

— Eşti bine? îl întrebă Tim.

— Da. Mai bine decât în seara aceea. Iată dovada.

Arătă paharul pe care îl ținea în mână şi care nu conținea decât suc de fructe.

— Bună seara tuturor! Începu Michel. Mai întâi... aş vrea să vă spun... că m-ați făcut să trag o spaimă de toată frumusețea, bandă de țăcăniți ce sunteți!

Toată asistența izbucni în râs. Sophie scoase un țipăt de bucurie. Scăpase din brațele lui Gabriel şi, aşezată pe jos, se amuza trăgându-l pe Tim de pantaloni.

— Este o surpriză frumoasă. Vă mulțumesc tuturor că ați venit. Şi îi mulțumesc lui Sylvie care, dacă am înțeles bine, a pus totul la cale.

Se auziră câteva aplauze în adunare. Sophie bătu şi ea din palme, provocând noi râsete în jurul ei. După câteva glume, Michel îşi termină discursul adresându-le tuturor invitația de a goli bufetul. Rosalie dispăruse cu una dintre surorile lui Sylvie.

— Aşadar zise Tim întorcându-se spre Gabriel, gata? O să devii profesor aici?

— Oh... n-am luat încă o decizie... În mod oficial.

— Şi neoficial?

Tim nu dădea dovadă de mai mult tact decât în seara aceea, la bar. Dar Gabriel nu părea să fie deranjat.

— Neoficial... nu i-am spus încă nimic lui Rosalie, dar mă gândesc să cer un post de suplinitor aici.

— Cool!

— Am şapte luni de recuperat. În mod normal, nu sunt un tip deosebit de îndrăzneț. Dimpotrivă. Dar... există momente în viață când trebuie să ştii să iei decizii un pic mai *radicale.*

Ambre schimbă o privire scurtă cu Tim.

— Ştiți, nu afli în fiecare zi că ai un copil de şapte luni.

— Mă uimeşti.

— S-ar putea să fie un pic mai complicat. Am... am un apartament la Paris... O viață. Vreau să spun că mi-am continuat viața... Eram obligat s-o fac.

Păru dintr-odată jenat şi îşi goli paharul dintr-o înghițitură.

— Adică? Întrebă Tim.

— Nu, nimic. E complicat.

— Cum ai reuşit s-o găseşti pe Rosalie?

Era o întrebare pe care nu i-o puseseră niciodată.

Rosalie nu le spusese. Răspunsul îi luă pe nepregătite:

— Printr-un detectiv particular.

— Glumeşti?

Gabriel se simți uşor vexat de reacția lui Tim şi răspunse cam sec:

— Nu. Chiar am angajat un detectiv particular.

Urmă o tăcere stânjenitoare în timpul căreia toată lumea mai luă câte un minipateu pentru a-şi masca tulburarea.

— Ştiu ce gândiți, reluă în cele din urmă Gabriel. Vă gândiți că sunt dus cu pluta.

— Nu! îl asigurară ei într-un glas.

— N-aveam nicio idee despre ce putuse să facă. Poliția nu voia să mişte un deget. Era adultă. Nu aveam decât soluția asta. Nu mă puteam resemna să-mi continui viața fără să ştiu.

Ei se gândeau că fusese îndreptățit s-o facă. Astăzi, o ținea pe Sophie în brațe.

După câteva pahare, se aşezară toţi trei la o masă.
— Chiar ai căutat-o un an? Întrebă Tim.
— Da, fără încetare. După refuzul poliției, am încercat să o găsesc singur.
Am lipit afişe, am folosit rețelele sociale. N-am rezolvat nimic. Am apelat la detectivul particular, dar i-a luat patru luni să o localizeze.
— Cum a făcut?
— Să zicem că nu şi-a bătut capul cu proceduri legale. A reuşit să obțină o copie după unul dintre fluturaşii de plată. Cel din decembrie, cu adresa hotelului.
— Şi tu ai venit...
— Par un nebun furios, nu? Dar nu puteam trece la altceva atât timp cât nu ştiam...
Ambre profită de tăcerea care urmă ca să întrebe:
— Totuşi... adineauri... ai zis că a trebuit să-ți continui viața. Că e complicat să pleci din Paris... Asta vrea să însemne că...
Ezită înainte de a completa:
— Că ai un angajament față de cineva?
Tim o privi surprins, el nici măcar nu se gândise la posibilitatea asta.
Gabriel dădu din cap.
— Angajament... nu ştiu. Nu e ceva de durată. Ne-am întâlnit la asociația apropiaților persoanelor dispărute.
— Există aşa ceva?
— Da. Ne ajută să tipărim afişe, chestii de genul ăsta...
— Ea pe cine a pierdut?
— Pe soțul ei. De trei ani. Era depresiv. Probabil că a vrut să-şi schimbe viața.
— Ştie că ai găsit-o pe Rosalie?
— Da. Am... ne-am spus mereu că nu ne promitem nimic. Era doar un soi de susținere reciprocă... Ea nu se gândea decât la soțul ei, era o obsesie... şi eu la Rosalie. Ne

petreceam viața făcând cercetări. Trăiam cu fantomele noastre.

O ridică pe Sophie, care se țâra pe jos, şi o puse pe genunchii lui, ca pentru a avea putere să continue:

— Presupun că relația noastră nu mai are sens. Ea îşi va continua căutările zi şi noapte. Dar eu am terminat-o cu asta, eu voi fi aici, cu Sophie.

Tresăriră văzând-o pe Rosalie postându-se în fața lor, cu un platou de gustări în mână.

— Păstrați-mi un loc la masa voastră, mă întorc cu o sticlă de şampanie.

După aperitiv, invitații lui Michel părăsiră sala restaurantului pentru a se duce în apartamentul cuplului, unde îi aştepta o masă. Sezonierii hotărâseră să continue petrecerea la etajul trei. Mai era suficient punch pentru a rezista până dimineață.

Anton li se alătură mai târziu, după ce Rosalie o culcase pe Sophie. Făcu imediat cunoştință cu Gabriel şi petrecură seara discutând amândoi.

— S-ar zice că se înțeleg bine, remarcă Rosalie.

— Mda... s-ar zice, bombăni Tim. Pică la fix, fiindcă Gabriel o să se mute aici.

Rosalie fu cât pe ce să se înece şi îşi puse paharul de punch pe masă cu brutalitate. Tim se întoarse spre Ambre care îl fulgeră cu privirea.

— Cred că am făcut o gafă.

— A zis el că rămâne? Întrebă Rosalie cu entuziasm.

— Ăăă... de fapt... da.

— Bine, atunci... foarte bine, zise ea cu o falsă dezinvoltură.

Şi se întoarse cu repeziciune pentru a-şi ascunde zâmbetul care îi apăruse în colțul gurii.

Marți, 10 martie 2009, ora 23:44

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambre10@gmail.com

Viața la Arvieux a luat o întorsătură ciudată. De două zile, îmi petrec după-amiezile cu Rosalie, sunând la agenții imobiliare care oferă apartamente mici, mobilate. Gabriel şi-a anunțat decizia la direcțiune şi i s-a atribuit deja un post, la Guillestre, într-o şcoală gimnazială. Începe de săptămâna viitoare. Acum urgența este să-i găsim o locuință, căci n-a avut timp să se ocupe de asta. A trebuit să se întoarcă la Paris să rezolve o mulțime de chestii: să se ocupe de apartament, de lucrurile pe care să şi le aducă aici, să-şi anunțe prietenii, familia... A plecat cu o grămadă de fotografii cu Sophie pe telefon. Va merge cu siguranță să se vadă şi cu acea femeie despre care ne-a vorbit. Nu ştiu dacă Rosalie este la curent şi, bineînțeles, nu vreau să-i spun nimic.

Cred că ea se teme puţin că el n-o să vină înapoi, dar nu o arată. Îşi foloseşte toată energie ca să caute un apartament.

Părinții mei au sunat de curând. Nu au veşti de la Mathieu. Şi apoi, cum conversația cam lâncezea, am decis să le spun povestea lui Rosalie şi a lui Gabriel. Folosind suspansul, întoarcerile în timp, revelațiile. Mamei îi plăcea să se uite la telenovele la curățătorie, când după-amiezile i se păreau lungi şi clienții erau rari. Presupun că face şi acum la fel. Aşa că a intrat în joc şi a pus o mulțime de întrebări. Trebuie spus că întotdeauna este mai uşor să discuți despre problemele altora. Mi-au cerut veşti despre Tim şi mi-am zis că, într-o zi, va trebui să găsesc curajul de a le spune că nu este iubitul meu.

Dar, deocamdată, nu e nicio grabă.

Duminică, 15 martie 2009, ora 09:31

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambre10@gmail.com

Gabriel s-a întors vineri după-amiază încărcat cu valize şi cu cadouri.

Părinții lui, fratele său, nişte prieteni, toți hotărâseră să o răsfețe pe Sophie, aşteptând s-o cunoască. Chiar în ziua aceea Rosalie a găsit un apartament care i-a plăcut la nebunie. Gabriel a semnat contractul pe loc.

Anton a sugerat să organizeze o petrecere de casă nouă şi Gabriel a programat-o pentru a doua zi. Este amuzant, ei doi sunt imediat pe aceeaşi lungime de undă, Rosalie nu s-a înşelat.

Ne-am strâns cu toții în livingul lor: Gabriel, Rosalie, Sophie (care dormea în odăița ei, la mezanin), Tim, Anton şi cu mine. Era simplu şi firesc, ca şi cum ne cunoşteam de ani. Făceam o mulțime de planuri: să organizăm o zi de schi, o vizită în satul lui Gabriel, o ieşire la cumpărături pentru a decora apartamentul... În seara aceea părea că Rosalie şi Gabriel nu s-au despărțit niciodată. Chiar le-a scăpat nişte nume de alint şi cred că asta n-a surprins pe nimeni... Pun pariu că ea a rămas să doarmă la el, dar cum aş putea fi sigură? Eu îmi petreceam noaptea acasă la băieți. N-am putut verifica dacă

Rosalie s-a întors la cabană!

Joi, 19 martie 2009, ora 16:14

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambre10@gmail.com

Când eram mică, mă amuzam cu un joculeț. Îmi imaginam că aveam puterea să opresc timpul într-un moment ales de mine, pentru a putea profita de el. Mă întrebam fără încetare: „Acum? Mi-ar plăcea să apăs acum pe butonul de pauză?” Şi apoi, îmi ziceam că vor veni alte momente mai fericite. Niciodată nu era cu totul perfect. N-aveam dreptul decât la o singură pauză, pentru toată viața, aşa că trebuia să o aleg bine. Am oprit jocul cam atunci când am intrat la liceu, cred.

Şi apoi, întruna din zilele trecute, ne întorceam de la schi într-o după-amiază: Gabriel, Rosalie, Sophie în portbebe, Anton, Tim şi cu mine. Am trecut pe la apartamentul lui Gabriel, fiindcă mai aveam două ore până să începem serviciul de seară. Eram cu toții arşi de soare şi înfometați. Eu îi dădeam biberonul lui Sophie pe canapea. Rosalie şi Tim preparau o salată de fructe în bucătărie. Rosalie râdea în hohote, o auzeam din living. Gabriel pusese muzică: cumpărase un album pe care voia să-l ascultăm. Anton stătea pe vine în fața combinei muzicale şi cred că discutau despre o formație rock. Şi mi-am amintit brusc, aşa, pe neaşteptate, de joculețul cu pauza temporală. Şi mi-am zis: „Acum este momentul perfect". Nu pentru că trăiam ceva deosebit de intens sau marcant, nu pentru că eram euforici.

Nu. Mi se părea doar că scena reprezenta bine viața noastră la Arvieux din ultima vreme: Rosalie şi Gabriel care începeau o viață de familie cu Sophie, Anton care se afla într-un punct de cotitură, Tim mereu prezent, egal cu el însuşi, şi eu care îngropasem adânc în mine amintirile cu Philippe şi mă împăcasem cu părinții mei.

Viața la Arvieux fusese mereu plăcută, dar, în ultima vreme, totul se colorase brusc. Eram mulțumiți. Toți şase.

Aşa că am apăsat pe buton. Am imortalizat momentul.

PARTEA A ŞAPTEA
Alunecare de teren

Vestea a căzut pe neaşteptate, într-o dimineață. Erau încă în pat, în apartamentul lui Anton, după o seară în care băuseră mult la Sunny. Tim era în mijloc ca de obicei, Anton în dreapta lui şi Ambre în stânga. Se treziseră toți, dar niciunul nu avusese curajul să se ridice din pat. Serviciul

nu începea decât peste două ore bune şi Anton nu mai avea antrenament.

— Nu vrei să te duci să faci cafeaua? îl întrebase el pe Tim, trăgând pătura sub bărbie.

Acela a fost momentul ales de Tim ca să anunțe:

— Mă duc să-l sun pe fratele meu Maxime.

O tăcere plină de uimire a invadat apartamentul.

— Ce... dar... ce... cum? bolborosi Anton.

— Toată lumea se mişcă. Iar eu rămân pe loc. M-am săturat. Priviți în jurul nostru... Totul se schimbă. Gabriel a iertat-o pe Rosalie. Ba chiar a lăsat totul baltă ca să se mute aici. Rosalie a reuşit să scape de temerile ei ridicole, i-a permis lui Gabriel să-şi reia locul. Ea... cred că vor fi din nou împreună.

Tu, Anton... tu... tu eşti cel mai rău dintre toți, într-o singură zi ai uitat de cel mai mare vis al tău şi ai trecut la altceva, aşa, pur şi simplu.

Anton se încruntă, neştiind cum să ia această ultimă remarcă. Dar Tim continua, întorcându-se spre Ambre.

— Tu ai acceptat să-ți revezi părinții şi chiar ai încetat să-i deteşti. Este incredibil. Vedeți? Numai eu stau pe loc, ca un idiot.

Ei nu apucară să intervină, fiindcă Tim continuă:

— Credeam că nu sunt pregătit, dar, de fapt, sunt doar prea încăpățânat.

Se ridică şi se îndreptă spre bar, de unde îşi luă telefonul mobil.

— Unde te duci? Întrebă Anton.

Căci Tim îşi punea pe el nişte blugi şi recupera un hanorac care zăcea aruncat pe jos.

— Mă duc să-l sun pe fratele meu.

— Acum?

— Da. Mă duc doar până jos, în stradă. Vin repede!

Nu le lăsă timp să răspundă. În realitate, îi era teamă să nu se răzgândească. Deschise uşa şi dispăru fulgerător pe scări.

Anton şi Ambre se treziră faţă în faţă, fără cuvinte.

— Nu ştiu, zise în cele din urmă Anton, ca răspuns la o întrebare tăcută.

Ambre nu putu decât să ridice din umeri. Se apucară să pregătească micul-dejun.

— Este un lucru bun, zise în cele din urmă Ambre.

— Da. Este un lucru bun.

Prăjitorul de pâine aruncă două felii pe blatul de bucătărie, dar niciunul dintre ei nu se mişcă.

— Sper că fratele lui o să-i răspundă, reluă Anton. A trecut atâta timp...

Tim i-a blocat toate apelurile şi a lipsit şi de la căsătoria lui...

— Ar trebui să înţeleagă că nu era uşor pentru el...

— Nu ştii niciodată cum reacţionează ceilalţi.

Minutele trecură într-o linişte deplină. Cafeaua era rece când Tim apăsă pe clanţa uşii de la intrare. Avea faţa roşie din cauza vântului îngheţat şi ceva se schimbase în privirea lui.

— Cum e? riscă Anton să întrebe.

Tim veni să se aşeze lângă ei înainte de a răspunde:

— Cred că a fost bine. La început, s-a panicat. Era atât de surprins că îl sun, încât s-a gândit că mi s-a întâmplat ceva grav. Nu voia să mă creadă, l-am calmat cu greu. După aceea... după aceea aproape că a început să plângă.

Zicea că îi pare rău, că trebuie să-l iert, că nu şi-a revenit niciodată, că şi-a închipuit că totul se terminase, că nu-i venea să creadă că sun. Eu am... nu ştiam ce să spun. Aşa că... înghiţi în sec şi vorbi mai departe, un pic buimac: – Aşa că a continuat să se scuze. M-a întrebat dacă sunt bine, ce am făcut în toţi aceşti ani. Dar nu m-a lăsat să-i răspund. A

zis: „Nu la telefon, nu după patru ani”. Voia să mă vadă de-adevăratelea. A întrebat unde locuiesc.

Şi după aceea s-a răzgândit. A zis că o să mă primească la el acasă, că acum are o casă, una adevărată. Voia să mă duc la el. L-am explicat că lucrez. El a zis: „Weekendul viitor, e bine weekendul viitor?” Atunci i-am repetat că lucrez chiar şi în weekend. M-a întrebat ce lucrez. A zis că trebuie să-mi aranjez să fiu liber weekendul viitor. Trebuie să-i cunosc soția. Au cumpărat o casă, pe care au renovat-o, în regiunea Tours. Insista atâta... Încât am zis bine... O să văd.

Şi el a închis, dar... Încă plângea. Şi eu nu scosesem nici patru cuvinte.

Anton îi lăsă câteva secunde de răgaz înainte de a întreba:

— Cum o să faci? O să te duci cu trenul? Cât de departe e Tours? La opt ore de aici, nu? O să poți să-ți iei liber tot weekendul viitor?

Tim îl opri brusc din elanul său:

— Nu, Anton. Nu îmi face asta. Nu mă presa aşa. Nici măcar nu ştiu dacă o să mă duc. OK?

Anton părea pe cât de surprins, pe atât de şocat.

— Ce? Stai puțin, nu-mi spune că... Nu, nu poți să dai înapoi acum!

— Nu sunt sigur că... e prea devreme.

— Patru ani? Nu e destul?

— Tocmai, după patru ani... să ne trezim unul în fața altuia s-ar putea să fie... dificil.

Anton se ambală şi mai tare:

— Dificil? Dar e fratele tău!

Ambre înțelegea perfect ce voia Tim să spună. Se temuse şi ea să-şi revadă părinții şi să stea cu ei două zile întregi, şi ei nu fuseseră despărțiți atât de mult. Îşi imagina fără greutate stângăcia primelor cuvinte, a primelor gesturi, îşi

imagina ceea ce nu putea fi spus, subiectele care trebuiau evitate când Tim avea să se afle în fața fratelui său.

— Las-o baltă, zise Tim cuprins de o bruscă indispoziție.

— Cred că-ți faci prea multe griji. Nu poate fi atât de îngrozitor! E fratele tău! repetă Anton.

— Tu, cu familia ta perfectă, ar trebui să eviți să dai lecții! Cu sora ta care e genială şi cu care te înțelegi atât de bine... Ar trebui să deschizi un pic ochii la ceea ce se întâmplă în jurul tău! Trăieşti într-o bulă. Lucrurile nu sunt la fel de uşoare pentru ceilalți cum sunt pentru tine!

Anton se ridică şi îşi luă paltonul cu un gest brusc.

— OK, n-am chef să mă cert cu tine. Eşti încă în stare de şoc, e normal.

Mă duc să fac o plimbare.

Uşa se trânti înainte să apuce ei să reacționeze.

În tăcerea care urmă, Tim îşi puse o ceaşcă de cafea, se strâmbă, declară că este rece şi oribilă şi o aruncă în chiuvetă. Ambre stătea nemişcată, un pic țeapănă pe taburetul ei. Trebuia mai ales să nu-l supere pe Tim şi să reducă presiunea.

— O să vii cu mine? Întrebă el deodată.

Se rezemase de chiuvetă şi ținea încă în mână ceaşca goală. Ea nu era sigură că auzise bine.

— Mă vei însoți la fratele meu?

— Păi... da... bineînțeles.

El schiță un zâmbet. Se calmase.

— Ar fi mai simplu dacă ai fi acolo.

Ea ezită un pic:

— Dar... şi Anton?

Fața lui Tim se posomorî brusc şi el răspunse cu iritare:

— Da, cu Anton, bineînțeles.

Nu mai aduseră în discuție subiectul dimineții. Când părăsiră apartamentul. Anton tot nu se întorsese, dar Tim nu părea să se îngrijoreze.

Rosalie nu făcu niciun comentariu când Tim o anunță că poate se va duce să-şi revadă fratele în weekendul următor. Mai târziu, ea îi mărturisi lui Ambre că Anton trecuse dimineața pe la Gabriel şi îi povestise cearta lui cu Tim. Gabriel îl sfătuise să-l lase pe Tim să respire o vreme.

— Cred că... şi tu ar trebui să-i laşi un pic singuri, adăugă ea.

— Să ştii că nu s-au certat din cauza mea.

Rosalie o privi cu un aer ciudat.

— Nu, bineînțeles. N-am spus niciodată aşa ceva. Eu... eu zic doar că au nevoie să se regăsească...

— Am auzit ce-ai spus, Rosalie.

Şi Ambre plecă înainte ca Rosalie să aibă timp s-o oprească.

Seara, în timp ce citea în patul ei. Ambre primi un mesaj de la Tim: Să ştii că nu mă enervează pentru că este atât de energic, ci pentru că ar vrea să fiu şi eu ca el. L-am cerut lui Sylvie să-ți dea liber în weekend. Şi ea începe să creadă că ieşim împreună. Fă-ți valiza, plecăm vineri seara. Sylvie a fost de acord.

Pentru a ajunge la Tours din Arvieux, trebuia să faci un drum de opt ore.

Anton propusese să plece vineri după-amiază şi să-şi petreacă noaptea la hotel. Dacă îşi reluau drumul la ora 8 a doua zi dimineață, puteau să fie la Maxime la prânz. Rosalie o ajutase pe Ambre să-şi facă bagajul.

— Ce-i asta? O să mergeți să dansați? Întrebase ea intrigată, văzând-o că strecoară o rochie bordo pe fundul genții de voiaj.

— E un fleac.

— Nu-i un fleac... e frumoasă.

— Am făcut o promisiune.

Rosalie ridicase din sprâncene, dar Ambre nu mai adăugase nimic.

Plecară din Arvieux după serviciul de prânz. În maşină, răsuna Beatles, dar Tim opri muzica. Era nervos. N-avea nevoie s-o spună ca să-ți dai seama.

Între el şi Anton, lucrurile păreau să se fi aranjat, chiar dacă nu erau la fel ca înainte. Parcă, de când îl sunase pe Maxime, Tim se înverşuna să păstreze o distanță față de el. Anton nu înțelegea, dar nu zicea nimic.

— Aşadar unde dormim? Întrebă Ambre, când începu să se înnopteze.

— Surpriză! răspunse Anton cu un zâmbet.

— Hai, spune-ne!

Tim rămânea complet indiferent, cu fața lipită de geam.

— Cred că o să vă placă.

— Nu este un motel?

— Oh, nu! Mi-am zis că... pentru o noapte... ar putea fi amuzant să încercăm altceva.

— Un hotel de trei stele?

— Unul de patru stele!

Anton se aştepta să-l vadă pe Tim încântat, dar el nici nu ascultase.

Ambre încercă să dreagă busuiocul dând dovadă de entuziasm:

— E grozav! O să avem un apartament?

Dar Anton nu răspunse.

Era ora 8 când ajunseră în parcarea hotelului. Tim păru să se destindă când ieşi din maşină. Luară bagajele din portbagaj şi intrară în holul luxos al hotelului. Pardoseală de epocă, tablouri din secolul al XVIII-lea, candelabre din cristal. Un majordom le ieşi în întâmpinare: – Bună seara, domnilor, doamnă. Pe ce nume este rezervarea?

— Anton Cassi.

Majordomul consultă registrul şi se întoarse să ia cheile agățate de un panou din lemn.

— Iată cheia de la camera dublă.

Bărbatul măsură din privire cele trei persoane din fața lui şi decise că

Anton trebuie să fie cel care împărțea camera cu Ambre, aşa că le întinse cheia. Apoi o dădu pe cea de la camera single lui Tim. Dar Anton îl corectă:

— Nu, nu e pentru el.

Bărbatul avu un moment de ezitare, jenat.

— Oh, scuzați-mă.

Schimbă cheile, dându-i-o pe cea de la camera dublă lui Tim şi pe cea de la camera single lui Anton. Dar, în timp ce Tim întindea mâna pentru a o lua fără să facă mofturi, Anton îl împiedică clătinând din cap. Urmară câteva secunde de tăcere în timpul cărora majordomul aşteptă, zâmbetul lui devenind din ce în ce mai crispat. Apoi tuşi uşor.

— E vreo problemă, domnilor?

— Da, tot nu sunt cheile potrivite, răspunse Anton cu calm.

Tim şi Ambre se stăpâneau să nu râdă. Majordomul făcea un efort imens pentru a înțelege unde greşise.

— Scuzați-mă... eu... bolborosi el. Dumneavoastră... nu înțeleg.

Îşi împinse ochelarii pe nas în timp ce buzele îi tremurau din cauza unui tic nervos.

— Camera single este pentru ea, zise Anton arătând spre Ambre.

Apoi făcu un semn din cap spre Tim.

— Noi suntem cei care ne culcăm împreună.

Fața majordomului se făcu roşie. Gura începu să-i tremure din cauza unui nou tic nervos.

— Oh... eu... vă rog să mă scuzați, domnilor, doamnă.

Nu mai ştia ce să spună. Se bâlbâi:

— Eu... vreți să chem pe cineva pentru a vă duce sus bagajele?

— Nu, e în regulă.

— Camerele dumneavoastră sunt la etajul doi. As... ascensorul este în dreapta.

Când uşile de la ascensor se închiseră, izbucniră în hohote de râs ca trei puştani.

— Întotdeauna am visat să fac asta! declară Anton.

Încă mai râdeau când ajunseră la etaj. Aveau camere învecinate.

— Probabil te-a costat o avere! exclamă Tim lăsându-se să cadă pe patul lor.

— Nu te gândi la asta!

Îşi lăsară lucrurile în camere şi se reîntâlniră pe culoar. Era destul de târziu şi mureau toți trei de foame.

— Unde mâncăm? Întrebă Tim.

— Îmi pare rău să vă spun, dar cred că restaurantul hotelului e cam scump pentru buzunarele noastre.

— Am putea să bem un pahar la barul hotelului şi... să terminăm toate holurile cu alune.

Anton încuviință.

— Probabil că servesc şi măsline.

Nu trecură neobservați când intrară în barul frecventat exclusiv de domni în vârstă grizonanți, care fumau trabucuri, şi femei ridate, cu buze prea roşii.

Se aşezară la tejghea şi comandară trei pahare de vin alb.

— Ne-ați putea da nişte alune? Întrebă Tim.

— Da, bineînțeles, domnule.

Dar barmanul se întoarse cu un platou cu mezeluri.

— Din partea casei.

— Cu ce ocazie? Întrebă Anton surprins.

— Ca să ne cerem scuze pentru confuzia de adineauri. Domnul majordom este dezolat.

Îşi stăpâniră cu greu zâmbetul. Mai comandară o sticlă de vin roşu ieftin care să meargă cu mezelurile.

Erau toți trei destul de beți când se întoarseră la etajul doi. Tim își recăpătase zâmbetul. Anton siguranța. Îl cuprinsese cu brațul pe după umeri, fericit să-l vadă din nou liniştit. Ambre se jucă o clipă cu cheia ei înainte de a o băga în broască.

— Bine... atunci, noapte bună! Vise frumoase!

— Şi ție!

În camera ei. Ambre rămase un moment în picioare, în mijlocul încăperii.

Nu se putea hotărî să se culce imediat. În baie era o cadă mare roz, cu o colecție impresionantă de săruri de baie. Dădu drumul la radio, alese un post care difuza jazz şi se duse să se îmbăieze. Se gândi că apa o va trezi poate din beție. Ațipi în cadă şi, când se trezi, apa era rece, radioul stins. Se băgă goală în pat, fără a se mai obosi să se şteargă. Tocmai voia să stingă lumina când îi auzi clar, de partea cealaltă a peretelui despărțitor. Anton şi Tim făceau dragoste. Era prima oară când îi auzea. Se abținuse mereu să şi-i imagineze pe amândoi goi. Întotdeauna crezuse că, dacă, într-o bună zi, avea să-i audă sau să-i surprindă, acest lucru i s-ar părea jenant sau, şi mai rău, respingător. Totuşi acum îi asculta şi nu găsea nimic dezgustător. Era tulburător. Pentru o clipă, se simți tentată să se ridice din pat şi să pună muzică pentru a acoperi zgomotele. Dar se răzgândi. Îşi lipi palma de peretele despărțitor. Nu ştia de ce, dar zâmbi în întuneric. Avea impresia că este un pic cu ei. Când îşi dădu seama ce face, simți dezgust față de ea însăşi.

Se duse să deschidă radioul, apoi îşi băgă capul sub pernă, sperând să înăbuşe astfel orice alt gând indecent.

Era ciudat să-i aibă în fața ei a doua zi dimineață, la micul-dejun. Nu era jenată de hârjonelile lor, ci de comportamentul ei.

— Te simți bine? o întrebă Tim pentru a treia oară. Nu vorbeşti.

— Sunt mahmură.

El propuse să meargă la farmacie să-i cumpere aspirină, dar ea refuză.

Îşi reluară drumul sub un soare arzător. Încă de la primii kilometri, pe Tim îl cuprinse din nou nervozitatea. Numai Anton îşi păstra buna dispoziție şi zâmbetul. Ambre se încăpățâna să rămână tăcută în spate.

În apropiere de Tours, tensiunea crescu în maşină. Teama lui Tim îi molipsi şi pe ceilalți doi şi greşiră drumul. Tim trebui să-l sune pe fratele lui, care îi ghidă pe ultima porțiune de cinci sute de metri.

Casa cu numărul 138 era o fermă veche renovată. La capătul aleii stătea un tânăr care le făcea semne largi cu brațele. Tim părea livid pe scaunul lui.

— O să fii bine? Întrebă Anton.

Tim dădu din cap că da. Tânărul le venea în întâmpinare. Avea trăsături fine ca Tim, aceeaşi claie de păr castaniu, dar nu aceeaşi privire: a lui era mai mult vioaie decât blândă. În timp ce fratele lui se apropia de maşină, Tim se hotărî să coboare. Anton şi Ambre se uitară unul la altul cu subînțeles: ei vor sta deoparte.

Tim ajunse în fața fratelui său şi se opri brusc, fără să schițeze vreun gest.

Maxime ezită pentru un moment. Întinse un braț, apoi îl lăsă să cadă pe lângă corp. Tim nu se mişca. Schimbară câteva cuvinte, cu capetele plecate, evitând să se privească în ochi. Apoi Maxime îl îmbrățişă pe Tim fără reținere. Anton lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

După îmbrățişare, schimbară câteva cuvinte întretăiate, stângace. În maşină. Ambre şi Anton începuseră să şuşotească:

— Sunt cam reci unul cu altul, nu?

— Este normal! Lucrurile vor merge mai bine într-o oră. Îți închipui... toți aceşti ani fără să se vadă, fără să-şi vorbească...

Tresăriră când cineva bătu în geam. Era fratele lui Tim. De aproape, asemănarea era şi mai frapantă. Coborâră din maşină zâmbind jenați.

— Salut! Tim, nu ne prezinți?

Maxime era în largul lui, spre deosebire de Tim, încă livid. Tim începu prezentările arătând spre Ambre:

— Ea e Ambre. O prietenă. Lucrăm împreună.

Se salutară cu un sărut pe obraz. Tim se întoarse spre Anton şi fața lui îşi pierdu şi puțina culoare pe care o mai avea. Privirea îi era rugătoare, parcă cerându-şi scuze.

— Şi el este Anton... un prieten. Lucrează şi el la Arvieux.

Ceva se schimbă pe chipul lui Anton. Dar Maxime nu-şi dădu seama.

— Încântat! declară el. Ei bine, eu sunt Maxime! Veniți, o să vă ajut cu bagajele.

Îşi scoaseră lucrurile din portbagaj. Tim şi fratele lui plecară înainte şi Ambre riscă să-i arunce un „Eşti bine?” lui Anton. Nu, nu era. Strângea din dinți şi avea o privire sumbră. Ea încercă să bolborosească ceva pentru a-l calma:

— Nu... nu putea s-o spună. Este prima dată când îşi vede fratele după...

După atâta timp. Nu e uşor.

Anton se opri brusc şi lăsă să-i cadă geanta de voiaj pe pietriş. Avea o privire ucigătoare. Ambre se dădu un pas în spate.

— N-am făcut toate astea ca să-l aud spunând că sunt un *prieten.* Eu le-am arătat fotografia lui părinților mei de Crăciun. Ei ştiu cine este el.

Ambre nu reuşi să găsească ceva de spus şi Anton îşi aruncă din nou geanta pe umăr, mâhnit.

În uşa casei, îi aştepta o femeie tânără. Era scundă, cam plinuță, cu păr negru ondulat, cu ochi verzi şi pomeți înalți.

— Lisa, ți-l prezint pe fratele meu, Tim. Tim, ea este soția mea. Lisa.

Tânăra înaintă pentru a-l îmbrățişa, apoi se dădu înapoi, îşi încrucişă brațele la piept şi îl privi cu atenție înainte de a exclama:

— Uau, Max, chiar seamănă cu tine!

Maxime consimți cu un zâmbet şi Lisa reluă:

— Să ştii că te-am văzut în fotografii. Dar aveai încă un aer de adolescent.

Era... În fine... te-aş fi recunoscut, bineînțeles. Dar acum semănați mai mult.

Este normal, a fost... acum câțiva ani şi...

Se întrerupse jenată şi se întoarse spre ceilalți doi cu entuziasm:

— Şi voi cine sunteți?

Răspunsul lui Anton, sarcastic, nu se lăsă aşteptat:

— Oh, noi... nu suntem decât nişte prieteni.

Tim întoarse privirea şi Ambre se simți obligată să intervină:

— Da... lucrăm împreună la Arvieux. Eu mă numesc Ambre. Şi el este Anton... e schior.

— Ambre, ce nume drăguț, zise ea. Haideți, veniți, intrați! O să vă arăt casa!

Ambre şi Anton o urmară pe Lisa în casă în timp ce Tim şi fratele lui rămaseră în fața casei, un pic încordați.

— Sper că o să fie totul bine, murmură Lisa. Max este stresat şi m-a bătut la cap toată săptămâna. Voia ca totul să fie perfect. Am... am dat jos toate fotografiile de pe pereți. Chiar şi pe cele de la căsătoria noastră. Nu voia ca Tim să vadă fotografiile cu toată familia reunită.

Lisa îi conduse spre bucătărie. Remarcând terasa alăturată. Anton ieşi să-şi aprindă o ţigară cu gesturi nervoase.

Lisa se apucă să pregătească o tavă cu nişte pahare, o sticlă de vin şi o cutie cu suc de fructe.

— Max... a suferit mult. Ştii, îl suna adesea. Eu l-am convins să înceteze.

Îi spuneam: „O să-ţi dea el un semn când va fi pregătit”.

Se îndreptă spre frigider, de unde scoase cuburi de gheaţă.

— Îmi pare rău, vorbesc mult prea mult când sunt stresată.

Dar Ambre nici nu o ascultase. Îşi muşca buza.

— Crezi că... eu... aş putea vedea fotografiile? întrebă ea cu voce scăzută.

— Cu familia lor?

— Da.

Lisa zâmbi larg.

— Bineînţeles.

Era ultimul weekend al lunii martie şi o vreme blândă se instalase, chiar dacă o briză răcoroasă învolbura câteva frunze pe terasă. Toată lumea luă loc în jurul mesei. Lui Anton îi venea greu să vorbească şi Tim era încă un pic încordat. Niciunul dintre ei doi nu îndrăznea să se uite la celălalt. Din fericire. Lisa şi Maxime erau acolo pentru a însufleţi conversaţia, hotărâţi să facă totul pentru ca reîntâlnirea să se desfăşoare cât mai bine.

— Aşadar locuiţi toţi trei în acelaşi sat? începu Maxime desfăcând o sticlă de vin. Cum se numeşte?

— Arvieux.

— Ah, da. Şi lucraţi toţi trei la restaurant?

Anton nu era dispus să fie simpatic. Se mulţumea să răspundă la întrebările care-l priveau cu fraze scurte. Aşa că Ambre încercă să se arate cât mai amabilă posibil,

relansând conversația când stagna, punând întrebări despre Tours şi regiunea lui. În definitiv, pentru asta se afla acolo.

La Lyon, la părinții ei, Tim salvase efectiv situația. Era obligată să-i întoarcă favoarea. Ea, care nu fusese niciodată foarte vorbăreață, rivaliza în amabilitate cu Lisa. Tim îi era recunoscător pentru asta.

— Am refăcut în întregime casa cu tatăl Lisei. Lucrează în construcții, explică Maxime.

Pe măsură ce prânzul avansa şi în pofida tăcerii obstinate a lui Anton, atmosfera se încinse. Bineînțeles, erau subiecte care trebuiau evitate: trecutul comun al lui Tim şi al fratelui său, părinții lor şi fratele mai mare, cearta, cei patru ani de absență... Aveau să vorbească şi despre asta cu siguranță în cursul weekendului, dar nu imediat şi nu aşa. Ei o ştiau şi respectau acest pact implicit. Aşa că discutară mai ales despre meseriile lor – Lisa era învățătoare. Maxime lucra în domeniul informaticii –, despre actualitate, sport...

După masă. Lisa le propuse să bea cafea. Maxime îl invită pe Tim la o plimbare şi dispărură: aveau patru ani de recuperat şi nu era sigur că un weekend le ajungea pentru a depăşi absența, ranchiuna, jena.

— Putem să ne instalăm pe iarbă dacă vreți, propuse Lisa când reveni cu ceştile de cafea pe o tavă. Oh, aşteptați! Mă duc să aduc şezlongurile.

Dispăru în interiorul casei şi Anton se ridică greoi. Îşi scoase din buzunar bricheta şi pachetul de țigări şi se îndepărtă pe peluză. Ambre îl urmă.

— De când fumezi?

— De când asta mă ajută să nu explodez. Şi tu de când o faci pe invitata perfectă? Nu ştiam că poți să întreții o conversație cu atâta uşurință.

Tonul era sarcastic, dar ea suportă înțepătura strângând din dinți. Îşi impuse să păstreze un ton calm când îi răspunse, dar furia o făcea să tremure:

— Fac asta pentru Tim, pentru ca lucrurile să decurgă cât mai bine posibil. Suntem aici pentru el, pentru a-l ajuta, nu pentru a face atmosfera irespirabilă.

Anton se simți şi el atins.

— Mă duc să-mi fac siesta. Va fi mai bine după aceea.

Ambre se gândi că era pentru prima dată când avea un soi de altercație cu el şi nu-i plăcea deloc.

O găsi pe Lisa la etaj, luptându-se să care patru şezlonguri, menținându-le pliate.

— Te descurci?

— Nu prea.

— Stai să te ajut.

Luă fiecare câte două scaune sub braț. Pe scările de piatră, se întâlniră cu Anton care le zise că se duce să se odihnească. Avea un început de migrenă.

Lisa se oferi să-i aducă un paracetamol, dar el o asigură că o siestă va fi de ajuns ca să-i calmeze durerea. Aşezară scaunele în iarbă, la umbra copacilor.

Cafeaua nu se răcise încă şi Lisa o turnă în ceşti.

— Am nişte reviste, dacă vrei să citeşti un pic. Am şi câteva cărți. Polițiste.

Dar... poate că vrei să-ți faci siesta?

— Nu, e-n regulă, o să profit pur şi simplu de soare. În fine, doar dacă n-ai vrea să-mi arăți nişte fotografii.

— Da, bineînțeles!

Lisa reveni după câteva secunde cu un maldăr de albume şi de poze înrămate date jos de pe pereți înainte de sosirea lui Tim. Luă loc alături de Ambre.

— Iată, cea mai recentă pe care o am este aceasta. E de la ultimul Crăciun.

În poză, se vedea un grup de persoane în fața unui brad plin de luminițe, într-o sufragerie. Părinții lui Tim puteau fi recunoscuți imediat: aceleaşi trăsături fine, aceeaşi impresie de blândețe pe chip, deşi ea şi-i imaginase cu figuri dure şi

severe. Mama lui Tim era ciudat de slabă, ca şi cum ar fi fost bolnavă. În jurul lor. Ambre îi recunoscu pe Lisa şi pe Maxime care se țineau de talie şi arătau exact ca astăzi. Mai era un tânăr, mai în vârstă decât Maxime şi a cărui asemănare nu lăsa nicio îndoială asupra identității lui.

— Este fratele cel mare?

Lisa dădu din cap şi o arătă pe femeia blondă de lângă el. Părea suedeză sau finlandeză. Foarte înaltă, cu pielea de culoarea piersicii, cu ochi mari albaştri.

— Da, Franck. Şi aici este soția lui. Au gemene.

Fetițele erau în primul rând, în scaunele de bebeluşi. Trebuie să fi avut vreo şase luni, nu mai mult.

— Maxime este naşul, adăugă Lisa cu mândrie.

Zâmbeau toți, ca şi cum nicio dramă nu avusese loc vreodată, ca şi cum ultimul fiu al familiei nu lipsea din fotografie. Ambre se simți un pic îngrețoşată.

— Când a fost făcută fotografia?

— Chiar înainte de slujba de la miezul nopții, cred... da, aşa e. Pe 24.

Slujba de Crăciun la Arvieux, drumul prin zăpadă cu căruciorul lui Rosalie, Tim aşezat pe trepte în fața bisericii, privirea lui de atunci. Era o poză îngrozitoare, cu toate acele chipuri zâmbitoare. Ambre spera ca Tim să n-o vadă niciodată.

Lisa trecu la următoarea. Îi vedeai pe Maxime şi pe ea, în ziua căsătoriei lor, înconjurați de părinții lui Maxime şi de un alt cuplu, părinții Lisei.

Păreau toți foarte mândri. Fotografia data de aproape un an. Mama lui Tim era deja foarte slabă pe atunci, se sprijinea într-o cârjă.

— Ce are? Întrebă Ambre. Este bolnavă?

N-o arătase pe mama lui Tim, dar Lisa înțelesese.

— Oh... da... ăăă... a făcut o depresie puternică după plecarea lui Tim.

— Ei ştiu că el este astăzi aici? Întrebă Ambre.

— Nu, subiectul este tabu. Maxime şi Franck nu vorbesc niciodată între ei despre acest lucru. Singura dată când au făcut-o, s-a terminat cu ceartă...

Franck este foarte rigid şi ranchiunos. Crede că Tim trebuie să facă primul pas şi să-şi ceară scuze. Tatăl lor... este supărat pe Tim. Zice că din cauza lui e bolnavă soția sa. Lui Max i-ar plăcea să spună într-o zi ce gândeşte, dar...

Îi este teamă că familia s-ar diviza de-a binelea. Şi apoi... mama... cred sincer că, dacă ar fi avut forța, ar fi reluat contactul cu Tim. Nu-şi mai revine.

Chestia asta o macină. Este îndopată cu anxiolitice şi antidepresive şi nu mai are curajul să facă nimic.

Lisa deschidea deja un alt album şi dădea primele pagini. Fotografiile se înşirau. Erau poze de la aniversări, de la petreceri de familie, de la petrecerea de instalare în casă nouă a lui Franck şi a soției lui. Nici măcar o singură fotografie nu lăsa să se ghicească drama secretă a familiei. Iar Tim era total absent.

— Uite, în ăsta trebuie să fie fotografii cu Tim, zise Lisa.

Era un album cu colțurile îndoite şi prăfuit, cu pagini îngălbenite. În deschidere, o fotografie cu cei trei frați, în şorturi de baie, pe o plajă.

Probabil fusese făcută cu puțin timp înainte de teribila ceartă. Franck avea deja douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani şi un aer morocănos. În poza următoare, toți trei erau aşezați pe nisip, cu câte-o bere în mână. Era şi o fată cu ei.

— Iubita de vacanță a lui Max, comentă Lisa.

După aceea, veneau nişte fotografii făcute iarna. Se vedeau Tim şi Franck dând zăpada din fața casei părinteşti, Tim şi Maxime jucând o partidă pe PlayStation în fața şemineului. În alta, mama poza sub ghirlandele de Crăciun, înconjurată cu mândrie de cei trei fii ai ei. Era de

nerecunoscut. N-avea nimic în comun cu femeia slabă şi gârbovită din ultimele fotografii: avea privirea veselă, obrajii rozalii, părea plină de viață.

— Ce a făcut Tim în tot acest timp? Ştii cumva?

Ambre ridică imediat capul din album. Lisa o privea îngrijorată.

— După ceartă, a trebuit să-şi găsească de lucru foarte repede. Un job de sezonier. Cu masă şi casă. Ca să nu doarmă pe stradă.

Prezenta în mod voit lucrurile într-o manieră crudă, brutală.

— Aşa a ajuns bucătar?

— Da. După aceea, a lucrat fără întrerupere în sezoanele turistice de iarnă şi de vară.

— De ce nu răspundea la telefon când îl suna Max?

Ambre nu-şi putu stăpâni un oftat. Era greu să vorbească pentru altcineva.

— Din câte mi-a spus... era supărat pe el că nu intervenise, îşi reproşa, totodată, nişte lucruri pe care le spusese şi nu mai dorea să audă de trecut.

În mare, este un amestec din toate astea.

O uşă se trânti la celălalt capăt al casei şi ele tresăriră. Vocea lui Maxime se auzi foarte clar din interior şi Ambre închise albumul brusc.

— Trebuie să ascundem toate astea...

Lisa ascunse cu chiu, cu vai maldărul de albume şi de fotografii înrămate sub şezlong, în spatele revistelor. Maxime şi Tim tocmai îşi făcuseră apariția pe terasă.

— Ne-am instalat la umbră, zise Lisa.

— Ce faceți?

— Oh, sporovăim...

Băieții li se alăturară şi se lăsară să cadă pe şezlonguri. Tim părea mai relaxat acum. Aruncă o privire în jur,

constată că Anton nu mai era, dar nu făcu niciun comentariu.

— Noi ne-am plimbat.

— Vreți o limonadă?

— Ah, da. Cu plăcere.

Lisa se întoarse în casă. Maxime închise ochii, scoțând un oftat de plăcere.

— Nu e bine aici?

Ambre se uită ia Tim şi îi zâmbi. Lisa reveni cu paharele de limonadă şi ei îşi apropiară scaunele, în cerc, la umbra unor copaci.

— Ce sunt astea?

Tim tocmai reperase maldărul de albume în iarbă. Lisa se albi.

— Nişte reviste, răspunse în grabă Ambre.

Luă una din iarbă şi i-o flutură pe sub nas lui Tim.

— Nişte chestii cu celebrități. Bârfe...

— Nu, alături. Sunt fotografii?

Maxime îi aruncă o privire ucigătoare Lisei, care păru că se chirceşte. Apoi îl fixă cu teamă pe Tim, care îngenunchease şi ținea în mână o poză înrămată. În ea se vedeau Lisa şi Maxime în ținută de miri, înconjurați de familiile lor.

— Când a fost nunta, vara trecută? Întrebă el.

— Lasă asta, o să le aranjăm…

— Nu!

Ochii îi erau ațintiți asupra fotografiei.

— Ce-i cu ea? Întrebă el cu brutalitate. Are un soi de cancer?

Avea privirea dură, lipsită de compasiune.

— Nu, e... e obosită, atâta tot, răspunse Maxime cu voce nesigură.

— Era frumoasă înainte, zise Tim pe acelaşi ton dur. Dar acum nu mai este.

Maxime înghiți în sec și nu reuși să răspundă decât printr-un mormăit.

— Franck are nevastă?

Maxime dădu din cap.

— Ea este?

— Da, ea este.

— Când s-au căsătorit?

— Acum doi ani. Au... au gemene.

Tim păstră fotografia în mâinile lui și păru să facă un efort pentru a rosti cu o voce mai amabilă:

— Sunteți frumoși în... vreau să zic, sunteți niște miri frumoși.

Maxime schiță un zâmbet, încântat să constate că tensiunea scădea. Se duse să se așeze în iarbă alături de Tim.

— Vrei să mai vezi și altele? Avem un album întreg.

— Da... vreau.

Maxime îl lăsă pe fratele lui să dea paginile. Nu făcea comentarii, se mulțumea doar să răspundă la întrebări când Tim le punea.

— Ce vârstă au gemenele?

— Opt luni... Vrei să le vezi?

Scoase din maldărul de fotografii un anunț de naștere.

— Aici, aveau doar o zi. Am și mai recente.

Ambre profită de asta pentru a recupera revistele care zăceau pe jos și pentru a strecura între ele poza înrămată în care se vedea toată familia de Crăciun, în fața bradului. Se întoarse apoi să se așeze pe șezlongul ei mulțumită: poza aia era ca o lovitură de pumnal în inimă, de care ea voia să-l cruțe pe Tim.

Anton apăru când după-amiaza se apropia de sfârșit. Erau cu toții în bucătărie, unde preparau împreună aperitivul.

— Ți-a mai trecut migrena? Întrebă Lisa.

— Da. Aveam nevoie să dorm un pic.

Maxime îl invită să li se alăture.

— Pregătim nişte aperitive cu pâine toast. Uite, poţi să te ocupi de icrele tarama, dacă vrei.

Anton se apucă de treabă cu bunăvoinţă, dar Ambre remarcă răceala lui Tim faţă de el. Ea dispăru câteva minute pentru a face un duş. Când coborî, o găsi pe Lisa surescitată, îmbrăcată cu rochia de mireasă.

— Ce se întâmplă?

Era o rochie albă, lungă şi frumoasă, cu bustieră, în care Lisa strălucea.

— Tim a propus să refacem masa de nuntă.

Vocea Lisei era ca un gângurit de bucurie. În mod vizibil, ideea o cucerise mult mai mult decât pe Maxime, care părea uşor încruntat.

— Am detestat întotdeauna papioanele!

Anton stătea deoparte, pe un taburet de bar, exilat în fundul bucătăriei:

Tim nu făcea niciun efort pentru a-l integra. Parcă Anton nici n-ar fi existat, parcă n-ar fi fost acolo.

— Scoatem şampania, o anunţă Lisa pe Ambre cu un zâmbet de fetiţă.

Aranjară masa în living şi pe ea aşezară nişte lumânări. Maxime destupă sticla, Tim puse muzică. Jena şi timiditatea de la începutul după-amiezii dispăruseră.

Maxime era frumos în costumul lui de mire şi Lisa strălucea.

— Pentru reîntâlnire! declară Maxime ridicându-şi paharul.

— Nu, îl corectă Tim. Pentru căsătorie.

Goliră sticla rapid şi Maxime hotărî să mai deschidă una. Tim îşi pierduse orice rezervă faţă de fratele său, ca şi cum cei patru ani de absenţă dispăruseră. Râdeau mult

amândoi, evocau amintiri comune. Lisa îi privea cu tandrețe. Băuse prea mult şi asta o făcea emotivă.

— Ştii, bâigui ea aplecându-se spre Ambre, aproape că-mi vine să plâng când îi văd împreună.

Ambre o bătu uşor pe mână. Anton nu scosese niciun cuvânt, dar nimeni nu părea să-şi dea seama. Tim îl ignorase toată seara şi, pe măsură ce timpul trecea, fața lui se crispase ajungând să arate ca o mască împietrită.

Când Maxime se ridică declarând că ar face bine să aprindă cuptorul, Anton profită de moment pentru a dispărea în grădină, cu țigara în mână.

Urmă un scurt moment de şovăială printre cei de la masă. Lisa îi aruncă o privire interogativă lui Tim, care în cele din urmă se ridică agasat.

Îl văzură amândouă apropiindu-se de Anton. Acesta era un pachet de nervi. Apoi îi auziră tonul sec, tăios.

— Ia te uită, ți-ai amintit de prezența mea?

— Ce te-a apucat?

Tonul lui Tim era şi el ostil, discuția se anunța furtunoasă.

— Am face mai bine să închidem fereastra, zise Lisa.

Ambre consimți, dar niciuna dintre ele nu apucă s-o facă. Anton explodă efectiv de furie:

— Ce m-a apucat? Ce m-a apucat? ÎȚI BAȚI JOC DE MINE?

Anton urla. Tim îi ordonă, cu dinții încleştați:

— Anton, coboară tonul, altfel n-o să mai vorbesc cu tine.

Lisa se repezi la fereastră să o închidă fără să facă zgomot.

— Ce se întâmplă?

Maxime se întorcea din bucătărie, cu un coşuleț în mână. Auzise țipete, dar nu înțelegea.

Anton şi Tim ţipau atât de tare, încât fereastra, chiar şi închisă, nu putea să oprească strigătele. Mai întâi răsună vocea lui Anton:

— Ah, chiar vrei să vorbeşti? Atunci, despre ce să vorbim? Despre comportamentul tău de astăzi? Vrei să-mi explici de ce mă prezinţi ca un prieten?

Prin geam, îi vedeau pe amândoi înfruntându-se pe terasă. Tim, cu dinţii strânşi, cu privirea întunecată, părea şi el pe punctul de a exploda. Totuşi Anton continua:

— Vrei să-mi spui de ce nu-ţi asumi ceea ce eşti? De ce nu mi-ai adresat niciun cuvânt toată ziua?

— Mă întorc în casă. Te-am avertizat.

— Ce? M-ai avertizat să ce?

— Să cobori tonul. Intru în casă.

Anton izbucni într-un râs care pocni ca o lovitură de bici.

— Laş amărât ce eşti!

Tim îl ignoră şi traversă terasa cu paşi mari.

— Nu pentru asta ai plecat de-acasă, iniţial? Pentru a-ţi putea asuma orientarea sexuală? Pentru a evita să fii toată viaţa un astfel de laş amărât?

Tim, care se pregătea să intre pe uşă, se întoarse brusc.

— NU ÎMI VORBI DESPRE ASTA!

Se înfuriase. Dar ura lui nu era decât oglinda celei a lui Anton.

— Ei bine, totul a fost complet inutil! Ţi-ai distrus familia. Ai stricat totul.

Şi pentru ce? Te întreb. Pentru ce? Pentru nimic! N-ai fost nici măcar în stare să-ţi prezinţi iubitul fratelui tău! Ştii, te admiram... Sincer... Dar nu eşti, de fapt, decât un las! Un laş amărât!

Strigătele lui Tim îl împiedicară pe Anton să continue:

— N-ai ce lecţii să-mi dai tu mie! Tu şi nenorocita ta de familie perfectă duceţi-vă naibii toţi! Mă auzi? Tu şi toată familia ta!

— Retrage-ți cuvintele imediat!
— Tu n-ai cunoscut niciodată nimic! Nu știi nimic despre viață! Ți s-a dat totul mereu! Rămâi în existența ta jalnică și superprotejată!
— Îmi reproșezi că am avut o viață mai ușoară decât tine?
— Din cauza ta a trebuit să stric totul!
— Ce? *Aiurezi!*
— Din cauza ta și a tipilor ca tine nu mai am copilărie, nu mai am familie, nu mai am viață normală! Pentru a putea să ies cu tipi ca tine, tipi care n-au întâmpinat niciodată nicio greutate, care n-au nicio idee despre ce înseamnă un sacrificiu! Acum o să-ți spun o chestie: nu trebuia să-ți permiți să-mi dai lecții! N-ar fi trebuit s-o faci! Nu vreau să te mai văd aici! Cară-te! Fă-ți bagajele și dispari!
Maxime încremenise în mijlocul livingului, cu brațele pe lângă corp.
Vocea lui Anton răsună din nou, pe un ton scârbit:
— Deci asta e?
Furia i se potolise.
— Mă ții ia distanță de când i-ai sunat pe fratele tău.
Tim rămase mut, încordat. Poate că își dădea seama încet-încet de ceea ce spusese urlând.
— Ești supărat pe mine de când am venit aici... Crezi că e vina mea că nu mai ai familie.
— Eu... n-am zis asta! replică Tim cu voce înăbușită.
— Ba da, ai spus-o.
Anton traversă terasa cu pași mari și deschise ușa de sticlă cu un gest brusc.
— Unde te duci? Întrebă Tim cu agresivitate.
— Mă car, asta voiai, nu?
— Așa e! Cară-te!
Ușa se trânti. Anton traversă bucătăria fără să privească pe nimeni.

Ambre îşi reveni din stupoare prima şi se duse afară, ia Tim.

— Tim! O să-i laşi să plece?

— Nu-mi pasă. N-are decât să se ducă unde vrea.

În secunda următoare. Maxime interveni, îngrijorat:

— Tim, eşti bine? Vrei să facem o mică plimbare?

— Nu. Sunt bine.

Maxime insistă cu blândeţe:

— Pari foarte nervos. Vino, o să te ajute să te calmezi.

Tim păru că vrea să răspundă ceva, dar în cele din urmă plecă împreună cu fratele său.

— Mă întorc. Trebuie să mă duc repede să-l văd pe Anton, zise Ambre.

Dar el cobora deja scările, cu geanta de voiaj pe umăr. Îi aruncă o privire ostilă.

— Anton... începu ea cu timiditate.

— Dă-te laoparte!

Nu i se adresase niciodată aşa.

— Nu încerca să intervii, n-ai ce să cauţi în povestea asta. Nu te priveşte.

— Eu...

— Îţi spun pentru ultima oară, nu te amesteca!

Când ajunse la uşa de la intrare, zise:

— N-ar fi trebuit să vin niciodată.

Ambre îi simţi tristeţea.

— Aşteaptă până mâine-dimineaţă... murmură ea cu o voce rugătoare.

Uşa se deschise rapid şi se închise cu zgomot.

În cealaltă parte a casei, în grădină, Lisa se lăsase să cadă pe un şezlong.

— A plecat?

— Da.

Ambre se prăbuşi lângă ea. O oboseală imensă o cuprinse dintr-odată.

— Este iubitul lui?
— Da. Este iubitul lui.
Rămaseră tăcute în întunecimea grădinii. Vântul era rece şi Lisei i se făcu frig, aşa că se îndepărtă, târându-şi rochia de mireasă prin iarbă, precum cortina unui teatru anunțând sfârşitul spectacolului.
Era o noapte vântoasă şi fără stele. Cerul părea de plumb. Arborii se legănau, ierburile se aplecau. Ambre îl aştepta pe Tim, dârdâind. Trecu o jumătate de oră, poate o oră. Uşa de la intrare se deschise şi se închise.
Maxime şi Tim vorbeau cu voce scăzută. În secunda următoare, Tim stătea în fața ei. Era prea întuneric pentru a-i vedea fața.
— Îl detest, zise el cu o voce înăbuşită. N-avea dreptul să spună că sunt laş.
— În mod sigur, nu o gândea cu adevărat... Era rănit, voia să-ți facă rău.
Cum am făcut-o şi eu. Şi tu. Ştii ce înseamnă...
El clătină din cap, categoric:
— Nu Anton. El nu spune lucruri pentru a-ți face rău. A gândito. Şi îl detest.
— Fratele tău... ştie de tine şi de Anton?
— Da.
În grădină, se aşternu tăcerea.
— Tim, plângi?
— Taci.
El continuă să plângă în tăcere câteva secunde.
— Nu e nicio ruşine să...
— Taci, am zis. Sunt deja homo... dacă mai şi plâng.
Ambre îşi puse capul pe umărul lui, iar el nu încercă să se elibereze.
Lacrimile îi căzură în părul şi pe fruntea ei. Ea voia să-i spună că era, fără îndoială, persoana cea mai curajoasă pe care o cunoscuse. Că, dacă ar fi să nu mai rămână decât un

singur om pe pământ, ea ar vrea să fie el. Numai el îi redase încrederea în specia umană. Dar nu-i spuse nimic din toate astea, ci doar:

— Ar trebui să încerci să-l suni, să te duci după el în loc să plângi alături de mine.

Tim își trase nasul cu zgomot. Ea insistă:

— Încearcă să-l suni pe Anton. Sunt sigură că o să-ți răspundă. Probabil că n-a ajuns departe. Încă poate să se întoarcă. Nu sta aici să plângi.

— N-am nimic să-i spun. Oricum, nu pentru el plâng, își trase din nou nasul și o lacrimă căzu pe mâna ei.

— De ce plângi, atunci?

Lui îi trebui atât de mult timp să răspundă, încât ea crezu că n-o s-o mai facă:

— Plâng pentru că nu mai am familie, zise el în sfârșit. Și pentru că nu voi avea niciodată una a mea.

— Ce vrei să spui...?

— Uneori, mă detest fiindcă sunt așa cum sunt. Știi, nu voi putea niciodată să am copii.

— Credeam că nu vrei.

El o ignoră.

— O să mor singur. Nu voi avea pe nimeni. Mă gândeam că voi reuși să păstrez un iubit, dar nu, o să crăp singur. Ca bătrânul Wilson. Fără părinți, fără frați, fără copii.

Ambre nu înțelegea ce căuta Wilson în povestea asta, dar reluă:

— E din cauza fotografiilor?

— E din cauza a tot. Fotografiile, revederea cu Maxime, cearta cu Anton.

— Încetează, Tim, nu mai plânge...

Era prea greu să-l vadă așa. Insuportabil. Mai rău decât fața lui Rosalie când spusese că e un monstru. Mai rău decât fata lui Anton în seara în care își văzuse visul năruit.

Tim reuşi să articuleze între două hohote de plâns: – De ce as înceta?

— Pentru că... pentru că, dacă vrei copii, dacă chiar vrei copii, atunci se poate aranja.

— Zău? Cum?

— Dacă trebuie neapărat... O să-ți fac eu, de exemplu.

— Nu spune asemenea tâmpenii.

— Dacă vrei, vom forma o familie noi doi. Am prevăzut că o să ajung fată bătrână, iar tu ai promis că mă laşi să locuiesc cu tine. N-avem nevoie de alții. Vom putea avea o casă pe malul mării. Sau la munte. O casă plină de cărți. Şi în serile în care nu ne va fi bine, vom deschide o sticlă de vin, aşa cum facem la Arvieux. Vom merge să dansăm... Va trebui să fie o discotecă în apropiere. Ăsta va fi un criteriu pentru alegerea oraşului. Şi nu vom avea grădină. Am înțeles că detest! ideea de a tunde iarba. Mie mi-e indiferent dacă avem sau nu grădină. Atât timp cât avem vin şi o discotecă.

Îi văzu zâmbind în întuneric.

— O spui ca să nu mai plâng.

— Poate... dar asta nu înseamnă că este fals.

Ambre reuşise. Tim se oprise din plâns şi o privea acum cu ochii lui de copil, cu fața scăldată de lacrimi.

— De ce ai face-o? Copiii, vreau să zic...

— Nu ştiu... de ce fac oamenii copii în general?

— Pentru toate motivele din lume, dar nu pentru ca unul dintre prietenii lor să nu mai plângă.

— Să ştii că e un motiv ca oricare altul. Este mai bine decât să faci copii pentru a trăi ca toată lumea sau pentru a încerca să salvezi o căsnicie deja moartă.

Se aşternu din nou tăcerea. Nu se mai auzea decât foşnetul frunzelor mişcate de vânt. Tim se întoarse spre casă şi spre ferestrele luminate. Îl vedeau pe Maxime în costumul lui de mire, scoțând din cuptor gratinul carbonizat şi pe Lisa

care aştepta în picioare lângă el, descumpănită. Cina se dusese naibii, seara se dusese naibii, tot weekendul tocmai se dusese naibii.

— Am face mai bine să ne întoarcem în casă. Şi să încheiem seara cu ei.

— Da... Ai dreptate.

Când intrară în bucătărie, Lisa şi Maxime nu ştiau cum să se poarte. Aşa că Lisa îi întrebă pur şi simplu dacă voiau să mănânce gratin şi ei se aşezară la masă într-o tăcere cam apăsătoare.

— E din vina noastră? Întrebă în cele din urmă Lisa.

Tim clătină din cap continuând să mănânce. Maxime puse o mână peste a soției lui.

— Nu. Nu-ți face griji. N-are nimic de-a face cu noi.

Tim încuviință, tot în tăcere.

— Vreți desert? propuse Lisa câteva minute mai târziu. Am cumpărat sorbet.

— Nu, eşti drăguță. Lisa. Nu-mi mai este foame. Mă duc să mă culc, răspunse Tim.

Furia lăsase loc unei teribile oboseli. Avea senzația că nu mai dormise de secole. Lisa se întoarse spre Ambre.

— Dar tu? Un sorbet?

— E OK. Nici mie nu îmi mai este foame.

Tim închise uşa camerei şi ei se treziră descumpăniți în liniştea încăperii prea goale. Ambre se lăsă să cadă pe pat, iar Tim o imită.

— Anton trebuie să fie... începu ea.

El o întrerupse imediat:

— Nu vreau să mai vorbim despre Anton în seara asta. OK?

Începu să se joace nervos cu fermoarul de la geanta de voiaj a lui Ambre pusă lângă ei.

— N-am nevoie de el... e adevărat... Nici de alt tip.

Apoi ea îl văzu scoțând rochia bordo de la Philippe.

— Ce-i cu asta aici?

Privirea i se lumină, nu-i venea să creadă.

— Ai adus-o?

— Las-o baltă... era... era în legătură cu promisiunea pe care ți-am făcut-o... Ți-am zis că o s-o port în ziua în care...

— În ziua în care îmi voi revedea fratele! Da, îmi amintesc!

El întinse rochia pe pat şi o privi fără să spună nimic. Ea se simțea cam aiurea.

— Evident, acum... având în vedere situația... e complet ridicol.

— Pune-ți-o.

— Nu! Seara e ratată, Anton a plecat...

— Ce ți-am zis?! Nu mai vreau să-i rosteşti numele! îmbracă rochia. Te rog.

Vorbise pe un ton aproape implorator. Ea simți că cedează.

— Tim, eşti obosit...

— Iar ție ți-e frică să o îmbraci, nu-i aşa?

Ea nu voia să-i dea dreptate, aşa că se ridică şi îi smulse rochia din mâini.

— Unde te duci?

— Să mă schimb.

— Ştii că poți s-o faci aici... Voi închide ochii.

Ceea ce şi făcu imediat, cu un zâmbet larg. În câteva secunde, atmosfera se schimbase şi Ambre îşi puse rochia cu mai puțină reticență.

— Gata?

— Da.

Tim deschise ochii.

— Cum e? Spune ceva. Nu mă mai fixa aşa. E dezamăgitor, nu-i aşa? Este prea vulgară?

— Nu!

— Atunci, ce? Spune ceva.

— Da, spun. Lasă-mă o secundă... Poftim: Lisa poate merge să se îmbrace din nou cu rochia de mireasă!

Se ridică şi se duse să se proţăpească în faţa ei.

— Vreau să mă asigur că eşti într-adevăr tu.

— Eu sunt.

— Eşti tu... şi în acelaşi timp nu eşti tu.

Stătea foarte aproape acum şi ea începea să simtă o uşoară stânjeneală. O

fixa cu prea multă insistenţă. Totuşi nu era privirea cu care o devora Philippe altădată şi nici măcar cea a lui Andréa. Era diferită şi foarte tulburătoare.

— Tim, poate că nu ţi s-a spus niciodată, dar... dacă fixezi oamenii aşa...

Îi faci să se simtă stânjeniţi.

El nu se dădu înapoi şi nici nu-şi mută privirea. De fapt, nici n-o auzise.

— N-ai nişte ruj? Întrebă el. Lisa trebuie să aibă. Vino!

— Aşteaptă, Tim.

Avea o lucire cam stranie în ochi. O trase pe culoarul cufundat în întuneric şi începu să scotocească prin sertarele din baie, sub chiuvetă, fără nicio rezervă ori jenă. Ea vru să-l atenţioneze că părea total prost-crescut, dar el îi făcu semn să tacă.

— Am găsit.

Flutura o trusă de toaletă conţinând rimel, nişte creioane negre, maro, roz, fard de obraz, sticluţe de ojă...

— Probabil că a dat o avere pe ele, remarcă el.

Cu un zâmbet satisfăcut, scoase un tub de ruj de culoarea macului.

— Închide uşa, şuşoti el.

Ambre făcu întocmai, şi ea amuzată.

— Te dau eu cu el, declară Tim.

— Nu ştii s-o faci!

— Învăţ repede. Lasă-mă să încerc.

— O să mă mânjeşti. O să arăt ca un clovn.

El îi făcu semn să se aşeze pe marginea căzii şi ea se supuse oftând.

— Hai, străduieşte-te.

El desfăcu tubul de ruj şi se apropie de fața ei cu o concentrare care o făcu să zâmbească.

— Nu! N-ai dreptul să te mişti.

Îi simțea răsuflarea pe obraji. Chiar şi prin pleoapele închise, putea să-i ghicească privirea. În cele din urmă, el se ridică pentru a o observa.

— Cum e? Întrebă ea. Un dezastru?

El clătină din cap, fără să răspundă.

— Pot să văd?

— Da.

Ea se ridică pentru a se duce în fața oglinzii. Reflexia chipului ei o tulbură.

Aproape că îi era greu să se recunoască. Nu ieşise din blugi şi nu se machiase de luni întregi.

— Te găseşti frumoasă?

Se uita la ea cu privirea lui blândă de copil şi cu un zâmbet în colțul gurii.

Ambre amuțise în fața fetei pe care o vedea în oglindă.

— Da, murmură ea. Cred că da. Este ciudat să spun asta, nu?

— Nu, nu este ciudat. Este adevărat... Eşti frumoasă.

Înghesuită între chiuvetă şi Tim, Ambre înțelese că el se pregătea să o sărute. Nu tresări şi nici nu se dădu înapoi când el îşi lipi buzele de ale ei.

Ambre simțea marginea tare a chiuvetei în spate, mâna lui Tim în păr, gustul dulce al rujului de culoarea macului care le pătrundea în gură. Simțea atmosfera sufocantă din baie.

— Opreşte-te...

Ambre se gândea la Anton, care era pe drum. Revăzu dintr-odată spatele lui musculos care se scufunda în apa înghețată. Nu voia să-l respingă pe Tim, dar trebuia s-o facă.

— Oprește-te, repetă ea cu voce mai puternică şi adăugă pe un ton dezinvolt: Tim... de două ori este... Începe să fie mult, nu?

Îl văzu roşind şi schițând un zâmbet jenat.

— Îmi pare rău, nu ştiu ce... este...

— M-ai sărutat pentru că eşti furios pe Anton?

— Nu! protestă el imediat. Nu, nu este...

— M-ai sărutat pentru că, în seara asta, te deteşti că eşti ceea ce eşti?

— Nu. Nu! N-are nimic de-a face... Este... este ca un joc...

— Ca în seara în care te jucai de-a heterosexualii?

El zâmbi din nou jenat.

— Da. Ca în seara aia. Nu înseamnă nimic. Suntem prieteni. Facem genul ăsta de lucruri prosteşti pentru a ne amuza.

— Da... Facem tot felul de chestii... ne jucăm cu bilele, bem mult prea mult, mergem să dansăm, ne sărutăm...

Izbucniră amândoi într-un râs zgomotos, încercând să-şi mascheze jena.

— Nu mişca, zise brusc Ambre. Stai să-ți şterg rujul de pe buze. Ai un aer caraghios!

El scoase o înjurătură văzându-şi chipul mânjit în oglindă şi se supuse. Ei îi tremurau încă mâinile când îi atinse buzele cu discheta demachiantă.

Se trântiră pe pat, aşa îmbrăcați cum erau, cu inima un pic mai uşoară decât înainte.

— Nu crezi că ar trebui să-l suni?

Ambre îl auzi oftând în întuneric.

— Nu.

— Dacă nu faci nimic, nu vei repara nimic... Şi dacă se va termina aşa?

— Nu acum, Ambre.
— Nu vrei să se termine, nu-i aşa?
El răspunse după mai multe secunde:
— A fost odios. N-avea dreptul să urle aşa... nici să strice weekendul ăsta la Maxime. N-am venit aici ca să-l prezint fratelui meu şi să-i laud calităţile de iubit excepţional. Am venit pentru mine şi el ştia că nu-mi va fi uşor. A fost egoist. A stricat totul.
Se întrerupse şi oftă din nou.
— În orice caz, nu ştiu de ce sunt surprins... Îl ştiam... N-ar fi trebuit să-l aduc cu mine... Ar fi trebuit să venim doar noi doi.
— Nu spune asta. Nu-i adevărat.
— Ba da, şi tu o ştii la fel de bine ca mine. El n-avea ce căuta aici. Pe tine voiam să te aduc. Pe el l-am invitat doar ca să nu se supere.
Se aşternu din nou tăcerea şi ea se gândi că lucrurile se schimbaseră mult în ultimele săptămâni. De la înfrângerea la campionatul Franţei de schi alpin. Anton devenise mai radical şi mai ferm decât oricând. Hotărâse să nu mai asiste la niciun antrenament şi directorul lui îl ameninţase că-i taie salariul. El n-avusese nicio reacţie. Ba chiar încetase să mai iasă în oraş cu prietenii lui schiori. Niciodată nu se dovedise atât de întreprinzător şi de încăpăţânat în a merge mai departe, dar era ca şi cum, în schimb, îşi pierduse din umanitate şi din înţelegere. Se arăta dur şi nerăbdător. În relaţia lui cu Tim, se producea un soi de alunecare de teren care se răsfrângea asupra trioului pe care îl formau. Ambre avea din ce în ce mai mult impresia că ocupă locul din dreapta lui Tim şi nu ştia dacă este un lucru bun şi nici dacă trebuie să se bucure.
Casa era adormită. Se auzea tic-tacul pendulei de la parter, zgomotul vântului printre copacii de afară.

Respirația lui Tim deveni mai lentă, mai profundă şi Ambre reuşi chiar să determine momentul exact în care el adormi.

Telefonul lui Tim îi trezi dimineața foarte devreme, când nimeni din casă nu deschisese încă ochii. Ambre înțelese că Tim nu va răspunde când îl văzu băgându-şi capul sub pernă. Ea aruncă o privire la ecranul telefonului.

— Este Rosalie.

— Lasă-l să sune.

— Nu este Anton.

— Am auzit. Lasă-l să sune.

Ambre nu insistă, dar, un minut mai târziu, când telefonul se puse pe sunat şi mai abitir, sfârşi prin a răspunde.

— Tim?

— Nu, sunt Ambre.

— Sunt cu Anton. Poți să mi-l dai pe Tim?

Ea se întoarse spre el şi, după fața lui încruntată, înțelese că se pregătea să refuze.

— El... nu prea vrea...

— Anton a avut un mic accident...

Într-o fracțiune de secundă, Tim se ridică, livid.

— N-are nimic grav, adăugă imediat Rosalie. A ieşit de pe şosea în apropiere de Guillestre. Se pare că a adormit la volan.

Tim veni să-şi lipească urechea de telefon. Părea că vrea să spună ceva, dar din gură nu îi ieşea niciun sunet.

— Ce-a pățit? Întrebă Ambre al cărei ritm cardiac se accelerase. Este la spital?

— O entorsă cervicală, nimic mai mult.

Tim era tot tăcut şi alb ca varul. Cuvintele lui Rosalie nu păreau să-l fi liniştit.

— Vrea... să vorbească cu Tim? Întrebă Ambre. Vrei să ți-l dau?

Se auzi agitație în spatele lui Rosalie şi nişte şuşoteli.
— Da. Ți-l dau.
Ambre îi întinse telefonul lui Tim. Şi ieşi din cameră în vârful picioarelor.
Tim vru să plece cât mai repede pentru a merge să-l vadă pe Anton la spital. Totul se derulă rapid. Trenul plecase deja când îşi dădură seama că weekendul reîntâlnirii rămăsese în urmă şi că le lăsase un gust amar de lucru neterminat. Tim era într-o stare de apatie. Nu-i revenise culoarea în obraji.
— Tim... O să fie bine. N-are nimic. Ți-a spus că va fi externat la sfârşitul zilei. Nu trebuie să te îngrijorezi.
— Nu mă îngrijorez.
— Atunci, de ce te porți aşa? Ai... ai zice că eşti în stare de şoc. Nici măcar nu este rănit.
— Nu... Dar, dacă n-ar fi evitat râpa, ar fi fost mort acum.
— Nu trebuie să te gândeşti la asta. Nu e cazul. A avut noroc.
— Ar fi fost mort şi vina mi-ar fi aparținut în întregime. I-am cerut să plece în toiul nopții. Am urlat la el să se care şi el a mers cu maşina opt ore fără oprire, în pragul unei crize de nervi... Este un miracol că nu e mort.
Totul ar fi fost din vina mea. Ar fi trebuit să trăiesc cu asta pe conştiință.
— Tim...
— Nu mai vreau să vorbim, OK? Nu mai vreau să vorbim despre acest weekend la Tours şi despre cearta cu el. O ştergem. Aşa ceva n-a existat.
Trenul înainta cu viteză, transformând câmpia din jur în dâre albastre, verzi, maro, şi Ambre se gândi că, dacă n-ar fi fost acest accident, Tim şi Anton n-ar fi avut poate nicio şansă să treacă peste cearta dintre ei, peste ranchiună.

TGV-ul ajunse în gara din Guillestre la sfârşitul după-amiezii. Gabriel era pe peron, cu Sophie în brațe, cu un aer îngrijorat.

— Ah, iată-vă!

— Rosalie nu este aici?

— Nu, o să înceapă serviciul. Am condus-o la cabană.

— Şi Anton?

— Va ieşi într-o oră din spital. Vă duc să-l vedeți?

Îl lăsară pe Tim să intre singur în cameră. Înainte, îl observară pe Anton prin geamul uşii. Purta o orteză cervicală, mâinile şi antebrațele îi erau julite, dar părea în formă şi se ridică dintr-un salt când Tim intră în încăpere.

Gabriel şi Ambre se îndepărtară pe culoar în direcția scaunelor şi a dozatorului de apă.

— Ne-a sunat la ora 5, explică Gabriel. Accidentul tocmai se produsese, el ieşise din maşină şi voia să ne ducem după el chiar noi, zicea că n-are nimic. Rosalie a sunat totuşi la urgențe. Într-adevăr, n-avea mare lucru. A avut noroc.

— Şi maşina?

— Cred că şi maşina se va reface.

Pe genunchii lui Gabriel, Sophie începea să se agite. Ambre îi întinse un pahar de plastic pe care fetița începu să-l molfăie.

— S-au certat? Întrebă Gabriel.

— Da... s-au certat.

— Anton nu voia să-l anunțe el însuşi pe Tim... că a avut un accident.

Rosalie a trebuit să insiste şi totuşi... abia a acceptat să sune ea.

— Sunt încăpățânați amândoi.

Gabriel încuviință cu un zâmbet trist.

— A fost o ceartă serioasă?

— Nu... În orice caz, nu mai contează. Tim nu mai vrea să vorbim despre ea.

— Are dreptate... nu foloseşte la nimic să tot repeţi aceleaşi lucruri.

O asistentă trecu pe culoar cu un cărucior şi saboţii ei scoaseră pe pardoseală un scrâşnet ascuţit, ca un vaiet.

— Şi tu, e totul în regulă? Întrebă Ambre după un timp. Vreau să zic... cu Rosalie?

Gabriel păru uşor surprins de întrebare, dar răspunse cu un zâmbet:

— Da, e în regulă.

— Vorbiţi uneori despre... ce va urma?

Ambre nu ştia de ce aborda subiectul pe acel culoar de spital. Poate fiindcă rămânea rar singură cu Gabriel.

— Nu. Nicidecum.

— Mai crezi că poate să plece?

— Nu, nu cred că va mai pleca. Dar e bine să mă las un pic dus de val, fără să ştiu ce-o să fac peste două luni. Am impresia că redevin adolescent. Îmi face bine.

Ambre ezită înainte de a-i pune întrebarea care o chinuia. Dar cum Gabriel nu zicea nimic, se încumetă să o facă:

— Şi femeia aceea? Când te-ai întors la Paris, ai văzut-o?

Gabriel îi schimbă poziţia lui Sophie pe genunchii lui, ca pentru a trage un pic de timp.

— Da, am văzut-o. Înţelesese deja că s-a terminat. Nu mai era niciun lucru de-al ei la mine acasă. Ne-am... ne-am întâlnit într-o cafenea. Voia să vadă fotografii cu Sophie. Mia zis că se bucură pentru mine, dar plângea.

Mai departe pe culoar, uşa de la camera lui Anton tocmai se deschisese şi Tim îi căuta din priviri.

— Anton te aşteaptă, îi zise el lui Ambre.

Anton era aşezat pe marginea patului, cu geanta şi paltonul lângă el, gata s-o ia din loc. Era în mod vizibil grăbit să plece. Se ridică un pic cam brusc, ceea ce îl făcu să se strâmbe, şi veni să o îmbrăţişeze pe Ambre. Ea rămase câteva secunde interzisă în faţa acestor semne de afecţiune

şi nu putu decât să îngaime un „Eşti bine?” timid. Anton o invită să se aşeze alături de el, în timp ce Tim şi Gabriel stăteau în picioare, lângă uşă.

— Da, sunt bine. De-abia aştept să plec. Nu mai suport să stau culcat aici.

Lui Ambre i se păru frumos. Chiar şi cu brațele julite, cu orteza cervicală, cu cearcănele albăstrii şi cu fața obosită. Se gândi că Tim avea dreptate să vrea să uite de cearta dintre ei. Nu laşi să-ți scape un băiat ca Anton. El continua să-i zâmbească. Privirea duşmănoasă din seara trecută dispăruse.

— Voiam să-mi cer scuze pentru ieri... că ți-am vorbit pe tonul acela.

Ea îi respinse cuvintele printr-un gest al mâinii. Nu mai voia să audă despre asta.

— Şi îți mulțumesc că l-ai suportat pe Tim după aceea... probabil a fost un coşmar.

Îi aruncă o privire ştrengărească, dar imaginile din seara trecută, din baie, erau prea prezente şi ea se simți stânjenită. Din fericire, Tim interveni:

— Am zis că nu mai vorbim despre asta.

— Sunt de acord, consimți rapid Ambre.

— Bine, atunci suntem cu toții de acord, conchise Anton.

— Doctorul nu trebuia să vină să te mai examineze o dată înainte de externare? Întrebă Gabriel după ce se uită la ceas.

— Ba da... aşa a zis.

— Poate că ar fi mai bine să mă duc după el... altfel, stăm aici până mâine.

Nu vă mişcați, mă întorc.

— Ambre? Întrebă Anton. Pot să-ți pun o întrebare?

Ea dădu din cap, simțind un gol în stomac.

— De ce n-ai spus nimic?

Simți că i se înroşesc obrajii. Aşadar Tim îi povestise tot?

— Ce? bolborosi ea.
— Despre ziua ta. N-aveai de gând să ne spui?
Rotitele creierului i se învârteau cu cea mai mare viteză pentru a încerca să înțeleagă ce legătură avea ziua ei cu toate astea.
— Rosalie zice că ai primit o felicitare şi un pachet la cabană. Au sosit ieri. De ce n-ai spus nimic?
Răsuflă uşurată. Uitase complet de ziua ei! Avea să împlinească douăzeci şi unu de ani peste trei zile. Doar despre asta era vorba!
— Oh, eu... am uitat complet.
— Când a fost?
— N-a trecut. E pe 1 aprilie. Miercuri, cred...
— Şi credeai că scapi de petrecere? N-o să scapi, te avertizez! Am o sticlă de rom în apartament. Am de gând să te fac s-o termini.
Zâmbea. Tim zâmbea şi el, iar ea era atât de uşurată, încât izbucni în râs:
— Voi avea nevoie de ajutor, fără îndoială...
— O să te ajutăm. Ne ajutăm mereu reciproc, nu?
Zâmbeau toți trei, aşezați pe pat. Cearta era uitată. Scena din baie la fel.
Pachetul venise de la Lyon. Soții Miller îi trimiseseră un telefon mobil nou-nouț, însoțit de o felicitare. Când o citi, Ambre îşi dădu seama că, în câteva luni, la Arvieux, legase mai multe relații decât în douăzeci de ani la familia Miller. Casa ei nu mai era cu adevărat acolo. Nu era nici la Arvieux, căci ştia că totul o să se termine în curând... Peste o lună şi jumătate. Dar refuza să se gândească la asta.
Gabriel decisese că petrecerea va avea loc în apartamentul lui, după serviciul lor. Intenționa să gătească toată ziua şi Ambre se întreba dacă merită să-şi dea cineva atâta osteneală pentru aniversarea ei.

În seara dinainte, după serviciu, Tim o apucă de braț şi o trase mai departe de ceilalți sezonieri.

— Ce faci?

El îi ordonă cu aerul unui comandant de armată:

— Du-te şi ia-ți o geacă mai călduroasă, mănuşi, un fular, o căciulă şi nişte şosete groase, te iau cu mine... Este cadoul de ziua ta.

— Stai puțin, dar... e abia mâine...

— Nu, e în seara asta, la miezul nopții, obiectă el. Şi apoi, e lună plină, aşa că o facem în seara asta sau niciodată.

Ea îl măsură din priviri ca şi cum şi-ar fi pierdut complet mințile.

— Grăbeşte-te puțin! oftă el. Anton aşteaptă în maşină.

— Ce-i asta? O escapadă?

— Oarecum.

— Unde?

— Nu vei afla nimic. Nici măcar nu încerca.

Rosalie era la celălalt capăt al holului, în toiul unei discuții cu Sylvie.

Ambre încercă să-i prindă privirea pentru a o interoga, dar degeaba. Tim se impacienta.

— Ce mai aştepți?

— OK. Mă duc.

Odată ajunsă în cameră, îşi puse mai multe straturi de haine.

— Ei, eşti bine?

Ambre tresări. Era Andréa, sprijinit cu spatele de uşa deschisă a camerei ei.

— Da, sunt bine, răspunse ea trăgându-şi fermoarul la geacă.

Îşi luă fularul şi căciula de pe pat.

— Pleci?

— Da. O surpriză de ziua mea din partea lui Tim.

— Nu ştiam că este ziua ta. La mulți ani atunci!

Amintindu-şi că Tim pomenise de mănuşi. Ambre deschise din nou dulapul şi începu să scotocească.

— Nu prea mai stai pe la cabană, reluă Andréa. Nu te mai văd.

Ea găsi o pereche de mănuşi şi o băgă în buzunar, după care se întoarse spre el.

— Aşa este. Am... am stat mai mult la Tim şi la Anton sau... sau la Gabriel.

Nu-i lăsă timp să mai pună altă întrebare, stinse lumina şi închise uşa.

— Trebuie să plec. Mă aşteaptă Tim.

— O seară frumoasă!

Coborî scările alergând. Tim avea acelaşi aer de comandant de armată. Îi făcu semn din cap să-l urmeze. Maşina lui Anton aştepta, staționată în fața cabanei. El o întâmpină cu acelaşi zâmbet amuzat ca şi Tim.

— Gata? Întrebă el.

— Nu ştiu... Gata pentru ce?

— Bună încercare, dar nu-ți voi spune nimic.

El porni motorul şi maşina se îndepărtă încetişor de cabană.

— Ce sunt astea?

Pe banchetă, lângă ea. Ambre tocmai văzuse nişte perechi de bocanci de munte, rachete de zăpadă şi lanterne frontale. Niciunul dintre băieți nu catadicsi să se întoarcă.

— Sunt pentru escapadă?

Tăcere şi zâmbete. Pe scaunele din față. Anton şi Tim începură să şuşotească.

— Eşti sigur că o să recunoşti drumul noaptea?

— Da, ți-am zis. Este lună plină. Nici măcar nu vom avea nevoie de lanternele frontale.

Ambre se îndreptă de spate pe locul ei, având privirea jucăuşă a unui copil.

— Sper că ştiți ce faceți, nu? Nu vreau să mor înghețată.

— Tu taci, ripostă Tim. Am zis să nu scoți niciun cuvânt!

— Sunteți impresionant, domnule sergent-major.

Anton izbucni în râs:

— Eu îl găsesc sexy ca sergent-major. Nu foarte credibil, dar sexy.

Ajunseră în dreptul unei localități numite Les Maisons, unde se ridicau, foarte mici în noapte, câteva locuințe pe versantul văii. Anton parcă maşina şi coborâră cu toții. Niciun semn de viață în împrejurimi.

— Echipați-vă! ordonă Tim scoțând rachetele.

Anton încercă un salut militar, dar primi o palmă după ceafă care îl întrerupse brusc. Ambre se abținu să nu râdă.

Fiecare luă bocanci de drumeție şi rachete. Tim veni să o ajute pe Ambre.

— Bun, deci care-i planul? întrebă ea.

— Un cadou aniversar un pic mai special. Îmi doream să-ți arăt un loc pe care eu îl ador.

— Ăsta nu e chiar un răspuns...

El o ignoră, se ridică şi închise portiera. Anton îi întinse fiecăruia o lanternă frontală.

— Locul ăsta... nu este accesibil decât cu rachete de zăpadă? se interesă

Ambre privind în jurul ei.

— Ia te uită, eşti perspicace! zise ironic Tim.

— Este departe?

— Avem vreo două ore de mers. Doar la dus.

— Nu! E o glumă?

Anton, în spatele lui Tim, îi făcu semn că nu. Părea foarte amuzat de situație.

— Cele mai frumoase locuri sunt întotdeauna ascunse şi greu accesibile, răspunse Tim cu răbdare. Bun, sunteți gata? Pornim!

Tim o luă peste o păşune înzăpezită, în direcția unei păduri întunecate de zadă. Avea dreptate. Luna plină lumina perfect peisajul şi lanternele frontale erau inutile.

Frumusețea împrejurimilor îi obligă să păstreze tăcerea. Era ceva solemn şi maiestuos să se afle în mijlocul acelor întinderi de zăpadă, singuri, în inima nopții. Vedeau natura în stare brută, netulburată de nimic. Nu se auzea decât scârțâitul zăpezii sub rachetele lor. Ambre nu ştia ce impresie predomină în sufletul ei. Un sentiment de irealitate, căci luna dădea peisajului o licărire fosforescentă, neliniştitoare şi fascinantă în acelaşi timp.

Mai era şi senzația, puternică şi frapantă, de a fi singuri pe lume şi minusculi.

În plus, simțeau un gol în stomac, ca şi cum plecau într-o expediție insolită, inedită şi secretă, în toiul nopții. Şi în sfârşit un fel de beție îi umfla pieptul, atât de amețitoare, încât o recunoştea dintre toate: sentimentul de libertate totală şi de atotputernicie. Căci erau ca nişte stăpâni care domneau asupra muntelui tăcut. Ciudat amestec.

Tim nu-i ghida decât prin gesturi, ca şi cum sunetul vocii lui putea fi suficient pentru a spulbera magia şi solemnitatea momentului. Drumul urca uşor, dar devenea tot mai anevoios cu fiecare pas. La un moment dat, pătrunseră într-o pădurice şi, pentru prima oară, se auzi o voce, cea a lui Tim: – Uitați-vă acolo!

Îi urmăriră privirea. La câțiva metri de ei, o căprioară şi puiul ei se salvau galopând îngroziți. În curând, din prezența lor nu mai rămaseră decât câteva urme în zăpadă.

— Probabil că ne-au auzit paşii.

Tim le făcu un semn din cap şi ei îşi reluară înaintarea prin pădurice.

— Crezi că o să mai vedem şi altele? murmură Ambre.

— Poate. Dar trebuie să fim atenți.

Îşi continuară drumeţia în aceeaşi tăcere sacrosanctă, cu toate simțurile în alertă. Tresăreau la cel mai mic fâsâit în zăpadă. Traversară mai multe pădurici fără să zărească vreun semn de viață. Atenția începea să li se diminueze când Anton scoase un icnet de surprindere.

— Acolo!

O mişcare foarte scurtă. O dâră albă în zăpadă. Dispărută la fel de repede precum apăruse.

— Ce era? Întrebă Ambre, mijind ochii.

— Cred că era un iepure de munte, interveni Anton.

— Un iepure de munte?

— Aşa se mai numesc iepurii cu blană albă.

— Dar a dispărut...

Anton luă conducerea plutonului, păşind cu gâtul întins, cu aparatul de fotografiat al lui Tim în mâini, gata să surprindă primul animal care s-ar arăta.

— Îți place? Întrebă Tim.

Ambre avea un zâmbet extatic.

— Este super.

— Nu ți-e frig?

— Oh, nu.

Nu se gândise nici măcar o secundă la frig. Era frumos. Nimic altceva nu conta.

— Ştii, adăugă ea cu voce scăzută, cred că, chiar dacă ne-am întoarce acum la cabană, ăsta ar fi de departe cel mai frumos cadou pe care l-am primit.

El o măsură din cap până-n picioare câteva secunde, sceptic, şi vrând-nevrând constată că era sinceră.

— Cel mai frumos o să apară curând, zise el cu un aer enigmatic.

Probabil mergeau de aproape o oră şi jumătate şi ajunseseră la o oarecare înălțime. Puteau să profite de o priveliştе excepţională asupra văii Queras scăldată în clarul de lună. Panorama îți tăia răsuflarea.

— Vreau să vă arăt un loc super de unde putem admira priveliştea... Nu cred că suntem foarte departe de el.

Ambre petrecuse mai bine de patru luni la Arvieux fără a încerca să se aventureze mai departe de pârtiile de schi sau de centrul staţiunii. Fusese cât pe ce să rateze muntele adevărat, sălbatic, neîmblânzit şi tăcut. În acel moment, în faţa întinderilor albe sub clar de lună, simţea în adâncul sufletului ei că se află, poate pentru prima dată, exact acolo unde ar fi vrut să se afle... Era ceea ce căutase părăsind Lyon-ul, pe Philippe şi familia ei.

Pentru prima dată, totul căpăta sens.

— Am ajuns! strigă Tim, începând să alerge prin zăpadă.

Ecoul strigătului său răsună în toată valea şi ceilalţi doi porniră în fugă după el ca nişte copii. Era o belvedere, o mică platformă de lemn care înainta pe marginea muntelui şi ieşea în afară deasupra văii. Tim ajunsese deja la capăt. Se aşeză, balansându-şi picioarele în gol. De pe platformă, se vedeau jos casele, cabanele, pădurile de zadă şi drumurile şerpuind prin peisaj.

— Uau, şopti Ambre. Este...

Lăsă fraza în aer. Anton se aşezase lângă Tim şi ea li se alătură. Preţ de câteva clipe, rămaseră cu ochii pierduţi în zare. Se auzi ţipătul unei bufniţe.

— Vii mereu noaptea? Întrebă Ambre.

— Am venit o dată şi ziua. Dar nu e la fel. Sunt turişti, zgomot... Noaptea parcă ar fi alt loc.

Un nor trecu prin faţa lunii, acoperind-o pentru câteva secunde şi privând valea de lumina ei fosforescentă. Anton întrebă:

— De ce nu m-ai adus niciodată aici?

Se aşternu tăcerea. Luna reapăru cu nonşalanţă, fără să se grăbească.

Anton aştepta.

— Îmi... Îmi plăcea să vin singur, atâta tot.

Ambre încercă să creeze o diversiune:

— Locul ăsta este într-adevăr incredibil. Vreau să zic... as putea să stau aici ore în şir fără să fac nimic, fără să mă plictisesc...

Tim muşcă momeala, foarte mulţumit să poată schimba subiectul:

— Dacă ar fi posibil să locuiesc pe această platformă... aş putea... nu ştiu...

Să ridic un cort, să construiesc o cabană. M-aş trezi în fiecare dimineaţă cu această privelişte. Aş dormi în toate nopţile în liniştea asta. Nu există nicăieri o astfel de linişte.

Anton strângea din dinţi şi Ambre se întrebă dacă era doar o schimbare de dispoziţie pasageră sau dacă toată ranchiuna adunată în weekendul de la Tours ieşea din nou la suprafaţă.

— Dar nu este locul cel mai frumos. Surpriza mea este mai departe.

Aproape am ajuns. Mergem?

În secunda următoare, era în picioare şi o ajuta pe Ambre să se ridice.

— Vrei să spui că mai există o altă belvedere? Întrebă ea punându-şi mănuşile.

— O să vezi.

— Un pod? Un pod care leagă doi munţi?

— O să vezi, am zis.

— Şi dacă mi se pare mai puţin frumos?

— O să te îngrop de vie în zăpadă, poţi fi sigură!

Râsetele lor răsunară în toată valea. În spatele lor. Anton nu râdea.

Tim îi anunţase că nu mai aveau decât câteva minute de mers. Frigul începea să se facă simţit, să le afecteze mâinile, picioarele. Dar, pe măsură ce înaintau, excitaţia creştea. Şi apoi, ea îl zări, în depărtare. Crezu că are o halucinaţie. Ce căuta acel lac nemişcat în mijlocul zăpezii? Era imens,

înconjurat de munți şi străjuit de maiestuosul vârf Rochebrune. De jur-împrejur, se întindea o pădure deasă de zadă. Priveliştea era ireală. Feerică.

Scăldat în lumina lunii, lacul părea să fi fost pictat de un artist şi depus acolo doar pentru a sublima frumusețea locului. Ambre îşi dusese mâinile la gură, cu ochii larg deschişi de uimire. Într-adevăr, era mai frumos decât locul precedent, mai frumos decât orice alt munte, mai frumos decât apusul soarelui pe mare. De fapt, era, fără îndoială, mai frumos decât tot ce văzuse ea până atunci.

Tim o privea zâmbind. Nu zicea nimic. Tăcerea făcea şi ea parte din magie. Erau singuri pe lume. Deasupra lor, spectacolul cerului: imens, înstelat, cu luna plină triumfătoare. Parcă s-ar fi aflat în afara timpului, în afara lumii, în afara a tot. Ambre ar fi vrut să rămână nemişcată acolo pentru totdeauna.

Tim se apropiase în tăcere.

— Ce zici? Întrebă el cu voce scăzută. Cum ți se pare?

Ambre avea gura uscată. Era incapabilă să găsească cuvintele potrivite pentru a răspunde.

— Ce lac e ăsta? murmură ea.

— Lacul Roue.

— Aveai dreptate, zise ea în cele din urmă. Este... Este magnific.

— Este înghețat în întregime în timpul iernii. Dar priveşte. Stratul de gheață este mai subțire acum. A sosit primăvara.

Ea îl văzu că se apleacă şi îşi desprinde rachetele.

— Încercăm să mergem în mijloc?

— Crezi că... este destul de tare?

— Nu ştiu.

Puse un picior pe marginea lacului înghețat. Se lăsă cu mai multă putere şi puse şi celălalt picior.

— Ține. Vii?

Ambre îşi desprinse rachetele cu gesturi febrile. Tim îi întinse o mână pe care ea o apucă. Stratul de gheaţă era subţire. Aproape că îl auzeau cum trosneşte sub tălpile lor. Era fragil şi alunecos. Ambre se agăţă de braţul lui Tim, care înainta fără teamă, cu paşi siguri. Sub picioarele lor, lacul semăna cu un safir uriaş.

— Suntem destul de departe, nu?

Tim se întoarse spre ea, zeflemitor.

— Ţi-e frică?

— Dacă se crapă şi cădem... apa trebuie să fie îngheţată, nu?

— Aşa cred.

— Am muri pe loc?

— Habar n-am.

Ea îl prinse de braţ şi îl forţă să se oprească.

— Suntem destul de departe!

— Dacă spui tu.

El se lăsă să cadă pe gheaţă şi, cu un oftat, se întinse pe spate, cu braţele depărtate, cu faţa spre cer. Cu gesturi prudente, Ambre se întinse alături de el.

— Hai, relaxează-te. Ce ai? Ţi-e frică să nu mori aici? N-ar fi cel mai frumos loc pentru a muri? Sincer...

— Ba da.

— Atunci, care-i problema?

— Nu vreau să mor imediat.

El se ridică într-un cot şi o privi cu un zâmbet uşor.

— Asta-i o veste bună.

Zâmbiră amândoi şi Tim îi apucă mâna înmănuşată şi o strânse într-a lui.

— Era cât pe ce să uit. La mulţi ani!

— Mulţumesc.

Pe lacul îngheţat, se aşternu din nou liniştea.

— Ştii, ai fi putut să te mulţumeşti să-mi faci cadou o carte, declară

Ambre după câteva clipe.
— Ai fi preferat?
— Oh, nu! Crede-mă. Prefer să primesc cadou un lac, nişte munţi şi cerul.
— Nu sunt un lac, nişte munţi şi cerul, ingrato!
— Dar ce?
— E universul întreg!
— Am impresia că suntem în centrul universului.
— Da... aşa este... Există puţine locuri care au acest efect.
— Atunci, cadoul meu este universul?
Tim schiţă un zâmbet de copil.
— Da... Nimeni altcineva nu-ţi va face astfel de cadouri.
— Asta-i sigur.
Se produse un zgomot foarte uşor, ca un fâşâit, în zăpadă. Niciunul din ei nu îl auzi, nici nu întoarse capul spre mal. Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi văzut pe Anton pornind înapoi, ca şi cum fiecare pas îi provoca o durere insuportabilă, i-ar fi văzut chipul frumos schimonosit de furie. Ar fi înţeles că trebuia să-l ajungă din urmă imediat. Dar ei se uitau ţintă la stele.
— Aia era o stea căzătoare, nu?
— Da, afirmă Tim. Am luat opţiunea stele căzătoare la pachetul cu universul cadou.
Li se făcu frig şi se ridicară în capul oaselor pe gheaţă.
— Cred că era un avion. Nu voiam să te decepţionez imediat, dar... nu există stele căzătoare în perioada asta.
Era un avion.
— Ah... te-ai lăsat fraierit atunci, cu opţiunea stele căzătoare.
Se făcu linişte.
— Malul pare departe de aici, zise Tim scrutând întunecimea pădurii de zadă.
Şi deodată, strigă:
— Anton!

Ambre înțelese imediat. Uitaseră de el. Uitaseră complet. Rachetele lor formau o grămăjoară pe zăpadă, pe malul lacului, şi nu mai era nici urmă de Anton. În secunda următoare, Tim era în picioare, panicat.

— Anton! Anton!

Strigătele lui au răsunat şi au murit în noapte.

— Vino!

O luă de mână şi începu să alerge pe lacul înghețat înspre mal.

— Anton! Nu e amuzant! Unde eşti?

Nu se auzea niciun foşnet de frunze, nicio mişcare. Ei îi venea să-i spună că e inutil să strige şi încă şi mai inutil să alerge. Anton plecase, era cât se poate de evident. N-avea să reapară din spatele vreunui copac strigând: *Surpriză, m-am ascuns!* Tim îi strivea mâna.

— A plecat, zise ea.

— Nu, nici vorbă. Este... trebuie să fie pe undeva pe-aici.

Şi începu din nou să strige. Nu voia să înțeleagă. Ranchiuna, ura, sentimentul de a fi lăsat deoparte – nimic din ceea ce provocase cearta de la Tours nu dispăruse, întrebase, puțin mai înainte, de ce Tim nu-l adusese niciodată aici, după care nu mai scosese niciun cuvânt. Şi apoi, ei îl uitaseră!

Pe malul lacului! Cum ar fi putut să reacționeze altfel? Ambre îl lăsă pe Tim să strige cu disperare, fiindcă nu era nimic altceva de făcut. Se apucă să dea ocol lacului, aruncând priviri neliniştite printre copaci. Ea tremura de frig lângă rachete. Era dezolată, teribil de dezolată. În sfârşit, el se întoarse, ruşinat şi obosit, cu fața descompusă.

— A plecat, zise el. Ne întoarcem.

Îşi puseră rachetele, apoi Tim aruncă o ultimă privire pentru a se asigura că Anton nu reapăruse şi porniră la drum.

— Nu înțeleg de ce a făcut asta, zise Tim cu o voce care nu-şi recăpătase încă timbrul ei normal.

Ambre se feri să-i spună că minte. Tim ştia la fel de bine ca ea de ce plecase Anton. În câteva secunde, toată magia serii dispăruse. Tim nu mai vorbea. Mergea repede, foarte repede. Ea încerca zadarnic să țină pasul. Se trezi curând la o distanță de vreo cincisprezece metri de el.

— Tim, îmi pare rău, nu mai pot, zise ea într-un târziu, gâfâind.

El se opri brusc şi se întoarse. Ea se aştepta să-l vadă iritat, dar nu era cazul. Arăta doar ruşinat.

— Nu, mie îmi pare rău. Sunt pe punctul de a-ți strica seara de aniversare.

Ambre ajunse în dreptul lui.

— Nu. Amândoi suntem de vină, gâfâi ea. Ar fi trebuit să fim atenți la el.

— Hai, vino! Voi merge mai încet.

Îşi reluară drumul. Erau înghețați de-acum. Se vedeau multe urme de rachete pe zăpadă, dar n-aveau cum să ştie dacă erau ale lui Anton sau dacă le făcuseră ei cu câteva ore mai devreme.

— Crezi că-l vom ajunge din urmă? Întrebă Tim.

— Este sportiv...

— Mda. N-avem nicio şansă.

Câteva clipe mai târziu, pe Tim îl cuprinse îngrijorarea la ideea că Anton s-ar fi putut rătăci.

Dar Anton nu se rătăcise. Avură confirmarea când ajunseră, o oră şi jumătate mai târziu, istoviți şi înghețați, în parcarea unde lăsaseră maşina.

Nici urmă de maşină. Parcarea era goală. Cuprins de o descurajare bruscă, Tim se lăsă să cadă pe pământ, cu capul între mâini. Înțelegea în sfârşit.

Ambre îi puse o mână pe umăr. Avea dezagreabila senzație că se întorsese cu luni întregi în urmă. Nu mai era

parcarea de la Monkey Club, ci parcarea asta pustie, în mijlocul sătucului Les Maisons. Nu mai era ea cea devastată de durere, abandonată de Philippe, ci Tim, care fusese abandonat de Anton.

— Tim, o să-l găsim. Dacă plecăm imediat, putem rezolva totul.

— OK, zise el.

Ceasul din turla de lângă parcare bătu de cinci ori. Cerul începea să se albească. Îşi reluară mersul, pe străzile deszăpezite de data asta şi fără rachete. Tim era în faţă, deschizând drumul. El cunoştea bine Arvieux.

Merseră mai bine de jumătate de oră până să ajungă în centru.

— Vrei să aştept aici? Întrebă Ambre în faţa imobilului în care locuia Anton.

— Nu, vino!

— Eşti sigur?

— Te rog, vino!

Avea nevoie de susţinere. Era livid. Urcară scările cu o temere surdă. Pe sub uşa apartamentului, răzbătea lumină.

— Poate că ar trebui să rămân aici, încercă Ambre, în timp ce Tim se pregătea să deschidă uşa.

El o ignoră şi apăsă pe clanţă. Apartamentul era cufundat în semiîntuneric. Numai becul hotei din bucătărie lumina încăperea. Anton făcea ceva în faţa dulapului cu haine.

— Anton? zise Tim cu voce şovăielnică.

În timp ce ochii li se obişnuiau cu semiîntunericul, reuşiră să distingă o geantă sport în care începeau să se adune haine.

— Anton? repetă Tim.

El se întoarse în sfârşit. Obscuritatea îi împiedica să-i vadă clar expresia feţei. Avea nişte haine în braţe pe care le trânti în geanta sport, fără să răspundă.

— Ce faci? Ce... ce te-a apucat? Ne-ai lăsat baltă acolo...

Ambre înțelese că era mai grav decât la Tours. Anton nu striga, nu se enerva. Păstra tăcerea, ba şi mai rău de-atât. Părea obosit, copleşit de tristețe.

— S-a terminat, Tim. Nu eşti chiar aşa de idiot. Ai înțeles foarte bine.

Doar pe tine te minți.

— Ce am... E din cauza lacului Roue? Ai... ai fi vrut să te duc acolo?

— Nu. Nu e din cauza lacului...

— Atunci, ce e?

În vocea lui Tim se simțea panica. Cât despre Anton, el rămânea impasibil. Trist şi impasibil.

— Din ce cauză? Întrebă iar Tim.

Anton se întoarse spre Ambre, care îi înțelese răspunsul chiar înainte de a-l rosti. Îl înțelegea cu săptămâni, cu luni de întârziere.

— Din cauza ei.

— Din cauza... bolborosi Tim. Dar... glumeşti?

— Nu, nu glumesc.

— Explică-mi!

— Am... am crezut că ea este ca o... nu ştiu... ca o soră pentru tine. Dar nu e cazul.

Tim se uita la el fără să priceapă.

— A fost suficient să vă privesc în seara asta... la lac. Nu aşa o iubeşti.

Cred că, dacă ar fi fost bărbat, aş fi înțeles mai devreme... dar... O fată... n-aş fi bănuit niciodată.

Râse forțat, amar. Tim nu reacționa şi Ambre încercă să intervină, cu vocea mai şovăielnică decât ar fi vrut.

— Anton, cred că te înşeli. Eşti enervat în seara asta şi nu mai ştii ce...

— Nu sunt enervat.

— Este...

— Tim doarme cu mâna în părul tău! Nu vezi nimic, Tim? Te-a transformat complet. Cuvintele pe care le-ai spus acasă la fratele tău, îți aminteşti?

— Am zis că uităm seara aia!

— Nu le-ai fi spus niciodată înainte. Nici măcar nu le-ai fi gândit! Înainte, erai mândru de ceea ce eşti. Erai mândru că-ți plac bărbații. N-ai fi lăsat pe nimeni să creadă că sunt un prieten.

— Îl revedeam pe fratele meu pentru prima dată după patru ani!

— Un frate care ştia deja cine eşti! ripostă Anton cu furie.

Ambre se retrăsese în întuneric, sperând ca ei să uite de ea.

— Nu, continuă Anton cu o oboseală şi mai mare. Nu fratele tău e problema!

— Dar cine e atunci?

— Ea este. Şi o ştii foarte bine.

Nici unul, nici altul nu o mai priveau. Ca şi cum ea reuşise în sfârşit să devină invizibilă.

— Anton, vorbeşti aiurea...

— Nu ştiu ce ți-a făcut... Sau mai degrabă ştiu foarte bine.

— Atunci, spune-mi!

Anton îşi lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp cu o oboseală imensă.

— Ți-a arătat că putea fi altfel. Viața ta. Totul. Te-a lăsat să întrevezi cum ar putea fi viața ta dacă ai fi... diferit. Ea ți-a băgat în cap să-ți revezi fratele.

Ți-a arătat că alături de ea n-ai nevoie să renunți la toate astea.

În ochi îi strălucea acum un licăr de nebunie. Ambre se decise să facă un pas în față, trebuia să intervină, nu-l putea lăsa să continue.

— Anton, n-am făcut niciodată asta, bâigui ea. Îți jur...

— N-are nicio importanță. Ce ai vrut tu sau nu n-are nicio importanță...

Nu-i dădu timp să răspundă, se întorsese la dulapul cu haine.

— Anton, termină cu prostiile! interveni Tim.

Anton continua, impasibil, să îngrămădească haine în geanta sport.

— Încetează! repetă Tim mai tare.

Vru să-i ia geanta din mâini, dar Anton îl împinse violent. Furia lui se dezlănțui.

— IEŞI AFARĂ! zbieră el. Imediat!

Ambre făcu un pas înainte, gata să intervină dacă se luau la bătaie. Tim îi susținu privirea lui Anton fără clipească.

— Nu, n-o să mă mişc!

— Pleacă! Nu mai ai ce să cauți aici!

Tim strigă şi mai tare fără a se lăsa intimidat:

— N-am hotărât că s-a terminat! Nu plec! Lasă-mi lucrurile!

— Ai hotărât că s-a terminat de mult timp! Începând din momentul în care ai lăsat-o să doarmă în patul nostru! Ştiai că se va termina aşa!

Ambre avea impresia că se află în plin coşmar. Anton îşi dezvăluia cu violență toate îndoielile, toate umilințele din ultimele luni. Ea nu se aşteptase la aşa ceva. Totul i se arunca în fată cu brutalitate.

Anton trase fermoarul de la geanta sport cu un gest brusc şi o aruncă fără menajamente în abdomenul lui Tim.

— Bun, poți să pleci. Dacă îți mai lipsesc lucruri, o să ți le aduc la cabană.

Dar Tim nu se mişcă.

— Anton...

Vocea îi era rugătoare acum.

— E fals... ea nu este ceea ce crezi tu. Nu este nimic altceva decât o prietenă... n-a fost niciodată mai mult...

Anton îl apucă de braț cu violență. Devenea amenințător. Pumnii îi tremurau. Nu-şi mai controla forța.

— Nu suport când mă minți aşa.

Continua să-l strângă de braț, împingându-l spre ieşire.

— Lasă-mă!

— Dacă nu vrei să ieşi din apartament, o să te scot eu!

— Dă-mi drumul imediat!

— De când ai devenit un mincinos nenorocit? Ha? Nici nu te mai recunosc!

Tim se simțea rău, o grimasă de durere îi deforma fața. Anton reuşise să-l împingă pe culoar, dar tot îi strivea brațul cu o sclipire de răutate în ochi.

Ambre interveni fără vigoare:

— Bine, plecăm.

El nu-i acordă nicio privire. Îi dădu drumul lui Tim, dar numai pentru a-i aplica lovitura mortală: îl împinse cu toate puterile în uşa ascensorului.

Tim se izbi de ea cu un zgomot surd care răsună în toată casa scării. Ambre scoase un țipăt. Un alt doilea zgomot surd răsună. Anton închisese uşa apartamentului.

— Tim! Eşti bine?

El se ținea cu mâinile de cap, cu un aer năucit, şi se duse să se sprijine de un perete pentru a-şi veni în fire. Se lovise cu capul de uşa din fier, dar nu părea să sângereze. Ea se aşeză pe trepte, cu picioarele tremurând, cu inima bătându-i nebuneşte. Tim avea o privire dură şi dinții încleştat!.

— Ar... trebui să mergem, zise ea cu voce înăbuşită.

— Pleacă. Nu ți-am cerut niciodată să rămâi.

Ea încercă să-şi păstreze un pic de demnitate şi să afişeze o expresie neutră.

— Tim, mă... mă consideri responsabilă de asta?

— Nu.

— Atunci, de ce...

— N-o să mă mişc de-aici. Pleacă.

Ea primi lovitura fără să crâcnească.
Uşa apartamentului se deschise din nou. Furia dispăruse de pe fața lui Anton. Era palid, parcă golit de orice energie. Nu-i aruncă nicio privire lui Ambre, toată atenția îi era concentrată asupra lui Tim.
— Îmi... Îmi pare rău. Te-am... te-am rănit?
— Lasă-mă să mă întorc... vreau doar să dorm.
Erau la fel de obosiți şi unul, şi celălalt, iar umerii lui Anton căzură, împovărați.
— Lasă-mă să mă întorc. Anton.
— Dacă te întorci, ştii ce va trebui să-ți cer...
Se aşternu o tăcere grea, apăsătoare. Tim înghiți în sec:
— Vrei... vrei să...
— Dacă ea nu înseamnă nimic, asta n-ar trebui să te întristeze. Ori unul, ori celălalt. Nu amândoi. Nu mai putem fi doi.
— Mă obligi să aleg...?
— E ceea ce trebuia să se întâmple, nu?
Ambre ştia ce avea să urmeze chiar înainte ca Tim să spună vreun cuvânt.
Ştia ce pierde: pe Anton... pe Tim... mica lor bulă. Şi era greu să se hotărască dintr-odată să părăsească apartamentul în care petrecuse atâtea seri şi atâtea nopți, în care se trezise într-o dimineață vindecată de Philippe şi de tot restul. Acolo se simțise mai bine decât oricând. Avea să plece. O ştia. În secundele următoare, Tim va rosti cuvintele pe care trebuia să le rostească şi ea va coborî scările ca un automat, cu ochii uscați, cu gâtul în flăcări.
Tim îşi drese glasul.
— De acord.
Ea se gândi pentru o clipă că erau cele mai banale cuvinte care puteau să existe, „de acord". N-aveau nicio conotație, nicio rezonanță deosebită. Şi totuşi toată existența ei la

Arvieux tocmai fusese dată peste cap din cauza acestor două cuvinte.

— Nu mai vreau s-o vezi, să-i vorbeşti, să-i scrii. Dacă ea nu înseamnă nimic... dacă spui adevărul...

— Spun adevărul. Sunt de acord.

Pentru prima oară de la începutul discuţiei, Anton se întoarse spre Ambre, care se ţinea de balustrada scării. Nici măcar nu ştia ce mai caută acolo. Ar fi trebuit să plece de bunăvoie în timp ce ei vorbeau ca să nu fie obligată s-o facă. Anton o privea ca pe o străină, cu un amestec de ură şi de dezgust. Lui Ambre îi venea să-i spună că fuseseră prieteni. Că în urmă cu câteva ore îl tachinau amândoi pe Tim, în maşină. Voia să-l întrebe cum putuse să dispară totul atât de brusc. Totuşi singurele cuvinte pe care le rosti, ultimele pe care Anton şi Tim trebuiau să le audă din gura ei, se dovediră a fi nişte cuvinte crude, pe care nu le crezu nici măcar o secundă: – Să ştiţi că n-am nevoie de voi... N-am nevoie să-mi petrec viaţa cu doi poponari. M-am săturat de voi... De voi şi de toate poveştile voastre ridicole.

Tim nu catadicsi să-i arunce o ultimă privire. Ambre începu să coboare scările în fugă, fără să se mai uite înapoi. Treptele nu se mai terminau. Avea senzaţia că n-o să ajungă niciodată jos. Când ieşi în stradă, strânse cu putere din pleoape, dar tot nu reuşi să-şi stăvilească lacrimile.

PARTEA A OPTA
Să iubeşti cu adevărat

Ambre voise să se întoarcă la cabană, dar lacrimile îi curgeau prea tare, aşa că mergea la întâmplare, aşteptându-le să se oprească. Era ora 7

dimineaţa când ajunse la hotel. Se lumina de ziuă. Daniel făcea cafea în living. Când deschise uşa de la camera ei,

telefonul începu să-i sune şi cuvântul *Părinți* se afişă pe ecran. O podidiră iar lacrimile auzind vocea mamei sale: – La mulți ani!

Nu putea să vorbească din cauza hohotelor de plâns.

— Ambre?

— Da, sunt aici…

— Te-am sunat ca să-ți urăm la mulți ani.

— Drăguț din partea voastră.

— Ai primit pachetul de la noi?

— Da... da, am primit pachetul. Mulțumesc.

— Ambre... eşti bine?

Ea încercă să-şi tragă nasul în linişte. Zadarnic.

— Ce se întâmplă?

— Nimic. Nimic, sunt bine. Eu… dormeam.

Dar doamna Miller nu era proastă:

— Plângi. Ce-ai pățit?

Avea o voce blândă şi Ambre îşi dori dintr-odată să se facă ghem, cu capul pe genunchii mamei sale. În cele din urmă, suspinând, zise:

— E… Tim. A plecat.

Urmă o tăcere grea. Ambre îşi imagina că părinții ei schimbau priviri dezolate.

— Ambre, murmură doamna Miller, ce s-a întâmplat?

Domnul Miller interveni. El nu scosese niciun cuvânt până atunci.

— Poți, fără îndoială, să ceri concediu. Ia-ți o zi sau două şi vino acasă.

— Sunt sigură că ți-ar prinde bine, declară doamna Miller. Am… am sărbători ziua ta de naştere aici.

— Îmi sărbătoresc ziua de naştere aici, diseară… Rosalie a pregătit totul.

— Vrei să venim? Putem… ştii că pot închide curățătoria... propuse maică-sa.

— Nu, e-n regulă. O să fie bine.

O nouă tăcere la celălalt capăt al liniei. Priviri neputincioase, fără îndoială.

— Putem să facem ceva?

— O să fie bine, repetă ea.

— Eşti sigură că... n-a fost decât o mică ceartă? Ştii, uneori, facem din ţânţar armăsar.

— Nu, n-a fost o ceartă.

Dacă Anton ar fi putut, ar fi omorât-o cu mâinile goale în acel apartament ca să fie sigur că va dispărea pentru totdeauna din viaţa lor. El n-avea să dea înapoi. Aşa era Anton. Când lua o decizie, era una radicală, fără drept de apel.

— O să treacă până la urmă, murmură doamna Miller.

Încerca să-şi convingă fata la fel de mult ca pe ea însăşi.

Ambre îşi dădu seama că nu va reuşi să închidă ochii, în pofida oboselii, în pofida epuizării nervoase. Noaptea fusese prea plină de emoţii. Îşi luă pătura şi perna şi se duse să se refugieze în patul lui Tim, după ce deschisese larg fereastra camerei. Privi cerul. Se lumina de ziuă, dar mai erau câteva stele. Vestigii ale nopţii. Cu câteva ore mai devreme, stătea culcată pe gheaţă, în mijlocul lacului Roue, alături de Tim. Observau aceleaşi stele şi ea credea că deţine universul întreg. Acum, nu mai avea nimic, era singură în patul lui Tim şi tremura de frig. Anton făcuse ţăndări totul.

Rosalie o trezi în cursul dimineţii ciocănind la uşă. Deci, până la urmă, adormise, pătrunsă de frig. Ambre înţelese imediat că Rosalie era la curent cu tot, căci afişa o expresie tristă când se aşeză pe marginea patului.

— Te-am trezit, îmi pare rău.

Ambre se simţea îngrozitor de slăbită şi de obosită. N-avea curaj să se ridice în capul oaselor, aşa că rămase întinsă, cu pătura trasă până la bărbie.

— Nu e grav.

Rosalie se jucă preț de câteva clipe cu un fir care ieşea din pătură, căutându-şi în mod vizibil cuvintele.

— Surpriza de ziua ta a fost mişto? Întrebă ea în cele din urmă.

— Depinde... care parte?

Având în vedere că Rosalie ştia, nu o amuza să se prefacă.

— Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar... Anton a sunat azi-dimineață.

— Ce-a zis?

— Că Tim nu va veni diseară... şi că...

Ambre o zori din privire.

— Şi că, pe viitor, nu vor mai veni... dacă eşti tu prezentă.

Era acordul pe care-l încheiaseră azi-noapte, în fața uşii apartamentului.

Îi făcu rău s-o audă încă o dată, iar Rosalie îi puse o mână pe umăr.

— E din cauza lui Anton? A devenit gelos?

— Eu... da, fără îndoială... cred... chiar nu mai ştiu...

— Gabriel va încerca să-i vorbească. Ştii că se înțeleg bine. L-ar putea face să-şi schimbe părerea.

— Ştii că nu-i adevărat. Îl cunoşti pe Anton. L-am lăsat singur amândoi...

Pe malul lacului. Am uitat de el, Rosalie, îți jur că am uitat de el.

Ea îşi amintea ce spusese el: „Nu vezi nimic, Tim? Te-a transformat complet”. Anton spusese cuvinte dure în noaptea aceea. Toți spuseseră. Dar acelea îi reveneau în minte, mai puternice decât celelalte, mai îngrozitoare.

Ea nu voise niciodată să-l transforme pe Tim. Îl iubise întotdeauna aşa cum era, cu suferințele lui şi cu Anton. Dar dacă se înşelase? Dacă Anton avea dreptate? Tim o schimbase pe ea într-un fel.

— Vrei să anulăm petrecerea de diseară?

Rosalie o mângâia pe păr, exact cum o mângâia pe Sophie.

Ambre își dorea din tot sufletul să spună: *Da, te implor,* dar știa că Gabriel și Rosalie se străduiseră din răsputeri să-i organizeze această petrecere de aniversare. Așa că răspunse: – Nu, e în regulă.

— Ești sigură?

— Da. Sunt sigură.

Ambre nu se putea împiedica să spere că totul nu era decât o imensă neînțelegere. Așa că, înainte de servirea mesei, pretextă că uitase o carafă de apă pentru a intra în bucătărie, cu inima bubuindu-i în piept. Daniel, Delphine și Tim erau în fața hiatului de lucru, cu spatele la ea.

— Bună ziua, zise ea.

Daniel și Delphine se întoarseră în același timp.

— Bună, Ambre. Ești în formă?

Tim nu-i aruncă nicio privire, se înverșuna să taie niște legume. Ea rămase proțăpită acolo preț de câteva secunde cu speranța că el o să-i adreseze vreun cuvânt.

— Cauți ceva? o întrebă Daniel.

Ea încercă să-și stăpânească vocea.

— Nu. Nimic.

Părăsi bucătăria în mare grabă, străduindu-se să se arate impasibilă. Dar gâtul o ardea dureros. Simți că Rosalie o strânge de braț.

— Ești bine?

— Da.

Vocea îi suna în mod evident fals.

— O să petrec după-amiaza cu Sophie la Gabriel, o anunță Rosalie la sfârșitul serviciului. Vrei să vii și tu?

— Nu. Sunt foarte obosită... O să mă odihnesc puțin. Doar dacă... doar dacă nu aveți nevoie de ajutor pentru diseară.

Rosalie îi adresă un zâmbet de mămică.

— Nu, nu-ți face griji. Ne-am ocupat de tot.

Când ajunse în camera ei, se prăbuşi la propriu şi nu mai deschise ochii decât cu jumătate de oră înainte de serviciul de seară. Simți că i se opreşte inima când văzu o siluetă lungită în patul lui Tim. Preț de o fracțiune de secundă, crezu că revenise asupra deciziei lui. Apoi îl recunoscu pe Andréa şi îi veni să plângă.

— Ce cauți aici?

Andréa se ridică imediat în capul oaselor.

— Ah, gata. Te-ai trezit.

— Ce cauți aici?

Andréa se rezemă de perete, cu brațele încrucişate.

— Nu, eu sunt cel care are o întrebare pentru tine, declară el.

— N-am chef să...

— Ce s-a întâmplat cu Anton...

— Nu te priveşte.

— Ba tocmai, cred că mă priveşte.

Ambre se uită fix la el fără să înțeleagă. Încăperea era întunecată şi nu prea îi distingea trăsăturile.

— Adeline m-a părăsit în după-amiaza asta. M-a făcut în toate felurile, a plâns, a încercat să mă pălmuiască şi, după aceea, m-a părăsit.

— Ce... de ce?

— Un oarecare prieten schior i-a dat de înțeles că eu şi cu tine am avut o relație în timp ce eram cu ea. Se pare că tu eşti o fată uşoară, o spărgătoare de căsnicii şi că eu sunt un nemernic de care trebuie să stea departe.

— Anton?

— Chiar el.

Aşadar războiul era declarat. Anton nu se mulțumise s-o scoată din viața lor. Voia s-o pedepsească, s-o facă să plătească. Andréa continuă:

— M-am gândit că trebuie să aibă un motiv să fie supărat pe tine...

— Şi Adeline la fel acum...

— Vrea să-ți scoată capul şi să-ți spargă ochii. Sau invers, nu mai ştiu.

— Nu e amuzant, Andréa.

El veni să se aşeze lângă ea, pe patul ei.

— Ce s-a întâmplat? Ce ai făcut?

— Nimic.

— Nu spune prostii.

— Anton m-a dat afară. El şi Tim s-au descotorosit de mine. Asta face să avem ceva în comun.

El ignoră ironia subtilă şi repetă:

— Ce s-a întâmplat?

— A crezut că vreau să i-l fur pe Tim.

Andréa începu să râdă în hohote, dar se întrerupse imediat când înțelese că ea nu glumeşte.

— E adevărat?

— Da. E adevărat.

— Fir-ar să fie... zise el.

— Mda, aşa cum spui.

Urmă o tăcere lungă.

— Îmi pare rău pentru tine şi Adeline.

— Şi mie pentru tine, Anton şi Tim.

Ea vru să schițeze un zâmbet, dar nu avu puterea s-o facă. Andréa oftă.

— Nu înțeleg de ce chestia asta mă demoralizează aşa. Nu e decât o fată ca toate celelalte, nimic mai mult...

— Te îndrăgosteai de ea?

— Nu ştiu... aşa părea.

Asta voia să însemne da. Ea se gândi că viețile lor erau cu adevărat mizerabile.

— Aşadar nu faci nimic în seara asta? Întrebă ea.

— În afară de faptul că o să fumez până o să mă ia dracu'?

— Da, în afară de asta... Eu trebuie să mă duc la petrecere după serviciu...

La Gabriel şi Rosalie. E pentru ziua mea de naştere... Anton şi Tim nu vor veni, deci nu vom fi decât noi trei... şi Sophie. Dacă vrei să vii...

— Aş prefera să mă arunc de la fereastra ta decât să merg la petrecerea asta.

— Că bine zici... şi eu la fel.

De data asta, zâmbiră amândoi.

— Bine, oftă Andréa. Hai că vin.

Gabriel gătise o *tartiflette* enormă. Le ieşi în întâmpinare cu şorțul încă legat în talie.

— Salut, salut! Oh, avem un invitat-surpriză?

Ambre făcu prezentările:

— El este Andréa. V-ați văzut deja... la petrecerea de ziua lui Michel, cred.

Lucrează cu noi... Andréa, el e Gabriel.

Rosalie le luă gecile.

— Aşezați-vă!

Era masa la care stătuseră atât de des în ultima vreme Rosalie, Gabriel, Tim, Anton şi ea. Totul i se părea atât de îndepărtat. Parcă se petrecuse cu ani în urmă. Cum se putuse schimba totul atât de rapid?

— Cu ce vă servesc? Întrebă Gabriel. Şampanie?

Toată lumea era plină de bunăvoință, dar degeaba. Andréa şi Gabriel n-aveau nimic să-şi spună. Şi apoi, era acea umbră care plana deasupra mesei, subiectul pe care toți îl evitau cu grijă... Întrucât momentele de tăcere se înmulțeau, Rosalie scurtă aperitivul şi aduse tava cu *tartiflette.*

— Vă place? Întrebă Gabriel.

— Da, e nemaipomenită.

O nouă tăcere interminabilă în care se auzea doar zgomotul furculițelor.

Atunci, Gabriel se hotărî să spargă gheața:

— Ai reuşit să vorbeşti azi cu Tim?

— Nu.

— Niciun cuvânt?

— Niciun cuvânt. Nicio privire.

Continuară să mănânce în aceeaşi tăcere apăsătoare.

— Dar tu? Întrebă în cele din urmă Ambre. Ai vorbit cu Anton?

— Nu... În Sfârşit... nu chiar.

— Care a fost surpriza ta de ieri? interveni Rosalie.

— Am mers la lacul Roue cu rachete de zăpadă.

— Noaptea?

— Da, noaptea. A fost extraordinar.

Rosalie o fixă cu privirea, neştiind dacă s-o ia ca pe o ironie sau nu, căci tonul era sinistru.

— Ar trebui să mergeți şi voi, adăugă Ambre străduindu-se să pară entuziastă. N-am văzut niciodată ceva asemănător.

Strânseră masa şi Rosalie aduse un tort de ciocolată făcut de Gabriel.

— Am pregătit nişte lumânări, preciză ea. Dar... cu siguranță că n-ai chef să...

— Ba da, o să suflu în ele.

Gabriel puse un pachețel alături de tort.

— Este... În sfârşit era... din partea noastră, de la toți cinci.

Ambre suflă în lumânări. Apoi, sub privirea insistentă a lui Rosalie, deschise cadoul. Descoperi o cutiuță conținând o bijuterie. O brățară din argint, foarte fină, cu un pandantiv care reprezenta un fulg de zăpadă.

— Ne-am gândit... că va înlocui brățara de argint la care ai renunțat înainte de Crăciun.

Brățara de la Philippe. Uitase complet de ea. Toate astea i se păreau departe, îngrozitor de departe.

— Mulțumesc. Este grozavă.

— Tim a ales fulgul de zăpadă, adăugă Gabriel.

Urmă o tăcere jenantă.

— Ți-o prind? propuse Rosalie.

Ambre îi întinse încheietura, la care se mai vedeau încă cicatricile, albe, subțiri, aproape șterse. Ea o sărută pe obraji pe Rosalie, care se grăbi să taie tortul.

Era abia 1 dimineața când părăsiră apartamentul lui Gabriel, mulțumindu-i iar pentru masă.

— A fost cam tristă pentru o masă aniversară, zise Andréa.

— Da... dar cel puțin s-a terminat.

Părea ciudat de tăcut. Ambre era sigură că se gândea la Adeline. Se întreba dacă era la fel de dureros pentru el cum era pentru ea.

Ajunși la cabană, el îi propuse să împartă un joint și ea nu avu curajul să refuze.

— Ceea ce a zis Anton... este adevărat? Voiai să ți-o tragi cu Tim?

— Ești idiot sau ce?

— Întreb doar... așa.

— Ești idiot, clar.

— La început, chestia asta mi s-a părut și mie aiurea. Dar mi-am amintit că dormeați tot timpul împreună.

— Ei și?

— Îți amintești ce criză a făcut în perioada în care te culcai cu mine?

Aproape că venise să te scoată cu forța din camera mea.

— Nu văd care-i legătura.

— OK... Eadevărat, sunt un idiot.

Terminase de rulat jointul și îl aprinse. Primele rotocoale de fum urcară până la plafon și ei se relaxară instantaneu.

Nu se auzea niciun zgomot în cabană. Doar trosnetul focului care se stingea încet în sobă. Se scurseră minute bune, apoi se auzi vocea lui Ambre:

— Adeline nu se va întoarce?

— Nu.

— Cum poți fi sigur?

— M-a scos din viața ei. S-a terminat.

— Dar noi doi n-am avut o relație adevărată. Nu conta.

— Ştiu, dar ea nu este ca tine. Nu înțelege.

Terminară de fumat jointul.

— Mă duc să dorm, anunță Andréa ridicându-se.

— Nici măcar nu încerci să te culci cu mine?

Ea schiță un zâmbet. Andréa, nu. Era dezamăgit.

— Nu mai am puterea s-o fac. Am impresia că nu voi mai putea niciodată s-o fac.

— Nu spune aşa ceva. Sunt sigură că îți vei reveni.

El rămase preț de câteva secunde proțăpit în uşa livingului, cu ochii în gol.

— Hai, du-te la culcare, zise ea. Mâine va fi mai bine.

— M-aş mira.

— Ba da. Îți promit.

El părăsi încăperea şi ea se prăbuşi din nou pe canapea, rezemată de spătar, simțind o oboseală enormă.

Rosalie îi dădu lovitura de grație a doua zi după-amiază.

În timpul serviciului de prânz, Tim fusese la fel de distant şi de tăcut ca şi cu o zi înainte. Făcea în aşa fel încât să-i întoarcă mereu spatele şi îi lăsa pe Daniel sau pe Delphine să preia comenzile. Ambre îşi impusese să se concentreze pe altceva, să nu mai dea atenție acestui lucru, dar Rosalie intră în camera ei, pe la mijlocul după-amiezii, cu un sac mare de plastic în mână.

— Mă duc să fac o plimbare cu Sophie. Vrei să vii?

— Oh… am o chestie stabilită.

Era o minciună, bineînțeles. Rosalie ridică dintr-o sprânceană, uimită.

— Cu Andréa, adăugă Ambre.

Se încăpățână să ignore sacul de plastic care se balansa în mâna lui Rosalie.

— Eu... Începu Rosalie arătând sacul.

Dar Ambre o întrerupse:

— Ştii, Adelina l-a părăsit.

Rosalie păru nedumerită, dar întrebă:

— Ah... şi... el e bine?

— Nu prea.

— Deci chiar o iubea?

— Aşa cred.

Rosalie dădu drumul sacului pe podea.

— Sunt câteva lucruri de-ale tale. Le-ai lăsat la Anton.

Ambre nu ştia cum ar trebui să reacționeze. Se simțea brusc ridicolă, stând în picioare în fața sacului, nemişcată, cu Rosalie care o privea cu un aer consternat.

— Ah, mulțumesc.

Cum Rosalie continua s-o fixeze, ea se strădui să schițeze un soi de zâmbet.

— Este o despărțire în toată regula, nu-i aşa?

Dar Rosalie nu zâmbi. Îi aruncă o privire tristă şi îi dădu răspunsul cel mai anost cu putință:

— Îmi pare rău.

— Asta vrea să însemne că Gabriel a vorbit cu Anton?

— Da. Anton este încă foarte furios... N-a vrut să ştie nimic. Nu cred că el...

— Bine, bine.

Dintr-odată, era şi ea foarte furioasă. Nu-i mai rămânea nici măcar o rază de speranță...

— Şi Tim? Întrebă ea cu agresivitate.

— Tim? Nu... nu ştiu... evită subiectul.

— Înțeleg. Cum îmi evită şi privirea.

Rosalie o privea cu îngrijorare şi vru să-i pună o mână liniştitoare pe umăr, dar Ambre se dădu înapoi.

— Sunt bine, o să-mi revin. Mi se rupe. N-au decât să se care amândoi în Sud încă de pe-acum.

— Ambre...

— Nu. Este foarte bine aşa. Toată lumea pare foarte mulțumită de situație, atunci eu de ce n-aş fi?

Rosalie nu mai îndrăznea să spună niciun cuvânt.

— Ştii ceva? Nici măcar nu ştiu de ce sunt nervoasă. Nu e o surpriză pentru mine. Întotdeauna s-a întâmplat aşa. N-am fost niciodată prima alegere. Philippe, Andréa, Tim acum.

— Termină cu prostiile.

— Nu, tu să termini! răcni ea. Nu ştii nimic! Nu ştii absolut nimic! Tu ai fost mereu prima alegere! Tu poți să pleci, însărcinată, fără să anunți, fără să laşi vreo adresă, şi tot rămâi prima alegere!

— Ambre... ce tot spui?

— Gabriel era cu o femeie la Paris! A lăsat-o baltă imediat ce a aflat că eşti aici! N-a ezitat nicio secundă!

Ambre îşi dădu seama prea târziu că mersese prea departe. Dar furia o făcuse să treacă peste toate barierele, nu mai putea să se controleze şi nici să se întoarcă. În plus, era posibil ca Rosalie să ştie deja. După tot ce îndurase Gabriel din cauza ei.

— Nu-i adevărat ce spui... murmură Rosalie, tulburată.

— Ba da. Tim poate să ți-o confirme.

Rosalie puse cap la cap cu dificultate informațiile pe care Ambre i le dăduse într-un mod brutal.

— De ce nu mi-a spus nimic?

— Poate pentru că ea nu conta?

Ar fi vrut să aibă compasiune pentru biata Rosalie, dar nu avea deloc. Nu mai avea decât furie, o furie pe care încercase să şi-o înăbuşe până acum.

— O să fac un duş, anunţă ea.

Rosalie era prea zdruncinată pentru a încerca să o retină.

Mai târziu, după ce se asigură că Rosalie plecase, se întoarse în camera ei şi goli sacul de plastic pe podea. Nu-şi închipuise niciodată că dusese atâtea lucruri personale la Anton. Erau câteva haine, o perie de păr, tuburi cu gel de duş, o geantă, un şampon, o dublură a cheilor de la cabană, încărcătorul de telefon. Nu găsi ursuleţul de pluş. Martin sau Célestin. Tim îl păstrase.

— Ambre?

Andréa stătea în uşa camerei. Nu ştia de cât timp. El se trânti pe patul ei.

— Am primit şi eu unul la fel azi-dimineaţă. Un sac mare de gunoi cu numele meu pe el, lăsat în faţa uşii hotelului.

— De la Adeline?

El tresări uşor, ca şi cum simplul fapt de a-i auzi numele îi provoca o înţepătură dezagreabilă.

— Da. Doar că hainele mele erau rupte şi stropite cu clor. Tu poţi să te consideri norocoasă.

Părea ruşinat, cu umerii lăsaţi, cu privirea tristă. Pe Ambre o cuprinse un râs nervos, nu putea să se controleze. Vedea figura dezamăgită a lui Andréa, dar asta nu făcea decât să-i amplifice râsul pe care încerca să şi-l stăpânească. Şi încet-încet, toată presiunea zilei dispăru în hohote incontrolabile de râs. Un râs nebun.

Andréa o privi fără să înţeleagă, uşor ofuscat, apoi umerii începură să-i tremure şi, în clipa următoare, râdeau amândoi de se prăpădeau. Nu ştiau de ce râd, dar era bine, atât de bine, încât nu mai voiau să se oprească. Îi durea burta de atâta râs. Apoi Andréa îi întinse mâna pentru ca ea să vină lângă el în pat şi o trase spre el cam brusc. Ea nu opuse rezistenţă. Dar, în momentul în care buzele lor ajunseră foarte aproape, el o preveni:

— Trebuie să ştii că... dacă o facem... n-o să fiu tandru.

— Nu-mi pasă.

El îi luă capul în mâini şi o răsturnă pe spate. Avea dreptate: sărutările lui erau ca nişte muşcături, mâinile o strângeau prea tare, îi lăsau urme albe pe piele. Totuşi Ambre nu voia să se termine. Era în singurele brațe pe care le mai suporta, căci amândoi aveau nevoie de acelaşi lucru. Nu se iubeau, sau nu în felul în care ar fi trebuit, şi de aceea era atât de eliberator.

Ea se gândi la ironia situației. Chiar în acelaşi pat, cu câteva luni în urmă, el o anunțase că ar prefera să nu se mai vadă, că voia să facă lucrurile bine.

Ea îl lăsase să plece fără să crâcnească, urându-i noroc. Astăzi, se întorcea la ea pentru a căuta un pic de consolare. La ea, a doua alegere. Se întrebă dacă şi Tim avea să se întoarcă într-o zi. Dacă cei reținuți cu forța printr-un ultimatum sfârşeau prin a se simți prizonieri şi plecau. Dădu să se ridice, dar

Andréa o apucă de braț.

— Rămâi.

Îi făcu semn să se întindă lângă el. Ea se simți atât de tulburată, încât nici măcar nu se gândi să-l refuze. Aşa că el o înconjură cu brațul şi o strânse tare, foarte tare, cât pe ce s-o sufoce.

— Rosalie... În legătură cu ce ți-am spus mai devreme...

Ambre nu putuse aştepta până se termina servirea mesei, aşa că se dusese s-o vadă. O prinsese în timpul unui drum în bucătărie. Cu două farfurii în mână, Rosalie clătină din cap.

— Nu e grav. Ți-a scăpat.

— N-ar fi trebuit.

— N-o să-i spun lui Gabriel.

Ambre o măsură din priviri, pe cât de surprinsă, pe atât de uşurată.

— Ai dreptate. Dacă nu mi-a vorbit despre asta înseamnă că nu era important. Şi apoi...

Aşteptă ca Andréa să treacă de ele cu farfuriile lui aburinde pentru a continua:

— Eu sunt cea care a plecat. Ce-aş putea să-i reproşez?

Discuția era încheiată. Rosalie schimbă farfuriile în mâna cealaltă, erau fierbinți, şi adăugă:

— Vino să mănânci ceva la noi acasă, după serviciu.

Ambre reținu expresia „acasă" gândindu-se că, de data asta, Gabriel şi Rosalie îşi reluaseră cu adevărat viața de familie.

— O să văd. Sunt obosită.

— Nu-mi zice că iar ai ceva planificat cu Andréa!

Rosalie o privea cu un aer bănuitor.

— Nu.

— Atunci, vino! Încheie ea, dispărând deja cu farfuriile.

Gabriel pregătise nişte minisendvişuri. Sophie dormea la mezanin, cu o veioză aprinsă lângă cap. Se aşezaseră la masa cea mare, acolo unde mâncau înainte, când încă erau cinci. Apartamentul părea îngrozitor de liniştit şi de pustiu. Scopul jocului era simplu: să vorbească despre orice, în afară de Tim şi de Anton. Gabriel povestise despre viața lui cotidiană ca profesor la Guillestre, despre colegii lui, despre elevi, ba chiar îi imitase pe derbedei. Şi acum tăcerea se aşternuse din nou în jurul mesei. Ambre se ridică.

— O să plec.

Rosalie insistă să o însoțească până la cabană. Porniră pe jos, pe străzile pustii.

— Ambre, mai devreme, l-ai comparat pe Tim cu Philippe şi cu Andréa.

— Ăăă... da., adică nu, nu direct.

— Ba da. Ai comparat alegerea lui Tim cu cele pe care le-au făcut Philippe şi Andréa. Dar Tim...

— Ce-i cu Tim?

A fost prima surprinsă de tonul ei brusc agresiv. Rosalie nu-i dădu atenție şi continuă cu delicatețe:

— Nu a fost nimic între voi?

Ambre nu ştia de ce se crispase atât de tare dintr-odată, nici de ce se simțea atacată.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea cu voce sugrumată. Vrei să ştii dacă mă culcam cu Tim?

— Nu, răspunse Rosalie cu calm. Asta este altă întrebare.

— Vrei să ştii dacă sunt îndrăgostită de el?

Ar fi vrut să aibă un ton tăios, sec, brutal, nu acel tremur ridicol în voce.

Rosalie dădu din cap.

— Da. Asta mă întreb.

Ambre lovi cu piciorul într-o grămăjoară de pământ înghețat. N-avea de gând să răspundă. Ştia că, dacă ar deschide gura, fața i s-ar descompune şi vocea ar începe să-i tremure.

— Anton crede că între voi doi era mai mult decât o simplă prietenie...

Rosalie aştepta, dar Ambre continua să meargă în tăcere, încercând să salveze aparențele. Se sărutaseră de două ori. Dar nu fusese niciodată altceva decât un joc.

— Tu ce crezi? insistă ea.

— Habar n-am, Rosalie... Poate.

— Vrei să spui că...

— Am spus ce-am spus.

— Ambre, aşteaptă!

Dar Ambre traversase deja holul de la intrare şi n-o mai auzea.

Începu să urce scările cu senzația că trupul ei cântăreşte o tonă şi că este bătrână, foarte bătrână. Nu ştia exact ce-i spusese lui Rosalie, ştia doar că este epuizată şi că se săturase să se prefacă. În timp ce păşea pe trepte cu încetinitorul, două fraze îi veniră în minte: „Atunci, cadoul

meu este universul? — Da... Nimeni altcineva nu-ți va face astfel de cadouri”. Două fraze ale căror intonații, timbru, ecou şi le amintea cu exactitate. *Mi-a dăruit universul. Cum aş putea să nu-l iubesc mai mult?*

Wilson stătea pe vine la marginea pădurii. Încălțat cu pantofi sport şi cu pipa în mână, cerceta solul. Ambre îl fixa de ceva timp. Era o zi însorită.

Primăvara se instalase de-a binelea şi totuşi cabana nu păruse niciodată atât de tristă. Rosalie nu mai locuia acolo. Nici Tim. Nu mai era decât Andréa, care tot trecea din camera lui în living şi din living în camera lui.

Despre Tim şi Anton, nu mai ştia absolut nimic. Nici Gabriel şi nici Rosalie nu abordau subiectul şi ea se hotărâse să nu mai pună nicio întrebare. Fața lui Tim, când ea reuşea să-l observe, nu lăsa să se citească nimic. Ambre nu ştia dacă e fericit sau dacă şi el se simte gol pe dinăuntru.

Făcu o mişcare uşoară de retragere când îşi dădu seama că Wilson se ridicase în picioare şi îşi îndreptase ochii spre fereastra camerei sale. Se gândi să se ascundă în spatele perdelei, dar era prea târziu. Surprinsă, îl văzu cum îi face un semn din bărbie. Ambre îi răspunse la salut, agitându-şi mâna. El se întoarse cu spatele, îşi puse pipa în gură şi se afundă în pădure.

Aşezată pe pervazul ferestrei, pe care o deschisese pentru a profita de vântul cald şi de razele soarelui, tocmai se cufunda cu amărăciune într-un roman când Andréa ciocăni de două ori la uşă.

— Ce faci?

— Nu mare lucru... citesc.

În realitate, nu citea cu adevărat. Se gândea că era o vreme excelentă pentru schi şi se întreba dacă Anton îl dusese pe Tim pe pârtii. Andréa nu părea să se simtă mai

bine decât în zilele precedente. Ea îi arătă cartea pe care o avea în mână.

— Nu vrei... nu ştiu... să facem o plimbare?

Ea îl privi uimită.

— Nu mai rezist în cabană... şi e vreme frumoasă. În fine... doar dacă nu ai altceva mai bun de făcut.

Zece minute mai târziu, o luau pe drumurile din Arvieux înspre centru.

Era ciudat să se afle în compania lui Andréa în afara cabanei, în altă parte decât într-un pat. Dintr-odată, se simțeau stânjeniți.

— Am putea să bem un pahar la o terasă. Au început să scoată mesele afară în unele locuri.

— Da. Bună idee!

Străzile gemeau de turişti. Vremea frumoasă şi apropierea vacanței de primăvară îi făcuseră pe oameni să năvălească în stațiune pentru a profita de ultimele pârtii încă acoperite cu zăpadă. Trecură prin fața micuței librării unde Ambre venise să cumpere cărți cu Tim la sfârşitul lunii noiembrie, în primele ei zile în Arvieux. Se scurseseră deja mai mult de cinci luni de atunci. Bătrânul librar aştepta în spatele tejghelei, cu capul sprijinit în palmă. Alături, buticurile cu suveniruri şi cărți poştale erau luate cu asalt.

Trecură prin fața restaurantului cu burgeri unde Philippe o invitase cu câteva zile înainte de Crăciun ca să-i spună adio. Mai departe se afla cafeneaua în care Tim le dusese, pe ea şi pe Rosalie, pentru a face cunoştință cu Anton. Fiecare stradă era impregnată cu o amintire. De parcă Ambre îşi petrecuse toată viața aici. Însă totul se întâmplase atât de repede.

— Aici e bine? Întrebă Andréa arătându-i terasa unei mici braserii.

Luară loc în mijlocul turiştilor echipaţi cu ochelari de soare şi daţi cu cremă pentru protecţie solară. Un chelner le aduse meniul de băuturi.

Ambre se simţea melancolică. Străbătând străzile din Arvieux, înţelesese cât de fabuloase fuseseră ultimele luni, mai presus de toate speranţele ei. Nu se aşteptase la atâtea întâlniri, una mai uimitoare decât alta. Se strădui să citească meniul ca să nu se mai gândească la asta, căci începuse să simtă un nod în gât.

Chelnerul era deja în faţa lor. Ea nu avusese timp să se decidă, în consecinţă comandă acelaşi lucru ca Andréa.

— Se pare că nu prea eşti în regulă, zise el lăsându-se pe spate în scaun.

— E Sfârşitul sezonului.

— Mai este o lună.

— Da, dar... când mă gândesc că se termină, am o senzaţie ciudată.

— Mda, întotdeauna e trist.

— Aşa este de fiecare dată?

— Aici trăim totul într-un mod mai intens.

— Nu-mi închipuiam...

— Aşadar o să revii anul viitor?

— Oh... nu ştiu... am ajuns aici oarecum întâmplător...

— Dar nu ţi-a plăcut?

— Ba da!

— Atunci, ce te îngrijorează?

— Nu... nu ştiu dacă este o viaţă potrivită pentru mine... Să nu ai legături, să-ţi petreci timpul schimbând locul, să cunoşti oameni şi să-i abandonezi.

Să o iei de la capăt de fiecare dată.

Chelnerul le aduse berile şi, preţ de câteva secunde, rămaseră tăcuţi, cufundaţi amândoi în gânduri.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise în cele din urmă Andréa. Ai impresia că nu vei avea legături nicăieri?

— Da, exact.
— Când, de fapt, vei avea peste tot…
— Dar toți oamenii ăștia pe care n-o să-i mai vezi, care nu rămân decât un sezon sau două...
— Dar gândește-te și la oamenii noi pe care o să-i cunoști.
— Chiar îți place meseria ta, nu?
— Da, îmi place să schimb locul fără încetare. Nu-mi place să mă despart de oameni, dar îmi place să cunosc alții noi. Vezi tu... Întrucât totul este efemer, trăim cu mai multă intensitate totul. De fapt, nu este o meserie, este un mod de viață.
— Așa mi s-a părut și mie.
— Nu e pentru toată lumea... Dar e pentru mine. Până când, nu știu. Dar, deocamdată, sunt bine.
Își coborâră nasul în halbe, gânditori. Când Andréa ridică ochii spre ea, zâmbea și avea o privire mai jucăușă.
— Știi să-ți ții gura?
Ea se aplecă peste masă, intrigată.
— Da. De ce?
— Promiți?
Adoptă un aer de conspirator și continuă în șoaptă:
— Sylvie este însărcinată.
Cum Ambre se holba la el, se grăbi să adauge:
— Încă n-a făcut anunțul oficial, dar îl va face în curând. Să nu spui nimic.
Bebelușul este așteptat în octombrie.
— Măi să fie!
— Încercau de mult timp... Fără succes. Și miracolul s-a produs.
Bău o gură zdravănă de bere și puse halba pe masă.
— Le va trebui un responsabil de unitate pentru a-i ține locul... Are de gând să-și ia concediu de maternitate și Michel vrea s-o lase mai moale ca să se bucure de bebeluș..
Pe fața lui Ambre apăru un zâmbet.

— Tu?

El dădu din cap cu entuziasm.

— Felicitări! O să devii directorul hotelului! Uau! Deci...?

— Deci, dacă vrei să vii şi anul viitor, va trebui să-mi adresezi mie cererea.

Cele două veşti bune alungaseră melancolia ambiantă. Amândoi zâmbeau acum, copleşiţi de bucuria acelei după-amiezi de primăvară.

— Cred că trebuie să comandăm alte beri, declară Ambre. Avem nişte lucruri de sărbătorit.

Euforia lor se prelungi până noaptea târziu, mult timp după ce dispăruseră sub cearşafurile din patul lui Andréa, de unde ieşiră mai apoi pentru a-şi potoli o subită foame nocturnă. De fapt, ea nu se risipi decât atunci când fiecare adormi în sfârşit în patul său şi când în vis le apărură din nou Adeline şi Tim, ultimatumuri şi ţipete, saci de plastic plini de amintiri, regrete amare şi tăceri nedrepte.

Viaţa continua. O nouă rutină se instalase la cabană. Andréa începuse să fie instruit de Sylvie pentru a-i putea ţine locul. Se retrăgea cu ea în spatele biroului de la recepţie în toate după-amiezile. El şi Ambre căpătaseră obiceiul să se întâlnească dimineaţa la micul-dejun şi seara, după serviciu.

Găteau, mâncau împreună, discutau, fumau. Petreceau timp în pat. Uneori, rămâneau să doarmă în camera unuia sau a altuia. Din când în când. Ambre era invitată la Gabriel şi Rosalie. Ştia că Tim şi Anton se duceau şi ei, când se ivea ocazia. Lui Gabriel îi scăpase informaţia în timpul unei mese. Ambre se prefăcuse că n-a auzit. Subiectul era în continuare tabu. După-amiezile, ea accepta uneori invitaţiile lui Rosalie şi mergeau amândouă să se plimbe prin Arvieux cu Sophie. Dar în cea mai mare parte a timpului. Ambre rămânea în camera ei, cocoţată pe pervazul ferestrei, cu o carte în mână.

Devenise aproape un ritual. În cele din urmă, îşi dădu seama că nu era singura care avea ritualuri.

Inevitabil, fie că era soare, fie că nu, la ora 15:30 fix, Wilson pleca să se plimbe prin pădure. Uneori, se oprea la lizieră pentru a observa vreo plantă sau vreo bucată de scoarță de copac. Alteori, pleca direct. Dar întotdeauna ridica ochii spre fereastra ei. Şi cum ea era aproape în fiecare zi prezentă, el îi făcea un semn din cap la care ea răspundea printr-un semn cu mâna, ca în prima după-amiază. Dacă rămânea cocoțată pe pervaz destul de mult, putea să-l vadă întorcându-se din plimbare, dar se întâmpla rar, fiindcă momentul coincidea adesea cu cel în care Tim sosea pe jos la cabană pentru serviciul de seară şi ea nu putea să supravegheze totul.

Doamna Miller suna adesea, cam o dată la două zile. O făcea de la curățătorie, când nu erau clienți. Conversațiile nu durau niciodată mai mult de cinci minute, dar deveniseră un fel de ritual între ele.

— De ce-i asculți tot timpul pe afurisiți! ăştia de Beatles?

Tocmai făcuseră dragoste, erau amândoi goi în pat şi Andréa îşi rula liniştit un joint. Ei îi plăceau mult aceste momente. Andréa îşi rula țigara pe îndelete, ca şi cum nimic grav sau mai interesant nu putea să-i mai aştepte.

Pământul se învârtea, dar fără ei. Ambre ştia că poate să închidă ochii, fără să vină nimeni s-o deranjeze. Atunci, se trezea pe bancheta din spate a maşinii lui Anton, gonind pe şosele în toiul nopții înspre Sud, înspre mare.

Retrăia starea de excitație, sentimentul de libertate, impresia că timpul s-a oprit în loc. Retrăia senzația pe care o încercase când călcase cu picioarele goale prin nisipul rece. Revedea spatele musculos al lui Anton care se scufunda în apa înghețată. Semăna cu statuia unui zeu grec. Era frumos şi puternic. Beatles însemna pentru ea

acea călătorie la mare. Acel moment de uniune perfectă. Înainte ca totul să se sfârşească.

Andréa fuma, pierdut în norul gândurilor lui. De obicei, vorbeau destul de puţin. Dar în noaptea aceea, el avea chef de vorbă:

— Mă gândeam la o chestie.

Ea rămase cu ochii închişi, reţinând cât mai mult timp posibil imaginile cu plaja în zori.

— Ştii... Într-o seară, cu mult timp în urmă... eram în living, discutam despre Adeline şi ţi-am spus că poate îmi trebuie mai degrabă o fată ca tine.

Ambre îşi amintea foarte bine seara respectivă. Fumaseră în faţa sobei, ea tocmai se întorsese de la părinţii ei cu Tim.

— Ţi-am spus că totul ar fi simplu. Am fuma şi am face dragoste. Nimic altceva. N-am aştepta nimic mai mult unul de la altul. Ei bine, este exact ceea ce facem acum.

— Adevărat.

— Nu e chiar atât de rău, nu? Am putea să încercăm ceva.

Ea nu reuşi să-şi ascundă uimirea, dar Andréa nu se lăsă intimidat:

— Noi doi nu suntem făcuţi pentru poveştile normale de iubire...

Ambre îl încurajă din privire să continue.

— Suntem dezechilibraţi. Am putea să încercăm ceva... fără să ne pierdem capul, fără niciun angajament... ca să vedem ce-ar ieşi.

— O relaţie între persoane dezechilibrate?

— Cine ştie? Poate ne-ar reuşi mai bine.

Ea se ridică în capul oaselor. Pătura alunecase, dându-i la iveală pieptul gol.

— Nu. Uită de chestia asta...

El trase adânc din ţigară, ca şi cum încerca să-şi umple corpul cu fum.

Formația Beatles tăcu și urmară câteva secunde de liniște netulburată de nimic. În cele din urmă, cu ochii roșii și umflați. Andréa îi întinse jointul lui Ambre.

— Mda. Ai dreptate. E bine așa cum e.

Lucrurile între Ambre și Wilson ar fi rămas probabil la fel dacă într-o zi el n-ar fi intrat în living și n-ar fi găsit-o lângă soba cu lemne stinsă.

— Iată-te la fel de singură și de lamentabilă ca mine. Ce le-ai făcut prietenilor tăi de te-au lăsat toți baltă?

Surprinsă, Ambre văzu cum îi freamătă mustața. Și înțelese, cu stupoare, că el tocmai încercase să glumească. Deschise gura să spună: Și *dumneavoastră ce i-ați făcut lumii întregi?,* dar el dispăruse deja.

Ambre se întoarse în camera ei și se așeză pe pervaz. Silueta lui Wilson apăru câteva secunde mai târziu jos. Avea pipa în gură și pantofii de drumeție în picioare. Îngenunchease lângă o tufă de flori, cu un aer concentrat. Ea îi strigă: – Hei... n-o să vă răspundă!

Wilson tresări, se ridică dintr-un salt și se uită direct spre fereastra ei.

Ambre îl văzu încruntându-se și scoțându-și pipa din gură. Se temu, preț de o secundă, să nu-l fi iritat.

— Poate de aceea prefer compania lor!

Wilson își șterse de praf o mânecă a paltonului și, în timp ce ea se aștepta să-l vadă plecând, el îi strigă cu vocea lui de urs:

— Nici cărțile nu vorbesc!

Ambre schiță un zâmbet, un zâmbet adevărat, nu unul din acelea pe care le împărțea cu nemiluita în ultima vreme. Și continuă, mânată de bucurie:

— Ce faceți toată ziua în pădure?

— Mă plimb. Dar tu ce faci toată ziua pe pervaz?

— Păi... citesc.

— Poftim. Întrebare stupidă, răspuns stupid.

Ea zâmbi din nou şi lăsă cartea din mână.
— Observați plantele?
— Poate, zise el cu un mormăit.
Îi făcu un semn care semăna vag cu un salut militar şi dispăru în pădure.
Ea îşi dădu seama că i-ar fi plăcut să-l urmeze.
În ziua următoare, când Wilson se îndreptă spre pădure, o găsi pe Ambre aşezată pe un pietroi, cu pantofi de drumeție în picioare şi cu ochelari de soare pe cap. Chiar dacă prezența ei îl mira, nu arătă nimic. Se lăsă pe vine lângă un mic tufiş, ca şi cum ea n-ar fi fost acolo.
— Pot veni cu dumneavoastră? Eu... m-am săturat să stau în cabană toată ziua.
Se gândise că n-o s-o refuze. Ba chiar era convinsă de asta. În definitiv, glumiseră amândoi cu o zi înainte.
El se ridică şi îşi frecă palmele de pantaloni.
— De acord... dacă nu vorbeşti.
Ea sări în sus, mai veselă decât ar fi crezut.
— Soarele îți va face bine. Eşti albă ca laptele.
Mustața îi fremătă. Ambre se gândi că poate Wilson începea s-o aprecieze.
Îl urmă în pădure fără să scoată niciun cuvânt. O luară pe un drum pe care ea nu-l cunoştea, care pornea din spatele cabanei, după dependința în care locuiau Michel şi Sylvie, şi se afundară în mulțimea întunecată a brazilor. Aşa cum ceruse Wilson, rămaseră tăcuți. Se auzea doar sunetul paşilor lor în zăpadă. Soarele răzbătea printre ramuri, făcând să danseze nişte firişoare lungi, aurii, prin copaci. Wilson cunoştea perfect zona.
Uneori, o lua în dreapta, o tăia printr-un crâng, o lua iar la stânga. Din când în când, îngenunchea în fața vreunei tufe de iarbă, îşi trecea mâna printre acele vreunui brad, apoi le mirosea. Ambre se întreba ce caută acolo, dar îl

urma. Se mira şi ea că această tăcere i se pare destul de plăcută.

Ajunseră într-o poieniță presărată cu pietre mari, pline de zăpadă. Wilson se aşeză pe una dintre ele şi începu să scotocească în buzunarul pantalonilor de unde îşi scoase pipa.

— Cel mai bun moment al plimbării, mormăi el ducând-o la gură.

O aprinse şi trase în piept un fum zdravăn, închizând ochii de plăcere.

— Aşadar asta faceți în toate după-amiezile?

El o țintui cu privirea şi ea se gândi că semăna mai mult decât oricând cu un urs morocănos.

— Da, asta fac.

El închise din nou ochii inspirând un al doilea fum. Era o invitație de a pune capăt conversației, dar ea o ignoră.

— Nu e cam... *plictisitor?*

El scoase un oftat de exasperare mult prea exagerat pentru a fi sincer.

— Asta fiindcă nu priveşti cum trebuie. Eşti aici şi te ții după mine prosteşte, ca un câine.

— Ce nu privesc cum trebuie?

Un nou oftat. Vorbise deja prea mult. Ea insistă totuşi:

— Plantele?

— Da, plantele. Pun pariu că nici nu ştii ce este pinul ăsta.

Arăta spre un brad înalt, care se întindea puțin peste poieniță.

— Ei bine, este un pin... aşa cum ați zis.

El ridică ochii spre cer scoțând un mormăit. Ambre simți că roşeşte, dar nu se putu abține să nu zâmbească.

— E mai rău decât credeam, bombăni el.

— Dar ce este?

— O zadă.

— O zadă? Ca numele hotelului[11]?
— Ei bine, da! Nu e glumă!
Îşi puse pipa între buze şi în poiană se aşternu din nou liniştea, tulburată doar de cântecul câtorva păsări.
— Aşadar toţi copacii ăştia sunt zade?
— Nu.
El se apropie de un alt brad.
— Acesta este *Pinus cembra.* Vezi, ca şi zadele, ei cresc mai înalţi decât ceilalţi brazi.
Wilson arătă spre ansamblul pădurii.
— Asta fiindcă, asemenea zadelor, ei sunt puţin sensibili la lipsa de apă lichidă. Zăpada le convine foarte bine.
Ambre dădu din cap, surprinsă să-l audă rostind atâtea cuvinte dintr-odată. Şi nu terminase, căci se apropia deja de un alt pin.
— Ăsta este un molid. Vezi cum îi atârnă ramurile? Arborele şi-a adaptat aspectul la abundenţa de zăpadă specifică zonei.
Aproape că se producea un miracol. Wilson renunţase la tonul monoton şi morocănos şi vorbea chiar cu însufleţire.
— Unde aţi învăţat toate astea?
Ea se aştepta să-l audă bombănind. Dar se înşelase.
— Am fost grădinar.
— Pe bune?
— Nu. Doar îmi place să-mi inventez o viaţă!
— De ce aţi încetat să mai fiţi grădinar?
— Este un interogatoriu?
— Nu, se numeşte conversaţie. Asta facem când suntem cu alte fiinţe omeneşti.
— Tocmai de aceea nu voiam să vii cu mine!
— E ultima mea întrebare. Promit.

---

[11] În original, *mélèze* – „zadă”, specie de pin care îşi pierde acele toamna. Numele hotelului este Les Mélèzes.

— Am fost dat afară. Şi e ultimul meu răspuns.

Ambre se ridică. Wilson îşi băgase pipa în buzunar. Urmau să-şi reia plimbarea.

Pe drumul de întoarcere, nu scoaseră nicio vorbă. Soarele apunea şi potecile se întunecau. Wilson îngenunchea, mirosea, atingea. Semăna mai mult decât oricând cu un animal eliberat în mediul lui natural.

Când ajunseră la cabană, cu puțin înainte de serviciul de seară, Ambre îşi dădu seama că de zile întregi nu se mai simțise atât de relaxată. Nu se gândise nici măcar o singură dată la Tim şi la Anton, ceea ce îi făcea extraordinar de bine. Wilson se opri pe trepte.

— N-o să vii în fiecare zi, totuşi!

Ambre nu ştia dacă glumeşte. Întrebă cu timiditate:

— A fost atât de neplăcut?

El ridică din umeri cu un mormăit.

— Vorbeşti prea mult.

— Eu?

— Da, tu... pare că te surprinde.

— Sunteți prima persoană care îmi spune asta... De obicei, sunt considerată prea tăcută.

O nouă ridicare din umeri a lui Wilson.

— Asta-i o calitate.

— N-am avut niciodată această impresie...

— Este.

Pentru câteva secunde, se aşternu din nou liniştea.

— Dacă chiar vă deranjează... n-o să mai vin...

— O întrebare pe zi ar trebui să fie suportabilă.

A doua zi, Wilson o găsi aşezată pe acelaşi pietroi şi nu avu niciun comentariu. Îi făcu un semn din cap şi ea îl urmă. O luară pe acelaşi drum ca în ziua trecută. Nu părea deranjat de prezența ei.

Tim nu venise la lucru, deşi nu avea zi liberă. Ambre respinsese ideea care nu-i dădea pace: şi dacă plecase deja

în Sud? Şi dacă Anton hotărâse că era mai bine să îl îndepărteze de ea cât mai repede posibil? Inițial, îşi spusese că, în fond, fie că el era acolo, fie că nu, asta n-ar schimba mare lucru: oricum, ea nu mai avea dreptul să-i vorbească.

Dar acum, în timp ce îl urma pe Wilson fără entuziasm, îşi înăbuşea cu greu o teribilă dorință de a plânge. Simțea o greutate imensă în stomac, un nod în gât care o sufoca şi se întreba de ce nu rămăsese singură pe pervazul ferestrei. Era adâncită în gânduri, mult prea adâncită. Nici măcar nu vedea copacii din jurul ei.

Ajunseră în aceeaşi poieniță ca în ziua precedentă. Wilson se aşeză pe o piatră. Zăpada pierdea teren, primăvara câştiga. El îşi aprinse pipa şi închise ochii.

— Aşadar azi nu vorbeşti? o întrebă la un moment dat.

Wilson o observa, încruntând din sprâncenele lui groase.

— Nu... Vă lipseşte vorbăria mea?

— Aveai dreptul la o întrebare...

— O voi pune mâine.

Wilson o sfredeli cu privirea, surprins.

— Se pare că nu ți-e bine...

— Ba da.

El ridică din umeri fără să insiste. Se scurseră câteva minute în aceeaşi tăcere, apoi Wilson îi întinse pipa lui.

— Poftim. O să te simți mai bine după.

Ambre rămase încremenită câteva secunde, în timp ce el aştepta, cu mâna întinsă.

— O iei sau nu?

Ea apucă pipa cu o oarecare neîncredere.

— Ce? bombăni el. N-ai mai fumat niciodată aşa ceva?

— Nu... Am crezut întotdeauna că e o chestie rezervată mustăcioşilor bătrâni trecuți de şaizeci de ani.

— Deci? se interesă el.

Ea îi dădu pipa înapoi.

— Nu e rea...

— Te simți mai bine?

Wilson scurtă drumul de întoarcere. O luă pe alte poteci şi ajunseră mult mai devreme decât în ajun la cabană. Poate din cauza dispoziției ei proaste, el voise să scape mai repede de ea.

— Pe mâine, îi zise Wilson când ajunseră la etajul trei.

— Pe mâine.

În seara aceea, Tim se întorsese la restaurant la postul lui şi ea se simți mai bine. La sfârşitul serviciului, Ambre îl auzi vorbind cu Sylvie despre un interviu de angajare în Sud pentru sezonul de vară.

— A fost bine, zicea el. Mi-au dat deja un răspuns pozitiv.

— Am dreptul la două întrebări astăzi?

Tocmai începeau să se afunde în pădure. Ea nu aşteptase nici măcar un minut înainte să întrebe. Wilson o opri brusc, cu mâinile în şolduri şi un fals aer agasat.

— Am zis una...

— N-am folosito pe cea de ieri.

— Da, dar tocmai mi-ai pus una.

Ambre izbucni într-un râs spontan şi fu atât de surprinsă, încât îşi puse mâna la gură, ca şi cum tocmai îi scăpase o obscenitate. Wilson zâmbea şi el pe sub mustața stufoasă.

— Hei! Nu-i corect!

— Hai, înaintează!

Ambre se simțea binedispusă în ziua aceea, fapt care nu se datora decât perspectivei de a ieşi la plimbare cu Wilson. La umbra pinilor parcă era ferită de tot. Nimeni nu-i punea întrebări, nimeni nu aştepta nimic de la ea.

Începea să înțeleagă de ce Wilson se refugia aici în toate după-amiezile.

— Căutați o plantă anume?

Wilson era îngenuncheat de atât de mult timp, încât se aşezase şi ea pe un pietroi, cu capul în mâini.

— Da, eu... În fine, nu cred să mai găsesc în perioada asta, dar nu se ştie niciodată...

— Ce căutați?

El continua să scormonească prin zăpadă cu degetele lui groase înroşite de frig.

— Ghiocei... În mod normal, nu găseşti decât între ianuarie şi martie...

Bine, se poate întâmpla să găseşti şi în aprilie, dar, cu temperaturile astea, m-ar mira.

— Cum arată un ghiocel?

El se întoarse şi se uită fix la ea de parcă ar fi fost complet nebună.

— Nu-mi spune că...

— Plantele nu m-au interesat niciodată prea mult.

— Ai petrecut cinci luni aici fără să fi auzit vreodată de ghiocei?

— Dumneavoastră ați petrecut cinci luni aici fără să schimbați mai mult de două propoziții cu cineva. Dumneavoastră iubiți plantele, eu prefer oamenii, fiecare cu domeniul lui.

El se ridicase în picioare, încruntându-se.

— Este cam ciudat pentru cineva care preferă oamenii să-şi petreacă toate după-amiezile în pădure cu un bătrân urâcios şi solitar.

Ambre simți în plin lovitura.

La fel de încăpățânați şi unul, şi altul, îşi reluară plimbarea fără să mai scoată niciun cuvânt. Când ajunseră în poiană. Ambre rămase în picioare, cu brațele încrucişate, cu fața crispată. Wilson îşi aprinse pipa şi i-o întinse.

În cele din urmă, ea se aşeză lângă el.

— Aşadar ghioceii...? Întrebă ea.

Lui Wilson îi era greu să-şi ascundă zâmbetul de sub mustață.

— Ghioceii... aşadar... bun, termenul „ghiocel” desemnează o plantă din familia *Amaryllidaceae...*

— Mă tem că partea asta nu mă interesează.

— Bun, atunci, pe scurt, ghioceii sunt singurele plante care pot înflori în pofida zăpezii. Se numesc aşa fiindcă au capacitatea de a străpunge stratul subţire de zăpadă.[12] În general, ghioceii anunţă sfârşitul iernii şi începutul primăverii.

— Şi cum arată?

— Seamănă puţin cu lăcrămioarele. Sunt nişte flori mici, albe... nişte clopoţei... care se apleacă spre pământ. Există numeroase legende despre ghiocei. Se spune că sunt simboluri ale speranţei, ale renaşterii.

— Se găsesc cu uşurinţă?

— În mod normal, da... Trebuie să ştii unde să-i cauţi. Dar eu n-am găsit nici măcar unul anul acesta.

— N-au înflorit?

— Ba da, au înflorit. Dar n-am ştiut eu unde să mă uit. Nu cunosc încă foarte bine regiunea.

Ambre se mira de schimbarea care se petrecea cu Wilson de fiecare dată când vorbea despre plante. Tonul îi devenea entuziast, ochii i se aprindeau.

Aproape că era alt om.

— Cum aţi ajuns să lucraţi într-un restaurant după ce aţi fost concediat?

Cum aţi aterizat aici?

El îşi luă pipa înapoi cu un gest cam brusc.

— Ţi-ai epuizat deja stocul de întrebări.

— Mai iau în avans. Mâine nu sunt aici. Îi duc pe Rosalie şi pe Gabriel la lacul Roue.

---

[12] Termenul francez pentru „ghiocel” este *perce-neige* (literal, „străpunge-zăpada”).

Ea îi promisese asta lui Rosalie chiar de dimineață. Gabriel avea sarcina să caute traseul pe internet.

— Ce-i cu lacul ăsta, Roue?

— Ați petrecut cinci luni aici şi nu cunoaşteți lacul Roue? ripostă ea, ironică.

El ridică ochii spre cer.

— Ce ranchiunoasă eşti... Aşadar ce-i cu lacul ăsta?

— Este unul dintre cele mai frumoase locuri din regiune. Vreți să veniți cu noi?

— Nu.

— Cum doriți. Şi răspunsul la întrebarea mea?

El trase un fum înainte de a da explicații:

— Ei bine... să zicem că, după ce am fost concediat, eram prea bătrân pentru a mai găsi o slujbă de grădinar. Şi am dat peste un job de spălător de vase în locul cel mai izolat din Ardèche...

— Aşa că ați plecat.

— Da. De zece ani ocupam acelaşi post... Nu-mi place să stau prea mult în acelaşi loc. Aveam ocazia să plec.

— N-aveați nicio relație? Familie?

— Gata! E prea mult pentru azi!

— De ce nu vă place să stați prea mult în acelaşi loc?

— Am zis gata!

Mai târziu, în cursul nenumăratelor plimbări cu Wilson, Ambre avea să înțeleagă că era un suflet singuratic şi că întotdeauna fusese aşa. Nu avusese niciodată relații, fie ele prieteneşti, sentimentale sau familiale. Fusese mereu singur în natură. El şi natura. Nu-i plăcea să se ataşeze de oameni şi nici de locuri. Dar, deocamdată, era încă prea devreme şi ea nu insistă. Se mulțumi să dea din cap zâmbind.

Excursia la lacul Roue avu loc a doua zi. Închiriară rachete de zăpadă, Gabriel se echipă cu un portbebe şi porniră la drum sub un soare strălucitor.

Plimbarea se dovedi plăcută. Zăpada, cerul albastru, priveliştile panoramice, nimic nu lipsea pentru a-i face să petreacă o după-amiază excepţională.

Lacul îi lăsă fără grai. Dar nu mai era nicidecum identic cu cel pe care Ambre îl descoperise în seara aniversării ei. Strălucitor în lumina soarelui, era de un albastru profund cu reflexii de verde-smarald. Rosalie şi Gabriel o asigurară că nu îi minţise, că locul acela îţi tăia răsuflarea. Dar Ambre era pur şi simplu decepţionată. Nu mai regăsea magia care o fascinase în noaptea aceea, senzaţia de plenitudine şi de irealitate.

Gabriel le duse la cabană chiar înainte ca servirea mesei să înceapă.

— Vii să mănânci ceva la noi diseară? o întrebă el pe Ambre care cobora din maşină.

Era posibil ca Andréa s-o aştepte în camera lui, dar, în definitiv, nu-şi promiseseră nimic.

— N-ai mai venit de-o veşnicie, insistă Gabriel. Şi am făcut fursecuri.

— Bine, vin.

Când Rosalie şi Ambre ajunseră în apartamentul lui Gabriel, puţin după ora 23, Sophie dormea şi el lucra în living în faţa unui maldăr de lucrări de corectat.

— Ah, iată-vă!

O farfurie plină cu fursecuri le aştepta pe masă.

— O să fac nişte cafea. Serviţi-vă... Aţi avut o seară bună? Întrebă Gabriel din bucătărie.

— Da. Dar tu? răspunse Rosalie.

— Am o groază de lucrări de corectat. Se apropie vacanţa şcolară, aşa că am de pregătit evaluarea tuturor elevilor în consiliul clasei...

Gabriel băgă capul prin deschizătura uşii:

— Se pare că eşti destul de ocupată în acest moment, îi zise el lui Ambre.

— Ocupată? Nu chiar…

— Rosalie mi-a zis că eşti prinsă în toate după-amiezile. A sfârşit prin a se întreba dacă nu cumva ai găsit un al doilea job.

Rosalie îi aruncă un zâmbet jenat şi luă un fursec de pe farfurie pentru a-şi ascunde tulburarea.

— Nu. Mă duc la plimbare prin pădure... cu Wilson.

— Cu Wilson?

— Da. Bătrânul Wilson. Spălătorul de vase.

— Dar... nu vorbeşte.

— Ei şi ce?

— Nu, nimic. Dar… ce faci cu el în toate după-amiezile?

— Ne plimbăm prin pădure. Fumăm pipă. El caută ghiocei.

Rosalie şi Gabriel o priveau cu uimire. Glumea? O luase razna? Dar interfonul începu să sune.

— Aştepți pe cineva? îl întrebă Rosalie pe Gabriel.

— Nu.

Se duse să deschidă. O voce de bărbat ajunse până la urechile lui Ambre:

— Eu sunt. Gabriel este acasă? Pot să urc?

Rosalie îi aruncă o privire scurtă lui Ambre, apoi întoarse rapid capul.

— Avem… avem pe cineva în vizită, răspunse ea.

— Pot să urc?

Nu era vocea lui Tim, Ambre era sigură. Nu putea fi decât o singură altă persoană.

— Ambre e aici, zise în cele din urmă Rosalie.

Urmă o tăcere scurtă la celălalt capăt al liniei. Apoi:

— OK.

— Dar coboară Gabriel, adăugă imediat Rosalie. Nu te mişca.

Rosalie închise, neîndrăznind s-o privească pe Ambre în ochi. Gabriel zâmbi în chip de scuză.

— Mă întorc repede.

Dispăru pe culoar şi uşa se închise după el.

— E Anton?

Rosalie păru uşurată că-i pune direct întrebarea.

— Da. O să... O să termin de făcut cafeaua.

Dispăru în bucătărie şi Ambre o urmă.

— De ce a venit?

Rosalie umplu rezervorul de apă, verifică doza de cafea, porni aparatul şi abia după aceea răspunse:

— Presupun că iar s-au certat.

— Iar?

Rosalie oftă.

— Nu e prima oară când apare pe neaşteptate aici pentru a vorbi cu Gabriel. Dar n-a mai venit niciodată la ora asta. Trebuie să fie ceva serios.

Ştii, lucrurile nu merg prea bine.

Ambre se mulțumi să dea din cap. Rosalie continuă:

— Nu-şi mai vorbesc decât pentru a se certa şi a-şi face reproşuri. Tim a devenit îngrozitor. Anton nu mai poate să-i spună nimic fără ca el să se enerveze. Chiar şi când vin împreună aici... Tim nu se poate abține. Îl exasperează. Presupun că vrea să-l pedepsească fiindcă l-a obligat să aleagă.

Rosalie puse ceştile şi zaharnița pe o tavă şi se întoarseră în living.

— Şi Anton vine mereu la Gabriel?

Rosalie dădu din cap şi îi întinse farfuria cu fursecuri.

— La drept vorbind, chiar nu mai ştie ce să facă. Vine să discute cu Gabriel când nu mai suportă... şi în restul timpului fumează. Un pachet pe zi.

Ambre se strădui să îşi înghită tot fursecul şi să bea o gură de cafea înainte de a pune întrebarea care îi stătea pe buze:

— Şi Tim, el vorbeşte cu tine?

— Nu. El nu vorbeşte cu nimeni.

Rosalie îşi sprijini bărbia în căuşul palmei şi oftă.

— În fine, eu... aşa cred... „încearcă să reții pe cineva şi va fugi.” Eu una cred mai degrabă în efectul bumerang. Cel pe care îl laşi să plece se va întoarce mereu. Nu crezi?

Ambre ridică din umeri, cu un aer îmbufnat.

— Cred că nu are altceva decât ceea ce merită.

— Anton?

— Da... În fine, amândoi. N-au decât ceea ce merită. Dar nu-mi pasă. Nu mai vreau să vorbesc despre ei.

Era o slabă consolare să ştie că lucrurile nu mergeau prea bine între Anton şi Tim, să ştie că, deşi nu fusese aleasă, nu îndura ranchiuna şi furia lui Tim.

Luna aprilie înainta, ziua se mărea, dar timpul părea să treacă din ce în ce mai repede fără ca zilele să fie pline cu activități de un real interes. În curând

— Ea refuza să numere zilele –, sezonul turistic avea să ia sfârşit, în curând va trebui să părăsească hotelul... Ce-o să facă? Era o mare necunoscută. Un gol. Se va întoarce probabil la Lyon, la părinții ei, va trebui să-şi caute de lucru. Tot într-un restaurant? Poate că ar reuşi să-şi reia studiile... Nimic din toate astea n-o încânta cu adevărat. Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi vrut să rămână pentru totdeauna la Arvieux. Viața aici devenise plăcută, uşoară şi fără probleme... Dar acum nu mai avea chef nici să rămână, nici să plece, aşa că se încăpățâna să nu se gândească la asta. Făcea dragoste cu Andréa.

Şi timpul continua să se scurgă.

În realitate, mai erau trei săptămâni. Trei săptămâni treceau repede. Când venise, avea şase luni în fața ei, o jumătate de an. „Avem timp”, aşa îşi ziceau ea şi Tim. „Avem timp să vorbim.” Acum deja nu mai aveau. Nu mai rămăseseră decât trei săptămâni. Şi chiar dacă ar mai fi avut timp...

— Te mai duci şi mâine?
— Da... În fiecare zi.
Era o seară caldă de primăvară şi Andréa lăsase fereastra camerei lui întredeschisă. Stăteau întinşi în pat, incapabili să se mişte. N-avuseseră nici măcar curajul de a face dragoste. Andréa se amuzase acoperindu-i trupul cu foițe de rulat țigări.
— Bătrânul tot mai caută ghiocei?
— Nu. Cred că a renunțat.
— Nu înțeleg ce faci cu el în fiecare după-amiază.
Momentele pe care le petrecea cu Wilson erau singurele pe care ea nu avea impresia că le pierde, singurele în care se simțea din nou ancorată în timp, în care era cu adevărat ea, autentică. Wilson nu se arăta deloc mai vorbăreț, dar, tot punându-i întrebări cu țârâita, sfârşise prin a se ataşa de acest bădăran ciudat. Singuratic, sălbatic şi de neîmblânzit.
— Tu ai văzut deja?
Andréa se ridică într-un cot pentru a o privi.
— Ghiocei? Da, am văzut.
— Sunt frumoşi?
— Da... sunt frumoşi.
— Wilson zice că există o mulțime de legende despre aceste flori. Tu ştii vreuna?
— Toate sunt mai mult sau mai puțin la fel. În toate, ghioceii anunță sosirea primăverii. Aşa că, pornind de la asta, s-au născut o grămadă de poveşti. De exemplu, una dintre legende susține că se dădea o luptă între vrăjitoarea Iarnă şi zâna bună Primăvara. În timpul bătăliei, zâna s-a tăiat la deget. Câteva picături de sânge au căzut în zăpadă şi aceasta s-a topit. În locul acela, a crescut un ghiocel şi astfel primăvara a învins iarna.
Ambre se ridică şi ea într-un cot şi nişte foite de rulat țigări căzură în jurul ei, pe pat.
— Mai povesteşte-mi una.

Andréa o privi ciudat, dar se execută:

— Este una legată de Adam şi Eva. Povestea spune că, după ce au fost alungați din paradis, rătăceau fără țintă iarna, prin frig, prin furtuni de zăpadă. Erau înfricoşați şi abătuți. Din cer, a coborât un înger, trimis de Dumnezeu, şi a îndreptat degetul spre lacrimile de penitență ale Evei care căzuseră în zăpadă. Atunci, a apărut o mică plantă a cărei floare avea petale în formă de lacrimă. Ghiocelul. Îngerul i la oferit Evei, asigurând-o că era semnul fericirii pentru ea şi pentru urmaşii săi. În Italia, legenda este foarte cunoscută. De altfel, ghiocelul este numit „lacrimile Evei”. Este un simbol al speranței, al renaşterii.

Ambre se întrebă dacă lui Wilson îi plăceau ghioceii datorită legendelor şi semnificației lor.

— Nu credeam că ştii genul ăsta de lucruri... Mi se pare surprinzător.

— De ce? Tot mai crezi că nu sunt decât un fustangiu idiot?

— Nu. De mult nu te mai consider aşa.

Andréa tocmai voia să-i dea replica, când telefonul lui Ambre vibră.

Număr necunoscut. Ea răspunse oftând:

— Da, alo?

— Ambre?

Trecuseră aproape patru luni de când nu-i mai auzise vocea. Încercă să rostească un cuvânt, dar niciun sunet nu-i ieşi din gură. Aşa că închise, în timp ce inima îi bătea nebuneşte şi obrajii îi ardeau.

— Cine era?

— Greşeală.

— Vezi să nu...

Îi venea să arunce telefonul în capul lui Andréa.

— E tipul tău însurat? Credeam că nu mai sună.

— Nu vrei să taci?

— Sună iar...

De data asta, ea nu mai răspunse. Andréa o fixa pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrijorat.

— De ce sună?

— Habar n-am.

— Poate s-a întâmplat ceva grav...

— Nu-mi pasă.

Telefonul încetă să mai sune. Pe ecran, apăru scris *Mesaj vocal nou* şi ea se ridică dintr-un salt.

— Unde te duci? Să ştii că poţi să-l asculţi aici.

Dar ea plecase deja.

Vocea era răguşită, uşor obosită, dar era, într-adevăr, vocea lui Philippe:

— Ambre... ei bine, sunt eu... Philippe. Poate că s-a întrerupt sau ai închis.

De fapt, sunt sigur că ai închis. Da, îmi închipui că apelul meu te-a surprins probabil şi n-ai ştiut cum să reacţionezi sau... poate că nu erai singură. Bun...

Voiam doar să te anunţ că... plec într-o deplasare de serviciu la Briançon şi...

Michel şi Sylvie mi-au propus să mă opresc la ei peste noapte. Voi fi acolo mâine-seară.

Urmă o pauză, ca şi când s-ar fi oprit să înghită sau să-şi tragă sufletul.

— Îţi promit că nu voi încerca nici să te văd, nici să-ţi vorbesc. Dar pur şi simplu nu voiam să dai peste mine pe neaşteptate.

O nouă pauză, mai lungă.

— Dacă ai chef sau dacă... nu mai eşti supărată pe mine... dacă vreodată...

În sfârşit... mi-ar face cu adevărat plăcere să te văd, măcar câteva minute.

Aşa că, dacă vrei, spune-mi.

,

Tuşi uşor, ca şi când şi-ar fi dres vocea.

— Bine, poţi să mă suni pe acest număr... O seară bună.

Se auzi un declic şi vocea operatoarei anunţă din nou: „Nu mai aveţi mesaje noi”.

Andréa nu îndrăzni să vină să bată la uşă şi ea nu se mai duse la el.

— Nu prea pari în apele tale, constată Wilson.

— Ba da...

— Dacă tu eşti bine, atunci eu sunt un guraliv.

Ea era atât de absentă, încât nici nu-i sesiză sarcasmul.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu pare să fie nimic.

Dacă ar fi fost măcar puţin lucidă, s-ar fi mirat că Wilson pune întrebări.

Era un adevărat miracol. Dar ea abia dacă-l auzea. Wilson nu mai încercă să-i vorbească până când ajunseră în poiană şi se aşezară pe pietre. Zăpada pierduse şi mai mult teren, dezvăluind primele flori ale sezonului.

— Este din cauza lui Tim? Întrebă el.

Ambre ieşi din letargia sa, uşor buimacă.

— Ajutorul de bucătar. Tim. E din cauza lui?

— Tim. Nu Tim! Nu... n-are nimic de-a face cu Tim!

El o măsură din priviri câteva secunde.

— Înainte, era prietenul tău, nu-i aşa?

Ambre înţelegea acum cât de nesuferită trebuie să fi fost ea pentru Wilson când se încăpăţâna să-i pună întrebări, deşi el nu-şi dorea decât să dispară în pădure şi să nu stea de vorbă cu nimeni. Aşa simţea ea acum. Avea chef să-l alunge ca pe o muşcă insuportabilă care îi bâzâia la ureche.

— N-am spus niciodată că aveţi dreptul să puneţi întrebări... zise ea iritată.

— Şi acum îţi petreci după-amiezile cu mine, continuă el ca şi cum nu l-ar fi întrerupt.

— Lucrurile se schimbă. Asta-i tot. Ca şi dumneavoastră... Înainte, nu vorbeaţi... Acum, îmi puneţi întrebări. Este neplăcut, dar aşa stau lucrurile.

El începu să-şi fumeze pipa liniştit, fără a se tulbura.

— Îmi pare rău, zise ea după un timp. Am fost un pic... răutăcioasă.

Wilson ridică din umeri şi continuă să fumeze, indiferent.

— Nu e din cauza lui. E... există să zicem... cineva pe care nu l-am văzut de mult şi care va trece pe aici, diseară... Nu ştiu dacă trebuie să-l văd.

— Asta-i problema ta?

— Da, eu... să zicem... e mai complicat! Am... n-am rămas în termeni buni... nu ştiu dacă vreau să-l văd.

Un nou moment de tăcere.

— Da, e mai bine să nu mă duc dacă n-am chef... dar nu ştiu, la drept vorbind, dacă am chef sau nu.

Ambre scoase un oftat agasat.

— Of, şi mă tot bateţi la cap cu întrebările!

— N-am spus nimic.

— Nu, dar vă uitaţi la mine şi mă simt obligată să mă justific...

Wilson îşi puse din nou pipa în gură, liniştit, şi lăsă să treacă aproape un minut, după care declară:

— Fă ce trebuie ca să nu te mai perpeleşti aşa... Asta te face şi mai insuportabilă decât de obicei.

— Vii să bei o cafea la Gabriel? o întrebă Rosalie la Sfârşitul serviciului.

Părăseau cu toţii restaurantul, destul de obosiţi. Ea se pregătea să refuze când Michel o ajunse din urmă:

— Hei, Ambre! Philippe e aici! Vii cu noi?

Rosalie înţepeni, cu gura căscată. Michel nu părea să fi remarcat. Îi aştepta răspunsul, cu zâmbetul pe buze. Ambre se gândi că destinul tocmai îi forţase mâna şi ea nu mai trebuia nici măcar să ia o decizie.

— Ăăă... da, vin, zise ea cu voce pierită.

Michel îi făcu cu ochiul.

— Închid restaurantul, aşteaptă-mă aici, durează două minute.

Abia dispăruse, că Rosalie îşi apropie faţa la câţiva centimetri de a ei, cu un aer îngrijorat.

— Tu ştiai? Ştiai că este aici?

— Da... ştiam.

— Nu mi-ai spus nimic... Eşti sigură că... O să fie bine?

Holul de la intrare se golise, toţi sezonierii dispăruseră, în sala restaurantului, Michel stingea luminile.

— E în regulă, Rosalie. Mă descurc.

Se miră şi ea de siguranţa propriei voci. Aproape că era mai uşor acum, că decizia era luată.

— Poţi veni la orice oră din noapte dacă vreodată... Nu ezita...

— Da... mulţumesc.

Ambre îl urmă pe Michel ca un robot, răspunzându-i la întrebări fără să fie conştientă de acest lucru, întorcându-i zâmbetele. Percepu vag mirosul de alcool care plutea în dependinţă, discul de vinii care se învârtea asigurând fundalul sonor, canapeaua roşie din colţul încăperii, cele două siluete care stăteau pe ea cu nişte pahare în faţă. Sylvie râdea foarte tare. Pentru moment. Ambre nu-l vedea pe Philippe decât din spate. Purta unul dintre costumele lui obişnuite. Pentru o clipă, se gândi la ce-ar crede Sylvie şi Michel dacă ea ar leşina brusc în living când Philippe s-ar ridica.

— Am venit! zise Michel cu entuziasm.

Philippe apăru brusc în faţa lui Ambre, ca şi cum s-ar fi teleportat. Era chiar el, Philippe, elegant, pieptănat frumos, cu un zâmbet în colţul gurii.

Se aplecă pentru a o săruta pe obraz şi rosti câteva cuvinte. Probabil: „Bună seara. Ambre, ce mai faci?” Ea îl

sărută pe obraz întrebându-se dacă nu cumva se înşelase: oare cel din fata ei era într-adevăr Philippe? Fiindcă nu era aşa înalt cum îl credea, nici aşa de impozant. În lumina slabă din apartament, nu era decât un bărbat de patruzeci de ani, destul de elegant, dar deja bătrân, cu riduri la coada ochilor, cu barbă căruntă şi trăsături obosite. Ochii nu îi erau blânzi. Aveau o oarecare duritate, ca şi cum el calcula, analiza, judeca tot ceea ce îl înconjura. Ambre nu remarcase niciodată acest lucru înainte. Aşadar pentru el voise să moară?

— Ia loc! o invită Sylvie. Te servesc cu un ceai? Philippe bea un digestiv.

Poți să faci la fel, dacă vrei.

Ambre se lăsă să cadă pe canapea, în locul indicat de Sylvie, lângă

Philippe. Dintr-odată, el părea aproape mai jenat decât ea de situație, ca şi cum rolurile se inversaseră.

— Nu, ceai... e bine.

Era agitație în jurul lor. Michel îşi agăța paltonul pe spatele uşii de la intrare, Sylvie trebăluia în zona bucătăriei. Ea aduse o tavă cu ceşti, Michel se duse să se spele pe mâini şi reveni să se aşeze alături de ei. În tot acest timp, nici Philippe şi nici Ambre nu îndrăzniră să se privească ori să schimbe vreo vorbă. Când tăcerea deveni prea grea şi prea evidentă, Philippe se decise să vorbească: – Aşadar totul e bine aici?

— Totul e bine.

— Sezonul n-a trecut prea repede?

— Nu s-a terminat.

— Nu, bineînțeles...

Ea n-avea de gând să facă eforturi. Philippe încercă să continue:

— Ți-a plăcut să lucrezi într-un restaurant?

— Da.

Sylvie se întorsese cu ceainicul şi începu să toarne apă fierbinte în ceşti.
— Ambre s-a descurcat foarte bine, interveni ea. A fost o începătoare foarte bună. Poate să se întoarcă fără nicio problemă anul viitor. În fine...
Referitor la anul viitor...
Se răsuci spre Ambre cu un zâmbet de conspiratoare.
— Nu ştiu dacă Andréa ți-a zis deja ceva... În principiu, nu trebuia, dar ştiu că sunteți foarte buni prieteni...
Ambre n-avea putere să se prefacă.
— Da. Andréa mi-a zis de bebeluş... Felicitări!
Sylvie se lumină la față şi strânse ceaşca în mâini, cu putere.
— Mulțumesc. După atâția ani... Dar nu sufla niciun cuvânt!
Discuția se îndreptă inevitabil spre maternitate şi sarcină. Şi cum se simțea Nina? Urma să intre în luna a şaptea. Ca urmare a complicațiilor care apăruseră, avea ordin să stea întinsă în pat cât mai des posibil şi să evite orice deplasare. Copiii erau surescitați de sosirea bebeluşului şi lui Philippe îi era greu să se ocupe de toate acasă. Ambre îi asculta cu senzația că se află într-o lume paralelă. Zâmbea din când în când, dar nu mai era acolo. Viața de familie a lui Philippe, care altădată o obsedase, nu-i mai inspira acum decât o plictiseală profundă. Avea chef să plece şi, când Sylvie îşi înăbuşi un căscat, se ridică cu promptitudine.
— Eu o să plec, anunță ea.
Nu se aştepta ca şi Philippe să se ridice.
— Te conduc? îi zise el.
Ea dădu din cap, dar mai mult silită, pentru că nu putea să refuze în fața lui Sylvie şi a lui Michel.
Se treziră singuri, mergând amândoi spre cabană. Ceva nu era în regulă.

Ea se simțea mai abătută decât oricând şi nu reuşea să identifice motivul.

— Totul e bine? Întrebă Philippe.

— Da.

— Venirea mea te tulbură?

— Nu...

— Nu pare să fie în regulă.

— Ba da, te asigur.

— E vreo poveste legată de vreun băiat? E din cauza acestui Andréa de care a pomenit Sylvie?

Ea îşi stăpâni un gest nervos. Ce îl privea pe el? Îşi dorea să-l vadă plecând, căci îi era din ce în ce mai greu să-şi oprească lacrimile. Nu înțelegea ce se întâmplă cu ea. Se gândea la ultima oară când îl văzuse. O lăsase în parcarea de la Monkey Club, în mâinile lui Tim, şi începând de atunci lucrurile se schimbaseră.

— Plângi?

— Nu!

— Ba da, plângi... E din cauza mea? În că eşti supărată pe mine?

— Am avut o zi grea. Ar fi mai bine să mă duc să dorm.

Ajunseseră în fața cabanei. El nu insistă.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd...

Ea îşi înghițea în continuare afurisitele de lacrimi.

— Mă bucur că sezonul a trecut cu bine.

— Bun... Se face târziu... Noapte bună. Şi călătorie plăcută.

— Noapte bună, Ambre. Ai grijă de tine.

Ea îi adresă un zâmbet puțin forțat şi urcă scările cabanei în cea mai mare viteză.

Să stea în cameră, în fața patului gol al lui Tim, i se păru dintr-odată insuportabil. De zile întregi îndura absența lui fără să crâcnească, dar în seara aceea era prea mult. Andréa se afla acolo, se vedea lumină pe sub uşă, dar ea ştia deja că

nu se va duce la el. Lacrimile pe care încercase să şi le stăpânească în faţa lui Philippe îi curgeau acum pe obraji, în şiroaie incontrolabile. Îşi luă paltonul şi geanta şi coborî scările cu paşi grăbiţi.

Era puţin peste miezul nopţii când ajunse în faţa clădirii în care locuiau Gabriel şi Rosalie. Pe drum, se gândise că poate o să dea nas în nas cu Anton, sunând şi el la interfon după cine ştie a câta ceartă cu Tim. Atunci, ar putea să-i spună că erau amândoi în acelaşi punct. Dar Anton nu era acolo. Ea observă în treacăt că numele lui Rosalie figura sub numărul apartamentului, ceea ce însemna că în cele din urmă se mutase în mod oficial la Gabriel.

Rosalie răspunse rapid.

— Ambre? Întrebă ea în şoaptă. Urcă.

O aştepta. Nu-şi pusese halatul, era încă îmbrăcată, cu părul strâns. Ştia că Ambre o să vină. Nu era surprinsă că o vede cu lacrimi pe obraji.

— Intră. Nu face zgomot, Gabriel şi Sophie dorm.

Îi luă paltonul, geanta şi o duse să se aşeze pe canapea, sub mezanin.

— A mers prost?

— Nu. Nu... a mers normal.

— Ce este? De ce plângi?

Şi atunci începu o lungă tiradă gâfâitoare, întretăiată de smiorcăituri.

Toate gândurile pe care şi le stăpânise săptămâni întregi ieşeau acum într-un şuvoi necontenit de cuvinte, pe care ea abia dacă-şi dădea seama că le rosteşte. Alesul nu era Philippe, Rosalie, era Tim. Nu vor mai fi alţii ca Tim...

Aveai parte doar de unul, unul singur în viaţă, şi trebuia să-l recunoşti, să nu-l laşi să fugă. Uneori, se putea întâmpla să ai acelaşi Tim ca altcineva... şi atunci era al aceluia dintre voi doi care ştia să-l retină. Nu fusese ea aceea.

Dar nu era deloc surprinzător. În fond, înțelegea. Ea nu fusese la fel de puternică precum Anton, la fel de impresionantă, la fel de sigură pe ea şi de hotărâtă. Nu era campioană de schi. N-avea un corp de zeu grec. N-avea capacitatea lui de a fi fericit. Nu plonja în apa înghețată a mării la răsăritul soarelui. Ea nu era răzbătătoare, nu avea visuri mari şi nici planuri mărețe.

Ea nu era aşa lată în umeri. Şi totuşi... chiar dacă ar fi avut toate aceste calități, ba chiar toate calitățile din lume, tot n-ar fi fost de ajuns. Pentru că îi lipsea una. Fundamentală. Care nu putea fi negociată. Esențială. Ea nu era bărbat.

Rosalie nu se clintea, o asculta şi nu voia sub nicio formă s-o întrerupă.

Şuvoiul de cuvinte continua, imposibil de controlat, dezlănțuit... Ea era precum Andréa. Ca şi el, nu iubea decât ceea ce nu putea să aibă. Nu va fi niciodată pe deplin fericită. Poate că el avea dreptate... Poate că erau prea dezechilibrați pentru a trăi o viață normală, pentru a avea relații normale.

Poate că erau condamnați să nu trăiască decât relații înşelătoare cu oameni la fel de dezechilibrați ca ei. Poate că numai asta o aştepta, poate că peste şapte ani va fi la fel ca Andréa, în aceeaşi cabană, fumând în toate serile ca să uite că nu se duce nicăieri. Şi în fond era singura responsabilă. Nu ştiuse să păstreze distanta. Ştiuse întotdeauna că el era alesul. Tim.

Ridicând capul, cu fața în lacrimi, întâlni privirea lui Rosalie şi abia atunci păru să-şi dea seama ce spusese. Rosalie nu comentă, îşi lăsă pur şi simplu capul pe umărul ei. Ea ştia deja toate astea de mult timp. Sfatul ei – „Cred că... şi tu ar trebui să-i laşi un pic singuri!” – venise prea târziu. Ea murmură: – Să iubeşti fără febră ori nebunie.

Ambre se oprise din plâns şi îşi recăpătase respirația normală.

— Să iubeşti fără febră ori nebunie... John Alan Lee... *Colours of Love...*

Discuția noastră de fete deprimate din seara Anului Nou. Aşa definea el iubirea amicală.

Ambre clătină din cap, nu foarte convinsă.

— Nu e asta...

— E un soi de iubire, nu?

— Nu. Nu este ca relația cu Philippe.

— Bineînțeles că nu.

— Cu Philippe, era ceva pasional, fizic. Eram fuzionali şi totuşi nu mă simțeam niciodată cu adevărat satisfăcută.

Nu putea să-mi dea ceea ce aşteptam de la el. Nu poți fi tot timpul în fuziune cu cineva. Aşa că... aşa că era doar dureros... În cea mai mare parte a timpului. Intens, dar dureros. În timp ce... Tim este doar...

— Diferit?

— Nu suport să-l văd trist, nu pot să-l văd plângând... Aş fi gata să fac orice ca să zâmbească din nou... Am nevoie de el şi el are nevoie de mine, dar nu în sensul rău... Pentru că ne reparăm reciproc, Rosalie... Pentru că ne-am recunoscut unul în celălalt... Nu m-am simțit niciodată atât de liniştită şi nici atât de calmă lângă cineva. Ştiu că suntem la fel... Nu este ca Philippe, Rosalie, nu este...

Vocea i se stinse pe buze.

— Şi dacă asta ar însemna să iubeşti cu adevărat?

— Eu...

Era prea obosită ca să continue. Mai târziu, se va gândi, fără îndoială, la aceste vorbe şi va şti ce voise să spună Rosalie.

— Sunt epuizată. Am încercat să arăt că nu-mi pasă.

— Ştiu.

Rosalie începu să-i mângâie părul cu blândețe.

— Să ştii că nici Tim nu se descurcă mai bine.
— A... a vorbit cu tine?
— Zilele trecute... pentru prima oară... m-a întrebat ce faci, i-am zis că te descurci. E adevărat, nu?
— Mai mult sau mai puţin.
— Am zis că păreai să fii în regulă, că ţi-ai făcut un nou prieten, pe Wilson, cu care te plimbi după-amiaza. Şi că petreci un pic de timp şi cu Andréa.
— I-ai spus...?
— Ştia deja. A zis că peste tot pe unde te duci, parfumul lui se simte în părul tău.
— Ce... ce altceva a mai zis?
— Că tu te descurci mai bine decât el... În mod evident.
— De ce? De ce a zis aşa ceva?
— Nu ştiu. Ambre... Poate fiindcă nu-i merge foarte bine în acest moment...
Se auzea respiraţia calmă şi profundă a lui Gabriel, din celălalt capăt al apartamentului.
— O să desfac canapeaua, rămâi să dormi aici.
Zgomotul cafetierei o trezi a doua zi dimineaţă. Gabriel pregătea micul-dejun şi Rosalie stătea sprijinită de blatul de lucru, înfăşurată într-un halat de baie. Sophie încă dormea şi Ambre se strecură în tăcere în bucătărie.
— Salut!
Gabriel îi zâmbi sincer.
— Te servesc cu o ceaşcă de cafea?
— Nu, o să plec... Îmi pare rău că am rămas aici azi-noapte.
— Hei, e-n regulă, îi tăie el vorba. Întotdeauna e plăcut să ai o invitată.
Dar pâine?
— Poftim?
— Nu vrei un pic de pâine cu unt?
— Nu, o să plec.

Gabriel îi adresă un alt zâmbet care părea să spună: *Cum preferi.* Rosalie o conduse până la uşă şi Ambre se simţi dintr-odată jenată.

— Ştii, aseară eu... eram obosită, nu eram în apele mele... Faptul că l-am revăzut pe Philippe m-a...

— Nu-i nimic. Ambre.

— Nu asta voiam să spun... când vorbeam despre Tim... Nu ştiam ce spun, nu asta...

Rosalie părea dezamăgită, dar nu făcu niciun comentariu.

— Pe mai târziu. Ambre.

— Da, pe mai târziu.

Totul era, din nou, învăluit în ceaţă.

PARTEA A NOUA
Efectul bumerang

— Nu eşti mai bine decât ieri.

În pădure, Wilson lăsase să treacă aproape o oră până să vorbească.

Ambre ştia că ar fi trebuit mai degrabă să anuleze plimbarea decât să-i impună aerul ei blazat şi posomorât, dar nu avusese puterea s-o facă. Toată dimineaţa aşteptase plimbarea ca să respire şi să-şi golească mintea. Întrucât ea răspunse printr-o ridicare din umeri, Wilson continuă:

— Te-ai întâlnit cu persoana aceea? Asta te tracasa ieri, nu?

— Da, m-am întâlnit.

— Şi nu te simţi mai bine.

— Nu.

În realitate, lui Wilson nu-i păsa câtuşi de puţin de necazurile ei. În lumea lui, nu era loc pentru genul ăsta de neplăceri. Şi nu se punea problema să se îndrăgostească accidental, fără să-şi dea seama, dacă despre asta era vorba.

Nu se mai auzea decât freamătul vântului prin copaci şi ramurile care trosneau sub picioarele lor. I se părea că sunt cele mai frumoase zgomote pe care le-a auzit în viața ei, că nu mai trebuia să vorbească niciodată. Oare asta înțelesese Wilson? Când ajunseră în poieniță, îl luă la întrebări: – Domnule Wilson, de ce nu vă place să vorbiți?

El nu schiță niciun gest şi ea se întrebă dacă o auzise. Apoi se întoarse spre ea şi Ambre avu impresia că-l vede pentru prima oară. Chipul lui exprima blândețe, era derutant.

— Ei bine, în sfârşit, bombăni el.

— În sfârşit ce?

— Este prima întrebare interesantă pe care mi-o pui... Până acum, ți-ai pierdut timpul trăncănind.

El scoase un oftat amuzat. Ochii îi râdeau.

— Nu-mi plac cuvintele, atâta tot.

— Ăsta nu e un răspuns adevărat.

— Când folosim cuvinte, vorbim ca să nu spunem nimic, ne risipim, umplem tăcerea... şi mai ales mințim.

— Aşadar după dumneavoastră, n-ar trebui să vorbim niciodată?

— Animalele nu vorbesc.

— Noi nu suntem animale.

— Uităm esențialul.

— Care e?

— Privirea. O privire nu minte niciodată. Ea spune mult mai multe lucruri decât cuvintele.

Wilson nu-i lăsă timp să riposteze, deja continua:

— Uite, de exemplu, ştii de ce ți-am vorbit prima oară?

— Prima oară...? Vreți să spuneți atunci când mi-ați atras atenția politicos că sunt la fel de singură şi de lamentabilă ca dumneavoastră?

Ochii lui Wilson deveniră şi mai veseli.

— Da, atunci. Pentru că m-ai privit cu adevărat. De mai multe zile, mă priveai de pe pervazul ferestrei tale şi mă vedeai, nu ca toţi ceilalţi oameni de la cabană. Privirile lor se opresc uneori asupra mea, dar este ca şi cum nu m-ar vedea.

— Faceţi parte din mobilier...

Ambre nu voise s-o spună cu voce tare. O gândise pur şi simplu şi cuvintele ţâşniseră. Wilson nu părea să se fi supărat câtuşi de puţin.

— Da, exact. Privirile lor trec peste mine fără a se opri cu adevărat.

— Ei nu vă mai văd fiindcă nu vorbiţi niciodată...

O mică scânteie care semăna a maliţiozitate se aprinse în privirea lui Wilson.

— Şi ce dacă? Ei nu mă privesc fiindcă nu vorbesc şi eu nu le vorbesc fiindcă ei nu mă privesc. Cred că nu suntem făcuţi pentru a ne înţelege.

Ambre zâmbi.

— N-am văzut lucrurile aşa.

— Avem un limbaj diferit. Ei nu l-au înţeles. Din fericire, mai sunt câteva persoane care ştiu ce este privirea.

— Cine...?

— Fostul tău prieten... Tim.

Ea se înfioră şi se grăbi să-l corecteze:

— Tim.

— Da, Tim. Nu te mai priveşte de ceva timp, nu-i aşa? N-am văzut niciodată pe cineva să depună atâta efort pentru a evita o privire. Încearcă atât de tare să nu-ţi întâlnească privirea, încât atrage atenţia.

Ei îi era cald. Sudoarea i se prelingea pe gât.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nimic.

Wilson ridică din umeri.

— Cum vrei.

Îşi băgă din nou mâinile în buzunare. Trecură câteva secunde.

— Continuăm sau rămânem înțepeniți aici? zise Ambre cu o oarecare bruschețe.

— Foarte bine. Continuăm.

Dar Ambre nu reuşea să-şi revină. Vălul, faimosul văl al familiei Miller, se destrăma şi ea încercă să reducă la tăcere furtuna gândurilor, dar nu reuşi şi, în timp ce o luau pe o cărare umbroasă, mărginită de pini care mascau complet cerul, întrebă: – De ce îi este frică să mă privească în ochi?

Wilson răspunse fără să se întoarcă:

— Oh... nu ştiu ce are el în cap.

— Dar după părerea dumneavoastră?

— Pentru că n-ar mai putea să mintă?

— Să mă mintă?

— Să te mintă... să se mintă. Nu sunt ghicitor. Tu trebuie să tragi concluziile.

Nu mai rostiră niciun cuvânt până la întoarcerea la cabană.

Duminică, 25 aprilie 2009, ora 01:11

De la: ambre10@gmail.com

Către: ambre10@gmail.com

Ieri am recitit toate mailurile pe care mi le-am scris mie însemi în ultimele luni.

Într-unul dintre ele, vorbesc despre Tim. Spun că cel mai mult m-am obişnuit cu mirosul lui. Îmi dau seama că nu este întru totul adevărat. M-am obişnuit cu o mie de alte lucruri. Cu vocea lui, de exemplu. Cu râsul lui contagios. Cu părul lui zburlit. Cu hainele lui care zac aruncate peste tot. Cu bombănelile lui. Cu privirea lui (de copil). Cu glumele, cu oftaturile lui, cu cărțile lui care nu dispar de pe măsuța joasă din living. Cu degetele lui în părul meu. Cu paşii lui. Cu proasta lui dispoziție uneori. Cu fruntea lui încruntată

atunci când se concentrează. Cu tăcerile lui. Şi apoi cu mirosul lui, eadevărat.

Nu ştiu dacă trebuia să fiu pedepsită aşa... Dacă trebuia să-mi lipsească atât de mult. Poate că în definitiv Anton avea dreptate... Trebuia să învăț să trăiesc fără el...

Aici, timpul continuă să treacă la fel de repede... Mâine mă voi trezi cu valiza făcută la piciorul patului. Va trebui să iau trenul, să spun la revedere fără să plâng, să fiu curajoasă. Simt un gust amar de cum mă gândesc la acest lucru.

Începând din acea noapte, noaptea aniversării mele, parcă momentele petrecute aici s-au acoperit cu un strat de funingine. Din amintirile fericite, nu mai rămân decât regrete, amărăciune, sentimentul că am ratat esențialul, că am trăit doar pe jumătate. Am un nod în gât în permanență şi plumb în plămâni. Nici măcar nu ştiu dacă o să-mi spună la revedere şi numai gândul ăsta îmi provoacă greață.

Rosalie şi Gabriel îşi fac planuri de viitor. Nu vor să-mi spună despre ce e vorba. „Nu imediat”, a zis Gabriel. Erau nişte schițe ale apartamentului pe masă zilele trecute şi el le-a ascuns repede când am intrat.

Mâine-seară, Sylvie ne-a invitat pe toți la un pahar. Andréa mi-a zis că o să anunțe că este însărcinată şi că o va înlocui cineva. Cred că Rosalie ştie deja. Se închid din ce în ce mai des amândouă în bucătărie, după serviciu, şi şuşotesc ca şi cum şi-ar împărtăşi un secret de stat.

Andréa va pleca în curând în Italia pentru sezonul de vară. Pare fericit să se îndepărteze de Adeline pentru totdeauna. Noi doi nu vorbim prea mult.

De altfel, aproape că nici nu mai facem dragoste... Ca şi cum ne-am pregăti deja să ne separăm. Nu sunt chiar aşa tristă din cauza asta şi cred că nici el.

Uneori, asta mă face să mă gândesc la relația dintre Gabriel şi femeia aceea din Paris. Exista doar pentru a umple un gol.

Părinții se pregătesc de întoarcerea mea. S-au hotărât să-mi zugrăvească din nou camera. Mama m-a întrebat la telefon dacă am început să-mi caut de lucru în Lyon. N-am reuşit să-i spun că nu vreau să stau cu ei. M-am simțit acasă în apartamentul lui Anton, în cel al lui Gabriel, când mai eram toți şase.

Nu m-am hotărât încă ce-o să fac după aceea. Dacă să-mi caut un job tot într-un restaurant… dacă să rămân în Lyon… sau dacă să plec în altă parte, să o iau din nou de la zero… Mă sufoc când mă gândesc la asta.

— Mai sunt două săptămâni…

A doua zi, în poiană, Ambre părea încă profund melancolică. Wilson ridică din sprâncene, dar nu zise nimic.

— Ce o să faceți după?

El termină de îndesat tutunul în pipă înainte de a răspunde:

— Voi fi în Ardèche. Va fi ultimul meu sezon turistic înainte de pensie.

— Oh! se miră ea. Deja?

— Aşa ți se pare ție… sunt bătrân şi obosit… ies la pensie destul de curând.

— Deci…?

Ambre se simțea foarte sensibilă în ziua aceea şi îşi înăbuşi un nou val de tristețe.

— Deci ce?

— Deci n-o să vă mai văd niciodată?

Wilson o privi un pic zeflemitor.

— Ce? Doar n-o să începi să dai apă la şoareci!

— Să plâng pentru dumneavoastră? Niciodată!

Wilson nu era uşor de păcălit.

— Nu, nu mă voi mai întoarce. A fost ultimul meu sezon de iarnă.

Ambre detesta despărțirile. Detesta meseria asta.

— Şi ce-o să faceți în Ardèche?

El ridică din umeri, punându-şi pipa între buze.

— Nu prea ştiu... Mă văd trăind într-o cabană în mijlocul pădurii. Nu ştiu dacă găsesc aşa ceva...

— O să lăsați vreo adresă? Vreau să spun... voi putea să vă scriu?

— Nu cred că voi lăsa o adresă. Acolo unde mă voi duce, nu vor exista nici adresă, nici poştaş.

— Vreți să dispăreți de pe fața pământului?

— Da, exact. Vreau să mă întorc în sânul naturii. Asta va fi ultima mea locuință.

— E sinistru!

Wilson o răsplăti cu un zâmbet patern, înduioşat. Ambre semăna mai mult decât oricând cu un copil.

— Peste două săptămâni, deja n-o să te mai gândeşti să-mi scrii.

— Ba cum să nu!

— Nu sunt decât un bătrân pe care l-ai întâlnit întâmplător.

— Nu... sunteți...

Ea lăsă fraza în aer: în fond, avea dreptate.

— Atunci, eu nu sunt decât o puştoaică pe care ați întâlnit-0 întâmplător?

El trase din pipă şi savura tutunul, cu ochii închişi, înainte de a răspunde:

— Da.

— N-o să vă pară rău că părăsiți cabana?

— Chiar vrei să ştii? Am un singur regret că părăsesc Arvieux... acela de a nu fi găsit nici măcar un singur ghiocel afurisit!

— Dar că părăsiți oamenii, nu vă pare rău?

— Oamenii sunt ca şi locurile, trecători.
— Nu!
'
El îi zâmbi din nou cu un aer înduioşat. Ea explodă:
— Mă priviți ca pe o idioată, dar nu sunt de acord cu dumneavoastră!
— Îmi voi aminti de tine, dacă asta e ceea ce te îngrijorează atât. Îmi voi aminti de culoarea părului tău. Poate chiar de intonația vocii. De felul tău de a mă urma în pădure, fără vreo idee sau vreun scop precis.
— Eu... de ce îmi spuneți asta?
— Majoritatea oamenilor îşi fac griji că vor fi uitați. Nu-ți voi scrie niciodată, dar s-ar putea să mi se întâmple să mă gândesc la tine... O dată sau de două ori... când o să ridic ochii spre vreun pin. Îmi voi aminti că, pentru tine, toți pinii erau identici.
— Sunteți inuman, domnule Wilson... Nu se spun astfel de lucruri.
— Adică trebuie să vorbim, dar nu putem spune tot?
— Dacă mă gândesc mai bine, îmi place mai mult când tăceți.
— Foarte bine.
Nu se mai auzi decât cântecul păsărilor care zburau dintr-un copac în altul. Wilson fuma liniştit, indiferent la tristețea grea care îi apăsa sufletul lui Ambre, indiferent la tot. Ar fi putut să fie un copac. S-ar fi mulțumit să trăiască pentru a simți vântul mângâindu-i scoarța, pentru a vedea cum se deschid florile la picioarele lui. Ar fi putut să se nască şi să trăiască fără să-şi dea seama cineva vreodată. El nu era decât un curent de aer care traversa locurile fără să le marcheze şi le părăsea înainte să-i fie observată prezența.
Şi ea, ea se gândise prosteşte că aerul putea fi oprit.
Ambre îşi trase nasul şi încercă să ascundă smiorcăitul printr-o repriză de tuse.

— Eşti bolnavă? bombăni Wilson.
— Am răcit... am stat în curent.
Puțin mai târziu, plecară din poiană şi se întoarseră la cabană. Sylvie îi invitase cu o oră în urmă la un pahar şi Ambre se întreba cum să scape. N-avea chef să bea.
La câțiva metri de cabană se opri brusc, surprinsă.
— Ce-i cu tine? mormăi Wilson.
Silueta se apropia cu paşi apăsați. Nu mai încăpea îndoială: era Anton, cu un mers țeapăn, cu fața crispată. Venea spre ea. Ambre simți cum i se accelerează pulsul.
— Te las.
Ar fi vrut să-l rețină pe Wilson, să-l implore să rămână, dar el dispăruse deja.
— Salut.
Cuvântul căzu sec, brutal, fără culoare. Nu era o vizită de curtoazie. Tonul era dat.
— Salut, răspunse ea cu aceeaşi răceală.
Cunoştea acea privire hotărâtă, exprimând încăpățânare şi durere în acelaşi timp.
— Nu te rețin mult, zise el.
Ea încercă din răsputeri să-şi ascundă panica.
— Eu... voiam să te previn... O să-l dau afară din casă în seara asta. După serviciu. N-o să-l mai rețin împotriva voinței lui. A fost ca o competiție până la urmă... Ai câştigat. Ştiu să-mi recunosc înfrângerile.
— Eu...
Asta a fost tot ce a reuşit să bolborosească.
— Nu renunț de obicei. Nu mă dau bătut. O fac doar pentru el. Doar pentru că este nefericit.
Anton fixa un punct dincolo de ea, fără îndoială pentru că-i era prea greu să o privească drept în ochi şi să-şi stăpânească furia. Avea pumnii strânşi, articulațiile degetelor albe.

— De ce... de ce îmi spui asta? Întrebă ea în cele din urmă. Nu-mi pasă.

— Pentru a mă asigura că vei fi acolo diseară... când Tim se va întoarce la cabană.

El o privi în sfârşit în faţă şi ea avu senzaţia că arde, că ura lui o mistuie.

— Şi de ce aş face-o?

Vocea îi tremura fără voia ei. Anton o simţi.

— Fii acolo pentru el diseară, declară Anton cu autoritate. Este ultimul lucru pe care ţi-l cer. Până la urmă, ai reuşit, aşa-i? N-ai rivalizat niciodată cu femeile. Era mai uşor să te măsori cu un bărbat. Comparaţia nu e posibilă...

— Despre ce vorbeşti?

— Despre mania ta de a te da la tipii dintr-un cuplu. Philippe, Andréa, Tim... Cu Philippe s-a terminat repede, nu? Nu s-a pus niciodată problema ca el să te aleagă în detrimentul soţiei lui. Nu te ridicai la înălţimea ei. Odată ce el te-a părăsit, ai vrut să te dai la Andréa... Chiar când forma un cuplu cu Adeline!

— Nu ştiam nimic de asta!

În sfârşit. Ambre găsise forţa să riposteze, dar înţelese prea târziu că n-ar fi trebuit s-o facă. Dacă se justifica, intra în jocul lui.

— Andréa dispărea nopţi întregi! Ştiai că are pe cineva!

El izbucni într-un râs răutăcios, un râs sarcastic.

— Dar iarăşi n-ai rezistat nici măcar o secundă comparaţiei! El nici măcar nu s-a prefăcut că se gândeşte. Nu s-a pus niciodată problema. A ales-o pe

Adeline, întotdeauna a fost doar Adeline. Tu nu rezişti în faţa niciunei femei!

Ambre era albă ca varul, agăţată de ochii verzi ai lui Anton ca de un colac care o scufunda în valuri.

— Nu eşti decât o cochilie goală. Ambre! Nu valorezi nimic! Nu te hrăneşti decât cu ceea ce posedă ceilalţi!

Voia să-i strige să tacă, voia să strige lumii întregi că era fals ce spunea el.

În loc de asta, stătea paralizată, devastată.

— Atunci, ai renunțat să te mai măsori cu femeile. Tim era victima perfectă. Un tip dezorientat, în cuplu cu alt tip, nu tu comparație posibilă, nu tu rivalitate feminină.

— Anton...

— Lasă-mă să termin! urlă el.

Ambre se uită în jur, căutând din priviri pe cineva, oricine, pentru a o salva, dar împrejurimile cabanei erau pustii şi Anton continua fără întrerupere:

— Era singur pe lume, nu mai avea familie, nu mai avea o copilărie de care să se agațe. Ceea ce îl făcea fragil. Nu trebuia să-l faci să te placă, ci doar să-i arăți că alături de tine nu era nevoit să renunțe la toate astea.

— N-am făcut niciodată aşa ceva!

— BA DA, BINEÎNȚELES CĂ AI FĂCUT! Nu i-ai spus că i-ai face un copil?

Nu i-ai spus că ați forma o familie voi doi? Că ați avea o casă? Poți să susții cu mâna pe inimă că n-ai spus-o?

Bineînțeles că era adevărat. Asta era adevărat, dar nu şi restul.

— Te-ai străduit să-i arăți cum ar fi viața lui cu o femeie. L-ai convins să meargă la fratele lui şi acolo ai reuşit să ți-i atragi pe toți de partea ta.

Maxime, Lisa. Te-am privit tot weekendul cum o făceai pe cumnata perfectă.

— Ştii că nu-i adevărat! El singur a hotărât să meargă la fratele lui! Erai de față!

Vocea ei nu era atât de puternică precum a lui Anton.

— Îi împuiai capul de luni întregi! Crezi că ai câştigat... Dar e în zadar, Ambre... Chiar dacă se întoarce la tine, tu nu vei fi decât un paravan pentru el... un mod de a avea o

viață normală, de a restabili legătura cu trecutul lui, cu familia. Dar nu te va iubi niciodată. Şi ştii de ce?

Zâmbetul lui răutăcios se lărgi.

— Îl dezguşti. Îi displaci. Eşti fată şi asta îl face literalmente să vomite!

Zise el cu delectare. Trebuia să ştii asta... Am venit să ți-o spun *ca prieten...*

În amintirea vremurilor bune.

Când ea îşi recăpătă suflul, el dispăruse.

Toată lumea venise deja. Mesele fuseseră împinse la perete. Se discuta în grupuri mici. Ambre nici nu intrase bine în sală, că Michel şi strigă:

— Ah, iat-o! Nu te mai aşteptam decât pe tine ca să începem!

Toți sezonierii se întoarseră spre ea. Greg venise cu Héléna. Îi înconjura talia cu brațul. Gabriel o însoțea pe Rosalie, cu Sophie în brațe. Ambre se întrebă dacă îi puteau citi pe față ceea ce îi strigase Anton. Tim îi evita privirea. El nu ştia ce-l aşteaptă. Nu încă.

— Înaintează! Înaintează! îi zise Michel.

Rosalie o prinse de mijloc. Gabriel o salută, Héléna o bătu uşor pe umăr, zâmbind.

— Salut, nu ne-am mai văzut de mult!

Cercul se strânse în jurul lui Michel şi al lui Sylvie. Rosalie trepida de nerăbdare. Ambre încerca să se poarte normal, dar toată agitația din jur îi parvenea printr-un filtru, ca şi cum ea se afla departe, foarte departe. Încercă să-i capteze privirea lui Tim. I-ar fi plăcut să-l prevină.

— V-am adunat aici în seara asta, pentru o petrecere improvizată, fiindcă am să vă dau o veste.

Rosalie şuşotea la ureche lui Gabriel. Héléna şi Gregory se uitară unul la altul cu subînțeles. Tim avea toată atenția fixată asupra lui Sylvie. Andréa se apropie de Ambre, dând din coate.

— Eşti gata să auzi anunțul promovării mele? şopti el zâmbind.
Sylvie continuă:
— Sper să vă revăd în număr mare aici anul viitor căci... eu şi Michel vom fi încântați să vi-l prezentăm pe bebeluşul nostru.
Gata, o spusese. Rosalie începu să aplaude, Tim făcu ochii mari, Delphine se repezi s-o îmbrățişeze pe Sylvie. Cercul se strânse din nou în jurul ei şi al lui Michel într-o hărmălaie veselă.
— Aşteptați! zise Michel încercând să acopere vocile, înainte de a deschide sticlele, mai avem să vă dăm o veste.
Se întoarse spre Andréa, căruia îi făcu semn să înainteze. În sală se aşternu din nou tăcerea şi toți îl măsurau din priviri.
— Cât timp eu şi Sylvie vom fi ocupați cu scutece şi biberoane, va trebui să conducă cineva hotelul. Andréa va prelua aşadar postul oficial de director.
Se auziră exclamații de surprindere. În mod evident, nimeni nu ştia, în afară de Ambre, nici măcar Gregory, care se repezi să-l felicite, bătându-l cu palma pe spate.
— E grozav! Deci o să fii şeful meu?
Numai Ambre stătea tăcută, deoparte. Nu înceta să arunce priviri spre Tim şi nici măcar nu-l văzuse pe Wilson apropiindu-se.
— Te oboseşti degeaba, mormăi el.
Cu o mişcare din bărbie, i-l arătă pe Tim care vorbea cu Sylvie.
— N-o să se uite la tine.
Ea îl țintui cu privirea fără menajamente. Gabriel o agăță în trecere.
— Ştii că Sophie reuşeşte să se ridice singură? Se agață de picioarele scaunelor şi reuşeşte să se ridice în picioare. E

nemaipomenit... Când am venit aici, tocmai învățase să stea în fund.

— Da, e nemaipomenit, răspunse ea absentă.

— A făcut-o şi azi-dimineață. O să aibă în curând nouă luni... Poate că, peste o lună, va începe să meargă.

Héléna şi Gregory veniră lângă ei.

— Asta da veste pentru Sylvie şi Michel! exclamă Héléna. Mărturisesc că bănuiam ceva. Voi nu?

În cele din urmă, cu zâmbete forțate şi discuții sterile, petrecerea se termină şi serviciul de seară începu imediat.

Când Tim părăsi restaurantul, pe la ora 22, Ambre avea un gol în stomac gândindu-se la ceea ce îl aştepta. Andréa însă era într-o dispoziție excelentă... O apucă de mijloc şi încercă să o tragă deoparte, pe hol.

— Mergem să mâncăm ceva la Greg şi Héléna? Am chef să sărbătoresc.

Ea îl respinse cu blândețe, nevoind să-i strice entuziasmul.

— Nu, eu o să rămân aici.

— Preferi să sărbătorim amândoi... În felul nostru?

— Nu, nu în seara asta... Dar tu du-te la Greg. Şi distrează-te.

El părea uşor decepționat, dar îşi reveni repede:

— OK. Pe mâine atunci.

Când uşa se deschise, era trecut de ora 1. Ea nu dormea, evident. Îl aştepta, imaginându-şi fără încetare scena care avea să se petreacă. Tim era acolo, în semiîntuneric, încărcat cu genți pe care le lăsă jos. Niciunul dintre ei nu îndrăzni să facă vreun gest.

— Eu sunt, zise pur şi simplu Tim.

Aprinse veioza de pe măsuța din lemn. O lumină blândă inundă încăperea şi se văzură la față: Tim nu avea privirea duşmănoasă a lui Anton din acea după-amiază. Avea aerul

uluit al unui copil care nu înțelege ce i s-a întâmplat. O privea în ochi pentru prima oară după îndelungi săptămâni.

Era derutant. Se așeză pe patul lui, în fața patului ei, și zise:

— Anton a decis să...

— Știu.

Chiar și pe ea o surprinse răceala propriei voci. Urmă un lung și penibil moment de tăcere. Ea aștepta ceva: el trebuia să vorbească, dar îi era greu s-o facă.

— Știu că ești supărată pe mine... n-am nicio scuză și nu știu ce să spun ca să... ca să fac lucrurile mai puțin penibile. Îmi pare rău pentru... pentru tot.

Ea răspunse mecanic:

— Ai făcut alegerea care părea logică. L-ai ales pe iubitul tău. De ce ar trebui să-ți pară rău? Toată lumea se aștepta să faci asta, să-l alegi pe Anton.

Tensiunea era palpabilă. Dar dacă Ambre era rece, Tim era glacial.

— Bine... Foarte bine atunci. Eu am rămas cu Anton și tu ai reînceput aventura cu Andréa, deci... suntem chit.

Ambre crezu că n-o să reușească să-și stăpânească furia. Ce căuta Andréa în mijlocul conversației? Tim o privea cu ciudă și ea se strădui să-și păstreze masca de indiferentă.

— Da, dacă așa dorești, suntem chit.

Ar fi vrut să-i strige că asta n-avea nicio legătură, că el o dăduse afară, că ea îl folosise pe Andréa pentru a umple golul, dar rămase tăcută. Tim reluă:

— Atunci, nu mai avem niciun motiv să fim supărați unul pe altul?

— Nu.

— Perfect. Altfel, ești bine?

— Da, sunt bine... Și tu... vreau să spun... În ciuda despărțirii?

Ambre nu reuşea să simuleze câtuşi de puțin compasiunea.

— Sunt bine.

El începu să-şi golească gențile, îşi întinse hainele pe pat şi începu să le împăturească. Dar ea era obosită de micul lor joc.

— Cred că ar trebui să faci asta mâine. E aproape ora 2 noaptea...

El se întoarse, cu un aer surprins.

— Oh... vrei să dormi?

— Da, mi-e somn.

Tim stinse veioza. Ea îl auzi dezbrăcându-se, apoi întinzându-se în pat.

Dar ştia că nu va putea să doarmă. Nu cu el la câțiva metri de ea, în aceeaşi încăpere. Era prea furioasă. *Eu am rămas cu Anton şi tu ai reînceput aventura cu Andréa, deci... suntem chit?* Se sufoca de indignare. Noaptea n-avea să se sfârşească niciodată. Era o tortură.

Uşa se deschise încet scârțâind şi Ambre se ridică într-un cot. Trebuie să fi fost ora 3 sau poate 4. Recunoscu silueta lui Andréa care se îndrepta spre patul ei. Se gândi să-i spună în şoaptă ceva, orice, pentru a-l avertiza de prezența lui Tim, dar nu avu timp s-o facă. El era deja pe patul ei şi o apuca, o trăgea în brațele lui.

— Nu dormi? I-am lăsat pe ceilalți. Am venit să sărbătoresc cu tine.

— Andréa, şuşoti ea.

— Nu încerca să te împotriveşti! Scoate-ți pijamaua asta. Imediat. Am mare chef să...

Clic. Lumina inundă încăperea. Andréa clipi şi se ridică dintr-un salt, ca şi cum ar fi fost înțepat de o insectă. Tim stătea pe patul lui, întunecat la față, cu degetul încă pe întrerupător.

— Oh!... Eşti aici?

Andréa se întoarse spre Ambre, care se făcuse roşie ca focul.

— De-asta ai rămas la cabană?

Suna ca un reproş. Ambre refuză să răspundă şi îşi trase pătura peste ea.

Era tot mai stânjenită.

— Voi fi... În camera mea, dacă tu...

— OK.

El plecă fără să se mai uite înapoi. Ea rămase cu ochii fixați pe uşa care tocmai se închisese şi aşteptă ca Tim să stingă afurisita aia de lumină. Dar nu.

— Ei bine, nu te duci?

Ambre îi aruncă o privire furioasă care nu reuşi să-l determine să tacă.

— Ce e acum? Iubitul tău oficial sau tot un sex *friend?*

— Taci! Nu te priveşte!

— Du-te la el! Ce mai aştepți?

— Da, o să mă duc. De ce aş renunța la el? Nu e ca şi cum ne-am datora ceva, nu? Fiindcă n-ai ezitat nici măcar o secundă să mă scoți din viața ta pentru a ceda capriciilor iubitului tău!

— Ia te uită... credeam că nu mai eşti supărată pe mine!

— Oh, dar tu eşti ăla care pare să fie supărat fiindcă m-am întors la Andréa! De ce as fi renunțat să mă culc cu el din moment ce tu o făceai cu Anton?

— Ce-i asta? O criză de gelozie?

— Ceea ce-mi faci cu Andréa? Da, aşa pare!

— Nu! Remarc pur şi simplu că te-ai distrat bine-mersi în tot acest timp, că nu ți-a fost dor de mine!

Ea ar fi vrut să-i strige că nu se distrase deloc, că petrecuse cele mai triste săptămâni de când venise la Arvieux, dar nu voia să-i dea această satisfacție.

— Da, m-am distrat! De ce m-aş fi jenat? Ceea ce ni s-a întâmplat n-a fost alegerea mea, deci n-aveam de ce să suport totul fără să fac nimic!

— Şi a fost a mea? răcni Tim.

— Tu ne-ai impus această despărţire! Tu mi-ai cerut să plec! A fost alegerea ta, trebuie să ţi-o asumi! Doar nu credeai că rămân aici să te aştept!

— Eu am provocat totul?

— Bineînţeles! Ce vrei? Să-l acuzi pe Anton? El nu ţi-a impus nimic! Te-a lăsat să faci o alegere, *singur!*

— Mă dădea afară din casă! ţipă el.

— Şi după aceea? În toate săptămânile astea, ce te-a împiedicat să te întorci?

Ambre urla. Nu-i mai păsa de Andréa, care se afla în camera de vizavi, nici de Daniel, Delphine şi Wilson, care erau la etaj.

— Îmi dădusem cuvântul! răcni Tim.

— Exact! A fost cuvântul tău! Tu îl dăduseşi!

— Deci este în întregime vina mea?

— Alegerea da! A fost alegerea ta!

— ŞI TOT RESTUL?

El strigase şi mai tare. Ambre nu-l mai văzuse niciodată într-o asemenea stare. Nici măcar când se certase cu Anton la fratele lui. Dar şi furia ei era mult prea mare pentru a se gândi să şi-o domolească.

— Cum adică, tot restul?

— Toate astea nu s-au întâmplat doar din vina mea sau a lui Anton! E şi vina ta! Îl aveam pe Anton, urma să ne stabilim în Sud! Pentru prima dată în viaţa mea, totul era bine!

Discuţia lua o întorsătură ciudată. Ambre nu se aşteptase la furia lui Tim, cum nu se aşteptase nici la reacţia lui violentă fată de relaţia ei cu Andréa, dar să fie şi acuzată

pentru ultimatumul dat de Anton, asta, asta depăşea tot ceea ce îşi imaginase.

— Ce-am făcut? se răsti ea.

— Anton are dreptate! Ai venit şi ai distrus totul!

Ea era gata să-i sară la beregată.

— Eram OK! O duceam bine, imaginează-ţi! Avusesem nişte ani dificili, dar lucrurile mergeau bine! Îmi mergea în sfârşit bine! Ieşisem la liman!

— Foarte bine! Mă bucur! Dar nu văd ce legătură am eu cu asta!

— Eu văd foarte bine! Ai apărut pe neaşteptate în viaţa mea şi mi-ai răvăşit-o complet! Ai apărut şi, în secunda următoare, fără să-mi dau seama, mă aflam acasă la fratele meu, iar Anton dispărea din viaţa mea! A dispărut pentru că nu mai reuşesc să trăiesc fără tine, pentru că sunt incapabil să mă prefac cu el! Şi acum... am ajuns de unde am plecat! Nu mai ştiu ce-o să fac, nu mai ştiu cine sunt, nu ştiu nici măcar de ce am nevoie de tine şi de ce te detest atât în seara asta! Ai distrus totul! Tot ceea ce construisem! Cu ce drept ai făcut asta?

Furia, acea furie feroce aţâţată de lungile săptămâni de absenţă, o împiedică să se oprească la declaraţia lui Tim:

„A dispărut pentru că nu mai reuşesc să trăiesc fără tine, pentru că sunt incapabil să mă prefac cu el!”...

— Dar e vina TA! se revoltă ea. Totul este din vina ta! Tu eşti cel care a vrut să mă scoată din patul lui Andréa, tu eşti cel care m-a sărutat! Eu nu ţi-am cerut nimic! Tu ai vrut să vii la părinţii mei, tu m-ai pus să mă îmbrac cu rochia de la Philippe! Eu n-am distrus nimic!

Tim încercă să riposteze, dar ea nu-i lăsă timp s-o facă:

— Eu n-am avut niciodată nevoie să te am numai pentru mine! Aş fi putut mereu să te împart! Cu Anton sau cu altcineva! Nu ţi-aş fi cerut niciodată să alegi! Îmi convenea!

— Şi cum ar justifica asta că te culci cu Andréa? Eşti infectată cu mirosul lui tot timpul! Şi nu mai am decât o singură dorință acum, să iau o foarfecă şi să-ți tai fiecare şuviță de păr ca să nu te mai plimbi peste tot cu mirosul lui pe tine! Fiindcă îmi vine să vomit când îl simt!

Pe noptieră era trusa ei de toaletă. Cu o lucire îngrijorătoare în privire.

Ambre scoase din ea o foarfecă.

— Ei bine, taie! Te rog! Hai! zise ea punându-i foarfecă în mână.

Nu tremura, era sigură pe ea, aştepta aproape calmă acum. Tim se pierdu cu totul.

— Hai, Tim! Taie! Fă exact ce ai chef să faci din mine, aşa cum ai făcut-o de la bun început, fără să te intereseze vreodată părerea mea. Foloseşte-mă ca pe o jucărie. Sărută-mă, îmbracă-mă cu o rochie, dă-mă cu ruj, du-mă la fratele tău, apoi serveşte-te de mine ca tampon între tine şi Anton. Dacă vrei să pleci, pleacă, şi întoarce-te când ai chef. Până la urmă, nu eşti foarte diferit de Philippe. Aşa că hai, taie, n-o să mă mişc.

Ambre câştigase, căci Tim o privea derutat.

— O să-l tai eu pentru tine atunci.

— Ambre...

Ea apucă foarfecă şi tăie cu un gest hotărât o şuviță groasă.

— Ambre, încetează!

El îşi pierduse furia şi, totodată, siguranța. Părea panicat s-o vadă aşa, cu foarfecă în mână şi cu sclipirea aia de nebunie în privire.

— Oh, alta, ia uite, Tim!

Era mai uşor să se ia de ea însăşi, de părul ei, decât să se ia de el. Ambre tăia, nici măcar nu se uita, ca o isterică. Iar şuvițele cădeau pe jos, rotindu-se ca nişte mici vârtejuri.

— Ambre, încetează imediat!

O apucase de mâini cu fermitate şi ea nu încercă să se împotrivească.

Avea un chef teribil să plângă. Nu mai era furioasă, era pur şi simplu epuizată şi nefericită. Se întâmplase aşa, dintr-odată. Se prăbuşi pe patul ei, picioarele îi tremurau.

— Hai vino, Ambre, hai să dormim.

Îi arătă patul lui, pentru ca ea să i se alăture. Furia îl lăsase şi pe el fără putere.

— Nu. O să mă duc la Andréa.

El încasă lovitura fără să crâcnească. Ce altceva putea face după ce-şi aruncaseră în faţă urlând atâtea vorbe grele?

Ambre se ridică încet, parcă ar fi fost drogată, şi părăsi camera fără a se gândi măcar să închidă uşa.

Ştia că Andréa auzise tot. El îi făcu loc în patul lui.

— Îmi închipui că n-ai venit pentru...

— Nu.

Ea se băgă sub pătură.

— Vrei să vorbeşti cu mine?

— Nu.

— Atunci, de ce eşti aici?

— Poate ca să vorbesc, admise ea în cele din urmă.

— Atunci, vorbeşte, te ascult.

— Nu, eu... nu aşa.

— Aştepţi să-ţi spun ce cred eu?

Ambre nu ştia nici măcar de ce venise. Aşa că rămase tăcută.

— Cred că Anton era îndreptăţit să aibă îndoieli, zise Andréa.

Ea se ridică pe coate, surprinsă.

— Nu ştiu cum te iubeşte, dar te iubeşte, asta-i sigur. Într-un fel care probabil l-a depăşit pe Anton.

— Andréa!

— Nu mai vorbim?

— Nu.

Pentru câteva secunde se aşternu tăcerea. Când el vorbi din nou, vocea îi era blândă, dar fermă:

— Ascultă... nu ştiu de ce ai venit. Dacă ai făcut-o doar ca să fugi de Tim, atunci poţi folosi camera lui Rosalie. Nu eşti obligată să te joci de-a asta.

Ea se ridică în şezut şi îşi trase picioarele strânse sub bărbie.

— Eşti supărat pe mine? întrebă ea.

— Nu.

— Atunci, ce?

— Dacă Adeline s-ar fi întors, cred că şi tu ai fi încercat să mă împiedici să distrug totul. Mă înşel?

— Asta n-are nimic de-a... eu...

— Tim n-are nevoie să te ştie în camera mea în seara asta.

Ea sări din pat ca un purice, înfuriată din nou.

— Deci şi tu eşti împotriva mea?

— Spun pur şi simplu că a fost suficient de furios în seara asta.

Uşa se trânti cu zgomot. Ambre îşi folosise toată forţa pentru asta.

— Nu distruge totul.

Camera lui Rosalie era goală. Ambre reuşi să adoarmă în zori, când lumina zilei începea să se strecoare printre perdele.

A doua zi dimineaţă trebui să o evite pe Rosalie, dar şi pe Tim şi pe Andréa. Nu se dovedi un lucru complicat în timpul servirii mesei, iar după aceea o şterse şi reuşi să dispară până la ora plimbării cu Wilson.

Bătrânul nu vorbi despre întoarcerea lui Tim, nici despre strigătele care răsunaseră în timpul nopţii. Se apucase s-o înveţe despre diferitele specii de flori de munte, dar ea nu reţinuse decât una, genţiana-de-primăvară, şi nu-şi mai amintea nici măcar cum arată.

Când se întoarseră la cabană, Rosalie o aştepta în faţa uşii camerei sale.

Discuta cu Delphine.

— Ce faci aici? Întrebă Ambre.

Delphine se îndepărtă.

— Se pare că te-ai mutat în camera mea, aşa e?

— Cine ţi-a zis?

Îşi dădea bine seama că tonul ei era agresiv.

— Hei, calmează-te! o îndemnă Rosalie.

Intrară şi închiseră uşa în urma lor.

— Tim s-a întors?

— Probabil că ştii.

Rosalie preferă să-i ignore tonul sec şi continuă:

— Se vede treaba că lucrurile n-au mers prea bine.

— De fapt, la ce se aştepta?

— Habar n-am. Deci chiar...?

— Da, lucrurile chiar au mers prost. Eu eram furioasă pe el, dar şi el la fel.

— Crezi că o să reuşiţi să... vă împăcaţi?

— Ce vrei, Rosalie? Ai venit să mă implori să îngenunchez în faţa lui?

— Bineînţeles că nu! Am încercat să vorbesc şi cu el. Este mult mai puţin ostil decât tine.

— Mă bucur s-o aud! Atunci, n-are decât să vină să-şi ceară scuze!

— Ambre...

— De ce ţii morţiş s-o faci pe mediatoarea? Nu vrei să ne laşi în pace?

— Încerc să vă împiedic să faceţi aceleaşi greşeli ca mine, atâta tot.

— Ce greşeli?

— Cele pe care le-am comis cu Gabriel. Eu am distrus totul de frică, iar tu eşti gata să distrugi totul din mândrie.

— Dă-mi voie să-ți spun că nu există nicio legătură! Tipul ăsta te iubea, Rosalie! În vreme ce Tim avea o alegere de făcut şi nu m-a ales pe mine. E

cât se poate de simplu! El nu se află aici decât fiindcă Anton a binevoit să-l dea afară!

— Tim e cel care l-a făcut să-l părăsească...

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta!

Rosalie nu se clinti şi începu să şuşotească, foarte repede:

— Dacă i-ai fi văzut cum i-am văzut eu, ai şti. Tim l-a scos din sărite. L-a făcut efectiv să-l părăsească.

— Ei bine, n-ar fi trebuit să-şi dea atâta osteneală!

Rosalie clătină din cap cu tristețe şi ieşi din cameră.

Câteva minute mai târziu, când Ambre ajunse în sala restaurantului pentru a intra în tură, o găsi pe Rosalie în plină discuție cu Tim.

— Ambre! Vino! o strigă ea.

Ea şi Tim schimbară o scurtă privire glacială.

— Aperitiv improvizat la Gabriel în seara asta! anunță Rosalie cu un entuziasm prefăcut.

Le ignora în mod deliberat indispoziția şi zâmbea cu insistentă.

— E OK pentru voi?

Ambre îşi aminti de planurile pe care le văzuse pe masa lui Gabriel şi înțelese că Rosalie avea să le spună ceva. Aşa că se strădui să adopte un aer amabil şi acceptă.

— Da, e OK, zise şi Tim la rândul lui.

Andréa o căută din priviri în timpul serviciului de seară. Aşteptă ca sala să înceapă să se golească pentru a se apropia de ea cu un zâmbet trist.

— Aşadar gata, nu mai vorbeşti cu mine acum, că s-a întors el?

— Nu-i asta... E complicat.

— Ştiu, stai liniştită!

El îi făcu cu ochiul şi o îmbrățişă.

— Sper să vă rezolvați problemele.
— Nu e nimic de rezolvat...
— Zău așa! Mă fulgeră cu privirea în permanență. Moare de gelozie.
Rosalie îi luă cu ea imediat după sfârșitul serviciului. Gabriel îi lăsase mașina și ei se așezară, Tim în față. Ambre în spate. Rosalie vorbea întruna și încerca în mod cât se poate de evident să risipească stânjeneala clară dintre ei.
Ajunși în apartament, ochii le alunecară spre masa care nu fusese debarasată: două cești de cafea și un CD pe care Gabriel și Anton obișnuiau să-l asculte.
— Salutare la amândoi! zise Gabriel ieșind din bucătărie cu un șorț legat în talie.
Sophie nu dormea, în pofida orei târzii. Cuibărită în brațele lui, fetița molfăia un colț de pâine plin de bale.
— Cum de mai e trează? exclamă Rosalie.
— Voia și ea să audă vestea, răspunse Gabriel făcând cu ochiul. Așezați- vă! Aperitivul sosește!
Observând că Tim se uita fix la CD, îi făcu semn să-l urmeze în bucătărie.
— Ia loc. Ambre, simte-te ca acasă, zise Rosalie.
Băieții începuseră să șușotească, dar în apartament era prea liniște ca Ambre să nu audă ce spuneau.
— A fost aici? Întrebă Tim.
— Da. L-am cerut eu să vină.
Rosalie se prefăcea că încheie nasturii de la salopeta lui Sophie, dar asculta și ea.
— Totul e în regulă? El... cum se simte?
Se auziră niște pahare ciocnindu-se între ele, o ușă de dulap care se închidea.
— E nerăbdător să plece, răspunse simplu Gabriel. Ca să treacă la altceva.
O să se întoarcă la părinții lui o vreme.
— Pleacă la sfârșitul săptămânii?

— Sora lui vine mâine să-l ajute cu mutatul.

Fetele se mirară când îi văzură întorcându-se în living, Gabriel cu o tavă cu pahare de şampanie, Tim cu o sticlă şi cu minipateuri şi prăjiturele.

— Ăsta nu-i un simplu aperitiv, remarcă Ambre.

— Am scos artileria grea!

Tim luă loc alături de Ambre. Rosalie şi Gabriel se aşezară în faţa lor.

Ambre se revedea la acea masă cu câteva săptămâni în urmă. Andréa stătuse în locul lui Tim şi se străduiseră cu toţii s-o facă să petreacă o seară de aniversare plăcută, dar nu le prea ieşise. Între timp, Tim se întorsese, dar Ambre nu ştia dacă e mai fericită sau nu. Deşi stătea lângă ea, era la fel de inaccesibil. Ambre tresări simţind mânuţa lui Sophie pe genunchiul ei.

Fetiţa se târâse pe sub masă şi acum încerca să se ridice agăţându-se de ea.

— Uau! Chiar reuşeşte singură? exclamă ea.

Dar avea deja răspunsul. Sophie era în picioare, mândră şi gângurind de plăcere.

— Peste o lună-două, o să meargă, declară Gabriel. Rosalie se strâmbă.

— Are timp. N-o face să crească prea repede!

— Ea e cea care se grăbeşte să meargă.

— Îmi place mult să o ţin strâns în braţe. Ce-o să mă fac atunci când va putea să scape cu fuga?

— N-am ajuns încă acolo!

Îşi zâmbeau cu complicitate. Parcă trecuse un secol de la venirea lui Gabriel la cabană. Ambre o ridicase pe Sophie şi o aşezase pe genunchii ei.

Gabriel scoase dopul de la sticla de şampanie.

— Ce sărbătorim?

Aveau toţi câte o cupă de şampanie în mână. Gabriel o ridică pe a lui şi aruncă o privire spre Rosalie.

— Sărbătorim instalarea noastră în casă nouă! Şi nu oriunde... O să ne mutăm aici, la Arvieux.

— Nu! Pe bune?

— O să ne luăm un apartament mai mare, în cătunul Les Moulins. Se pare că este unul dintre cele mai frumoase din Arvieux.

Era o veste bună, o veste excelentă. Arvieux devenise oarecum casa lor.

Pentru Ambre, ca şi pentru Tim, reprezenta un loc impregnat cu amintiri, cu simboluri. Era liniştitor să ştie că va rămâne aici o urmă a trecerii lor —

Rosalie, Gabriel şi Sophie – şi un loc pregătit să-i primească. Acest lucru făcea cele câteva luni mai reale, mai puţin efemere.

— Mi s-a propus un post la şcoala din Guillestre. Ne-am gândit mult la asta... nu voiam să ne întoarcem la Paris, acolo unde coabitarea noastră a...

Eşuat oarecum.

Îşi zâmbiră unul altuia jenaţi.

— În realitate, nu ne vedeam locuind în altă parte decât aici... Aici unde am regăsit-o pe Rosalie, aici unde am descoperit-o pe Sophie, aici unde am reluat povestea noastră de la început... Pentru noi, este ceva simbolic.

— Atunci... pentru noua voastră viaţă! declară Tim.

În clipa următoare, Gabriel se ridica şi revenea cu schiţele apartamentului şi cu o hartă a localităţii Arvieux.

— Vreţi să vedeţi?

Vorbea cu însufleţire şi ochii îi străluceau. Ambre se gândea că era o seară mult mai reuşită decât cea a aniversării ei. Uitase scena nefericită din seara trecută. Gabriel mai turnă şampanie, apoi se repeziră la minipateuri. Sophie n-avea somn şi trecea de pe genunchii unuia pe ai altuia, înmuindu-şi buzele în şampanie şi strâmbându-se. Rosalie hotărâse să nu mai lucreze în sezonul de vară

pentru a se bucura de Sophie şi a se odihni. Putea în sfârşit să răsufle acum, că nu mai era singură pe lume. Asta n-o spusese, dar Ambre ghicise.

Trecuse de ora 2 când Tim şi Ambre părăsiră apartamentul, un pic ameţiţi. Era o noapte blândă. Luna mai începuse şi primăvara se instalase definitiv. Momentan, uitaseră amândoi de furia lor.

— Mă bucur pentru ei, zise el.

Mergeau în acelaşi ritm pe drumeagul întunecat şi ea îşi dădu seama că-şi dorea să-l ţină de mână.

— Mda... şi eu. Au meritat-o pe deplin.

Continuară să meargă în tăcere. Tim părea că ezită să spună ceva şi în cele din urmă se opri.

— Ce este?

— De ce noi nu reuşim să trăim lucrurile aşa senin... ca ei?

Gata cu euforia, cu lejeritatea, cu bulele de şampanie. Ambre revenise cu picioarele pe pământ şi, fără nicio emoţie, răspunse:

— Nu există noi, Tim. Ne mulţumim doar cu micuţa comedie jucată în seara asta în public. În rest, nu există noi.

Ea nu-i aşteptă replica şi îşi reluă drumul.

Nu întoarse capul nici măcar o singură dată până când ajunse la cabană.

Pe trepte, observă că Tim nu era în spatele ei, rămăsese, fără îndoială, pe loc, acolo unde îl lăsase ea, pe marginea drumului. Ea urcă scările cu inima grea, se întoarse în camera lui Rosalie, dar somnul nu veni. De cealaltă parte a peretelui interior, în camera lui Andréa, se auzea muzică.

Întrucât ştia că nu va putea să doarmă, se aşeză pe pervazul ferestrei pe care o deschise larg. Aerul blând de primăvară intră în încăpere, ca şi mirosul pinilor. Deasupra pădurii întunecate, strălucea luna.

Mai târziu, mult mai târziu, două bătăi în uşă o făcură să tresară. Era Tim, îi recunoştea în întuneric umerii, gâtul şi părul zburlit. Se crispă uşor văzând că se apropie. El rămase câteva secunde în faţa ferestrei deschise.

— Este lună plină, zise. La fel ca atunci când am fost la lacul Roue.

Tăcere. Ea îşi strânse picioarele, fără tragere de inimă, pentru a-i face loc pe pervaz. El se căţără lângă ea şi reluă:

— Ştii... nu ţi-am spus că mi-a fost dor de tine. Ba dimpotrivă.

Ea ridică din umeri şi bombăni:

— Mda... şi mie mi-a fost... puţin.

— Nu te obosi, replică el sec.

— Nu începe iar cu tonul ăsta!

Simţea că o va cuprinde iarăşi furia. Nu voia, dar era ceva mai puternic decât ea.

— Nu eşti obligată s-o spui dacă nu e adevărat, zise el cu agresivitate.

— Nu, *tu* nu eşti obligat s-o spui dacă nu e adevărat.

— Eu ţi-am spus că mi-a fost dor de tine!

— Exact asta ţi-am spus şi eu adineauri!

Se aşternu din nou liniştea, apoi Tim reluă:

— Am mai degrabă impresia că te-ai distrat în tot acest timp.

— Glumeşti? Iar începi cu chestia asta?

Se înfruntau din priviri, fiecare la un capăt al ferestrei.

— Tu îl aveai pe Andréa... şi plecai în toate după-amiezile cu Wilson.

— Ei şi?

— Pentru mine, toate aceste săptămâni au fost un infern! Nu ieşeam niciodată din afurisitul ăla de apartament! Şi totuşi nu-l mai suportam. L-am detestat atât de mult pe Anton... L-aş fi părăsit chiar eu dacă nu mi-aş fi dat cuvântul, dacă n-aş fi ales să rămân.

— De ce n-ai făcut-o?
— Îmi dădusem cuvântul, repetă el. Nu puteam să mi-l iau înapoi.
— De ce l-ai dat atunci?
O tăcere încordată se prelungi în încăpere. Nu strigau unul la altul, dar se simțea o amărăciune amestecată cu furie la fiecare dintre ei.
— Era iubitul meu. De ce nu l-aş fi ales?
Ea ezită să-i pună întrebarea care îi ardea buzele, dar o făcu până la urmă:
— De ce nici măcar nu mă mai priveai?
— Cred că nu reuşeam să-mi asum decizia. N-aş fi putut să-ți înfrunt privirea după ce te tratasem aşa în casa scării. Nu era uşor... totul se amesteca... Îl detestam pe Anton... te detestam şi pe tine pentru că erai cu Andréa şi... nu mai ştiam cu adevărat cine sunt.
Ea clătină din cap, uşor agasată.
— Cu Andréa şi cu Wilson doar îmi petreceam timpul. Nu suportam să stau aşezată aici în fiecare după-amiază. Nu era nici uşor, nici amuzant pentru mine.
— Am crezut că era mai uşor decât pentru mine... dat fiind că tu nu purtai responsabilitatea alegerii.
Tăcerea se prelungi, încordată.
— Atunci, zise ea într-un târziu pe un ton amar, trebuie să-i mulțumesc lui Anton? Fără el, n-am fi aici, discutând pe pervazul acestei ferestre, nu-i aşa?
— Nu spune asta...
— Dar aşa este. Ai fi plecat în Sud fără să ne luăm la revedere.
— Nu...
El încerca să se apere, dar îi lipsea siguranța.
— Nu, m-aş fi descurcat eu cumva...
— Ah, m-am liniştit atunci. Mi-ai fi făcut onoarea unui adio?

— Ambre, n-ai auzit ce ți-am spus ieri?

— Oh, ba da! Am excelat amândoi în comportamentul nostru favorit: să loveşti acolo unde doare mai tare. Cred că era vorba despre responsabilitatea mea în ultimatumul dat de Anton.

— Nu. Nu asta.

— Despre ce vorbeşti atunci?

— Despre ceea ce ți-am strigat.

— Ne-am strigat sute de lucruri oribile.

Ambre era de rea-credință. Ştia exact unde urmărea el să ajungă, doar că voia să-l audă spunând-o din nou.

— Nu mai reuşeam să mă prefac. De-asta m-a părăsit Anton. Nu pentru că mă purtam îngrozitor cu el. Asta ar fi putut s-o suporte. Aveam... aveam nevoie de tine. Nu puteam... Fără tine, era... nu ştiu... ca şi când mă prefăceam.

Ridică ochii spre ea, plin de teamă, dar ea îl privi cu răceală.

— Ce încerci să-mi spui?

— Tot ce încerc să-ți spun este că Anton avea dreptate. Erai mai mult decât o prietenă... Te iubeam în alt fel... Într-un fel care l-a eclipsat pe Anton.

Ea zise atunci cu vocea ei glacială:

— Păcat. Anton ți-a luat-o înainte. Mi-a zis că vei încerca să te întorci la mine.

Tim o privi incredul.

— Ce ți-a zis?

— Că rişti să te întorci la mine, că te vei folosi de mine ca de un paravan...

Pentru a avea o viață mai normală.

— Şi l-ai crezut?

— A zis că sunt un fel de manipulatoare... că am profitat de slăbiciunea ta pentru a vă despărți, pe el şi pe tine.

— Ştii că asta nu-i adevărat, nu?

O privea cu spaimă.

— Nu ştiu...

Ea îşi pierduse răceala şi falsa siguranță.

— Ambre, spune-mi că ştii că nu-i adevărat!

— Şi dacă am făcut-o... fără să-mi dau seama?

— N-ai manipulat pe nimeni! Am rezolvat de mult problema homosexualității mele. N-aveam niciun motiv să dau înapoi sau să-mi găsesc un paravan. Şi tu n-ai manipulat pe nimeni, OK?

— A fost cât pe ce să-i distrug căsnicia lui Philippe... şi am distrus relația lui Andréa cu Adeline...

— N-ai distrus nimic! Au profitat amândoi de tine, ştiind foarte bine ce făceau!

— Atunci, de ce ajung mereu în asemenea situații?

Tim o privi cu blândețe.

— Pentru că n-ai avut niciodată destulă stimă pentru tine ca să crezi că ai putea să fii iubită în întregime de o persoană. Ai crezut întotdeauna că trebuie să împărți. Te-ai mulțumit întotdeauna cu resturi de afecțiune. Asta mi-ai zis aseară.

— Eu...

— Ai zis că nu mi-ai fi cerut niciodată să aleg între tine şi Anton, că ai fi putut să mă împărți mereu, cu oricine.

Acum, că o spunea el. Ambre ştia că este adevărat.

— Trebuie să încetezi cu asta acum, continuă Tim cu autoritate. Eşti de o mie de ori mai demnă de stimă decât majoritatea oamenilor. De o mie de ori mai demnă de stimă decât Anton. M-am întors, adăugă el cu o sclipire dureroasă în ochi. Sunt aici acum. Poate că e prea târziu pentru tine şi n-o să te învinovățesc. Dar cel puțin ştii care este adevărata mea alegere. Nu este cea pe care am rostit-o cu voce tare în fața lui Anton fiindcă era pe punctul de a mă da afară. Pe tine te-am ales. Am făcut-o şi când m-am dus la fratele

meu... şi aşa a fost şi pentru tot restul... Pe tine te-am dus la lacul Roue, nu pe Anton.

Ea clătină din cap, simțea un nod în gât.

— Spui asta ca să nu mă faci să sufăr.

— Te-am făcut deja să suferi. Asta n-ar mai schimba nimic.

Tim se retrase în întuneric cu un oftat de oboseală.

— Mi-ar plăcea să te cred, zise ea cu amărăciune.

— Ştii că nu mint niciodată.

— L-ai mințit pe Anton... pretinzând că nu însemn nimic pentru tine.

— Da, şi m-am mințit şi pe mine însumi. Şi tu la fel, nu?

Ea rămase câteva secunde crispată. Apoi reluă, cu vocea un pic sugrumată:

— L-am revăzut pe Philippe. A fost în delegație în zonă...

El păru surprins de schimbarea bruscă a subiectului.

— Cum era?

— Era... nu ştiu... Este bătrân, banal. Nu s-a schimbat, dar mi se pare diferit.

— Înseamnă că noi am reuşit? Întrebă el.

— Ce?

— Tu credeai că nu vei reuşi niciodată.

Ea zâmbi. Tim avea dreptate să spună „noi”. Reuşiseră amândoi.

— Da, am reuşit.

Zâmbiră în întuneric şi o cucuvea începu să țipe afară.

— Ştii, n-am încetat să ascult Beatles. Îmi amintea de escapada noastră la Nisa.

— Eu nu mai pot să-i aud... Ce făceai tot timpul cu Wilson?

— Nu mare lucru... Mă țineam după el. Mă simțeam bine în pădure. Eram departe de toate. El căuta ghiocei.

— Ghiocei în perioada asta? E prea târziu. Singurii pe care îi va găsi sunt cei uscați sub cupolă de sticlă, care se vând turiştilor în magazinele din centrul stațiunii.

— Nu cred că îl interesează.

— Atunci, o să rămână pe anul viitor.

— N-o să se mai întoarcă. O să iasă la pensie.

Tim o observă câteva secunde în lumina lunii.

— Chiar ai devenit prietena lui?

— Prietenă, nu ştiu... O puştoaică în drumul lui.

El o privi fără să înțeleagă şi ea se mulțumi să-i zâmbească. Nu puteau să recupereze tot timpul pierdut şi se petrecuseră mai multe lucruri decât îşi imaginase ea de la plecarea lui Tim. El se întinse căscând.

— Ne culcăm?

Ea ezită câteva secunde, apoi dădu din cap aprobator. Se întinseră în pat unul lângă altul, un pic stângaci, evitând să se atingă. Poate că din cauza revelațiilor serii. Sau a absentei. Lucrurile se schimbaseră oarecum.

— Ştii, părul tău nu arată prea rău aşa. L-am văzut pe al păpuşilor de la părinții tăi... Ar fi putut să fie mult mai rău.

Izbucniră în râs. Era mai bine când vorbeau despre amintiri comune. Era mai uşor. Ea îl auzi mişcându-se în pat şi, în clipa următoare, simți că îşi înfăşură una dintre şuvițele ei pe degete.

— Mi-a fost dor de asta.

— Şi mie de mirosul tău.

— Atunci, vino mai aproape.

Ea se cuibări lângă gâtul lui, aşa cum obişnuia să o facă altădată.

— Porți brățara?

El îi pipăise cu degetele încheietura şi simțise lănțişorul de argint şi micuțul fulg de zăpadă.

— Da, mulțumesc... Gabriel mi-a spus că tu ai ales-o.

— Da, am ales fulgul de zăpadă pentru Arvieux... Simbolizează trecerea ta pe aici. Pot să-ți mărturisesc ceva?

Ea ridică un pic capul, uşor îngrijorată.

— Brățara de la Philippe... Rosalie trebuia s-o păstreze într-un loc secret, îți aminteşti?

— Da.

— Ei bine, am pierdut-o. Nu ne mai amintim unde am pus-o... Pe aceasta am cumpărat-o în parte şi ca să ne ierți, în cazul în care te supărai rău pe noi...

Ambre începu să râdă încetişor.

— Nu-mi pasă. Nici măcar nu m-aş fi gândit să o cer înapoi.

— Nu-i spune nimic lui Rosalie. O să-i zic că mi-ai cerut-o. Se lasă păcălită atât de uşor...

Ambre simțea acum povara oboselii. Şi tot ce îşi dorea deocamdată era să închidă ochii şi să adoarmă lângă gâtul lui. Vorbele lui Anton din ziua trecută erau foarte departe.

Ambre mai reținu câteva detalii – vântul răcoros care intra în cameră pe fereastra deschisă, muzica oprită în camera lui Andréa, mâna lui Tim care o apucase de încheietură –, apoi adormi buştean.

PARTEA A ZECEA
O mică parte din universul tău...

Ambre se trezi a doua zi cu capul lipit de gâtul lui Tim. El îi dăduse drumul la încheietură şi îi pusese o mână pe pântec. Era ca o mică greutate caldă, plăcută şi moale în adâncitura buricului ei. Se simțea bine. De săptămâni întregi nu se mai simțise atât de bine. Ca şi la lacul Roue, prezența lui era de ajuns ca să lumineze totul. Nu mai avea chef să-şi asculte întrebările, îndoielile, angoasele. Le va

pune într-un sac şi, după-amiază, când va merge cu Wilson în adâncul pădurii, le va abandona la poalele unui pin.

— Gata, te-ai trezit, somnoroaso?

Tim avea ochii încă umflați de somn şi părul zburlit. Îi zâmbea.

— Este târziu? îl întrebă ea.

— Mai avem o oră până începe serviciul.

— Am dormit dusă.

— Am văzut.

Acum stăteau față în față în lumina soarelui.

— Ce este? De ce mă priveşti aşa?

Ea zâmbi şi se lăsă să cadă înapoi pe pernă.

— Nimic, mă bucur că eşti aici. Atâta tot.

Simți mâna lui Tim atingându-i părul încetişor.

— E bine că o spui.

— Ce?

— Că te bucuri. Ai făcut progrese.

Ea vru să-i răspundă, dar nu avu timp, căci el o luă prin surprindere şi îi dădu un sărut pe obraz, la limita buzelor, fix pe gropiță.

— Hai, scoală-te! Mi-e îngrozitor de foame!

Tim dispăru fără ca Ambre să aibă timp să facă vreun gest, lăsând-o cu un zâmbet nătâng pe buze, cu picioarele atârnând moi în gol.

În câteva secunde, Tim îşi recăpătă vechile obiceiuri în bucătăria de la etajul trei ca şi cum nu o părăsise niciodată. Ea îl găsi în plină acțiune, cu o cafetieră aburindă într-o mână, cu o cutie de ouă în cealaltă şi cu o baghetă sub braț. Alături de el, Wilson îşi fuma pipa în fața ferestrei cu o indiferentă totală.

În bucătărie mirosea bine, a pâine prăjită şi a brânză topită. Tim vorbea şi tot vorbea întorcând friganelele. Din când în când, izbucnea în hohote de râs, punea farfurii în fața ei şi o întreba dacă era bun, dacă mai vrea. Şi ea

răspundea că da, era bun, că nu-i mai era foame, dar că mai voia şi îi era greu să creadă că scena ia care asista era chiar reală, că Anton renunțase, că

Tim se întorsese şi era radios.

Nici măcar venirea lui Andréa în bucătărie nu reuşi să tulbure această fericire matinală duioasă. Ei se aşeză la capătul mesei şi nu rosti niciun cuvânt în timp ce înfuleca rapid un bol de cereale. Tim continua să vorbească şi Ambre să zâmbească prosteşte. Iar Wilson era tot la fereastră, fumând.

Trebuiau totuşi să-şi părăsească bula. Era nevoie să-şi facă toaleta înainte de serviciu, să-şi pună ținuta de lucru. Tim o urmă peste tot, ca şi cum se temea să n-o piardă acum că o regăsise. În timp ce ea se spăla pe dinți, el îşi pieptăna claia de păr, chiar în spatele ei. În timp ce ea se îmbrăca, el se învârtea în jurul ei, punându-i o mie şi una de întrebări. Ce cadouri primise de ziua ei? Părinții o sunaseră? Citise cărți noi? Se mai dusese în cafeneaua unde se bea o ciocolată caldă atât de bună? Când el se îndepărtă pentru a-şi lua un tricou din dulap – se plimba de mai multe minute cu bustul gol –, veni rândul ei să-i pună întrebări. Pierduse în greutate, nu? I se părea mai slab, în special la față. Vorbise cu fratele lui la telefon? Şi Lisa? Ce mai făcea Lisa?

Încă discutau atunci când coborâră scările. Ea se încheiase prost la cămaşă şi el nu-şi ştersese pasta de dinți de pe buza de jos. Rosalie nu făcu niciun comentariu şi îi salută ca şi cum ultimele săptămâni nu existaseră.

— Facem ceva diseară? Întrebă ea, abordându-i la sfârşitul serviciului, foarte entuziasmată. Aş putea s-o las pe Sophie cu Gabriel şi să dorm la cabană... ca în vremurile bune?

Era o idee excelentă şi stabiliră întâlnirea chiar pentru acea seară, în fosta cameră a lui Rosalie.

Wilson îi remarcă imediat buna dispoziție. Ambre pălăvrăgea fără încetare.

— Ăştia care se aud sunt pițigoi, nu?

Mormăit de urs: *Da.*

— Cântau şi azi-dimineață. Nu se opresc niciodată?

Bătrânul își reluă drumul și ea îl ajunse din urmă cu pași mărunți și grăbiți.

— Of, ce cald este astăzi! Ați văzut soarele?

Nici tăcerea lui Wilson, nici aerul său exasperat şi nici măcar oftaturile lui agasate nu-i puteau strica buna dispoziție.

— Andréa a dat de înțeles că Sylvie şi Michel organizează în fiecare an un banchet pentru închiderea sezonului turistic. În general, are loc în ajunul plecării. Ar trebui să fie sâmbătă. Ați auzit ceva de asta?

Privire furioasă.

— Ah, da, eadevărat că nimeni nu vă vorbeşte.

— Bun, am înțeles, bombăni el. Prietenul tău s-a întors şi mă bucur pentru tine. Dar, sincer vorbind, de ce mai stai în picioarele mele?

Din fericire, ea învățase să nu se supere prea uşor pe el.

— Ce, vă plictisesc? Sau credeați că îmi petreceam timpul cu dumneavoastră doar pentru că eram singură? Sau că ar trebui mai degrabă să profit de ultimele zile cu el decât să stau în pădurea asta cu dumneavoastră?

— Ai rezumat perfect. Sunt toate astea la un loc.

Ea îşi muşcă buzele şi încercă să-şi formuleze fraza cât mai exact posibil:

— De fapt, voiam să vă vorbesc despre asta astăzi... Cred că s-ar putea să vă abandonez un pic în următoarele zile...

— Păi, doar ştii că nu am neapărat nevoie de tine, ripostă bătrânul.

— Asta am înțeles-o foarte bine.

Preț de câteva secunde, nu se mai auzi cântecul pițigoilor.

— Bun atunci, dacă nu vă plictisesc, aş vrea să vă însoțesc sâmbătă într-o ultimă plimbare prin pădure.

— Dacă îți face plăcere...

El încercase să afişeze un aer morocănos, dar ea îi văzu zâmbetul pe care se străduia să-l ascundă sub mustața groasă.

În fosta cameră a lui Rosalie, înghesuiți în patul de o persoană, avură impresia că sunt cu luni întregi în urmă.

— Ne-au mai rămas zece zile, declară Rosalie.

Numărară cu toții zilele în minte pentru a verifica. Sylvie şi Michel anunțaseră că banchetul tradițional de sfârşit de sezon urma să aibă loc sâmbătă seara. Toți sezonierii părăseau cabana duminică dimineața. Era un pact implicit să nu vorbească despre acest moment. Tim interveni pentru a schimba subiectul: – Când vă mutați în noul vostru apartament?

— La Sfârşitul lunii mai. Fratele lui Gabriel va veni să ne ajute. Părinții lui la fel. Sunt nerăbdători s-o cunoască pe Sophie.

— Eşti vindecată, atunci?

Vocea lui Ambre. Cuvintele îi ieşiseră din gură spontan. Rosalie îi zâmbi cu tandrețe.

— Da, sunt vindecată. Suntem cu toții vindecați, nu?

Ambre se gândi că avea dreptate. Îşi reaminti de seara de Anul Nou, între durere şi lacrimi, petrecută doar cu Rosalie. Îi părea atât de departe acum.

— Atunci, care e programul? zise Tim care stătea lungit între ele două.

— Programul?

— Ultimelor zece zile?

— Oh, am putea merge să schiem... pentru ultima oară.

— Şi să încercăm restaurantul ăla tradițional... cu capul de urs.

— Şi de ce nu o drumeție? Cu un picnic.

— O ultimă noapte în Monkey Club!
— Cu Gabriel, toți patru!
— Şi Sophie?
— Încă mai are dădacă, nu?
Prin uşa întredeschisă a camerei, se văzu o umbră trecând pe culoar şi apăru capul lui Andréa.
— Ah, mi s-a părut mie că-ți aud vocea, Rosalie, zise el.
Se dădu repede înapoi când îi ghici, ascunşi în semiîntuneric, pe Tim şi pe Ambre.
— Vino! îl invită Rosalie. Dăm o petrecere în pijama, ca în vremurile bune.
Andréa se trase şi mai mult înapoi, dar ea îl ignoră şi continuă.
— Îți aminteşti prima seară petrecută împreună?
— Cea cu joint şi vin roşu?
Rosalie încuviință şi Ambre zâmbi în semiîntuneric.
Numai Tim rămase mut şi nemişcat.
— Da, aia! Ce bandă de nevrozați formam, vă amintiți?
Andréa rămase pe palier, un pic stânjenit, dar Rosalie insistă:
— Intră. Hai, vino!
— Nu, mă duc să mă culc. Sunt obosit.
Le aruncă un zâmbet jenat înainte de a părăsi încăperea şi Rosalie oftă.
— Nu pare să fie în regulă.
— E tot din cauza lui Adeline?
— Da... Dar îşi va reveni.
Noaptea trecea şi ei abordaseră toate subiectele. Munca lui Gabriel la şcoala din Gulliestre, botezul lui Sophie prevăzut pentru luna septembrie, plecarea lui Tim în Sud... Rosalie o luă ia întrebări pe Ambre. Şi ea? Care era programul ei?
— Nu ştiu, nu-mi vine să mă gândesc la asta deocamdată.
Nimeni nu insistă.

Vorbiră despre Greg şi Héléna şi despre plecarea lor în insula Reunion, unde găsiseră amândoi joburi într-un hotel de lux, despre Daniel şi Delphine care îşi luau şase luni de odihnă, despre Michel care avea să facă schimbări în cabană înainte de venirea pe lume a bebeluşului... În cele din urmă, subiectele de conversație se epuizară, în timp ce luna cobora pe cer. Rosalie îşi lăsă capul să cadă pe pernă, în încăpere, se aşternu tăcerea. Ei ezitară câteva minute, urmărindu-i respirația profundă şi calmă, apoi Tim întinse brațul şi Ambre veni să se cuibărească în adâncitura umărului său. Ea se amuză plimbându-şi degetele pe ceafa lui Tim, în locul în care avea pielea cea mai fină. Îi plăcea să-i simtă tresărind.

— Ştii, zise ei în şoaptă la un moment dat, pentru sezonul de vară ai putea...

Ea îl făcu să tacă punându-i mâna pe gură.

— Am zis că nu vorbim despre asta.

— De ce?

— Pentru că e trist şi angoasant şi n-am chef să fiu tristă şi angoasată.

— Va trebui totuşi s-o facem...

— Atunci, în ultima zi.

— OK. Vom merge la lacul Roue şi vom vorbi după aceea.

Ei o strânse şi mai tare în brațe şi ea se simți atât de învăluită în căldură, încât nu mai rezistă mult şi adormi.

Viața în Arvieux îşi recăpătă încet-încet aerul de altădată.

Drumețiile, cinele care se prelungeau până târziu... Bucurii simple la care doar Anton nu lua parte. Tim nu părea să sufere din cauza asta. Ei fotografia totul: munții, morile vechi, pâraiele şi minunata lor complicitate.

Pentru Tim şi Ambre, zilele căpătaseră un ritm pe care nimic nu putea să-l tulbure. Aveau un ritual matinal care consta în a rămâne în pat cât mai mult posibil, fiecare cu degetele în părul celuilalt, cu pielea jilavă, cu ochii cârpiți de

somn, fără a vorbi. Uneori, Tim lua o carte şi o citeau amândoi, ochii lor parcurgând paginile cu aceeaşi viteză. După serviciul de prânz, se întâlneau cu Rosalie şi cu Gabriel (când acesta nu lucra) şi aşteptau ca Sophie să-şi termine siesta pentru a se îngrămădi în maşină. Programul stabilit de Rosalie nu le lăsa niciun minut de răgaz şi singurul moment care le mai rămânea pentru a fi numai ei doi era seara, atunci când nu luau cina la Gabriel. În general, se culcau târziu pentru a-şi prelungi la maximum ziua.

Andréa părăsise cabana: părinţii lui şi una dintre surori hotărâseră să petreacă în Arvieux câteva zile înainte de a-l duce înapoi în Italia pentru vară. Până atunci, stăteau toţi patru la un mic hotel din centru. În consecinţă, livingul era gol după ora 23. Acolo căpătaseră obiceiul să stea, lângă soba stinsă.

La început, se mulţumeau să discute câte-n lună şi-n stele, doar ca fiecare să profite de căldura celuilalt, de contact. Apoi Tim propuse să se uite la toate fotografiile pe care le făcuse în ultimele luni. Acesta deveni ritualul lor de seară. Le treceau în revistă şi rememorau iar şi iar, fără încetare, aceleaşi amintiri.

Într-o zi, Ambre sugeră să facă un album la patru mâini. Cumpărară o agendă cu foi albe, legată în piele neagră, şi pe prima pagină scriseră: *Arvieux, noiembrie 2008 – mai 2009.* În interior, printre fotografii, mici desene, comentarii, date, titluri de romane, lipiră biletele de tren pentru Lyon şi nota de la restaurantul din Nisa, ochiul lui Martin, ursuleţul de pluş, care se desprinsese, un post-it îndoit lăsat de Rosalie într-o după-amiază cu zăpadă *(îmi fac siesta cu Sophie, nu mă deranjaţi)* şi închizătoarea brăţării de la Philippe (era tot ce reuşise Rosalie să mai găsească din ea).

Albumul îi ţinu ocupaţi trei seri la rând, până noaptea târziu. În a patra seară, nemaiavând ce face, se plictiseau în

living. Cu picioarele pe brațul fotoliului, Tim își găsise de lucru jucându-se cu o bucată de sfoară. Ambre părea încordată, preocupată.

— Trebuie să vorbim.

Cuvintele îi ieşiră din gură aşa, pe neaşteptate.

— Despre ce să vorbim?

Tim aştepta cu o sprânceană ridicată. Ea nu voise să se gândească la asta.

Dar acum, în liniştea cabanei, când nu mai aveau albumul de făcut, nu mai aveau distracții, acum nu se mai gândea decât la asta şi voia să se lămurească.

— Va trebui totuşi să ştim.

— Ce să ştim.

— Despre noi doi... Anton mi-a dat de înțeles că tu n-ai putea niciodată...

Că te-ar face efectiv să vomiți.

— Ce?

— Fetele. Nu vom putea rămâne mereu aşa. Dacă într-adevăr chestia asta te face să vomiți, cred că nu voi putea să suport. N-am nimic cu tine, Tim...

Este...

Ambre avea privirea febrilă. Ochii ei aruncau fulgere disperate. Tim îi puse mâinile pe umeri.

— Ambre, opreşte-te! Calmează-te!

Fața îi era foarte aproape de a ei, dar el nu o sărută şi nici nu vorbi. Iar ea, ea aştepta.

— Nu vrei să vorbim despre asta?

— Ba da.

— Atunci?

— Asta n-are nimic de-a face...

Ei i-ar fi plăcut ca el să o sărute, acolo, atunci, să o răstoarne pe spate, pe canapea doar pentru a-i dovedi că nu, ea nu îl făcea să vomite.

— Nu e vorba că nu-mi doresc, OK? Şi mai ales nu vreau ca tu să crezi că aşa este... Doar că pentru mine e ceva nou. Ceva necunoscut... Mi-e frică.

Mi-e doar frică.

Continuă s-o privească în ochi, aşteptându-se să citească în ei decepție, surprindere, poate chiar ironie, dar ea îşi păstră o privire total neutră.

— N-are de ce să-ți fie frică.

— Totuşi aşa este. Sunt mort de frică.

Ea înclină uşor capul şi puse mâinile pe genunchii lui Tim.

— Dacă vrei, o să te ghidez eu. Nu va trebui decât să faci ce spun. Îți voi arăta cum... Îți voi şopti la ureche, mă voi ocupa de tot...

Tim o trase din nou spre el, îi luă mâinile într-ale lui şi îşi apropie fața de a ei.

— Eu am fost cel care ți-a forțat mâna până acum. Eu team sărutat. De două ori. Pentru că îmi doream s-o fac. Îți aminteşti în baie... tu ai fost cea care a pus capăt acelui sărut. Eu nu aveam niciun chef să mă opresc. Erai acolo, în rochia aia a ta, dată cu rujul ăla...

Ea îşi luă inima în dinți şi îl întrebă în şoaptă:

— Mă doreai?

— Bineînțeles.

Obrajii îi luară foc. Ea spuse cu o falsă dezinvoltură:

— Dacă trebuie să-mi pun din nou rochia aia şi să mă dau cu ruj...

— Nu. Nu e nevoie.

Tim o sărută apăsat pe buze. Dintr-odată, el gâfâia şi ea nu mai ştia ce trebuie să spună sau să facă.

— Ambre... şopti el între două săruturi.

— Nu te opri.

— Nu mă opresc. Ce-ai zice dacă te-aş săruta pe gât...?

— Da. Fă-o.

Îşi dădu părul laoparte şi el îşi lipi fața de gâtul ei. Ambre avea impresia că redevenise o novice perfectă. Închidea ochii încercând să scape de frică şi să alunge imaginea lui Anton. Spatele lui Anton musculos şi bronzat, pe care Tim îl atinsese luni în şir. Se strădui să nu-l respingă, ca să nu oprească totul.

Îi venea un pic să plângă. Şi dacă lucrurile nu mergeau...?

— Ce-i cu tine, eşti bine?

Tim se ridicase pentru a o observa. Avea privirea lui de copil, privirea lui pierdută. Îşi dădea toată silința şi nu înțelegea de ce ea rămânea înțepenită.

Ambre se strădui să-i zâmbească timid, un zâmbet tremurător.

— Da... e bine.

— Nu... simt că ceva nu e în regulă.

Părea descumpănit. Ea încercă să-şi potolească tremurul mâinilor şi le apucă pe ale lui Tim cât de strâns putea.

— Închide ochii.

El se supuse.

— Aşteaptă, o să sting lumina. Va fi mai uşor.

Ea se ridică şi apăsă pe întrerupător. Întunericul învălui livingul. Ea profită de cele câteva secunde care o separau de Tim pentru a-şi face curaj.

El aştepta în tăcere. Ea veni în fața fotoliului şi îi simți degetele apucând-o, alunecând pe gâtul ei.

— Nu.

Îi apucă mâinile şi nu-i dădu de ales, i le strecură pe sub tricoul ei şi le puse pe piept.

— Ambre, ce...

Mâinile îi erau imobilizate şi el nu îndrăznea să se mişte.

— Lasă-mă pe mine acum, OK?

Ambre recăpătase controlul. Simțea răsuflarea lui Tim pe gât, mirosul lui care plutea în jur şi mâinile lui pe piept. Dintr-odată, ştia exact ce trebuie să facă.

Livingul era cufundat încă în întuneric. Niciunul dintre ei nu îndrăznise să se mişte. Stăteau culcați unul lângă altul pe canapea. Hainele erau împrăştiate pe jos probabil.

— Pot să-ți pun o întrebare?

— Vrei să ştii dacă este foarte diferit de... de bărbați?

— Da...

El lăsă să se scurgă câteva secunde.

— O ştii deja, nu?

— Da... Ai dreptate. N-are importanță, nu?

Ea încerca să se convingă singură.

— Şi pentru tine, a fost ca şi cu ceilalți? Întrebă Tim sprijinindu-se într-un cot.

— Nu! Deloc. N-a avut nicio legătură!

Tim afişă un zâmbet enigmatic în întuneric.

— Deci asta e.

Ambre vru să întrebe: *Deci asta e ce?,* dar Tim îşi trecu o mână prin părul ei exact în acel moment şi ea îşi dădu seama că n-avea niciun fel de importanță. Se lăsă învăluită. Câteva secunde mai târziu, el îi şopti: – Vrei ceai?

În timp ce el îşi căuta hainele pe bâjbâite pe jos, ea înțelese ce a vrut să spună. Nu faptul că ea avea sâni sau părul lung făcuse din acel moment ceva atât de diferit. Ci ea în întregul ei. Şi el în întregul lui.

Nici unul, nici altul nu dorea să vorbească despre acest lucru, dar erau cât se poate de conştienți că petreceau una dintre ultimele lor seri la cabană.

Nu reuşiră să adoarmă în noaptea aceea decât foarte târziu, când se lumina de ziuă, în pat, el se tot întorcea de pe o parte pe alta, iar ea se prefăcea că doarme, pentru că nu voia – în niciun caz – să vorbească despre plecare.

Sâmbătă, 9 mai 2009, ora 05:45

De la: ambre10@gmail.com
Către: philippe.ducrey@wanadoo.fr
Philippe,

Ştiu că vei fi surprins văzând acest mail. A trecut mult timp de când nu ți-am mai scris niciun rând. Dar sezonul se apropie de sfârşit şi ultima dată, când ai venit la Arvieux, am lăsat mai multe întrebări în aer. Mai ales de ce (pentru cine) plângeam. Profit aşadar de insomnia mea pentru a-ți răspunde.

Lucrurile s-au precipitat în ultima vreme. Nici nu-ți poți închipui ce am trăit aici în câteva luni. Nu mai sunt aceeaşi.

Aveai dreptate atunci... Îmi venea să plâng din cauza unui băiat. Băiatul cu cărțile... Îmi imaginez ce figură faci citind aceste rânduri. Da, îi plac bărbații şi, da, ieşea cu cel mai frumos băiat din Arvieux! Totuşi doarme cu mine, îmi pregăteşte micul-dejun şi mă sărută dimineața când se scoală şi după-amiaza, când nimeni nu ne vede, dar şi seara (mai ales seara) ore în şir.

E atât de absurd că nici nu-mi vine să cred. Dar sunt fericită şi îmi e de ajuns. Pentru prima dată în viața mea, sunt sigură de asta. Şi zâmbesc prosteşte. Sunt sigură că şi în somn continui să zâmbesc prosteşte.

Ajung în sfârşit la subiectul acestui mail... Mult timp am crezut că a fi fericit înseamnă să găseşti o stabilitate, să trăieşti o fericire fără pată, niciodată tulburată, niciodată pusă sub semnul întrebării. Să nu faci valuri.

În cele din urmă, am înțeles că a fi fericit poate însemna, dimpotrivă, să alegi să ştergi cu buretele trecutul, să pierzi nişte oameni pentru a-ți asuma riscul de a cunoaşte alții. A fi fericit e ceva ce obții când ai avut curajul să renunți la tot şi să-ți asumi riscul de a o lua de la zero. A fi fericit nu înseamnă seninătate, calm şi fericire fără valuri. Dimpotrivă, înseamnă să fii capabil să distrugi totul, să reconsideri totul, toată viața ta dacă vrei.

Sunt bine, sunt foarte bine. Voiam să ştii acest lucru. Aşa se termină ultimul mail pe care îl vei primi din partea mea.

Îți doresc să fii şi tu fericit şi să păstrezi o mică amintire cu mine în străfundul memoriei tale.

Te îmbrățişez.

Ambre

Ultimul serviciu al sezonului se termină într-o ambiantă melancolică, în pofida eforturilor lui Greg de a destinde atmosfera. Când restaurantul rămase pustiu, goliră în întregime sala pentru marea curățenie de primăvară care urma să aibă loc în zilele următoare. Desprinseră perdelele de la ferestre, împinseră mesele la perete. Sylvie închise recepția. Pe etaje, nu mai era niciun client. Nu se mai auzea niciun zgomot. Toată lumea vorbea foarte tare, de parcă încerca să uite că a doua zi cabana îşi închidea porțile. Sylvie anunță că toată lumea era obligată să participe după-amiază la pregătirea banchetului care urma să aibă loc seara.

Ambre îi promisese lui Wilson o ultimă plimbare prin pădure. Văzându-i aerul panicat la ideea că nu va putea să-şi respecte cuvântul, Sylvie îi scuti, pe ea şi pe Wilson, de pregătirile pentru banchet.

— Eşti sigură? O să vă descurcați? Întrebă ea cu îngrijorare.

— O să vă lăsăm să puneți masa, vă convine?

Ei încuviințară.

Era o după-amiază însorită. Pițigoii nu cântaseră atât de tare de la începutul primăverii. În pădure, Ambre simțea că are inima grea şi un nod în gât. Dimineața, când se trezise, Tim încă dormea şi ea cercetase camera în cele mai mici detalii ca să fie sigură că nu uită nimic: pervazul pe care îi plăcuse să se aşeze, dulapul lui Tim plin de cărți, cele două paturi ale lor, fiecare într-un capăt al încăperii, uşa care se

trântise de atâtea ori. A doua zi, o să-şi ia valiza de la piciorul patului şi o să fie ultima dimineață la Arvieux. Îşi cumpărase bilet de tren. Urma să plece cu puțin înainte de prânz, în acelaşi timp cu Tim. El avea un tren direct pentru Montpellier.

Rosalie şi Gabriel o să-i ducă la gară cu maşina.

Wilson era şi mai puțin vorbăreț decât de obicei şi ea se întrebă dacă şi el se simțea gâtuit de emoție. Când ajunseseră în poiană, nu rostiseră încă niciun cuvânt.

— Aşadar nu spui nimic astăzi? mormăi el în timp ce se aşezau pe o piatră.

Ea clătină din cap şi scoase din buzunar un glob micuț de sticlă pe care i-l întinse.

— Ce-i ăsta?

Ambre îl găsise într-un magazin de suveniruri. Un glob de sticlă care avea în interior nişte ghiocei uscați. Fusese ideea lui Tim. Când îl cumpărase, Ambre se gândise să spargă globul, să recupereze florile şi să le pună în pădure, pe o grămăjoară de zăpadă. Încă găseai aşa ceva în locuri umbroase.

Îşi imaginase apoi că o să-l strige pe Wilson prefăcându-se uimită: *Ia te uită,*

Wilson, ghiocei! Ştia că nu e prost, că o să se uite la ea cu aerul lui morocănos şi că probabil o să spună: *Mă iei drept un imbecil?* Dar mai ştia şi că atenția îl va mişca. Până la urmă, nu o lăsase inima să facă asta. Wilson privea ghioceii şi mustățile îi fremătară.

— Îmi închipui că nu arată aşa de bine precum cei adevărați... zise Ambre. Dar cel puțin... ați văzut ghiocei înainte de sfârşitul sezonului...

Wilson nu râdea, nu o lua peste picior. Băgă cadoul ciudat în buzunar.

— În felul ăsta, voi avea un mic obiect care să-mi amintească de tine, zise el.

Avea vocea aspră. Ambre încercă preț de o clipă să-şi stăpânească lacrimile care i se adunau în ochi, dar Wilson adăugă:

— Hai, plângi. Nu e nimeni care să te vadă aici.

Ei îi luă câteva secunde ca să-şi dea seama că Wilson se ridicase de pe piatra lui şi o bătea uşor cu palma pe umăr cu stângăcie:

— Plângi cât vrei... se va rezolva.

Ea se gândi că era fraza cea mai idioată pe care o auzise vreodată. *Ce se va rezolva? Pentru cât timp?*

— Probabil mă luați drept o puştoaică.

Oricine altcineva ar fi răspuns: *Nicidecum.* Dar nu şi Wilson. El o bătu pe umăr mai tare şi răspunse:

— Dar eşti o puştoaică.

— Trebuie să fie mai uşor pentru dumneavoastră. Nu vă pasă că plecați.

Că lăsați pe toată lumea în urmă.

— Pentru mine n-a fost decât un loc de muncă.

Ea îşi şterse încet lacrimile de pe obraji şi se gândi că el avea dreptate.

Sezonul lui Wilson nu fusese decât un semestru de muncă obişnuită. Nu venise aici să se vindece. Pentru ea, dimpotrivă, fusese un nou început. Se gândi la prima ei zi şi la ce era ea astăzi. Ambre, cea cu părul auriu, fără brățara de la Philippe, dar cu cea dăruită de Rosalie, Gabriel, Anton şi Tim.

În prezent, era o părticică din fiecare. Toți îi dăduseră ceva, fiecare în felul lui. Era o bucățică din Andréa şi, fără îndoială, şi din Wilson. Era o scânteie din acel weekend petrecut în Sud şi o sclipire din acea seară pe lacul Roue.

Era mirosul de bebeluş al lui Sophie, râsul nestăvilit al lui Rosalie, blândețea ochilor lui Tim, forța brută a lui Anton, înțelepciunea calmă a lui Gabriel, ambivalența lui Andréa, tăcerea lui Wilson.

Rosalie îi spusese într-o seară că găsim mereu forța de a trece peste toate grație celorlalți, a celor care ne ajută. Suntem ca nişte ochiuri de plasă care se agăță unele de altele, la nesfârşit. Ambre se gândea în acel moment că nu erau chiar nişte ochiuri de plasă. Mai degrabă, un recipient gol care se umplea încet-încet cu picături de ploaie. Ceilalți ne umpleau, ne dădeau o viață, un sens, consistență. Deveneam o părticică din fiecare. Nu eram niciodată goi.

— Ai terminat? bombăni Wilson.

Ea abia dacă-şi dăduse seama că se oprise din plâns.

— Da. Am terminat.

Avu nevoie de câteva secunde pentru a înțelege că Wilson aştepta, cu brațul întins spre ea. Ambre se uită fix la el fără să priceapă, apoi privirea îi căzu pe o bucățică de hârtie mototolită pe care el o ținea în mână.

— Ce-i asta? Întrebă ea, privindu-l insistent.

— Ia-o!

Hârtia era împăturită în patru. În interior, fuseseră mâzgălite câteva rânduri, cu un scris grosolan. Ambre se lumină la fată.

— Este adresa dumneavoastră? Îmi lăsați adresa?

Dar iluzia nu dură mult, căci Wilson clătină din cap cu fermitate.

— Oh… zise ea încercând să-şi ascundă decepția.

— E ceva care o să-ți fie mai util decât adresa mea.

— Ce este?

— Un mic text pe care l-am citit undeva. Poate că îl cunoşti deja…

Ea netezi hârtia şi începu să citească. Era un poem de vreo zece rânduri, copiat cu stângăcie, dar fără ştersături.

Rădăcinile nu ne sunt în copilărie, în soiul natal, într-un petic de pământ, pe terenul de joacă împrejmuit unde aleargă copiii de grădiniță.

Rădăcinile ne sunt în fiecare loc prin care am trecut într-o bună zi.

Astfel, asemenea cucutei, să creştem agăţându-ne ici şi colo.

Şi aceste drumuri care şerpuiesc fără sfârşit

şi aceste păduri lucind albastru în depărtare

— Fără a mai vorbi de munţii viselor noastre –, locurile străine şi numele străine devin ale noastre şi apoi din nou străine.

Dar ele nu ne părăsesc cu-adevărat.

Toiagul călătorului înverzeşte deodat', şi prinde rădăcină, şi înfloreşte iar.

Ambre ridică privirea. Wilson o observa, cu un aer posac.

— Este... de cine este? Întrebă ea.

— Un poet estonian. Karl Ristikivi.

Wilson continua s-o observe. Tulburată, ea strânse hârtia cu grijă şi o puse în buzunar.

— Mulţumesc pentru acest cadou... este un poem frumos.

Ar fi vrut să-i spună că avea dreptate, că cele câteva rânduri erau mai utile decât o adresă, că erau mai mult decât un simplu poem, că era emoţionată, că tocmai înţelesese de ce casa ei nu mai era la părinţii ei, dar nici la Arvieux.

Casa ei era fiecare dintre locurile în care fusese, în care crescuse, în care învăţase, iubise, plânsese, urâse. Nu-i spuse nimic lui Wilson pentru că ar fi fost prea complicat să-i explice, pentru că ar fi început din nou să plângă dacă ar fi încercat să vorbească şi pentru că Wilson ştia deja, înţelesese privind-o.

— Ne întoarcem?

Ea îl urmă pe cărăruia umbroasă care ducea la cabană şi aruncă o ultimă privire asupra poienii, locul în care până la urmă se deschiseseră unul către celălalt, fiecare în felul lui. Tocmai îşi luaseră rămas-bun. A doua zi dimineaţă, Wilson

avea să plece fără întârziere. Avea să-i facă un semn din bărbie, să se întoarcă apoi cu spatele şi să dispară pentru totdeauna.

Aveau să dispară cu toţii, toţi *aceia* care îi dăruiseră o carte, o brăţară, o legendă despre ghiocei, un poem... Şi ea zâmbi. Căci tocmai înţelesese, cu un amestec de tristeţe şi de melancolie, că era mai bine să plângă după toate persoanele minunate pe care le pierdea decât să nu le fi cunoscut niciodată.

Bucătăria de la etajul trei era în fierbere. Sylvie, al cărei pântec începea să se rotunjească în mod evident, superviza operaţiunile cu o mână de maestru.

Daniel trebăluia la cuptoare, cu faţa lucioasă. Temperatura crescuse cu mai multe grade în încăpere. Alături de el, Delphine şi Tim pregăteau friptura.

Gregory tăia verdeţurile. Andréa şi Michel se agitau pe lângă o cratiţă fumegândă în care adăugau din când în când câteva picături de vin alb. Cât despre Rosalie, ea stătea aşezată în faţa unui munte de fructe pe care le tăia cubuleţe.

— Ah, iată-vă pe amândoi!

Ambre se asigurase de mai multe ori că nicio urmă de lacrimi nu-i rămăsese pe faţă, dar, când îi văzu pe toţi întorcând privirile spre ea, avu impresia că numai asta vedeau.

— Veniţi, veniţi! Este încă devreme pentru a aranja masa, declară Sylvie.

Puteţi s-o ajutaţi pe Rosalie cu salata de fructe.

— Wilson, am nevoie de tine pentru a alege vinurile! interveni Michel.

În câteva secunde, Ambre se trezi aşezată lângă Rosalie, cu un cuţit în mână.

— Cum a fost plimbarea? Întrebă Rosalie.

— A fost bine.

Tim o privea cu insistență și ea îi zâmbi. Michel și Wilson părăsiseră deja încăperea și Sylvie își băgase capul în frigider pentru a face inventarul a ceea ce mai trebuia preparat. Era plăcut să lucreze cu toții împreună pentru ultima oară.

Când totul fu gata, nu se mai auzi decât zgomotul cuptorului. Un miros plăcut de friptură de vită plutea în bucătărie.

— Facem un duș și începem festivitățile? sugeră Sylvie.

În cameră, Tim o reținu pe Ambre când ea se pregătea să plece la duș, cu prosopul pe umăr.

— Rămâne cum am stabilit pentru seara asta?

Vorbea despre lacul Roue, locul unde totul fusese cât pe ce să se termine și unde totul începuse cu adevărat.

— Da. Bineînțeles.

— Cool.

Zâmbea cu un pic de melancolie în străfundul ochilor și ea își sprijini fruntea de a lui pentru a-i spune: *O să fie bine, încă nu s-a terminat totul.*

Când se întoarse de la duș, avu surpriza să găsească un răspuns de la Philippe la mailul pe care i-l scrisese dimineață.

Sâmbătă, 9 mai 2009, ora 18:58

De la: philippe.ducrey@wanadoo.fr

Către: ambre10@gmail.com

Ambre,

Nici nu știi ce plăcere mi-a făcut mailul tău. Până la urmă, am intuit bine, era un băiat în spatele acelor lacrimi. Nu mi se poate lua asta, am fler. Știi, nu mă surprinde chiar atât de mult finalul poveștii dintre tine și băiatul cu cărțile. Îmi amintesc încă primele noastre convorbiri telefonice, când ai ajuns în Arvieux. De el mi-ai vorbit prima dată. Și în seara aceea, când te-am lăsat în fața clubului de noapte, debusolată, el era cel care te aștepta.

Fără îndoială, asta era urmarea logică...

Mă bucur să aflu că eşti bine. Sincer. Până la urmă ai înțeles ce îți lipseşte pentru a fi pe deplin fericită.

Şi eu am veşti bune astăzi: sunt responsabil de o ființă mică în plus. O

cheamă Elise şi s-a născut azi-noapte, cu două luni şi jumătate mai devreme.

Naşterea a fost dificilă. Catastrofală chiar. Bebeluşul era prost poziționat.

Nina a fost cât pe ce să-l piardă şi să intre în comă, dar medicii au fost formidabili, i-au salvat pe amândoi. Am petrecut cea mai urâtă noapte din viața mea, stând în holul de la Urgențe, dar în cele din urmă totul s-a terminat cu bine.

Fetița are puf blond pe cap şi ochii verzi. Nu seamănă deloc cu mine, doar cu Nina. Mi se pare ciudat să am o fată. Nu ştiu dacă va fi ceva foarte diferit de cei doi băieți ai mei... În orice caz, am început deja să-mi fac griji pentru ea. Sper că nu va da peste un tip ca mine când va avea douăzeci de ani.

O să-mi iau concediu fără plată ca să o ajut pe Nina cu copiii. Vreau s-o las un pic mai uşor. Asta ne va face bine.

Bun... atunci, dacă e vorba într-adevăr de ultimul tău mail, trebuie să-ți spun adio acum. N-ai de ce să te îngrijorezi: va rămâne întotdeauna o mică urmă din tine în străfundul memoriei mele.

Ai grijă de tine. Te îmbrățişez.

Philippe

Ambre lăsă telefonul să cadă pe pat cu un zâmbet abia perceptibil. Îşi zise că Elise e un nume drăguț. Apoi părăsi camera şi se lăsă ghidată de hărmălaia din bucătărie. Abia făcu un pas înăuntru, că Michel îi şi puse o cupă de şampanie în mână. Ea aruncă o privire prin încăpere.

Gabriel şi Rosalie o supravegheau pe Sophie cu coada ochiului. Fetiţa se amuza să se deplaseze prin bucătărie agăţându-se de fiecare scaun. Văzându-i aşa, nu puteai să bănuieşti că doar cu câteva luni mai devreme nu formau o familie, nici măcar un cuplu. Héléna era nemulţumită de cămaşa lui Gregory. Făcea gesturi largi şi se încrunta. Andréa era aproape de ei, dar nu părea cu adevărat acolo: se mulţumea să bea câte-o gură zdravănă de şampanie.

Aşezat lângă fereastră, Wilson stătea cu privirea pierdută în pădure.

Probabil se gândea la ghiocei şi la genţiane. Gălăgia provenea mai ales de la fotoliile în jurul cărora se regrupaseră Sylvie, Daniel, Delphine şi Tim.

— Eşti bine?

Ambre tresări uşor. Andréa tocmai venise lângă ea, cu un aer cam trist.

El îi arătă grupul de lângă fotolii.

— Nu te duci la ei?

Se referea mai ales la Tim. Ambre înţelegea că el nu îndrăzneşte să abordeze subiectul.

— Discută despre anul viitor, adăugă Andréa.

— Atunci, nu, nu mă duc.

— Tot nu te-ai hotărât?

— Nu. N-am chef să vorbesc despre aşa ceva în seara asta.

— În orice caz, dacă vrei să te întorci... O să mă bucur. În fine, o să-mi facă plăcere.

Ambre îşi goli cupa de şampanie. Andréa rămânea proţăpit în faţa ei.

— Mâine te întorci în Italia? Întrebă ea.

— Da. Mâine-dimineaţă devreme. O să mergem toată ziua.

— Familiei tale i-a plăcut la Arvieux?

— Da, mult. Vor să revină când va fi mai multă zăpadă, în plin sezon de iarnă.

Andréa aruncă din nou o privire spre grupul de lângă fotolii.

— Şi, până la urmă... începu el cu stângăcie. Anton avea dreptate?

— Da... aşa se pare...

— Ca să vezi ce poveste... nu mi-aş fi imaginat niciodată...

— Nici eu. A fost un sezon surprinzător.

Chiar în acel moment, Gabriel şi Rosalie li se alăturară şi discuţia se orientă spre viitoarea lor mutare.

Un platou cu aperitive circulă prin living, cupele cu şampanie se goliră şi se umplură iar în sunetul conversaţiilor, apoi Michel declară că era timpul să se aşeze la masă. Luară cu toţii loc împingându-se şi râzând cam zgomotos. Bulele de şampanie li se urcaseră tuturor la cap. Până şi Wilson îşi descreţea fruntea. Era o seară veselă, nu o seară de adio. Nici măcar nu se mai vorbea despre despărţire.

Într-o seară, Tim o avertizase. Îi şoptise câteva cuvinte pe care ea nu le prea crezuse atunci: „Poate îţi închipui că a fost greu să vii aici, dar va fi şi mai rău când vei pleca. O să vezi. Vom ajunge să fim cu toţii o mică parte din universul tău”.

’

Aşezată în capul mesei. Ambre trăgea cu urechea când la o conversaţie, când la alta, nehotărându-se să participe la vreuna dintre ele. Se simţea pur şi simplu bine în mijlocul tuturor sezonierilor care vorbeau, glumeau, mâncau cu poftă. Îşi contempla mica lume, micul univers pe care şi-l construise. N-avea nevoie să vorbească.

Felurile de mâncare se succedară, sticlele de vin la fel, volumul conversaţiilor crescu treptat cu câţiva decibeli. Wilson îşi aprinsese pipa şi fuma la fereastră. Tocmai sosea desertul când Michel abordă subiectul de care Ambre se

temuse de la bun început: – Cine va fi de-ai noştri anul viitor, în afară de Andréa, bineînțeles?

Aruncă o privire circulară în jurul mesei.

— Cred că eu o să solicit un post, dar nu ştiu dacă marele responsabil o să vrea să mă accepte, glumi Gregory.

Toți cei de la masă izbucniră în râs.

— Pentru noi, nici nu se pune problema, declară Daniel. Repetăm figura pentru al optulea an la rând!

Michel continua să măsoare masa din priviri.

— Eu voi fi prezent, declară Tim.

Rosalie îl imită. Michel făcu o glumă apropo de Gabriel, care putea să se alăture echipei de ospătari dacă dorea. Privirea i se opri după aceea asupra lui Wilson.

— Pentru mine, s-a terminat, mormăi el. E timpul să ies la pensie.

Ambre simți că roşeşte când toți ochii se întoarseră spre ea. Dintre toate privirile, ea o simțea în mod deosebit pe a lui Tim, care era mai insistentă.

— Nu ştiu... s-ar putea să... fiu aici, se auzi ea rostind.

Rosalie scoase o exclamație de încântare.

— Ah! Ştiam eu!

— Am zis *s-ar putea.*

— Este mai bine decât „nu ştiu”! exclamă Rosalie.

— Este o veste extraordinară, declară Michel. Şi acum cine vrea şampanie?

Când atenția celorlalți se îndepărtă suficient de Ambre pentru a se fixa pe sticla cu vin spumos, Tim profită de ocazie pentru a-i şopti:

— Ți-ai schimbat părerea?

Ea răspunse, evitându-i privirea:

— Am zis *s-ar putea.*

Tim zâmbea cu calm.

— Ce anume te-a făcut să-ți schimbi părerea?

— Poate poemul lui Wilson.

— Ce poem?
— O să ți-l arăt.
Sylvie şi Rosalie serviră salata de fructe şi Ambre se oferi să taie checul cu stafide. De când rostise acel „s-ar putea”, Rosalie şi Andréa o priveau fără încetare zâmbind. Tim era mai discret.
— Nu vreau să aştept şase luni ca să-ți revăd mutra! zise Rosalie luând o bucată de chec. Ai putea veni să petreci câteva zile aici în septembrie. Asta ca să nu ne pierdem răbdarea până la noul sezon.
— De ce nu...
— Vei vedea, noul apartament este mai mare. N-o să avem cameră de oaspeți, dar intenționăm să cumpărăm o canapea extensibilă confortabilă.
După ce desertul se termină, lumea mai rămase un pic la masă. Nimeni nu voia să se culce imediat. Nici să-şi ia la revedere. Cuvintele de rămas-bun erau pentru a doua zi. Mai aveau la dispoziție noaptea şi niscaiva conversații de purtat. Wilson plecă primul. Apoi, unul câte unul, toți sezonierii părăsiră livingul. Îşi urară „noapte bună, pe mâine-dimineață”, ca şi când nu era decât o seară ca oricare alta la cabană. Ambre şi Tim rămaseră cu Gabriel, Rosalie, Michel şi Sylvie pentru a ajuta la spălatul vaselor, apoi stinseră lumina în încăperea goală şi îşi luară lanternele frontale.
Noaptea nu prea semăna cu cea a aniversării ei, cu mai bine de o lună în urmă. Cerul era mai întunecat, aerul mai blând şi pătrarul subțire de lună nu era suficient pentru a lumina drumul. Înaintau mai încet. Totuşi de data asta, nu purtau rachete în picioare: nu rămăsese suficientă zăpadă, aşa că se încălțaseră pur şi simplu cu bascheți. Erau aceleaşi întinderi, acelaşi sentiment de singurătate şi de plenitudine, dar amândoi simțeau un nod în gât. Nu scoaseră niciun cuvânt până la belvederea de unde se vedea

toată valea Queyras. Acea platformă pe care se aşezaseră împreună cu Anton, cu picioarele în gol.

— Continuăm până la lac? Întrebă Tim. Aproape că am ajuns.

Ea dădu din cap şi porniră mai departe. Lacul era la fel de frumos, chiar dacă, fără lumina lunii pline, părea mai periculos, mai ameninţător, străjuit de zade înalte.

— Gheaţa s-a topit, remarcă Tim.

Se apropiară de ţărm şi Ambre băgă mâna în apă. Era foarte rece. Nimic nu se mişca în jur, în pinii înalţi. Era aproape înfricoşător. Puseseră un sac de dormit în rucsacul lui Tim, dar în faţa acelei linişti angoasante şi a întunericului, preferară să facă drumul înapoi până la belvedere. De acolo aveau o privelişte neîngrădită peste toată valea adormită. Nu mai erau acei pini înalţi şi întunecaţi în jurul lor. Nu mai erau decât ei, platforma şi golul de dedesubt. Tim aranjă sacul de dormit ca pe o saltea şi se aşezară pe el.

— Eşti tristă? Întrebă el.

Stăteau amândoi cu ochii aţintiţi asupra peisajului.

— Bineînţeles... mi-e greu să respir...

— Pentru că eşti tristă?

— Din cauza nodului care mi s-a pus în gât.

— Cred că şi eu am unul la fel...

Schiţară amândoi un zâmbet. Tim se tot foia lângă Ambre şi, când ea auzi foşnet de hârtie, întoarse capul spre el.

— Ce este? îl întrebă.

El scoase o foaie mototolită din geacă.

— Un bilet pentru Montpellier. Pentru tine.

Ea despături biletul tipărit şi începu să-l descifreze, dar Tim o întrerupse:

— N-are o dată fixă. E valabil trei luni. Vino când ai chef şi... dacă ai chef.

Dacă nu vrei să-l foloseşti nu e nicio nenorocire.

— Voi veni, zise ea, împăturind la loc hârtia.

— Dă-mi un telefon ca să mă anunţi când te hotărăşti...

Ea încercă să glumească, dar tonul îi era lipsit de convingere:

— De ce? Risc să te surprind cu vreun surfer?

El abia reuşi să afişeze un zâmbet fals.

— Cine ştie...

— Când vei fi acolo, în Sud... rişti să dai peste un alt Anton... unul blond, sportiv... Nu ţi-au plăcut niciodată fetele.

El ridică din umeri, tot încruntat.

— Nu, nu mi-au plăcut niciodată.

— Nu crezi că... că este o prostie?

— Păstrai discuţia despre nevrozele tale pentru ultima noastră seară?

Avea un ton sarcastic, dar amuzat. Ea îşi muşcă buza.

— Am zis că în seara asta vom vorbi după...

— Bun, atunci să fim foarte clari... Da, tu eşti prima fată. Fără îndoială că nu va mai fi niciodată alta. Dar nici ţie nu ţi-au plăcut niciodată bărbaţii care se culcă cu alţi bărbaţi, pentru mine va exista întotdeauna riscul ca tu să dai peste vreun Andréa la Lyon, vreun fustangiu insuportabil cu accent italienesc. Trebuie spus că ai avut întotdeauna gusturi îndoielnice la bărbaţi...

De data asta, ea schiţă un zâmbet adevărat. Începu chiar să râdă.

— Te referi la el sau la tine?

— La ambii!

Izbucniră în râs amândoi. Un nor se mişcă pe cer, dezvăluind momentan luna, şi Ambre putu să-i observe faţa lui Tim mai în detaliu. Avea aceeaşi privire de copil. Era neschimbat. Autentic, incapabil să se prefacă.

Tim se întinse pe sacul de dormit, sprijinit într-un cot. Nu scăpa din ochi valea şi micile ei drumuri asemănătoare cu nişte şerpi.

— Şi eu am ceva pentru tine, declară Ambre după câteva clipe.

Începu să scotocească în rucsac cu gesturi nervoase şi în cele din urmă scoase o carte veche, cu coperta îndoită la colţuri şi paginile îngălbenite.

— Nu voiam să încalc tradiţia... Vreau să fac parte şi eu din biblioteca ta.

El se ridică în capul oaselor şi luă cartea cu precauţie.

— Este o carte clasică, dar am văzut că n-o aveai.

Tim se uită la copertă şi zâmbi. *Micul prinţ,* de Saint-Exupéry.

— Îmi place mult cartea asta, zise el. A rămas în camera mea, la părinţi.

— Am scris câteva rânduri pe prima pagină...

Ea îi urmări ochii care săreau de la un cuvânt la altul, cuvinte pe care ea le scrisese în viteză după-amiază, înainte de plimbarea cu Wilson. De fapt, ştia de mult timp ce voia să-i scrie, aşa că nu fusese atât de dificil.

Tim,

Ei bine, iată-ne ajunşi aici. Ultima noastră noapte la Arvieux. Îţi aminteşti de cartea pe care mi-ai dăruit-o în prima zi la cabană? Pe prima pagină, ai scris: Cu promisiunea unei frumoase prietenii. *Mi-a trebuit un sezon întreg ca să-ţi întorc favoarea. Azi, putem spune că această carte şi-a ţinut promisiunea. Ba chiar şi-a depăşit-o.*

Iată aşadar cartea mea. Ea nu promite nimic. Spune pur şi simplu nişte lucruri adevărate, nişte lucruri pe care le-am învăţat mulţumită lui Rosalie şi mulţumită ţie în timpul celor şase luni la cabană. Trei pasaje ilustrează ceea ce mi-aţi dat amândoi. Ar trebui să le avem tot timpul în minte: „Este o

prostie să urăşti toţi trandafirii doar pentru că te-a înțepat un spin."

„Floarea ta prețuieşte mult fiindc-ai petrecut mult timp cu ea."[13]

„— Tu eşti de vină, a zis micul prinț, eu n-am vrut să-ți fac rău, dar m-ai rugat să te-mblânzesc...

— Ai dreptate, a spus vulpea.

— Bine, da' o să plângi! a zis micul prinț.

— Ai dreptate, a repetat vulpea.

— Şi ce câştigi din treaba asta?

— Tot am ceva de câştigat, lanul auriu de grâu."[14]

Ambre

Tim simțea că-l înțeapă ochii şi nu voia ca ea să-l vadă plângând. Ar fi început să plângă şi ea şi n-aveau niciun motiv s-o facă, fiindcă nu erau trişti.

Aşteptă ca nodul din gât să dispară pentru a putea să ridice capul şi să-i mulțumească, dar până la urmă tot ea vorbi prima:

— Ştii... culoarea grâului...

Ambre îşi ferea privirea ca şi el, iar vocea îi era sugrumată.

— N-am înțeles la ce se referă decât azi-după-amiază, în pădure.

— Grație poemului lui Wilson?

— Nu. Cred că am descoperit singură.

Valul de emoție părea să se îndepărteze, încet. Tim închise cartea şi o puse în fața lui.

— Mulțumesc, murmură el. Ai zis că o să-mi arăți poemul lui Wilson.

---

[13] Antoine de Saint-Exupéry, *Micul prinț,* traducere de Marieva Ionescu, Humanitas, 2022, p. 73.

[14] *Ibidem,* p, 72.

Ambre îl păstrase în buzunar. Îl scoase de acolo şi i-l întinse lui Tim. El îl citi în tăcere.

— Este un poem frumos. Păstrează-l. Este un cadou preţios... mai ales venind de la Wilson.

Ea îl recuperă şi îl împături cu grijă, apoi îl privi pe Tim cu teamă.

— Doar n-o să plângi, nu?

— Nu. Eu nu plâng niciodată.

— Nici eu.

— Atunci, e bine.

Preţ de o clipă, se priviră în tăcere. Apoi Tim adăugă:

— Nici mâine nu va trebui să plângi. Când vom fi la gară şi când va trebui să urc în tren.

— O să mă prefac că nu-mi pasă.

— Perfect.

Tim se întinse pe sacul de dormit, cu braţele depărtate, şi ea veni să se ghemuiască lângă el. Se aşternu tăcerea. El se juca uşor cu părul ei şi ea închise ochii.

— Nu adormi, nu? mormăi ea.

— Nu.

— Nu mă lăsa să stau singură trează.

— Nu.

— Până mâine-dimineaţă...?

— Nu. Rămân aici.

Câteva clipe mai târziu, Tim tresări uşor.

— Am văzut o stea căzătoare! Îţi aminteşti, în seara aceea, de ziua ta... n-am văzut niciuna.

— Nu. Şi nu l-am văzut nici pe Anton.

Pentru o clipă. Ambre crezu că făcuse o greşeală abordând subiectul, dar el o strânse mai tare în braţe şi răspunse:

— Nu. Nu-l mai vedeam de mult timp.

Mai târziu, când temperatura scăzuse şi când se băgaseră amândoi în sacul de dormit, Tim îngăimă cu o voce somnoroasă.

— Mai e valabilă ideea aia cu casa în Sud?

O auzi râzând uşor în întuneric. Ambre aproape că adormise, el ştia asta.

— Da. Dar ştii... avem timp.

O rafală de vânt mătură valea, în jos, şuierând printre pini. ’

— Credeam că nu te mai interesează, zise Ambre tresărind.

— Serios? Şi de ce, mă rog?

— Acum, că ți-ai regăsit fratele... şi pe Lisa... nu am ai efectiv nevoie de mine pentru a întemeia o familie.

— Dacă e să spui asemenea tâmpenii, mai bine nu mai vorbi. Rămâne problema casei din Sud.

— Ei bine...?

— Dacă mai eşti de acord cu această casă în Sud, voiam să-ți spun... că mi-am schimbat părerea... Sunt de acord totuşi cu grădina... şi cu tunsul peluzei duminica.

— Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

— Până la urmă, ar putea fi frumos să stăm întinşi în iarbă... ca în seara asta... şi să privim stelele. Aşa că sunt gata să tund afurisita aia de peluză.

Asta voiam să-ți spun.

Ea îşi plimbă mână pe gâtul lui, în adâncitura umărului, acolo unde pielea era foarte catifelată. Îl simți cum se încordează sub mângâierile ei.

— Ei bine, îți mulțumesc că ai reexaminat problema. Aş putea să te ajut...

Ce-ai zice să tundem peluza pe rând, o săptămână tu, una eu?

— Mi se pare corect.

În timp ce cerul se încețoşa, acoperindu-se de nori albi şi groşi, în timp ce noaptea avansa, ei continuară să vorbească şi să tot vorbească fără oprire, uitând de orele care treceau şi de zorii care se iveau, uitând de trenul spre Montpellier şi de cel spre Lyon, uitând de plecarea iminentă pentru a nu mai fi decât ei doi, singuri, în valea Arvieux.

Se întoarseră la cabană în zori, înghețați, când soarele se chinuia să străpungă vălul de nori. Ziua se anunța mohorâtă. Ziua plecării. În holul cabanei se adunaseră deja o grămadă de valize şi, în spatele biroului de la recepție. Andréa şi familia lui se aflau în toiul unei discuții cu Sylvie şi cu Michel. Era vorba despre sezonul următor şi despre viitorul post de director al lui Andréa. Mama lui, o femeie încă seducătoare, părea să vorbească perfect franceza, dar tatăl şi sora – o brunetă foarte frumoasă, cu păr bogat şi ochi de jăratic – stăteau mai retraşi, încercând să ghicească ce se discuta.

Tim şi Ambre salutară micul grup făcând un semn cu mâna, apoi urcară la etajul trei. Ca şi în prima zi, etajul sezonierilor era în plină agitație. Valize care zăceau pe culoar, uşi de dulap care se trânteau, haine uitate, aruncate în dezordine ici şi colo. Oamenii treceau dintr-o cameră în alta pentru a afla dacă nu văzuse cineva vreo periuță de dinți dispărută, pentru a întreba dacă nu avea cineva nişte pungi de plastic în plus pentru a ambala o pereche de pantofi. Rosalie, împreună cu Gabriel şi cu Sophie, golea camera, adunându-şi ultimele lucruri personale rămase acolo. Dacă Sophie era surescitată şi Gabriel destul de senin şi zâmbitor, Rosalie arăta ciudat de palidă şi de tensionată. Era surprinzător să n-o vezi entuziastă şi debordând de energie.

Se salutară, un pic mai sobru decât de obicei, fără zâmbetele largi şi glumele lor obişnuite.

— Voi v-ați făcut valizele? Întrebă Rosalie.

— Nu, nu chiar.

Ambre îşi golise aproape în întregime dulapul, dar Tim nu reuşise decât să-şi adune cărțile care ocupau deja trei valize. Celelalte lucruri ale lui încă zăceau mai peste tot prin încăpere. Se apucară de treabă în acea agitație cam tristă. Delphine trecu pe culoar, amintindu-le tuturor că trebuiau să golească bucătăria de resturile de mâncare şi să lase pungile în josul scărilor.

Ambre îşi închise geanta destul de repede şi îl urmă pe Daniel în holul hotelului. Îşi puseră amândoi gentile în centru, în mijlocul valizelor burduşite bine. Părinții lui Andréa plecaseră. El îi strângea mâna lui Michel cu afecțiune.

— Ambre?

Ea se pregătea să urce scara când el o ajunse din urmă.

— Gata? zise ea. E timpul?

— Mda... Trebuie să plecăm devreme. Avem mult de mers... Mă pregăteam să urc ca să-mi iau la revedere de la toată lumea. Te însoțesc?

În timp ce urcau scările, el îi puse o mână pe umăr şi i-l strânse uşor fără a îndrăzni s-o privească.

— A fost grozav că te-am cunoscut, fată sălbatică, zise el.

— Da... şi pentru mine a fost grozav, fustangiu ratat!

Nu mai adăugară nimic altceva. Zâmbeau. Ajunşi sus. Andréa trecu din cameră în cameră, salutând, strângând mâini, îmbrățişându-i unul câte unul pe toți sezonierii. Au fost îmbrățişări mai lungi – de pildă, cu Rosalie – şi îmbrățişări destul de rapide şi de jenate – de pildă, cu Tim. Wilson încă nu plecase – contrar a ceea ce îşi închipuise Ambre – şi mormăi un „noroc”

către Andréa, după ce îl răsplătise cu o strângere de mână discretă. Când toți sezonierii se adunaseră pe culoar. Andréa declară că, de data asta, era timpul să plece şi le aminti că se vor revedea în curând, în noiembrie.

Ambre nu voia să se lase pradă tristeţii şi se grăbi să-i ajute pe Daniel şi pe Delphine la bucătărie. Goliră dulapurile, frigiderul şi strânseră proviziile alimentare în nişte saci mari din plastic pe care îi coborâră în hol. Când se întoarse în cameră, Tim îşi închisese a patra valiză şi ţâra după el două genţi sport mari, burduşite cu haine.

— Cred că Gabriel o să bombăne... N-o să încapă nicicum în portbagaj.

Ambre îl ajută pe Tim să ducă bagajele jos, în hol, unde deja se formase un cerc. Faţa lui Rosalie îşi pierduse şi mai mult din culoare. Până şi buclele ei păreau mai lăsate. Sylvie afişa şi ea o figură obosită. Wilson stătea mai retras, cu mâinile în buzunare, aşteptând în mod vizibil un semnal oarecare ca să poată saluta pe toată lumea şi să plece cât mai repede.

— Suntem toţi? Întrebă Sylvie.

— Lipseşte Greg, răspunse Michel. A promis că va trece să-şi ia rămas-bun.

Acesta tocmai sosea, însoţit de Héléna. Îşi parcaseră maşina în faţa cabanei.

— Ce-i cu feţele astea de înmormântare? exclamă el intrând în hol.

Apoi, cum nimeni nu zâmbea, adăugă:

— Tocmai m-am întâlnit cu Andréa. Avea aceeaşi figură ca voi.

Greg se integră în cerc, în mijlocul căruia stăteau Sylvie şi Michel.

— Bun... atunci... a sosit vremea discursului, declară Sylvie. Ce să spun, în afară de fericirea de a fi petrecut acest sezon cu voi şi de bucuria pe care o voi avea de a ne revedea cu toţii în curând? Aveţi grijă de voi în vara asta. Să fiţi în formă pentru sezonul de iarnă. Şi anul acesta a fost un sezon turistic frumos. Pentru cei noi, a fost o plăcere să vă cunosc. Sper să plecaţi toţi cu mintea plină de amintiri, cu

dorința de a vă întoarce la Arvieux şi de a le arăta celor apropiați acest sat minunat. Dacă treceți prin zonă, nu ezitați să veniți să ne salutați. Noi o să profităm de vară pentru a pregăti un cuibuşor confortabil pentru viitorul bebeluş, dar vom avea oricând timp să vă gătim o cină. Şi pentru cei care nu se vor mai întoarce, țin să vă mulțumesc pentru implicarea voastră. Vă doresc succes în continuare, indiferent ce veți face mai târziu. Şi pentru Wilson, desigur, pensionare frumoasă.

Bătrânul dădu din cap.

— Şi mai ales nu ezitați să ne dați veşti despre voi! Iar acum n-aş vrea să vă fac să pierdeți trenul, aşa că o să tac... Mulțumesc încă o dată pentru energia voastră şi buna dispoziție cotidiană din timpul acestor şase luni.

Se auziră câteva aplauze, apoi cercul se rupse şi se transformă într-o învălmăşeală. Treceau de la o îmbrățişare la alta, se sărutau pe obraz ici, îşi strângeau mâinile colo, îşi urau un sezon de vară frumos, repetau „pe curând”. Se schimbau adrese de mail, numere de telefon, se făceau promisiuni de a păstra legătura. În mijlocul acestui vacarm, Wilson se apropie de Ambre şi o bătu uşor cu palma pe umăr.

— Bun, puştoaico... e timpul.

Ea simți că i se pune iar un nod în gât.

— Sper că o să fiți fericit în Ardèche... şi, după aceea, în cabana pierdută în pădure.

— Să n-ai nicio îndoială în privința asta.

— Mai aveți ghioceii de la mine?

El arătă spre buzunarul pantalonilor. În jur, învălmăşeala şi zarva se amplificau.

— Bine... Îngăimă Ambre. Atunci... nu ştiu ce ar trebui să ne spunem...

— La revedere. Ar trebui să ne spunem la revedere.

Avea acel rid la coada ochilor care trăda un zâmbet şi ea se gândi că bătrânul o să-i lipsească.

— Atunci, la revedere, Wilson!

— La revedere, puştoaico!

Îi puse o mână aspră pe umăr, o mână care cântărea o tonă, şi, în secunda următoare, şi-o retrase şi se făcu nevăzut. Apoi Sylvie, care era gata să plângă, o acapară pe Ambre.

Sylvie strângea pe toată lumea în brațe mult prea tare. Michel rămânea calm şi zâmbitor. Gabriel stătea deoparte, cu Sophie în brațe. Toată lumea ținea morțiş să o îmbrățişeze pe cea mică, să-i ciufulească părul sau să-i gâdile burtica înainte de a pleca. În cele din urmă. Daniel şi Delphine părăsiră holul strigând cu toată puterea „la revedere!”, iar Greg şi Héléna îi urmară. Gabriel declară că ar face bine să înceapă să pună bagajele în maşină, dacă voiau să ajungă la timp la gară, şi Michel îi ajută să ducă valizele în portbagaj.

— Chiar sunt ale tale toate? exclamă Gabriel uluit, văzând cele patru valize şi cele două genți ale lui Tim.

— Citesc mult, mormăi acesta pe un ton de scuză.

Remarca lui îl făcu pe Gabriel să izbucnească în râs, dar Rosalie rămase încremenită, mai palidă decât oricând. Ea nu rostise aproape niciun cuvânt.

Michel şi Sylvie îi îmbrățişară lângă maşină, apoi le mai făcură cu mâna de pe scările din fața cabanei. Drumul până la gară se desfăşură într-o tăcere încordată. Gabriel dăduse drumul la radio, dar atmosfera rămânea tristă.

Tim îi strângea mâna lui Ambre într-a lui şi Rosalie nu înceta să le arunce priviri neliniştite în oglinda retrovizoare.

Gara era destul de goală în acea duminică dimineață. Gabriel parcă maşina şi se duse să introducă nişte monede în aparatul de taxat, apoi intrară în hol. Rosalie rămânea lividă şi tăcută.

— Mai avem de aşteptat o jumătate de oră, zise Gabriel. Luăm o cafea?

Se instalară pe scaunele din plastic ale cafenelei din gară.

— N-am închis un ochi azi-noapte, îi mărturisi Rosalie lui Ambre.

Ambre îi puse o mână pe genunchi şi o strânse uşor, ca pentru a-i spune că şi ea simțea că se sufocă de tristețe. Îşi băură cafeaua, la fel de tăcuți cu toții. Numai Sophie, neafectată de tristețea înconjurătoare, scotea exclamații de bucurie. Ambre o luă în brațe un moment, strângând-o cam tare, inspirând puțin cam exagerat mirosul buclelor ei negre de bebeluş. Tim o săltă apoi pe genunchii lui. Fetița râdea în hohote.

Trenul lui Tim fu anunțat şi ei se ridicară cu toții dintr-odată. Gabriel verifică numărul liniei. O luară pe scările din pasajul subteran, ducând fiecare câte unul dintre enormele lui bagaje. Nimeni nu ştia cum o să facă, la sosirea în Montepellier, pentru a le duce singur. Odată ajunşi pe peron, pe neaşteptate, Rosalie izbucni în plâns şi atunci nimeni nu-şi mai ținu promisiunea. Ambre o luă în brațe şi începu să se smiorcăie, cu fața plină de lacrimi, iar Tim încercă să-şi ascundă suspinele strângându-le în brațe. Se îmbrățişară toți trei lipiți unul de altul. Amuzați, pasagerii din tren îi arătau cu degetul. Alături de ei, lângă bagaje, Gabriel o ținea pe Sophie, cu un aer mai grav decât înainte, cu buzele strânse.

— Blegomanilor! râse Rosalie, cu fața lucindu-i de lacrimi.

— Hei! se ofuscă Tim. Tu ai plâns prima!

Şi începură din nou să plângă şi mai abitir şi să râdă în acelaşi timp.

Un anunț le aminti pasagerilor pentru Montpellier că trebuie să urce în vagoane. Luară bagajele abandonate pe peron şi îl conduseră pe Tim până la vagonul lui. Gabriel îl ajută să urce valizele, apoi Tim, în picioare pe scara

trenului, îi ceru lui Ambre să se apropie. Sophie îi privea curioasă, dar asta nu avea nicio importanţă. Se sărutară, se devorară, se sorbiră fără reţinere: ochii, nasul, obrajii, gura, fruntea, părul. Se strânseră în braţe până nu mai putură de durere. Un al doilea anunţ răsună, avertizându-i pe pasageri şi pe însoţitori că uşile se închid. Se auzi un fluierat şi Ambre îi dădu drumul lui Tim. Rosalie o apucă uşor de umeri şi o trase înapoi.

— O să fie bine. Oricum o să ne revedem cu toţii în curând...

Uşile se închiseră şi, pe fereastră, Tim continua să le facă semne largi cu mâna. Pe peron, Ambre dădea din mână şi îşi spunea că e ciudat, se zbuciuma de tristeţe şi de fericire în acelaşi timp, era o senzaţie stranie.

— Ar trebui să mergem la peronul tău, Ambre. Trenul va sosi în curând.

Ea îşi şterse lacrimile, îşi luă valiza, îşi îndreptă umerii şi îi urmă pe Gabriel, Sophie şi Rosalie spre acel tren care avea să o ducă acasă, slabă şi puternică deopotrivă, gândindu-se la cuvintele din poemul dăruit de Wilson:

Dar ele nu ne părăsesc cu-adevărat.

Toiagul călătorului înverzeşte deodat', şi prinde rădăcină, şi înfloreşte iar.

Ambre trase adânc aer în piept şi porni pe scările pasajului subteran.

Către un nou început.

CUPRINS

- PRIMA PARTE
  - Viaţa de care te agăţi
- PARTEA A DOUA
  - Viaţa... Între apelurile lui
- PARTEA A TREIA
  - Viaţa fără el

- PARTEA A PATRA
    - Un alt bărbat
- PARTEA A CINCEA
    - Cum să smulgi pansamentul
- A ŞASEA PARTE
    - Viața adevărată
- PARTEA A ŞAPTEA
    - Alunecare de teren
- PARTEA A OPTA
    - Să iubeşti cu adevărat
- PARTEA A NOUA
    - Efectul bumerang
- PARTEA A ZECEA
    - O mică parte din universul tău...